

ဝိတ်ကျသစ်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင်

(သန်လျင်)

ငှက်ကြီးတောင်တရား

အပါအဝင်

ဆန်းကြယ်ရင်ဖို

ဂန္ထဝင်တိုများ

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၀၃၀၈၀၉
အခံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၈၂၁၀၀၉

စီစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၁၁၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်စု ■ ၅၀၀
မျက်နှာပိုး ■ မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာပေ ■ Welfare
အတွင်းဖလှယ် ■ Quality

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)
အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ကျပ်

၀၉၅ - ၈၃

ညှိနှိုင်း မောင် (သန်လျင်)
ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း အပါအဝင် ဆန်းကြယ်ရင်ဖိုဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ/
မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်) ။-ရန်ကုန်၊
စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၃၈၁-စာ ၊ ၁၃၈၀တီ x ၂၁၀ ၅၈၀တီ

(၁)ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းအပါအဝင်ဆန်းကြယ်ရင်ဖိုဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်	ဇာတ်အမည်	စာမျက်နှာ
၁။	ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း	၁
၂။	သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မလိမ့်မည်	၄၂
၃။	ရွှေရောင်ခြေထောက်နှင့် ငွေမျိုင်းဖြူ	၆၆
၄။	အံ့ဖွယ်ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေး	၈၄
၅။	ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံမဏိမီးခဲသေတ္တာတစ်လုံး	၁၀၃
၆။	ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာရဲ့ဒုက္ခ	၁၂၃
၇။	ဘရေချမ်းအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲချွတ်ခန်း	၁၃၇
၈။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင်	၁၅၈
၉။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ခွေးအူသောညများနိဂုံး	၁၇၈
၁၀။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် မှဲ့သုံးလုံးဖြေဆေး	၁၉၆
၁၁။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သူငယ်တန်းအဆင့်ဂမ္ဘီရ	၂၁၃
၁၂။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ဂမ္ဘီရကထုံး	၂၂၉
၁၃။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒါတိုမြန်မာ့ပညာ	၂၄၅
၁၄။	ခွေးနက်ကြီးချစ်စရာ	၂၆၈
၁၅။	မဒေါင်းစိန်	၂၉၉
၁၆။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင်	၃၃၇
၁၇။	ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်စမဆရာကြိုင်	၃၅၆

BURMESE
CLASSIC

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း

လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးတုန်းက ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အရပ် ပာသာဝတီအရှေ့ခြမ်းသည် လက်နက်ကိုင်
သောင်းကျန်းသူများနှင့် ဓားပြ၊ ပြန်ပေးများ ဆူပူသောင်းကျန်းသောဒေသ
ဖြစ်၏။

အရှေ့ကိုခရီးဆက်လျှင် ပဲခူးနှင့်ရင်ချင်းအပ်။

တောင်ကိုသွားလျှင် မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့ရှိရာ ပင်လယ်ရေပြင်။

အနောက်တောင်ကိုလားသော် သီလဝါမီးပြနှင့် တွံတေးတော
ကြီးတန်း။ တွံတေးတောကြီးတန်းကား လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းသူများ
ခိုအောင်းပြီး မကြာခဏ စစ်ဆင်ရေးတိုက်ပွဲကြီးများဖြစ်ရာ နေရာဒေသ
ဖြစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း * ၃

တွံတေးတောကြီးတန်းမှလွန်လျှင် ပင်လယ်ကိုရေကြောင်းနှင့်ကူး၍
သံလွင်အထိ ဆန်တက်လို့ရရကား အခြေအနေဆိုးဝါးသည့် ဒေသများဖြစ်
၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်ရပ်ဝန်းနှင့်ကုန်းတွင်းဒေသမှာ
အလွန်ဆိုးသွမ်းနာမည်ကြီးလှသည့် လူသတ်ဓားပြများရှိ၏။

တစ်ဦးက ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်။ နောက်တစ်ယောက်က ငမည်း။
နောက်တစ်ယောက်က ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း။

ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်က မိန်းမချောချောတွေလျှင် အိုအိုပျိုပျို
လက်ရသိမ်း တော်ကောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ 'ရှင်ဘုရင်' ဟု ဘွဲ့ခံ၏။

(ငှင်းရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်သည် နောင်အခါ သူ့ယောက်ဖများ
လုပ်ကြံ၍ ပင်လယ်မှာ လည်ပင်းခဲဆွဲ ရေနစ်အသတ်ခံရ၏။)

ဓား၊ သေနတ်ပြီးသည်ဟု နာမည်ကြီး၏။ တစ်နယ်လုံးဖိမ့်ဖိမ့်
တုန်ရ၏။

ငမည်းကလည်း သိန်းမောင်လိုပဲ ဖြစ်၏။ ဓားပြတိုက်၏။ ပြန်
ပေးဆွဲ၏။ အနုကြမ်းစီး၏။ မိန်းမချောလျှင် လက်နက်ပြခြိမ်းခြောက်၍ လက်
ရသိမ်း၏။

သိန်းမောင်နှင့်အပြိုင်ဖြစ်၍ သူတို့ချင်း အမြဲစားမာန်ခုတ်ကာ လစ်
လျှင်လစ်သလိုတွယ်ကြ၏။

(နောက်ပိုင်း ငမည်းသည် သူ့ဆွေရင်းသားရင်း နှမဝမ်းကွဲကို
လက်ရအမွေသိမ်းရာမှ စည်းပေါက်ပြီး သူ့တပည့်များသတ်၍ ကိုယ့်ကျွင်း
ကိုယ်တူးကာ ကိုယ့်မသာကိုယ်ချွဲခဲရလေ၏။)

ပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း။

ခါးကြားမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အိတ်နှင့်ပတ်ထား၏။
ကျောကုန်းပေါ်မှာ ဓားအိမ်နှင့် ငှက်ကြီးတောင်ဓားရှည်ကို လွယ်ထား၏။
အမြဲတမ်း ဖဲဘောင်းဘီရှည်နှင့်။

လူကခန့်ခန့်၊ လူပုံချော။ ဆိုးချင်တော့ပါးပေါ်မှာ ဓားခုတ်ရာနှင့်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့် နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ မဲ့နှက်တစ်လုံးပါသေး၍ ဓားခုတ်ရာ မပါဘဲနှင့် ဓားပြလူဆိုးသာမဟုတ်လျှင် ပြဇာတ်မင်းသားနှင့်အလွန်တူ၏။

လူဆိုးဓားပြမှန်းသိလျက်နှင့်ပင် မဲ့ပါသောနှုတ်ခမ်းရဲ့ ဩဇာကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရည်ခန့်၍လည်းကောင်း အမျိုးသမီးတချို့က သူ့ကို သဘောကျကြ၏။

ကျွန်လည်း ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းနှင့် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ညားကြ၏။ သင်းကလည်း မောင်းမမိသံ မနည်းလှ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းက မိန်းမမြင်တိုင်း မဆွဲ မိန်းမကသူ့အပေါ်ကျသည်ဟုမြင်မှ၊ တစ်နည်း မိန်းမက သူ့ကိုကြိုက်မှ၊ အဲဒါ ချောလည်းချော၊ ဖြောင့်လည်းဖြောင့်၊ တောင့်လည်းတောင့်၊ ညွှာပေါ့ ရုပ်ချောမှ - ငှက်ကြီးတောင် စုံမက်မြတ်နိုးတော်မူပြီး မယားအဖြစ်ပေါင်း သင်း၏။

ရက်စက်ရာမှာတော့ ကမ်းကုန်၏။ သူ့မယားတို့အနက်မှ တစ်ဦး တစ်ယောက်သည် အခြားသူတစ်ဦးနှင့် ပရောပရည်လုပ်နေသည်။ ဒါမှမဟုတ် တောက်ပြန်သည်ဟုသိကြားရလျှင် အဲဒီမယားကို ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့် ခုတ်သတ်ပစ်၏။ ပြီး သူ့နောက်လိုက်များ သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင် ထွက်ပြေး ပြီး ဟိုတိုင်ဒီတွန်းလုပ်ခဲ့လျှင် အဲဒီသစ္စာဖောက်ကို ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း ကိုယ်တိုင်လက်ရဖမ်းခဲ့ပြီး ကျန်တပည့်များရှေ့မှာ ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့် ရက်ရက်စက်စက် မြင်မကောင်းရှုမကောင်း ရှင်းပစ်လိုက်၏။

ဒီလို ရက်စက်လွန်းကြမ်းကြုတ်လွန်း၍ ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း ဟု အမည်တွင်လေ၏။ ဘဂျမ်းရဲ့ညာလက်မောင်းအရင်းမှာ ကြိုးအနီတစ် ချောင်းစည်းထား၏။

အချို့က သင်္ချိုင်းလက်ဖွဲ့ဟုဆိုကြသည်။ အချို့က နတ်စင်ကိုးခုက ရှံပန်းထည်အနီစက်ကျစ်ပြီး ဆရာတစ်ယောက်က စီရင်ပေးထားသည့် အစီ အရင်ဟုဆိုကြသည်။ မည်သူမျှ ထဲထဲဝင်ဝင် မှန်မှန်ကန်ကန်မသိကြ။

အချို့က ဘဂျမ်း ဓားပြီးသည်ဆို၏။ တုတ်ပြီးသည်ဆိုကြ၏။

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း * ၅

သေနတ်ပင်မီးမကူးဟု ချဲ့ကားပြောကြ၏။

သို့သော် တစ်ကြိမ်မှာ ဘဂျမ်းအရက်မှူး၍ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်ပျော်နေစဉ် ဘဂျမ်းရဲ့တပည့် အောင်ပန်းစိန်က ဘဂျမ်းရဲ့ငှက်ကြီး တောင်ဓားနှင့် ဘဂျမ်းရဲ့လည်ပင်းကို အသေအကျေ ခုတ်ခဲ့ဖူး၏။

သို့ကလို လုပ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းကား ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း ကံ တပည့်အရင်းဖြစ်သူ အောင်ပန်းစိန်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်း သောညီမလေးကို အမွေတော်ကောက်သိမ်းမြန်းလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

ညီမလေးမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိခဲ့ပါ၏။ သူမရဲ့ရည်းစားအမည်က မောင်ဒန်း။ ပင်လယ်မှာ တံငါစက်လှေလိုက်သည်။ သီတင်းကျွတ်ပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်ကြမည်။ ညီမလေးက ချစ်စရာ ချောချောလေး။

ကနဦးက ဘဂျမ်းက သူ့ကိုဖွင့်ပြောခဲ့ဖူး၏။

“အောင်ပန်းစိန်၊ မင်းညီမကို ငါလက်ထပ်ချင်တယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ”

“ငါ့ဘဝမှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာမရှိတာ မင်းအသိပဲလေ”

“ညီမလေးမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိနေပါတယ် ဆရာ”

“ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့”

“မောင်ဒန်းတဲ့။ သူတို့ ဝါကျွတ်ပြီးရင် ...”

“အဲဒီမောင်ဒန်းက ဘာအလုပ်လုပ်တုံးကွ”

“ပင်လယ်မှာ တံငါစက်လှေလိုက်ပါတယ်ဆရာ”

“အေး ... အေး ... ပြီးရောပေါ့ကွာ”

ဒီလိုပြောပြီး မကြာလိုက်။ ပင်လယ်ရေပြင်မှာ မောင်ဒန်းရဲ့ ခေါင်းမပါသောကိုယ်လုံးကို အများက မြင်လိုက်ရသည်။

မကြာခင် ဘဂျမ်းက ညီမလေးပန်းနွဲ့ကို အမွေသိမ်းလိုက်၏။ ညီမလေးကဘဂျမ်းအလစ်မှာ စိန်နှင့်သံပရာသောက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်သည်။

အဲဒီကတည်းက အောင်ပန်းစိန် သူ့ဆရာသစ္စာမဲ့သူ လူပုသုတ်မှာ

၆ * ယောညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ကြီးကိုလုပ်ကြံဖို့ အခွင့်အရေးမျှော်လင့်ခဲ့သည်။

ဟော ကြုံပြီ။

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းအရက်မူးပြီး ခေါင်းအုံးကို ရင်ဘတ်ပေါ်
ဖက်မိ၍ စောင်ခေါင်းခြိုးခြုံလို့ အိပ်မောကျနေသည်။

အောင်ပန်းစိန် ဘဂျမ်းရဲ့ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဓားအိမ်မှ အသံ
မပြည်အောင်ဆွဲထုတ်ရင်း ဓားကိုလက်စုံမြှောက်၍ လည်ပင်းတည့်တည့်ချိန်
ပြီး အသားကုန်ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဝိုး”

“စွပ်”

“ဟင်”

“ဝုန်း”

“ကိုင်းကွာ”

“ဖောင်း”

“အား”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တွန့်တွန့်ရှိန်ရှိန်နှင့် ခုတ်ချလိုက်လို့

ပဲလားမသိ။

ဓားသွားက ဘဂျမ်းရဲ့လည်ပင်းပေါ်မရောက်ဘဲ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ
ခေါင်းအုံးနေရာကိုခုတ်မိပြီး ဘဂျမ်းလန့်နိုးကာ အောင်ပန်းစိန်ကို ဝုန်းခနဲ
ကျားခုန်ခုန်၍ ခြေနှင့်ခတ်လိုက်သည်။ အောင်ပန်းစိန်လဲအကျမှာ ၎င်း
ငှက်ကြီးတောင်စားနှင့်ပင် အပြတ်ရှင်းလိုက်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ပန်းနွဲ့ရဲ့ချစ်သူအပါအဝင် သုံးဦး
စလုံး ပင်လယ်ရေသမျှိုင်းမှာ ငါးစာဘဝနှင့် အရိုးကျခဲ့လေသည်။

ပြောရလျှင် ရွာနီးချုပ်စပ်က ရွာသူရွာသားလက်လုပ်လက်စား
တံငါလှေသမားများသည် ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းတို့ကို ကြောက်နေရ၏။

ရွာနီးချုပ်စပ်လည်း သူတို့ဓားပြတိုက်၍ ပြောင်နေပြီ။

ဆက်ကြေးလိုလို၊ မိုက်ကြေးလိုလို တောင်းနေပြန်၍ အလုပ်

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း * ၇

လုပ်စားသူများ ခေါင်းခဲဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲရန် ဘဂျမ်းအလိုကို လိုက်နေ
ရသေးသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်နှင့် ငမည်းတို့က စည်းရုံး
ကျော်ဝင်တိုက်၍ အချင်းချင်းစကားများပြီး နယ်ကျော်ပြန်တိုက်လုပ်ကြရင်း
ပစ်ကြခတ်ကြစိန်ခေါ်ကြ ဖြစ်ကြသေး၏။

အုပ်ချုပ်ရေးအလွန်လက်လှမ်းဝေးသည့် အရပ်ဒေသဖြစ်၍ ကြီးနိုင်
ငယ်ညှဉ်း လက်နက်ဗန်းပြ မင်းမဲ့စရိုက်များက လွှမ်းမိုးနေ၏။

နောင်အခါ သူတို့ချင်း ရန်စောင်ပွဲများ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်လုပ်ကြံပွဲများနှင့် မြေတုန်ရေတုန် ရွာလန့်နယ်လန့်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့က သုံးပန်လှရွာက ခိုင်းကျဲ့ ခိုင်းခွားများမွေးသည့် ဦးချိန်ရိုး
တို့အိမ် ဓားပြတိုက်ခံရသည်။ ရသမျှ ရွှေ၊ ငွေများယူ၍ အားမရဘဲ သမီးပျို
လေးခင်အေးချိုကို ဓားစာခံ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ မိဘများက
ဘယ်လိုတောင်းပန်လို့မှမရ။ ငွေ(၅)သိန်းနှင့် ရွေးရမည်ဟုဆို၏။ သုံးရက်
အတွင်းလောမရွေးခဲ့လျှင် ဘဂျမ်းရဲ့မယားဖြစ်ပြီဟု အမိန့်ချသွား၏။

ရဲဂါတ်သို့မတိုင်ရ။ တိုင်ခဲ့သော် တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး ခေါင်းမရှိ
ဘဲသေရမည်ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး အိမ်တိုင်သုံးလုံးကို ငှက်ကြီးတောင်စားနှင့်
ခုတ်ထစ်သွားခဲ့၏။ လာရွေးရမည့်နေရာလည်း ပြောခဲ့သည်။

ပင်လယ်ရေပြင်ထဲက အနီရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် စက်လှေ
ပေါ်လာခဲ့တဲ့။ လာရင် တစ်ယောက်တည်းလာ၊ နှစ်ယောက်လာရင် အသေ
တဲ့ခင်ဗျာ။

သို့နှင့် ဦးချိန်ရိုးတို့ရှိသမျှ ကျဲ့ ခွားများကို ရသည့်ဈေးနှင့်ရောင်း
ချပစ်ရာ ငွေ(၄)သိန်းနီးပါးရ၏။ တစ်သိန်းလိုသေး၏။

လိုငွေတစ်သိန်းလည်း ဘယ်မျှလှည့်လို့၊ ချေးလို့မရ။ ခေါင်းမီး
တောက်ပြီး သမီးအပျိုမိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်သောကများနေကြ၏။

ပုဆိုးအဖြူကွက်ကလည်း ညစ်ပေါ့ပြီး အောက်နားများပင်ကွဲလို့။ သူသည် အနီရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့်တောင်ဝှေးကို ပန်းပေါ်မှာ ဖော်ထမ်း ထမ်းရင်း ဖော်ကသီချင်းကို အားရပါးရဟန်ပန်နှင့်ဟစ်လေ၏။

“လွမ်းလေလေ စေရ စေရ ××× ဟိုမြိုင်လယ်မှာ ဒီမြိုင်လယ် မှာ ××× စံပယ်ကိုထားဝယ်ခ၊ ပါလို့ ××× ဒေါလေးလေး နက နက ×× ဒေါနကသင်းတယ် ××× သင်းတယ် ××× သင်းတယ်လေ ×××”

သူသည် ခါးကိုကွဲ၍ ခေါင်းကိုမော့၍ ဖော်လှည့်လှည့်ပြီး က၊ လေ ၏။

“ဇော်ရောင် ဂျီရောင် ဆေးကြိတ်တဲ့ စုံတောမြိုင်ချောင် ××× ကိုင်ဆောင်တောင်ဝှေး လိုလိုရာသွေးဟေးဟေး ××× နဆေးကိုလေ နဆေးကိုလေ ဆေးကြိတ်တောင် ××× ဆေးလေးလေး ကြိတ်တဲ့တောင် ဆေးဟေးဟေး ဆေးဟေးဟေး ကြိတ်တဲ့တောင် ×××”

သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်။ ရွာတော်ရှင်ရှုကွစိုးနတ်ကွန်း ရှေ့မှာ ဖော်ဂျီဆေးကြိတ်သလို ဆေးကြိတ်ဟန်အကကို က၊ နေ၏။

က၊ ရွှံ့ဝသော် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့်ကလေး၊ လူကြီး ပရိသတ် များဘက်သို့လှည့်ပြီး -

“ဟဲ့ . . . သားတို့၊ သမီးတို့၊ ယက်သဲကြားငါးတင်၊ တင်တဲ့ငါး ကြောင်စား၊ ကျန်တဲ့ငါးမှ ဘုရားမ၊ မတဲ့ကွယ်။ ရတနာမြတ်သုံးပါး မြဲမြဲ ကြ။ အနန္တောအနန္တငါးပါး မမေ့မလျော့ မပေါ့ကြနဲ့။ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာ နေ့စဉ်ပြုကျင့်လို့လိမ့်ကြ။ ဘုရားသာသနာစွန်းလို့ သိကြားသာသနာ ရောက်ချိန်နီးပြီကွယ်။ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်မတဲ့။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မဖြစ်စေနဲ့။ မိစ္ဆာအာဒိဝနဲ့ အသက်မှမွေးကြပါနဲ့။ ဒုစရိုက်ကိုရှောင်၊ သုစရိုက် ကိုဆောင်မှ အောင်အတိတ်နဲ့ အောင်နိမိတ် ပေါ်လိမ့်မဟေ့။ ဒါကြောင့် လေ . . .

ရွှေဖျဉ်းညီနောင် ဖောင်တော်စီးပါလို့ ××× ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး ××× ရေလှိုင်းတွေက ‘တဖွေးဖွေး’ ××× နတ်နန်းရယ်သာ

တစ်နေ့သောအခါ သုံးပုန်လှရွာအဝင် ညောင်ပိန္နဲကြီးအောက် ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းသို့ စိတ်မနဲ့သူလိုလို လူကြီးတစ်ဦး ရောက်လာခဲ့လေ ၏။

ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းကား အရွာရွာခရီးသွားများနားခိုရာ ညောင် ဖင်ရိပ်လည်းဖြစ်၏။

အလှူရှင်ပြုရှိရင်လည်း နတ်ပြရာအရပ်အနေလည်း ဖြစ်၏။ နားခို သူခရီးသွားများစုဝေးနေချိန်မှာ ထိုလူကြီးက ဖော်ကသီချင်းတစ်ပုံကို အော် ဟစ်သီဆိုပြီး ရွာတော်ရှင်ရှုကွစိုးနတ်ကွန်းရှေ့မှာ အကျအနက်ကို က၊ နေ၏။

လူကြီးမျက်နှာက ဆယ်ပြားစေလို လေးထောင့်ကြီး။ ဆံပင်ရှည် များကပန်းပေါ် ကွေးကောက်၍ကျနေ၏။ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံ ရင်ကွဲကြီးဝတ် လို့။ ရင်ဘတ်မှာလည်း အင်းလိုလို စမလိုလို မင်ကြောင်အကွက်များနှင့်။ ယောဂီရောင်လွယ်အိတ်စုတ် ဖောင်းဖောင်းကြီး လွယ်ထားလိုက်သေးရဲ့။

၁၁ * ယောင်ျိုင်း (သန်လျင်)

လူတယ် *** ရွှေနန်းရယ်သာလူတယ် *** ဆီးကြိုးပါ နှမများရယ်
ပြေးကြိုးပါ နှမများရယ် *** ယီးလေးလေး *** ယီးလေးလေး ***
လေးလေး *** ယီးလေးယီးလေးရီ ***

သားတို့၊ သမီးတို့ အဘဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ရောက်လာပြီဟေ့။ ဒီရွာ၊
ဒီနယ်ရောက်ရတာ အဘသိပ်ပျော်သကွာ။ ကိုင်း... ငါ့သားများ၊ သမီးများ။
ပြေးများ အဖျားအနာရောဂါရှိကြသလား။ အမှောင့်ပယောဂရောဂါ ရှိကြ
သလား။ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ဘာသိချင်လဲဟေ့။ ညာလက်ဝါးဖြန့်လိုက်တာ
နဲ့ လက်ဝါးပေါ်ကအရေးအကြောင်းကြည့်ပြီး အဘမြင်တာ ပြောကူညီ
မယ်ကွ။ မင်းတို့အသက်ကိုပြောတာနဲ့ ဂြိုဟ်စီး၊ ဂြိုဟ်နင်းဘယ်အခြေအနေ
ရောက်လို့ ကံဆိုး၊ ကံကောင်း အဘပြောဟောမကွ။ ယုံတဲ့သူပြော၊ ငါပြော
မဟေ့”

ခရီးသွားအချို့က ပေါက်ကရပြောသည်မှတ်၍ ရယ်ကြ၏။ အချို့
က... စွင့်ထောင်နေကြ၏။ အချို့က တီးတိုးတီးတိုးလုပ်ကြ၏။ အချို့က
လက်ဝါးချင်းပွတ်၍ ပြရကောင်းနိုး၊ မကောင်းနိုးဖြစ်နေ၏။

ဒီမှာ အသက်(၆၀)ခန့် ကတုန်ကယင်နှင့် အဘွားအိုတစ်ဦးက-
“မောင်ကြီးရှင်၊ ဟူး... မောလိုက်တာတော်”

“နှမကြီး ဘာပြောချင်လို့တုံးဗျ၊ ပြောပါဦး။

“မောလို့ပါတော်။ ဟူး... အမယ်လေးနော်၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ”

“မောလို့...”

“အင်းပါတော်”

“ခုချက်ချင်း ပျောက်ချင်သလားနှမကြီး”

“သိကြားမင်းနဲ့ တွေ့တယ်လို့ယုံပြီး ဆေးသောက်ချင်ပါ မောင်ကြီး

ရယ်၊ ဟူး... ကျွန်မမှာ ဆင်းရဲလွန်းလို့...”

“ဟေ့... လူကလေး”

“ဗျာ... အဘ”

ရေအိုးစင်နံဘေးမှ ရပ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုး၍

ခေါ်လိုက်သည်။

“သောက်ရေတစ်ခွက် ခပ်ခဲစမ်းလူကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ”

ကျွန်တော် ရေအိုးစင်မှ သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်၍ ပေးလိုက်သော
အခါ သူက လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေးတောင့်တစ်ခုကိုထုတ်ယူပြီး အနည်းငယ်
တိုက်၍ဖဲ့လိုက်၏။ ၎င်းနောက် ရေကိုမနီး၍ ...

“ဘာနေ့သမီးတုံး နှမကြီး”

“သောကြာသမီးတော်၊ မသည်းအံ့တဲ့တော့။ ဟူး...”

ဘတိုက်ပုံကြီးသည် ရေကိုဗောဇ္ဈင်သုတ်ရွတ်၍ မနီးမူတ်၏။ ပြီး
နောက် ...

“သောကြာသမီး မယ်သည်းအံ့၍ဖြစ်နေသော အမောရောဂါ ချက်
ချင်းပျောက်ပါစေသတည်း”

ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ဆေးနှင့်ရေစင်ကို တိုက်လေ၏။

“ရော့... သောက်၊ နှမကြီး”

အမယ်အို ဘွားသည်းအံ့က တရိုတသေယူ၍ သောက်၏။

“ဟိုနား၊ ခဏထိုင်နော်၊ ခဏနေရင်အမောရောဂါ ပျောက်ပြီဗျား။

ကျန်တဲ့ဝေဒနာရှင်ရှိရင် ထွက်ခဲ့ကြကွယ့်။ ဆေးဒါန၊ ပညာဒါနများ အဘ
ရောက်တုန်း ကုသိုလ်ပြုခဲ့မကွယ့်။ ငါပျောက်စေဆရာ မဟုတ်ဘူးနော်။
ဘိုးတော်မဟုတ်ဘူးနော်။ ဝိဇ္ဇာမဟုတ်ဘူးနော်။ ငါက သစ္စာမေတ္တာသမာ။
ကြုံတုန်း ဒါနပြုချင်၊ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ဟေ့”

“အဘ”

“ဘာတုံးလဗျာ”

လူတစ်ဦးက ရောင်ကိုင်းနေသည့်လက်ကို ဆန့်၍ပြ၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုံး သားကြီးရဲ့”

“တံစဉ်ရှလို့ အဘ”

“အို... ဖြစ်ရလေ။ မနီးဝင်နေပါလား သားကြီးရယ်ဟင်”

၁၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဆေးဦးတို့နဲ့လုပ်တာပဲ။ မသက်သာဘူး အဘရယ်”

“အိမ်... အဘနဲ့တွေ့ရင် ပျောက်ကိုပျောက်ရစေမဟဲ့။ ဒါပေမယ့် ပြောမယ်နော်။ ငါ ပျောက်စေဆရာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ အနှစ်နှစ်အလလ ဆရာသခင်များထံမှာ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့တဲ့ တိုင်းရင်းဆေးနည်း သွား၊ ဝိဇ္ဇာခရဆေးပညာ၊ ဗေဒင် နက္ခတ် ရာသီ ဆေးပညာနဲ့ ကုသိုလ်ပြုတာ ဟေ့။ လာခဲ့ ... ဒီကို”

ဘတိုက်ပုံကြီးသည် လူကြီးရဲ့ဘယ်လက်ကိုကိုင်၍ မန်းမှုတ်၏။ ၎င်းနောက် ပုလင်းငယ်တစ်ခုထဲ၌ ဆေးမှုန့်တချို့ကို စောစောကရေစင် နှင့်ဖျော်၍ လူကြီးရဲ့လက်မောင်းရင်းမှသည် အနာကိုလူးအုံပေး၏။

“တော်တော်ကိုက်နေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အညော်ဝင်နေတာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ရော့ ... ဒါ မန်းကြေဆေး။ ဒါက ကိုက်ခဲနာကျင်ပျောက်ဆေး။ နေရင်နဲ့သောက်ချလိုက် ... ရော့”

လူနာက အဘတိုက်သည့်ဆေးကို သောက်ပြီးနောက် ညောင်မြစ် ဝေါ်မှာ သွားနားထိုင်နေလိုက်၏။

ဒီလိုနှင့် ရင်ကျပ်ရောဂါ၊ ပန်းနာရောဂါ၊ ခေါင်းကိုက်၊ ဇက်ထိုး ရောဂါ၊ ဗိုက်အောင့်လေနာရောဂါ၊ ထုံနာကျဉ်နာရောဂါသည်များကို လွယ် အိတ်ကြီးထဲမှ ပုလင်းများထုတ်ဖွင့်၍ တစ်မျိုးစီတိုက်၏။ ပေး၏။ လိမ်း၏။ မန်းမှုတ်မေတ္တာပို့ပေး၏။

“ကိုင်း ... ဟောဒီက အဘိုးရကွစိုးကြီးလည်း ကျွန်ုပ် ထိန်းသော သစ္စာနဲ့ ကုသိုလ်ကိုဝေစုယူလို့ သားများ၊ သမီးများကို စောင့်ရှောက်ကူညီ ပါဗျာ။ အမျှ အမျှ အမျှ”

အဘတိုက်ပုံနှင့်လူကြီးသည် တစ်နာရီခန့်ပါးစပ်က ပရိတ်ကြီး ဝတ်တော်များကို ရွတ်လိုက်၊ ဆေးပေး၊ သောက်လိမ်းလုပ်လိုက်နှင့် ကုသ

ဂုဏ်ကြီးတောင်ဘုရား ❀ ၁၃

ပေးလေးရာ ...

“ဟဲ့ ... ဟိုသမီး သည်းအုံ”

“ရှင် ... မောင်ကြီး”

“မောသေးလားဟဲ့ နှမ”

“မမောတော့ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်။ မောင်ကြီးရဲ့ဆေး ခွမ်းလိုက် တာ။ မောင်ကြီး လူမဟုတ်ရဲ့လားတော်ဟင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... လူအစစ်ပါဟာ။ ဘာလဲ ညည်း တို့က သိကြားမင်းလူပြည်ဆင်း ဆေးကုတယ်များထင်နေလို့လား”

“ထင်ချင်ပါ မောင်ကြီးရယ်။ မောင်ကြီးကျေးဇူး ကြီးပါပေတော်။ ကျုပ်မောင်ကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။ သွားလေရာ လာလေရာ ခလုတ် မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့တော်”

“သာဓုဗျာ ... သာဓု ... သာဓု။ ရော့ ... နှမကြီး။ ဒါနဲ့လုံး ငြိမ်အမောလုံဆေး။ နှမ်းခေါင်းလောက်ကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ရေသန့်သန့် နဲ့သောက်။ ညည်းမကြာခင် ပုပ္ပားတောင်ပေါ် အပြေးတက်နိုင်လိမ့်မယ် ဟဲ့”

“သွားကိုသွားမှာပါတော်၊ စိတ်ချ”

“ဟေ့ ... တံစဉ်ရုတဲ့သားကြီး”

“ခင်ဗျာ အဘ”

“အနာကိုက်သေးလားဟေ့”

“မကိုက်တော့ပါဘူးအဘ။ အံ့ရောဗျာ”

“ဟေ့ ... သားကြီး။ ငါ ဘိုးတော်မဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲ ... အဲ”

“မအဲနဲ့။ ငါပျောက်စေဆရာလည်း မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ”

“အဲဒါ ငါတို့နန်းသုံး တိုင်းရင်းဆေးနည်းပညာသမားက။ အချို့ လူညံတွေက ငါ့ကို ဘိုးတော်၊ ပျောက်ဆရာ၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆိုပြီး ပေါက်ကရ

၁၄ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ပြောချင်ကြတာယ်။ ငါတတ်လုံးရော၊ ဓာတ်ပြားရော၊ လက်ဖွဲ့ရော၊ အင်းရော
ဘာအဆောင်မျှမပေးဘူး။ လုံးဝ မတောင်းကြနဲ့။ ငါယုံကြည်တာ ရတနာ
မြတ်သုံးပါး၊ အနန္တ အနန္တငါးပါးပဲ။ ငါတို့ မြန်မာလောကီဆေး၊ နက္ခတ်၊
ဗိဇ္ဇာဆေးပညာဟာ လိုက်လို့မကုန်း၊ ယူ၍မခန်းကွယ်။ ရော့ ... ငါ့သား။
ဒီဆေးက ငန်းဖျက်ဆေး။ ဒါက အနာကျက်ဆေး။ နေ့တိုင်း လူး၊ သောက်၊
အချဉ်မစားနဲ့။ တက်စွာမစားနဲ့။ နေဝင်ရင် ရေမချိုးနဲ့။ အနာကိုဖန်ရည်
ဆားရည်နဲ့သန့်စင်ပေး။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပျောက်စေရမယ်ဟေ့”

ဒီလိုနှင့် ရှူဆေး ရှူလိုက်သည်။ ခေါင်းကိုက် ကော်ကြောထိုးများ
ရောဂါသက်သာပြီး လေနာရောဂါသမားများလည်း ဒိဋ္ဌချက်ချင်း ရောဂါ
များယူပစ်သလို သက်သာပျောက်ကင်းကြ၍ ထူးဆန်းသောသီချင်းသည်
ဘတိုက်ပုံဆရာကြီးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထိုင်ကန်တော့ကြ၏။

ပါလာသည့် မုန့်ပဲသရေစာများကို လှူဒါန်းကြ၏။ ဘတိုက်ပုံကြီး
က အကန်တော့ခံရရှိသော မုန့်ပဲသရေစာများအနက် အချို့ကို ရုက္ခစိုး
နတ်ကွန်းမှာ ကပ်လှူဒါနပြု၏။ အချို့ကို ရွာထဲက ကလေးသူငယ်များအား
ဝေငှပေး၏။

ကျန်မုန့်ပဲသရေစာများကျတော့ သူနဲ့ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်
နေကြသည့် ခွေးဆယ့်လေးငါးကောင်ကို ကိုယ်တိုင်လက်နှင့်ကိုင်၍ ကျွေး
နေရကား မြင်ကြ၊ ကြုံကြရသည့် ရွာသူရွာသားများက သာဓုခေါ်၍ မဆုံး
ကြ

“အဘ”

“ဟေ”

ဘတိုက်ပုံ ဆေးဆရာကြီးသည် လွယ်အိတ်ကြီးကိုလွယ်ပြီး
တောင်ဝှေးထောက်၍ အခြားရွာများသို့ ခရီးစဉ်လှည့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်
အသက်(၅၀)ခန့် ဆံပင်အုံ့ကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦး သူ့ရှေ့မှာရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာမှာ သောကနှင့် စိုးရိမ်ကြီးမှုများ
စွန့်ကဲနေသည်ကို ဘတိုက်ပုံ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘာအလိုရှိလို့လဲ နမကြီး”

“မောင်ကြီး ... အခု ဘယ်သွားမှာလဲရင်”

“မောင်ကြီး ရွာစဉ်လှည့် ဆေးကုဒါနပြုရဦးမှာပေါ့ နမကြီးရဲ့”

“မောင်ကြီးရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နမတို့အိမ် ခဏလောက်ကြပါ

လား”

“ကိစ္စအရေးကြီးလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

၁၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“နမကြီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့”

“မအေးပိုလိုခေါ်ပါတယ် မောင်ကြီး”

“လာ . . . သွားစို့။ နမကြီးအိမ်ကို ပြစမ်း”

ဒီလိုနှင့် ရွာဖျားရှိ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးသို့ ဘတိုက်ပုံ ဆေးဆရာကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်မှာ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး၊ အရွယ်ရောက်စ ကလေးနှင့် မအေးပိုအပါအဝင် အဘွားအိုကြီးတစ်ဦးကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။

“ကိုင်း . . . နမကြီး၊ ဘာများ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရမလဲဗျာ”

“မောင်ကြီး ဒါနမရဲ့ခင်ပွန်းပါရှင်။ အမည်က ဦးချိန်ရိုးတဲ့”

ဦးချိန်ရိုးဆိုသူသည်လည်း မျက်နှာညှိုးနွမ်းလျက်ရှိချေ၏။

“ပြောပါ နမ”

“မောင်ကြီးက ဗေဒနာကွတ်လည်း ဟောပြောနိုင်တယ်လို့ ကြား သိရလို့ ကျွန်မတို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ပေးပါလား မောင်ကြီး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကိုချိန်ရိုး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲကွယ့်”

“(x x x) ပါ အဘ။ စနေသားပါ”

“အင်း . . . ဇနက် သဘောမျက်ကိန်း ရောက်နေတာပဲ။ စနေသား တစ်ခုကြွင်းကိုး”

“ခင်ဗျာ”

“တနင်္လာနံ ကျွဲ စနေနံ နွား၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ရွှေ ဒါမှမဟုတ် သားသမီး နာဖျားထွက်ကိန်းရှိသကွယ့်။ စနေသားအပူသောကနဲ့ မျက်ရည်စီးကိန်း ကြုံနေရတာကိုး”

ဒီလိုလည်းဟောလိုက်ရော ဦးချိန်ရိုးနှင့် ဒေါ်အေးပိုတို့သည် ဘတိုက်ပုံ၏ခြေအနံကို ဦးခိုက်၍ ဝိုက်ကပ်ပြီး ကန်တော့ကြလေသည်။

ဒီနောက် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က ဓားပြတိုက်ခံရပုံ၊ သမီးအကြီး မခင်အေးချိုကို ဓားပြခေါင်းဆောင် ငှက်ကြီးတောင်ဘက်နှင့်အဖွဲ့က ဓားစာခံ ခေါ်သွားပုံနှင့် လူရွေးရန် ကျွဲ နွား ရွှေ ငွေများ အရေးပေါ်ရောင်းချ၊ ငွေ နေရသည့်အကြောင်းကိုရှင်းပြပြီး ချုံးပွဲချင်းကြလေသည်။

ငှက်ကြီးတောင်ဘက် * ၁၇

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲအဘရယ်၊ ဟီး ဟီး အင့် ဟီး”

“ပါသွားတဲ့သမီး ဘာနေ့သမီးလဲ။ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ကွယ့်”

“တနင်္ဂနွေသမီးပါ အဘ။ အသက် (x x x) ပါရှင်”

“အင်း . . . တနင်္ဂနွေသမီး။ (၅)ကြွင်း၊ သက်ရောက်စနေ။

အကြောင့် ‘သက်ရောက်ကနော် ကောက်ကာမျှော် လက်ပေါ်ကျမည်ပ၊ လက် နောက်တစ်ခွင် ဆုတ်ပြန်လျှင် လွန်းပင်တွေ့မည်ပ၊ လွန်းတိုင်ကမူစ၍ထူ ဟောမူဖြိုဟ်အတ္တ’ ဆိုတာကြောင့် သက်ရောက်စနေဖြိုဟ်ကျပြီး ပူပင်စေ သော်လည်း တနင်္ဂနွေသမီး တိုင်ထိပ်မှာရောက်နေတာကြောင့် ကံကောင်း သကွယ့်။ ကူညီစောင့်ရှောက်မယ့်သူနဲ့ ကြုံရမကွယ့်။ သူ ဘုရား၊ တရားမြဲရဲ့ စား”

“အမြဲတမ်း ဘုရားကျောင်းကန်သွား ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ပါတယ် အဘ”

“အေး . . . သောကြာနဲ့ သာသနာရေး အားကောင်းတယ်။ ဟဲ့ သမီး”

“ရှင် အဘ”

“တနင်္ဂနွေသမီးအတွက် ဘုရားမှာ ဒီနေ့တံခွန်လှူလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“စနေသားမောင်ချိန်ရိုး”

“ခင်ဗျာ အဘ”

“သစ်ဥ၊ သစ်သီး ဘုရားမှာ ဒီနေ့လှူ”

“ဘာဥမျိုးပါလဲ အဘ”

“အင်း . . . သစ်အယ်သား၊ ဒါက ရှားတယ်။ အာတာလွတ်ဥ ချွတ်ပြီး ဘုရားဆွမ်းကပ်၊ ဘုန်းကြီးရဟန်းလှူ ကြားလား။ ကျွတ်ရော ကွတ်ရောကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

၁၈ * ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ကိုင်း . . . အဘသွားမယ်”

“ခဏလေး အဘခင်ဗျား။ ဒီအလှူငွေလေး လက်ခံပါခင်ဗျာ”

“မလိုပါဘူး သားရယ်။ ငါ့သားသမီးများက အပူသောက်နဲ့ပါ။

ဒါနဲ့ ဓားပြကိစ္စဘာကြောင့် မြို့ဂါတ်ကို သွားမတိုင်ရတာလဲကွယ်”

“မြို့ဂါတ်ကိုသွားတိုင်ရင် တစ်အိမ်သားလုံး သတ်ပစ်မယ်လို့ပြော
သွားလို့ပါ အဘရယ်။ ဟီး . . . ဟီး . . . အင့် . . . ဟီး”

“အဲဒီဓားပြနာမည် ဘယ်သူ . . .”

“ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ် အဘရယ်”

“မင်းတို့သမီးကိုရွေးဖို့ ဘယ်အရပ်ချိန်းထားလဲ”

“ပင်လယ်ကွေ့ရေလယ်က အနီရောင်စက်လှေပေါ်ကိုတဲ့”

“အိမ်း . . . အိမ်း အဘသွားမယ်”

“အဘ”

“ဟေ”

“အဘရဲ့နာမည်လေး တစ်ဆိတ်”

“နောင်မှ ပြောမယ်ကွာ။ သွားပဟေ့”

ဘတိုက်ပုံကြီးသည် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ဇော်သီချင်းဆိုလိုက်၊
ရွှေဖျဉ်းညီနောင်သီချင်းဆိုလိုက်နှင့် ဆေးကုရင်၊ ဗေဒင်ဟောရင်းလာခဲ့
လိုက်ရာ မကြာခင် ပင်လယ်ကမ်းခြေတံငါရွာလေးသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဤနေရာကား လူကြမ်းလူရမ်းများ ပေါများရာအရပ်ဖြစ်နေ၏။
ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ အလံတလူလူနှင့် တံငါလှေများ အစီအစဉ်
ရှိနေ၏။ ဘုံဆိုင်သုံးခုမှာ တံငါသည်များ သောက်စားမှုးပွဲပြီး ရန်ဖြစ်ဆဲရေး
နေကြ၏။

ကွဲ့၊ နွားအချို့က လမ်းနံဘေးဝှေ့နေကြ၏။
ညောင်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာလည်း လူစုလူဝေး လောင်းကြေး
စားကြေးနှင့် ကြက်တိုက်နေကြ၏။

ဘတိုက်ပုံကြီးသည် ဓားကိုင်၍ရပ်နေသည့် ကိုးမြို့ရှင်နတ်တွန်း
ရှေ့မှာရပ်လို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟစ်လိုက်လေသည်။

၂၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

သူသည် တောင်ငူခရိုင်ကို ဇော်ထမ်းထမ်းရင်း ကစားနေသည့် ကလေးများအနီးမှာ က၊နေလိုက်၏။

“ဇော်ပွဲကိုတဲ့ ရှမလား * * * ဂျီပွဲကိုတဲ့ ရှမလား။ ကိုင်း . . . ဗျာဆံဝေဖားနဲ့ သားများမေလား * * * (ဝါး) သားများ သားများမေသား များသမီးများအမေ * * * တကယ်လေ့ ဝိုင်းတော်သားရဲ့ ရဲ့ပါမလားကွား”

သူသည် ဇော်ထမ်းအကနှင့် ကွေးနေအောင် က၊၏။ အဘိုးကြီး ကသည်ကိုမြင်သော် ဦးစွာကလေးများဝိုင်းအုံလာ၏။ မကြာမီ ကလေး အမေများ ရောက်လာသည်။ ဒီနောက် အမူးသမားများ၊ ရွာသားများ၊ လှေသမားများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှု အော်ဟစ်အားပေးကြလေ၏။

“စိန်အောင်မင်းလားဟေ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဂရိတ်ဦးဘိုးစိန်နဲ့တူတယ်”

“ဇော်ဂျီဟ”

“ဇော်ဂျီကလည်း တိုက်ပုံရင်ကွ၊ ပုဆိုးအပြနဲ့ကွာ ဟား . . .

ဟား”

“ဇော်ဂျီဖွတ်ကွားလားမှမသိကွာ”

“ဗျို . . . ဇော်ဂျီရင်ကွကြီး။ နောက်တစ်ပုဒ်လုပ်ပါဦးဗျ”

“ကြိုက်လို့လားကွယ့်”

“အရမ်းကြိုက်ပေါ့ဗျာ၊ နေ့တိုင်းလာက၊ပါဗျ။ အဟဲဟဲ”

“ကြိုက်ရင် ဟစ်ရတာပေါ့ကွာ။ ဘာတဲ့တုံးရွာသားရေ။

ဇော်လာပါတယ် မောင်တို့ * * * မောင်တို့ * * * ဂျီလာပါတယ် ဇေတို့မောင်တို့ * * * တောင်ငူခရိုင်ထောက်လို့ တောင်မြောက်မျှော် * * * ဇော်ဂျီလာရင် ကျုပ်တို့ပါပဲ * * * ဆေးတောင်ငူခရိုင်နဲ့ဆေးလေ * * * မြစ်မီးတောင်ခြေထိုးတဲ့အတို * * * ရွှေမရွှားလို့ပြဒါးသေ * * * ဝေးလာ မောင်ရဲ့ရောဟေ့”

သီချင်းဆုံးသော် ဘတိုက်ပုံကြီးသည် လွယ်အိတ်ထဲက သကြား လုံးများကို ပရိသတ်ရှိရာသို့ ကြလေ၏။ ပင်လယ်ရွာသားကလေးများကား

သကြားလုံးကိုမမြင်ရ။ မစားရတာကြာပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာအားရ လူကြွ၊ ကောက်ကြွ၊ စားကြ၏။

“ဟေ့ . . . သားတို့၊ သမီးတို့ အဘဖေဇော်ဂျီ လူရွှင်တော် ဆေးဆရာကြီး သမီးတို့ သားတို့ရှိရာကို ရောက်လာပြီဟေ့။ အဖျားအနာ၊ အကိုက်အခဲ၊ စုန်းပူ၊ နတ်ပူ၊ မြွေကိုက်၊ ကင်းကိုက်ရောဂါမှန်သမျှ အဘ၊ ဆေးဝါးအစီအရင်များနဲ့ ဒါနကုသိုလ်ပြုကုပေးမဟေ့။ ရောဂါရှိသူမှန်သမျှ လာကြဟဲ့ . . . လာကြ”

သူသည် ၎င်းစကားကို သုံးကြိမ်သုံးခါပြောပြီး သကြားလုံးများ ကို ထပ်ကာတလဲလဲကြလေ၏။

အချို့က ဆေးဆရာဆို၍ မယုံချင်ကြ၊ စိတ်မနဲ့သူဟုထင်ကြ၏။

မကြာခင် ဇော်ဇော်ဇော်နေသော အဘွားကြီးဝင်လာ၏။ ဘတိုက်ပုံ သည် ဇော်ဇော်ဇော်နေသည့် အဘွားကြီးရဲ့လက်ပြင်ကြောကိုနှိပ်၍ ဇော်ကြော ကို (၅)မိနစ်ခန့်ပြုပြင်ပေးလိုက်ရာ အံ့ဖွယ်တည်း။ အဘွားကြီး ဇော်ပြန် တည့်၍ ဘတိုက်ပုံကြီးကို ဦးကုန်းချလေ၏။ ဒီနောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် ကျောနား၊ ရင်နား၊ ခြေနား၊ ပန်းနား၊ ပြည်တည်နားများပြကြ၏။

ဘတိုက်ပုံကြီးက လွယ်အိတ်ထဲမှ တိုင်းရင်းဆေးများထုတ်၍လိမ်း ပေး၏။ တိုက်၏။ နှိပ်ပေး၏။

ဒီမှာ ပင်လယ်ငါးခုစူး၍ တံငါတစ်ယောက် အထမ်းနှင့်ဝင်လာ ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ဟေ့”

“ပင်လယ်ငါးခုစူးပြီး ရေတက်၊ ရေကျ အော်နေလို့ပါခင်ဗျ”

“အဲဒါ အဆိပ်တက်တာကွ။ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲသားတို့”

“သုံးရက်ရှိပြီအဘ”

“လာခဲ့စမ်းကွယ့်”

ဒီနောက် ဘတိုက်ပုံက ကွမ်းရွက်ကိုမန့်၍ ကျွေး၏။ အနောက် ရေဆေး၍ အဆိပ်ကျလိမ်းဆေးကို လိမ်း၏။ မန့်ကျည်းစေ့ကိုငါး၍အုံပြီး

www.burmeseclassic.com

၂၂ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ကွမ်းရွက်နှင့် ကပ်မေးလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဆေးတစ်ခွက်တိုက်လိုက်ပြီး လွဲနေခိုင်းလိုက်သည်။

(၁၅)မိနစ်ခန့်ရှိသောအခါ လူနာက စကားပြော၏။

“အဘ”

“ဘယ်နှယ်ဟုံးကွ။ နာသေးလား။ ကိုက်သေးလားဟေ့”

“မကိုက်တော့ဘူး အဘ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ငါနဲ့တွေ့ရင် သိကြားမင်းနဲ့ တွေ့သလိုပေါ့ကွာ။ ဟေ့ . . . သားတို့၊ သမီးတို့ ငါပျောက်စေဆရာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒေါက်တာရမ်းက မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါ တုံ့ပြန်မာတိုင်းရင်းဆေးစစ်စစ်ရဲ့ အစွမ်းကွ။ အစွမ်း”

“သားတို့ ဦးတိုက်ပါတယ် အဘခင်ဗျား”

“သမီးတို့ ဦးတိုက်ပါတယ် အဘရှင်”

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု။ ငါ့သားသမီးများ(၉၆)ဖြာ အနာကင်းကြပါစေ။ ကိုယ့်ဒေသ ဒီတံငါအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးကြရသော်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး မမေ့ကြနဲ့။ ဘုရားဖက်ရင် အသက်ရှည်၊ တရားဖက်ရင် အမျက်ပြေ၊ သံဃာကိုးကွယ်ရင် ကုသိုလ် အခက်အလက်ဝေသကွယ့်။ လိမ္မာကြ သားတို့၊ သမီးတို့”

ဒီလိုအချိန်မှာပဲ ဘတိုက်ပုံတို့ရှိရာ ညောင်ပင်အောက်သို့ လူနှစ်ဦး ဝင်လာကြ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကိုမြင်သောအခါ ဆေးကုသခံနေကြသူ ရွာသူ ရွာသားများ အလျှိုအလျှိုထ၍ ပြေးကြလေ၏။

သို့နှင့် အဘက မေးရ၏။

“အဘ အဲဒါ လူဆိုးတွေဗျ။ သတိထား”

“ဘယ်ကလူဆိုးတုံးဟဲ့”

“အဲဒါ ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းရဲ့တပည့်တွေဗျ”

“ဟေ့ . . .”

ရွာသားအချို့သည် တိုးတိုးသတိပေးစကားပြောပြီး လစ်ပြေးကုန်

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း ❀ ၂၃

ကြလေ၏။ မကြာခင် ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် အပြိုင်း အရိုင်းနှင့် အနီးသို့ရောက်လာကြ၏။

လွယ်အိတ်ကိုယ်စီလည်း လွယ်ထားကြ၏။ မျက်နှာကြောကလည်း တင်းလွန်းလှ၏။ သူတို့နှစ်ဦးက ဘတိုက်ပုံကြီးကိုခါးထောက်၍ ကြည့်နေကြပြီး . . .

“အဘိုးကြီး”

“ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားက ဆေးဆရာကြီးဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါးတတ်လို့ ကုသပါတယ် ခင်ဗျား”

“အခုလိုက်ခဲ”

“ဗျာ . . . ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲခင်ဗျာ။ ကျုပ် ဘာ . . . ဘာများ အမှားလုပ်မိလို့ပါလဲဟင်”

“လျှာမရှည်နဲ့ ပွဲချင်းပြီးသေသွားမယ်။ ခုချက်ချင်းထ”

တစ်ယောက်က လွယ်အိတ်ထဲလက်နှိုက်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိပြီး ဘတိုက်ပုံလွယ်အိတ်ကြီး ကောက်လွယ်၍ တောင်ဌေးကြီးထောက်ကာ သူတို့အလယ်မှ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

အတန်ကြာသော် လှိုင်းပုတ်နေသည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ရောက်လာခဲ့၏။ တစ်ယောက်က လှေသမားတစ်ဦးကို အချက်ပြလိုက်သဖြင့် လှေသမားက လှေကိုအသင့်ပြင်လိုက်၏။

ဘတိုက်ပုံကို သူတို့လှေပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး ပင်လယ်ရှိရာသို့ လှော်ခဲ့ကြ၏။ လှေသည် လှိုင်းလုံးများအကြား လူးကာလိမ့်ကာနှင့် မကြာခင် ကျောက်ချရပ်ထားသည့် အနီရောင်ဆေးသုတ်ထားသော စက်လှေတစ်စီး အနီးမှာ တိုးကပ်လိုက်လေ၏။

စက်လှေရဲ့အမည်က စွန်ရဲတဲ့။

ဘတိုက်ပုံ ခုမှ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားခဲ့ရသည်။

“လူနာက ဟိုဘက်ကအခန်းထဲမှာပါ။ အစာမစားဘူး၊ စကားလည်း မပြောဘူး။ ဆရာကြီးသူ့ကို ရောဂါပျောက်အောင် ကုပေးစေချင်တယ်။ သူ့ရောဂါပျောက်ရင် ဆရာကြီးခြေကြွခ လိုသလောက်တောင်းပါ”

“လူနာက မိန်းမလား။ ယောက်ျားလား”

“မိန်းမလူနာပါ”

“လိုက်ပြီ”

ဒီနောက် လူတို့အခန်းတစ်ခုရေသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ဟုထင်ရသူ မျက်နှာမာစူးသောလူကြီးက အခန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ မှောင်နေ၏။ ဒီနောက် စက်လှေအခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်မှ ဖျာပေါ်မှာလဲနေသည့် လူမမာကို မြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ အသက်(၂၀)နီးပါးခန့်ရှိမည်။ အသားဖြူ၏။ ကိုယ်လုံးရောမျက်နှာပါ အလှရိပ်လွှမ်းမိုးနေ၏။ ချောသမ္ပ အတော့ကိုချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကလည်း ရှည်လျားနက်မှောင်ပြီး တစ်ထွေးကြီးကျပုံနေ၏။

“သူပဲ ဆရာကြီး”

ဘတိုက်ပုံက မိန်းမောနေသည့် မိန်းကလေးရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို သွေးစမ်းကြည့်သည်။ သွေးခန့်နှုန်းလေးနေ၏။ မျက်လုံးကိုလှန်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးဖျော့၍ အားနည်းနေ၏။

ကိုယ်သားကိုယ်ရေကား ငွေ့ငွေ့လေးနွေး၏။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၏။

“သူဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆရာကြီး”

“အားနည်းပြီး ထိတ်လန့်နေတယ်”

“ပျောက်အောင်ကုပေးနိုင်မလား”

“ရအောင်ကုပါ့မယ်၊ ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကုဗျာ၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သူသေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဘတိုက်ပုံ စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးစွာတွေ့လိုက်ရသူကား မျက်နှာကြီးခန့်ခန့်နှင့် ဗလကောင်းကောင်း၊ အသားမည်းမည်း ထူတစ်ဦး။

မျက်နှာပေါ်မှာ မာစုတ်ရာအမာရွတ်ကြီးနှင့်။

“ဆရာဂျမ်း ... ခေါ်လာခဲ့ပါပြီခင်ဗျာ”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ထိုင်ပါဆရာကြီး”

“ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စကြောင့် ဒီကိုခေါ်လာတာလဲ မောင်ရင် တို့ရယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဆရာကြီး။ လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုပေးစေချင်လို့ပါ”

“ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ ဘုရား ... ဘုရား”

၂၆ * မောင်ညိုစိုင်း (သန်လျင်)

“ဒီမိန်းကလေးက မောင်ရင်နဲ့ဘာတော်ပါသလဲ”

“လိုအပ်လို့မေးနေတာလား ဆရာကြီး”

“လိုအပ်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်တော့မယ် ဇနီးလောင်းပဲ”

“အိုး . . . အိုး . . . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး” ရှင် . . . ရှင် . .

လူ . . . လူယုတ်မာ၊ လူယုတ်မာ”

“သမီးစိတ်မလုပ်ရှားပါနဲ့။ မူးပြီး သေလိမ့်မယ်”

“သေချင်သေပစေ၊ တောက်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဆရာကြီးကုဗျာ”

“မောင်ရင် အပြင်ခဏထွက်ပေးပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ။ ကိုယ့်ဇနီးလောင်းအနီးမှာ ကိုယ်နေမှာပေါ့

ဗျ”

“ကျုပ် ရောဂါရဲ့အကြောင်းကို သေချာကမ္မနဏ လေ့လာမေး

ခြန်းရမှာမို့ပါ။ ခဏလေးအပြင်ကို ထွက်ပေးပါ”

“ဒီမှာ ဆရာကြီး”

“ပြောပါ”

“ခင်ဗျား ကလိမ်ကကျစ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ မောင်ရင်”

“လုပ်ရင် ဒီမှာတွေ့လား”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

လူကြမ်းကြီးက ခါးကြားမှခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လှစ်ခနဲ ထုတ်လိုက်ပြီး ဘာတိုက်ပုံရဲ့နားထင်ကိုတွေ့၍ မောင်းတင်လိုက်၏။ လည် ဆံမွေးနှင့်အတူ ကြက်သီးဖျား ဖြန်းခနဲထသွားခဲ့ရသည်။

ဒီနောက် တံခါးကိုပိတ်၍ အပြင်မှသော့ခတ်ပြီး စောင့်နေလိုက် ကြ၏။ သူတို့မရှိမှ . . .

“သမီး လုံမလေး၊ လုံမလေး”

မှတ်ကြီးတောင်ဘက် * ၂၇

“ရှင်”

“သမီးအမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွယ့်”

“ခင်အေးချိုလို့ . . . ခေါ် . . . ခေါ် အင့် . . . ဟီး”

“သမီး ဘယ်ရွာကလဲ”

“သုံးပန်လှရွာကပါ အဘရယ်”

“အဖေ အမေနာမည်ကကော သမီး”

“ဦးချိုနီရိုးနဲ့ ဒေါ်အေးပို”

“ဒီလူတွေက သမီးနဲ့ဘယ်လိုတော်စပ်လဲ”

“သူတို့က သမီးကို . . .”

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး။ ရှူး . . . ရှူး မပြောနဲ့တော့။ သမီး

အားရှိအောင်ကြိုးစား။ အဘပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့အဘ”

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ကြာလှချည်လား”

“ပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ ဝင်ခဲ့ပါ ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး လူကြမ်းကြီးဝင်လာ၍ သူတို့နှစ်ဦးကို

အကဲခတ်နေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး”

“ကျုပ်အခုပဲ ဆေးတိုက်ပါမယ်”

“ဆေးတိုက်ပြီးရင် ယတြာလုပ်ရမယ်”

“ဘာယတြာလဲ”

“ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ သေကိန်းမှာသက်ရောက်နေတယ်”

“ဗျာ . . .”

“အဲဒီကိန်းကလွတ်မြောက်အောင် ယတြာလုပ်ပေးရမယ်။ ဘုရား

ရှေ့မှာ အုန်းဆွမ်းကပ်လှူပြီး သရဏဂုံ(၃၀)ရွတ်ပေးရမယ်”

“ဆရာကြီးက ဗေဒင်နက္ခတ်ကော ရတာပဲလား”

၂၈ * ယောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

“အသင့်အတင့် ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“သူပြီးရင် ကျုပ်ရဲ့ဇာတာကို စစ်ပေးစမ်းပါဗျာ”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဒီနောက် ခင်အေးချိုဆိုသူ လူမမာကို အားဆေး (သွေးဆေး) တိုက်ကျွေး၏။ ရှူဆေးပေး၏။ ရင်လူးဆေးပေး၏။ ခဏနေတော့ မိန်းကလေးထ၍ ထိုင်၏။ အစာတောင်း၏။

“ဆန်ပြုတ်ရမလားကွယ့်”

“မရဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ပြုတ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ ဆန်ပြုတ်နဲ့ နှလုံးအားဆေး ကျုပ်တိုက်ရမယ်”

“ချစ်မြိုင်”

“ဗျာ . . . ဆရာဂျမ်း”

“ဆန်ပြုတ်သွားပြုတ်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဂျမ်း”

“ဆရာကြီး . . . လာဗျာ”

ဘဂျမ်းဆိုသူ ခေါင်းဆောင်ကား လူမမာထထိုင်ပြီး အစာတောင်း၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ၏။

“ဆရာဂျမ်း”

“ဘာတုံး . . . ဆရာကြီး”

“ဒီမိန်းကလေးကို အခန်းပိတ်သော့ခတ် မထားပါနဲ့။ လွတ်လွတ် လပ်လပ်အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ပါစေ”

“မဖြစ်ဘူး။ ဒါ . . . ဒါ လုံးဝမဖြစ်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ . . . သူ ထွက်ပြေး အဲ . . . အဲ လုံးဝမဖြစ်ဘူးဗျာ”

“ကျုပ်က ဆေးဆရာပါ။ သူ့ကို ဒီစက်လှေပေါ်မှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ထားပေးပါ။ ဒါမှ လေကောင်းလေသန့်ရပြီး စိတ်ကြည်လင်လို့

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း * ၂၉

ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းလိမ့်မယ်။ ရောဂါပျောက်ပြီး အသက်ရှည် တွန်းမာမှ မောင်ရင်သူ့ကို သားမယားအဖြစ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ လို့ရပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာလိမ့်မယ်”

“ဟူး . . . ဖြစ်ပါ့မလား”

“မောင်ရင်တို့ဘာလဲ ကျုပ်မသိဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ပစ်ကူးထွက်ပြေးလို့မရတဲ့ ပင်လယ်ပြင်စက်လှေပေါ်မှာ ယောက်ျား ကြီးတွေ လုံလုံခြုံခြုံမစောင့်ရှောက်နိုင်ရင် မောင်ရင်တို့ညှို့လို့ပဲ”

“ထားပါဆရာကြီးရာ။ ကျုပ်တို့အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ဆရာကြီးက ပေဒင်နက္ခတ်ကော ကျွမ်းကျင်သလား”

“တိုင်းရင်းဆေးဆရာဆိုတာ မဟာဘုတ်ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို နားလည်ရတယ်။ ရာသီနဲ့နက္ခတ်ကို နားလည်ရတယ်။ အချို့ကို ဆေးဝါး၊ အချို့ကို ရာသီဓာတ်စာ၊ အချို့ကို ယတြာ(စိတ်ကုနည်း)နဲ့ ကုပေးရတယ်။ ဆိုကြည့်သက်ဝင်မှုရယ်၊ ဆေးအစွမ်းရယ်၊ အချိန်ကာလရယ် ကိုက်ညီ၊ စာန်ချက်ညီရင် ပယောဂအဆိုးအမျိုးမျိုးက အနည်းနဲ့အများ လွတ်မြောက် ချမ်းသာတာပဲ”

ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းသည် ဆေးဆရာဆိုသူ ဘတိုက်ပုံကို အကဲခတ်နေ၏။

“ဒါဆို ကျုပ်ရဲ့ဇာတာကို ဆန်းစစ်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျုပ်ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မကြာခဏ မက်နေတယ်”

“ကိုင်း . . . ဒါဆိုကြည့်သေးတာပေါ့”

သူတို့ စက်လှေကြမ်းခင်းမှာအတူ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဘဂျမ်း နဲ့ တပည့်နှစ်ဦးကလည်း စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

“ချစ်မြိုင်”

“ဗျာ . . . ဆရာဂျမ်း”

၃၀ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

"ကောင်မငါးကို ဆန်ပြုတ်တိုက်ပြီးရင် စက်လှေပေါ်မှာ လမ်း
လျှောက်ခွင့်ပေးလိုက်။ လုံခြုံရေးတော့ ဂရုစိုက်။ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းတို့
ဟိုငှက်ကြီးတောင်စားကို ကြည့်ထား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာဂျမ်း"

"မောင်ရင့်အမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ဘဂျမ်းပါ"

"ကြာသပတေးသားဟုတ်ရဲ့လား"

"ဟုတ်တယ်"

"အသက်ကကော"

"x x x နှစ်ပါ"

ဒီမှာ ဘတိုက်ပုံက စက်လှေဘုရားခန်း ပုံတော်ရှိရာသို့ အာရုံပြု
၍ တွက်ချက်လိုက်သည်။

"မောင်ရင့် တနင်္ဂနွေဦးတော်ပြီး ဗုဒ္ဓဟူးသက်ရောက်ဖြစ်နေတယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"အဲဒီအချိန်က အညံ့ဆိုးနှစ်ပဲ။ အခု မောင်ရင့်အသက် (x x x

နှစ်နေ့"

"ဟုတ်တယ်"

ငှက်ကြီးတောင်စား * ၃၁

"(၅၃)နှစ်အဝင်ကလည်းက ဘုမ္မိကျနေတာ။ အဲဒါ (၅၈)နှစ်ကျမှ
ဘုမ္မိကထွက်မယ်လွတ်မယ်"

"ဘုမ္မိကျရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲဗျ"

"ဘုမ္မိဆိုတာ မကောင်းသောအရပ်၊ အညစ်အကြေး၊ သင်္ချိုင်း
အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒီလို ဘုမ္မိမှာကျရင် ဉာတိဗျဿန-ဆွေမျိုး
ပျက်စီးတတ်တယ်။ ဘောဂဗျဿန-စည်းစိမ်ဥစ္စာပျက်စီးတတ်တယ်။ ရောဂ
ဗျဿန-အနာရောဂါဖိစီးနှိပ်စက်လို့ အသက်ဆုံးရှုံးရတတ်တယ်။ ဘုမ္မိက
အဝင်ရောအထွက်ပါ ခိုက်တတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်နေရင် အသွား
အလာ၊ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပြီး ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မှ
အန္တရာယ်ဆိုးများက လွတ်မြောက်ရတတ်တယ်"

"အခုကျုပ်ဘာဖြစ်မှာလဲ"

"လက်ဝါးဖြန့် ညှာလက်ဝါး"

ဘတိုက်ပုံက ဘဂျမ်းရဲ့ညှာလက်ဝါးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်
၏။

"အင်း . . . အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အမည်းစက်ခံနေတယ်"

"အဲဒီတော့ . . ."

"အန္တရာယ်ဆိုး၊ အသက်ဘေးဆိုးနဲ့ ကြုံကြုံရမယ်"

"ဟုတ်ပါ့မလား"

"မောင်ရင့် အခုရောက်နေတဲ့ကာလမှာ ကြုံနေတာ။ မယုံရင်
ကျုပ်ကိုပြန်မလွှတ်နဲ့။ ဒီစက်လှေပေါ်မှာ ကျုပ်စောင့်နေပေးမယ်။ မဟုတ်
ဘူးဆို ကျုပ်လျှာကို မောင်ရင့်ရဲ့ခါးရှည်နဲ့ ဖြတ်လိုက်ပါ"

"ဟူး . . . ဒါဆို အဲဒီဖြစ်ရပ်ဆိုးက လွတ်မြောက်အောင် ဆရာ
ကြီး ဘယ်လိုကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မလဲ"

"ဟောဟို ဘုရားပုံတော်ရှေ့မှာ သက်သတ်လွတ်ဆွမ်း သုံးရက်
ကပ်လှူပြီး ရတနာသုံးပါးကို တစ်နာရီအာရုံပြုပူဇော်ပါ။ အရွေ့မြောက်
အရပ်မှာ မြေအိုးနဲ့ ပိန်းမဟော်ပင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖားကမုန်းစိုက်ပါ။ ကျုပ်

၃၂ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ဘုရားရှင်ကို ရေသန့်(သို့)သန့်ရှင်းသော သောက်-
တော်ရေကိုလှူရမယ်။ သုံးရက်စေ့ရင် မောင်အပါအဝင် အဖွဲ့သားအားလုံး
ကျပ်စီရင်ထားတဲ့ အန္တရာယ်ကင်းရေကိုချိုးပြီး ရေမနီးသောက်ရမယ်။
အဲဒီလုပ်လိုက်ရင် . . . ”

“အန္တရာယ်ကင်းမှာလား”

“စောင့်ကြည့်ပါ။ ကျပ်မပြန်သေးပါဘူး”

သို့နှင့် လူကောင်ကြီးသလောက် ဆိုးသွမ်းရက်စက် ကြမ်းကြုတ်
လှသော ငှက်ကြီးတောင်ဘက်မှသည် သူ့မှာ အန္တရာယ်ဆိုးများကျရောက်
တော့မည်ကို သိရသောအခါ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

သို့နှင့် ဗားဂမုန်းပင်ကိုရအောင်ရှာပြီး စက်လှေဦးတည်ထားရာ
အရပ်၏ အနောက်မြောက်ထောင့်မှာ မြေအိုးနှင့်စိုက်တင်ထားလိုက်၏။

ဘတိုက်ပုံကြီးကိုယ်တိုင် သက်သတ်လွတ်ဟင်းများကို စီရင်စီမံ၍
ဇက်လှေဘုရားပုံတော်ရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်စားပြု၍ သူ့အား ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာကို အာရုံပြုစေ၏။

သောက်စားမှုယစ် ရမ်းကားနေသော ငှက်ကြီးတောင်ဘက်မှသည်
စိတ်ကိုအောင့်အည်း၍ လုပ်နေ၏။

အရက်သောက်ချိန်ရောက်သောအခါ သွေးများကြွလာပြီး အရက်
ပုလင်းကို မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်၏။

ဘတိုက်ပုံက အရက်သောက်လျှင်စည်းပေါက်၍ ပျက်စီးလိမ့်မည်
ဟုပြောသောကြောင့် တံတွေးကို အာသာပြေမျှချနေရ၏။

ခင်အေးချိုလေးလည်း ဆေးဝါး၏အရှိန်ကြောင့် ကျန်းမာစပြုလာ
ပြီး ဘတိုက်ပုံအား ဝိုင်းဝန်းကူညီ၏။

ငှက်ကြီးတောင်ဘက်မှအပါအဝင် စက်လှေပေါ်ရှိ လူဆိုးသုံးဦးကို
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် လိုက်လျောညီထွေဆက်ဆံခဲ့သဖြင့် ဘက်မှလည်း ဗေဒင်
ယတြာအစွမ်းပြပီဟုယုံကြည်ပြီး ဘတိုက်ပုံကို ကျေးဇူးတင်နေ၏။

ခင်အေးချိုကိုလည်း “ညီမလေး၊ ညီမလေး” နှင့်ပြောဆို၍ ဘာ

စားချင်လဲဟု မကြာခဏ မေးမြန်းသဘောကောင်းနေလေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ သူတို့စက်လှေအနီးသို့ လှေတစ်စီးဆိုက်ကာ
လာ၏။ လှေပေါ်မှာ လူတစ်ဦးကို မျက်နှာအဝတ်အုပ်ထား၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ အောင်မောင်း”

“အကြွေးပေးမယ့်လူ ရောက်လာပါပြီ ဆရာရှမ်း”

“အေး . . . အေး၊ အိုကေ ခဏလေး”

ဒီနောက် ဘတိုက်ပုံနှင့် ခင်အေးချိုတို့ကို စက်လှေအောက်ထပ်
အခန်းတစ်ခုမှာ ‘ခဏလေးပါ’ ဟုပြောပြီးထည့်သွင်း၍ သော့ခတ်ထားလေ
၏။

သို့နှင့် သူတို့စက်လှေအပေါ်မှာ ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေကြသည်ကို
သူတို့နှစ်ဦး ဘာမျှမသိရ။

သို့သော် ဘတိုက်ပုံက မိန်းမချောလေး ခင်အေးချိုနှင့် နှစ်ဦး
တည်းအတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရ၍ လွန်စွာဝမ်းမြောက်လေ၏။

ဒီနောက် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေသည့် ခင်အေးချိုနားသို့ကပ်၍
တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သောအခါ ခင်အေးချိုလေးသည်
ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များစီးကျပြီး ဘတိုက်ပုံရဲ့လက်ကို အားကိုးကြီး
စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ထားလေ၏။ ပြီးနောက် ခင်အေးချိုရဲ့လက်ထဲသို့ လွန်စွာ
သေးငယ်သော အထုပ်သေးသေးလေးတစ်ခုကိုပေးအပ်၍ လုံလုံခြုံခြုံဝှက်
ထားဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မိနစ်(၂၀)ခန့်ကြာသောအခါကျမှ အခန်းတံခါးကို လာဖွင့်ပေး
၍ သူတို့နှစ်ဦးအပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။

ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တော့ စောစောကမျက်နှာကို အဝတ်
စည်းလာသည့်လူရော လှေသမားပါမရှိတော့။ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်သောအခါ လှေလှော်သွားနေသည့် လူနှစ်ဦးကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်လိုက်
ရသည်။

ဘဝိုက်ကလည်း ဘဂျမ်းဘက်မှဝင်၍ ပြောပေးလိုက်၏။ အားလုံး
ကသဘောကျပြီး ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့လက်ရာက ဖိုက်တယ်ကွာ”

“လူကကော ဆရာဂျမ်းရဲ့”

“ချောမှချော၊ လှမှလှချာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါတို့ဆရာကတော့ ခင်အေးချိုရေ
ညည်းကိုစွဲနေပြီဟေ့။ ငါတို့ဆရာလူပျိုကြီးကိုလည်း ငဲ့ညှာသနားပါနုမလေး
ရာ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ခင်အေးချိုသည်ကား လူကြမ်းယောက်ျားကြီးများအကြားရယ်၍
ခေါင်းငုံ့နေလိုက်၏။ အဘကလည်း ရယ်၏။ အားလုံးရဲ့ရယ်သံများကား
ပင်လယ်ပြင်စက်လှေပေါ်မှာ လှိုင်နေ၏။

ဒီလိုနှင့် ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းအတွက် သုံးရက်မြောက် ဂြိုဟ်ပြေ
နံပြေ အန္တရာယ်ကင်းယတြာ ရက်စေ့သွား၏။

ရက်စေ့သည်နှင့် ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းနှင့် အဖွဲ့ဝင်သုံးဦးတို့သည်
အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်လေ၏။ သူတို့ဝယ်လာသည့် ငါးကြော်များနှင့် မြည်း
ကြလေ၏။

ထိုနေ့ညနေက စက်လှေပေါ်မှာ သူတို့လေးဦးရဲ့ မူးယစ်သောက်
စား အော်ဟစ်ကခုန်သံများက ဆူညံနေကြ၏။

“အစ်ကိုကြီးဘဂျမ်း”

“အလို ... ညီမလေးပါလား။ ပြော ... ဘာကိတ်”

“ထမင်းဟင်း အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီရှင်”

“ဪ ... အေး အေး။ ဒီနေ့ညနေတော့ စားဝင်အိပ်ပျော်ပဲ
ဟေ့။ ကိုင်း ... တပည့်တို့၊ ဆရာရဲ့ မင်္ဂလာဦးအကြံညှလို့ သဘောထား
ပြီး ငါးကြစို့ရဲ့ဟဲ့ အဟတ် ... အဟတ် .. ဟား ... ဟား ... ဟား ...

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဖြည်းဖြည်းနော် ဆရာဂျမ်း”

နှစ်ရက်၊ သုံးရက်အတွင်း သူတို့အားလုံး ဆရာအရင်းတပည့်
နှင့် မိသားစုလိုဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုလာခဲ့ကြသည်။

ခင်အေးချိုကလည်း နေ့စဉ် ကိုချစ်မြိုင်တို့ဝယ်လာပေးသည့်
သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျာများကို အရသာရှိအောင်ချက်ပြုတ်၍ ငှက်ကြီး
တောင်ဘဂျမ်းရဲ့ ယတြာအတွက်ရော အများစားဖို့ပါ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး
ရကား ...

“ညီမလေး ... မင်းဒီမှာ အမြဲတမ်းနေနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ
ကွယ့်”

ဘဂျမ်းက ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားဆို၏။ ခင်အေးချိုက
ရှက်၍ ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“နေနိုင်ရင်လည်း နေလိုက်ပေါ့ သမီးရယ်”

“အို ... အဘကလည်း”

“အဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ”

၃၈ * ယောင့်ညိုင်း (သန်လျင်)

“သိတယ်ကွယ် မင်းတို့ကလည်း”

“ဟား ... ဟား ... ဟား လန့်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ပါဗျား ဟား ဟား ... ဟား”

သူတို့အားလုံးသည် ခင်အေးချိုရဲ့မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး မကြားဝံ့ မနာသာ စကားများကိုပြောကြရကား ခင်အေးချို ကြက်သီးများဖြန်းဖြန်း ထခဲ့ရလေ၏။

ထမင်းပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ သူတို့အရက်လေးတမြစ်နှင့် အားရ ပါးရစားကြ၏။ ချဉ်ရည်ဟင်းကို သောက်၏။ အသုပ်ကိုစား၏။ ဘတိုက်ပုံ က ထမင်းဖြူကို ဆားဖြူး၍စားနေလေ၏။ စားလို့သောက်လို့ ဝကြသော အခါ သူတို့စက်လှေအိပ်ခန်းများသို့ တန်းဝင်ကြ၏။ ချစ်မြိုင်တစ်ဦးတည်း သာ ခါးကြားမှာသေနတ်ထိုးပြီး ထိုင်စောင့်ကြည့်နေ၏။

မကြာခင် အိပ်စင်များပေါ်မှ ဟောက်သံများကြားရ၏။

အစောင့်လုပ်သူ ချစ်မြိုင်လည်း တဝါးဝါးသမ်းရင်း မကြာခင် မှာပဲ လက်ရန်းနံဘေးမှာ ခွေ၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ဒီမှာပဲ ခင်အေးချိုက ဘတိုက်ပုံအနီးသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက် ၏။ ဘတိုက်ပုံသည် နေရာမှထလိုက်ပြီး အိပ်စင်ပေါ်မှာ ပိုးလိုးပွက်လက်အိပ် နေသူများနှင့် အစောင့်ချစ်မြိုင်တို့အနီး ကပ်၍ စူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဘတိုက်ပုံက စက်လှေကိုနှိုးလိုက်သည်။ စက်လှေသည် အော်မြည် သံတစ်ချက်ပေးပြီး ပင်လယ်ဝမြစ်သုံးဆိုင်ရှိရာသို့ ဦးခေါင်းကိုလှည့်လိုက် ၏။ သူစက်ကိုင်ဘီးကိုထိန်းရင်း စက်ရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည်။

စွန်ရဲအမည်ရှိ ဆေးနီသုတ်စက်လှေသည် ပင်လယ်ရေပြင်ကို ဦးချွန်နှင့်ခွဲကာ လူး၍လှိုမ့်၍ မြစ်သုံးဆိုင်ကိုကျော်ပြီး သီလဝါခံတပ်ရှိရာသို့ မောင်းချလာလိုက်၏။

ဒီမှာ ကင်းလှည့်ရဲမော်တော်ကြီးနှင့်သူတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ဆုံကြ ၏။ မော်တော်ပေါ်မှ ကင်းအလံသည် လေနှင့်တဖျပ်ဖျပ်ခါနေ၏။

ဘတိုက်ပုံစက်လှေရဲ့ဟွန်းကို သံရည်ဆွဲ၍ နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ရေကင်းလှည့်မော်တော်ပေါ်မှ ရဲသားများသည် လက်နက်များအသင့်ပြင် ကာ စွန်ရဲစက်လှေအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြ၏။

ဘတိုက်ပုံက စက်လှေအရှိန်ကို လျော့ချလိုက်၏။

ခင်အေးချိုက စတင်းဂန်းကို ချိန်ရပ်နေလိုက်၏။

၃၈ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

တစ်ပွင့်နှင့်ရဲအုပ်က အော်လံနှင့်မေးလိုက်၏။

“စက်လှေပေါ်မှာ အစိုးတန်ရတနာတွေပါလာလို့ တက်ခဲ့ကြပါ”

“ဟေ . . .”

သို့နှင့် ရဲအုပ်နှင့်ရဲသားများစက်ပေါ်သို့ ချဉ်းကပ်၍တက်ခဲ့ပြီး သေနတ်များကို အသင့်ပြင်ကြ၏။ စတင်းဂန်းကိုထားသည့် ချောမော လှပသော ခင်အေးချိုကိုမြင်သောအခါ အားလုံးလက်နက်များဖြင့် ထိုးချိန် လိုက်ကြ၏။

ခင်အေးချို ဘာလုပ်ရမန်းမသိ။

“သမီးခင်အေးချို လက်နက်ကိုအပ်လိုက်”

အဘရဲ့စကားဆုံးသည်နှင့် ခင်အေးချိုလက်ထဲက စတင်းဂန်း သေနတ်ကို ရဲအုပ်လက်သို့ ရှိရှိသေသေအပ်လိုက်သည်။

“အဘ ဘယ်မှာလဲ အစိုးတန်ရတနာဆိုတာ”

“ဟိုအခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်”

“ကြည့်ရအောင် ခင်ဗျာ။ မှောင်ခိုကျောက်တွေနေမှာပဲဗျ”

သို့နှင့် ဘတိုက်ပုံက အခန်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်လိုက်ရာ ရဲအုပ် နှင့်အဖွဲ့က အထဲကို လက်နှိပ်မီးနှင့် ထိုး၍ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အလို”

သူတို့မြင်လိုက်ရသည်ကား အစိုးတန်ကျောက်စိမ်း၊ ပတ္တမြား မဟုတ်။ ပုံပျက်ပန်းပျက် လူလေးဦး၊ လက်ရောက်ခြေပါ ကြိုးနှင့်တပ်၍ မေ့မြောနေသည့်မြင်ကွင်း။

“အဘ”

“ခင်ဗျာ”

“ဒါ . . . ဒါ ဘယ်သူတွေလဲခင်ဗျ”

၃၉ * ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်း

“အဲဒါ မောင်ရင်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့က အလိုရှိနေတဲ့ ဟံသာဝတီအရှေ့ က နာမည်ကြီးလူဆိုးစားပြ၊ မုဒိမ်းကောင်၊ လူသတ်သမား ငှက်ကြီး တောင်ဘဂျမ်းနဲ့ အဖွဲ့ဝင် ချစ်မြိုင်၊ အောင်မောင်၊ ငှက်ကျားနဲ့ဘတူ”

“ဗျာ . . . ဒါ ဒါ အဘကိုယ်တိုင် ဖမ်းလာတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီမိန်းကလေးကကော”

“ဒီမိန်းကလေးနာမည်က ခင်အေးချိုတဲ့။ သုံးပန်လှရွာက ဦးချိန် နဲ့သမီးပဲ။ အိမ်ကိုစားပြတိုက်ပြီး လူကို စားစာခံငွေတောင်းခဲ့တာလေ”

“အခု အဘတို့ သူတို့ကို ဘယ်လိုဖမ်းခဲ့တာပါလဲခင်ဗျာ”

“အဘက နယ်လှည့်ဗိန္ဒောဆေးဆရာပါ။ တစ်နေ့ ဒီကလေးမ လေး မိဘအိမ်ရောက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းသိရရော။ ကဲ . . . အကြောင်း သင့်ချင်တော့ ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းရဲ့ ပင်လယ်ပြင်ပေါ် လှေပေါ်ကိုရောက် ခဲ့ရပြီး အဖမ်းခံထားရတဲ့ ဒီကလေးမလေးကိုဆေးကုရင်း ဇာတ်လမ်းစုံသိရ တာနဲ့ ဗေဒင်ယတြာနဲ့ ယုံအောင်ဇာတ်သွင်းပြီး သူတို့စားမယ့်အစားအစာ ထဲ အပြင်းစားအိပ်ဆေး ခပ်ထည့်ထားလိုက်တာ။ ကိုင်း . . . သင်းတို့ကို နှိပ်ကြကွယ်။ ပြီးရင် ငါ့သမီးကိုစိတ်ပူနေတဲ့ သူ့မိဘများရှိရာကို အမြန် ဆပ်ပေးပါ”

ဒီမှာပဲ ရဲအုပ်နှင့်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သတိလစ်မေ့မြောနေကြ သည့် ငှက်ကြီးတောင်ဘဂျမ်းနှင့်အဖွဲ့ဝင်များအား ကန်ကျောက်လှုပ်နှိုးကြ သိသော်လည်း ကာလနဂါးများလိုအိပ်မောကျပြီး မနိုးနိုင်ကြ။

“ရေနဲ့လောင်းချကွာ”

ဒီမှာ ရဲကြပ်ကြီးက ရေပုံးနှင့်သူတို့မျက်နှာများပေါ်သို့ လောင်း ချလိုက်တော့မှ ရဲသားငါးဦး အီးအဲနှင့် လူးလွန်းနိုးလာကြ၏။

“လူကြီးမင်းတို့ နိုးပြီလားခင်ဗျာ”

“အင်း . . . ဟင်”

“ဟင်”

၄၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ဟာ”

“အမယ်လေးဗျ”

ငှက်ကြီးတောင်ဘ၀ျမ်းနှင့်အဖွဲ့ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများပြူးကျယ်ကုန်ကြ၏။

ကြည့်စမ်း...

သူတို့ရှေ့မှ ရဲယုန်ဖောင်းဝတ်များ ခြောက်လုံးပြု။ စတင်းဂန်း နိုင်ဖယ်များနှင့်ချိန်လို။

“ကျုပ်... ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက် ရောက်...”

“မင်းတို့ နရသိန်သွားမယ့် တံခါးဝကို ရောက်နေတာပါ ဘ၀ျမ်းရဲ့”

“ဘာ”

“ဒါ... ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

“ဒီမှာ လူယုတ်မာဘ၀ျမ်း”

“ဟင်”

ခင်အေးချိုက ထဘီတိုတိုဝတ်ပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဘ၀ျမ်းရဲ့ရှေ့မှာ ခါးထောက်၍ ရဲဝံ့စွာရပ်လိုက်သည်။

“နင်တို့ကိုရဲလက်အပ်တာ ငါနဲ့ဘတိုက်ပုံရဲ့လက်ချက်ပဲ”

“ဟေ”

“ဟာ”

“ခုကွပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဘ၀ျမ်းသည် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး အားရပါးရရယ်နေသည့် ဘတိုက်ကို ကြည့်ပြီး လွန်စွာအံ့သြနေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ငှက်ကြီးတောင်ဘ၀ျမ်း။ ငါ့ရဲ့ ဗေဒင်ဟောချက်နဲ့ ယတြာ ကောင်းရဲ့လား။ မှန်ရဲ့လားကွဟေ”

“တောက်... ခင်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား အကြံပက်စက်တဲ့

ငှက်ကြီးတောင်ဘ၀ျမ်း * ၄၁

“ငှက်ကြီး လူလိမ်ကြီး”

“ဟား... ဟား... ငါက အကြံမစက်ပက်ပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ နှိုင်းစိုင်းယုတ်မာ သစ္စာမဲ့လိုပါ။ ငွေနဲ့လာရွေးတော့ ငွေကိုယူပြီး လူနဲ့ပြန်မလွှတ်ဘူး။ ညတွင်းချင်း ခြေတော်တင်ဖို့ကြံစည်တယ်။ မင်းလို တွေ ခုတော်ကောက်၊ လူယုတ်မာ၊ သူနိုး၊ ဓားပြမျိုးဟာ အေးချမ်းသာယာတဲ့ လူလောကဝန်းကျင်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးဘ၀ျမ်း။ ဒါကြောင့် ငါတတ်တဲ့ ဆေးညှာ၊ ဗေဒင်ပညာကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံအသုံးချပြီး လူ့လောကကောင်းကျိုးအတွက် တာဝန်သိလူတစ်ဦးအနေနဲ့ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးရတာပဲ။ ငါတို့က ဓမ္မပဲကြိုက်တယ်။ မင်းတို့နဲ့ငါတို့က ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲ။ တိုင်း... ငှက်ကြီးတောင်ဘ၀ျမ်း၊ မင်းက လူအတော်များများကို ငှက်ကြီးတောင်ဓားနဲ့ ခေါင်းဖြတ်သတ်ခဲ့တယ်။ အေး... မင်းလည်ပင်းပေါ် ကြိုးတွင်းရောက်တဲ့အချိန်မှာ မင်းသံဝေဂရံပြီး ဘဝကူးကောင်းပါစေကွာ။ ဒါမှ ဟုတ်ရင်လည်း ဓားနဲ့ကြိုးနဲ့လဲပြီး သေခြင်းရဲ့အရသာကို ကိုယ်ချင်းသာ ခံကြည့်ပေရော့ ဘ၀ျမ်းရေ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

အတိုက်ချက် ကျွန်တော်ဆိုသူ ဘချစ်ညိုနှင့် အမေဒေါ်ခင်အေးချိုတို့ အား ကျေးဇူးတင်ပါသည် ခင်ဗျား။)

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မလိမ့်မည်

ဤခြံသို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိနေထိုင်သော အခါ လမ်းထိပ်အိမ်မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး မကြာခင် နာပင် မိတ်ဆက်မေးခွန်းအချို့ မေးခိုလေသည်။

“မောင်ရင်တို့က ဘယ်မြို့ကတုံး”

“... မြို့က အမေ”

“ဒီအိမ်မှာ အပြီးနေကြမှာလား။ ခဏဌားနေကြမှာလားကွယ့်”

“လောလောဆယ် အငှားနေဦးမှာပါအမေ။ နေလိုတိုင်လို့ သင် မြတ်ပြီး ငွေကြေးလေးများစုဆောင်းမိရင်တော့ အပြီးတိုင်အခြေချဖို့ အပိုင် ဝယ်မလားလို့ စဉ်းစားတာပဲ”

၄၄ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“မင်းကို့ ဝယ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့”

“နေလို့ရရင်လည်း ရက်ပိုင်းပါပဲ”

“ဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့် အမေရယ်။ အမေ့စကား
က ထူးဆန်းလှပျံ့လား”

“မင်းကို့ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံကြီးအကြောင်း ဘာမျှမသိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခက်တာပဲ။ အေးလေ . . . နေကြည့်ကြပါဦးကွယ်။ နေရင်းနဲ့
နောက်သိလာမှာပါ။ အဲဒီကျမှ ဇာတ်စုံခင်းပြပါမယ်။ သွားဦးမယ်ဟေ့”

ခေါင်းပေါ်တဘက်လေးအုပ်ရင်း ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ဖွာလို့
အမေကြီးကခြံဝမှ ပြန်လှည့်သွားလေ၏။

နေလို့ရရင် ရက်ပိုင်းပဲတဲ့။

နေရင်းနဲ့ နောင်သိလာမှာပါတဲ့။

စကားပွားကု ဆန်းနေ၏။

ဘယ်လိုနောက်ကြောင်းများ ရှိနေလို့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်မှာ ဈေးချိုချိုနှင့်လုံးချင်းဆို၍ ဒီအိမ်နှင့်ခြံကြီးပဲရသည့်
မြို့ထဲမှာက အခန်းကဏ္ဍကြီး၏။ စပေါ်များလွန်း၍ မတတ်နိုင်ခဲ့။ အလုပ်
ကလည်း ဒီမြို့ကိုပြောင်းခဲ့ရသည့်ဘဝ။

အသိအကျွမ်းရယ်လို့လည်း ဒီမြို့မှာမရှိသေး။ ကံကောင်း၍ ပွဲစား
တစ်ဦး၏အကျိုးဆောင်ပေးမှုကြောင့် အလကားနီးပါးဈေးနှင့်ရသည့် ဤ
အိမ်ခြံအတွက် ပွဲစားကိုပင်ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး စိုစို
ပိုပို ပေးလိုက်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟော . . . ဇာတ်လမ်းက စပြီနှင့်တူပါရဲ့။ အိမ်ပေါ်သို့ ပစ္စည်း
များနေရာချပြီး ချက်ပြုတ်၊ ချေချိုး၊ စားသောက်ပြီး ဘုရားမှမရှိခိုးနိုင်ဘဲ
အားအိပ်သားအဖလေးဦး အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လိုက်ကြသည်။ ဖတ်သိလန်အောင်
အာနေသည်မို့ ဦးခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် မကြာခင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
အကျသွားခဲ့ကြလေသည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို”

“အစ်ကို ထပါဦး၊ အစ်ကို”

ဖော်ပြစ်သူ ပွင့်ရဲ့ တအားလှုပ်နှိုးသံကြောင့် ကျွန်တော်နှီးသွားခဲ့

ည

၄၆ * ဟောပြောပွဲ (သန့်လှိုင်)

“အစ်ကို”

“ဘာတုန်းပွင့် ဘာလဲ၊ အိမ်သာသွားချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရှေ့က တံခါးခေါက်သံကြားလို့”

“ဟေ”

သို့နှင့် အသာနားစွင့်နေလိုက်စဉ် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“အေးကွ ... တံခါးခေါက်သံပဲ။ ဧည့်စာရင်းများ လာစစ်တာ လားမသိဘူး”

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှထပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးကို ထွန်းလိုက်၏။

(မှတ်ချက် - အိမ်ကြီးမှာ လျှပ်စစ်မီးလုံးဝမရှိပါ။ အိမ်ရှင်က

အခြားမှာအသုံးပြုရန် ပြောင်းရွှေ့ယူသွားသည်ဟုသာ သိရပါသည်။)

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ...

အချိန်က ညဉ့်(၁၂)နာရီတိတိ။

အိမ်တံခါးအနီးသို့ကပ်လိုက်ပြီး အော်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျ”

အပြင်မှ ပြန်ပြောသံမကြားရ။ တံခါးခေါက်သံလည်း ရပ်သွား ခဲ့၏။ တံခါးလည်း အရမ်းမဖွင့်ရဲ။ ကိုယ်က ဒီအိမ်ဒီခြံကျယ်ကြီးထဲကို ရောက်တာမှ (၂၄)နာရီ မပြည့်သေး။ မတော် သူခိုးစားပြုများဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ။

“အပြင်က တံခါးခေါက်တာ ဘယ်သူလဲ”

ဘာသံမှ မကြားရ။

“မကြားရပါလား မိန်းမရ”

“ခွေးများလား မသိဘူးနော်၊ ဒါဆို နေလိုက်ပါတော်”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မလိမ့်မည် * ၄၇

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဟော ... ခေါက်နေပြန်ပြီ အစ်ကို”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ဟေ့ ... အပြင်ကတံခါးခေါက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“ဟော ... အသံက လူသံပဲအစ်ကို”

“ဘယ်သူလဲဗျ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလား”

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

အလို အသံက လူကြီးကြီးတစ်ယောက် ‘ဟင်း’ သံမျိုး။ ရပ်ကွက် လူကြီးဆိုလျှင်လည်း အမည်နာမနှင့်တကွ လူရလူဝေးသံမျိုးနှင့် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြန်ပြောရမည်။ ခုဟာက ဒီလိုလည်းမဟုတ်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အစ်ကို ဟင်”

“ငါ့ကို စားရှည်ပေးစမ်း”

“အိုး ... တံခါးအရမ်းဖွင့်ပြီး ထွက်လိုဖြစ်ပါ့မလား၊ မတော်”

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် ကြောက်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ တောတောင်ထဲမှာနေလာခဲ့သူဖြစ်၍ လူအမျိုးမျိုး အကောင်အမျိုးမျိုးတို့ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူး၊ ရင်ဆိုင်ဖူးပါသည်။

သိုင်းဆရာ ဇင်းကျိုက်ဆရာဆိုင်ခေါ်တပည့်ပီပီ ရိုးရာသိုင်းဆရာ မွန်လက်ဝှေ့ရာ အတန်အသင့်တတ်ထားသူဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံလူကို မကြောက်ပါ။

ကျွန်တော်ဆရာကလည်း ကိုယ်ခံဆေး၊ ကာကွယ်ဆေးများ ထိုး ပေးသည်မို့ တော်ရုံကို ထိမထင်ပါ။

ကျွန်တော် ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဇနီးသည်ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းကာ တံခါးချက်ကိုဖြုတ်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အပြင်မှာ မည်သူမှမရှိ။

၄၈ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဘေးဘီဝဲယာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာဆိုတာမှမရှိ။ ၎င်းနောက်
ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး အနံ့လိုက်ထိုးရှာကြည့်သည်။ မိုးရေ
စိစွတ်မြေပြင်ကို တွေ့ရသည်။

အအုပ်အဆိုင်းကြီးမားသည့် ရောမညောင်ပင်ကြီးကို လေတိုက်၍
လူးလွန်နေသည်အား မြင်ရသည်။

ခွေးလည်းမရှိ။ ကြောင်လည်းမရှိ။ သို့သော် ...
တံခါးခေါက်သည်။ “နေရာဝန်းကျင်ကို လက်နှိပ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်
လိုက်သောအခါ ဖိနပ်ချွတ်သမံတလင်းပေါ်မှာ အလွန်ကြီးမားလှသော
ခြေဖဝါးရာကြီးနှစ်ခု။ မြေကြီးများပေကျံလျက်နှင့် အရာထင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
ခြေဖဝါးရာကား ...

အရှည်တောင်ဆုပ်နီးပါးခန့်ရှိပြီး မြက်ကျယ်ကြီးဖြစ်၏။
ဘုရားရေ ...
ဒါ လူသာမန်ခြေရာမဟုတ်။
လူသာမန်ခြေရာကား ... ရှိလှလျှင် တစ်ထွာကျော်ခန့်သာ။
ကျွန်တော်သည် ကြီးမားလှသောခြေရာကြီးကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
နှင့် သေသေချာချာ စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ ...

ခြေရာနှစ်ခုမှာ ထူးခြားချက်တစ်ချက်ကို ထပ်မံ၍ တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ဘယ်ဘက်ခြေချောင်းငါးချောင်းအရာမှာ ငါးခုထင်းနေပါသော်လည်း
ညာဘက်ခြေရာကား ... ခြေချောင်းငါးချောင်းမထင်ဘဲ လေးချောင်းသာ
စိစွတ်ပေကျံ အထင်အရှားမြင်ရ၏။

သည်မှာ ထင်မကျန်ခဲ့သောခြေချောင်းကား ခြေမတည်း။
ကြီးမားသော ခြေဖဝါးရှင်သည် ညာဘက်ခြေမပြတ်နေသည်ဟု
ယူဆရမလိုရှိသည်ကို အံ့ဖွယ်ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

သည့်နောက် တံခါးကို လုံခြုံအောင်ချက်ထိုးပြီး မီးဖိုခန်းအပါ
အဝင် အခန်းပြတင်းချက်များကို ချက်ကျမကျစစ်ဆေးပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့
ပြန်လှဲချအိပ်ရန် ပြင်လိုက်သောအခါ ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဟော ... ဟော”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“အစ်ကို ... နောက်ဖေးတံခါးကို ခေါက်နေပြန်ပြီ”

“အေး ... စောင့်နားထောင်စမ်း”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

ကျွန်တော် ကလေးနှစ်ဦးမနိုးအောင် အသာထလိုက်ပြီး လက်
တစ်ဖက် ဓားရှည်၊ လက်တစ်ဖက်က လက်နှိပ်မီးကိုကိုင်ပြီး နောက်ဖေးမီးဖို
ဆောင်တံခါးရှေ့မှာ အသာခြေဖော့ရပ်ပြီး အသင့်နေလိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

လူမှလူ၊ အသံကို အဝီအပြင်ကြားရသည်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး
လူကြီးအသံမျိုး။ ကျွန်တော်ဓားနှင့် လက်နှိပ်မီးကိုညှပ်ကိုင်လိုက်ပြီး တံခါး
ချက်ကိုအသာလေးဖြုတ်၍ တံခါးကိုညာခြေနှင့် တအားဆောင့်ကန်ပစ်
လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း ... ဂလုံး”

“ဝုန်း ... ဝရော ... ဝရော”

“အား ... အား ... အား”

“ကျီ ... ကျီ ... အား ... ကျီ”

“ဖလူး ... ဖလူး”

ကန်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် တံခါးနှစ်ချပ် ဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး

၅၀ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

နောက်ဖေးဝါးရုံများပေါ်၌ အိပ်နေသည်ကိုးကန်းနှင့်ချိုင်းများ လန့်ပျံ့ကုန်ကြရကား . . . ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ ကြောက်ဖွယ်ရာအသံမျိုးစုံနှင့် ဆူညံသွားခဲ့၏။

ဇနီးသည်ကား ကြောက်လန့်လွန်း၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ဓမ္မရာပေါ်မှာမှောက်နေလိုက်၏။

ကျွန်တော် အရပ်လေးပါးကို အချိန်အတန်ကြာ မီးထိုး၍ရှာခဲ့လိုက်သည်။ တစ်ခြံလုံးကို နဲ့နေအောင် ရှာလိုက်သည်။

လူနှင့်တူသော ဘာသတ္တဝါမျှ မရှိ။

ကိုးနှင့်ချိုင်းများကား မီးရောင်ကြောင့် ကောင်းကင်မှာ အော်ဟစ်ဆူညံနေသည်ကိုသာ လန့်ချင်စဖွယ် ချောက်ချားစဖွယ် မြင်နေရသည်။

သည့်နောက် . . .

နောက်ဖေးတံခါးဝသို့ မီးထိုး၍ကြည့်လိုက်သောအခါ . . .

အလို . . .

ခြေဖဝါးရာကြီးနှစ်ခု . . .

ရွံ့မြေကြီးများပေကျဲ့လို့ . . .

တစ်ခုသော ခြေဖဝါးက လေးချောင်းတည်း။ အဲဒါ ညာဘက်ခြေဖဝါး . . . ။

ခြေမတစ်ချောင်းမရှိ။

ကျွန်တော်တံခါးကို သေချာစွာစစ်ဆေး၍ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူလန့်မှာစိုး၍ ထူးဆန်းသောကြီးမားလှသည့် ခြေမတစ်ဖက်မပါ

ခြေဖဝါးတစ်စုံအကြောင်း ဇနီးသည်ကို ဖွင့်မပြောခဲ့။

ဒုတိယမြောက် ညဘက်သို့ရောက်သောအခါ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်နားမှနေ၍ အလွန်ဆိုးဝါးလှသော အပုပ်နံ့ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရကား။

ကျွန်တော်တို့လူကြီးများသာမက ကလေးနှစ်ဦးပါ ဘယ်လိုမှအိပ်မရဘဲ အော့အန်ထိုးအန်ကြရတော့၏။

“အေ့ . . . ဝေါ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မလိပ်မည် * ၅၁

“ဝေါ့ . . . ဝေါ့”

“နံ့ထယ် အဖေ၊ အာ . . . ဝေါ့ . . . ဝေါ့”

“အမယ်လေး နံ့လိုက်တာတော်၊ အား . . . အေ . . . အေ့ . . . ဝေါ့ . . . ဝေါ့”

အနံ့အသက်က အလွန်ကိုဆိုးဝါးလှ၏။ ခွေးသေကောင်ပုပ်လိုလို ထူသေကောင်ပုပ်အနံ့လိုလိုမျိုးဖြစ်၏။

“အစ်ကို . . . ဘာကောင်များ ခြံထဲမှာသေနေလဲမသိဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို တစ်ညလုံးအိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှုစမ်းပါဦး အစ်ကိုရယ်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် . . . အေ့”

ကလေးနှစ်ဦးကား အော့အန်ရလွန်း၍ မောဟိုက်နေကြ၏။

အချိန်က ညဉ့် (၁၂)နာရီ။

ကျွန်တော် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုထိုး၍ အနံ့လာရာအရပ်ကို လိုက်ရှာပါ၏။ အရှေ့ကိုရှာသော် အနောက်ကန်၏။ အနောက်ကိုသွားရှာသော်

တောင်အရပ်ကန်နေ၏။ သို့နှင့် တောင်အရပ်ကိုသွားရှာသောအခါ မြောက်အရပ်မှန်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာကြုံရပြီး အပုပ်ကောင်ကို ထူးဆန်းစွာ

ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုဆိုးဝါးလှသောအနံ့သည် နှစ်နာရီခန့် လူများကို ရင်ကွဲလှစမန်း ဒုက္ခပေးပြီး ပျောက်၍သွားလေသည်။

နောက်နေ့မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်တော်တစ်ခြံလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ရှာခဲ့၏။ ကြွက်သေတစ်ကောင်ပင် မတွေ့။

ခြံထောင့်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးမှာသာ ကျိုးပဲ့နေသော နတ်ကွန်းစင်လေးနှင့် ရေညှိတက်နေသော ဘိုးသူတော်လိုလို ဘာလိုလို တစ်ထွာကျော်ခန့်

အရပ်ဟောင်းတစ်ခုကို မြင်ခဲ့ရသည်။

ဒါနှင့်အတူ . . . ညောင်ရေအိုးကွဲတစ်လုံးကိုလည်း ညောင်ပင်အောက်မှာ မြေကြီးများနှစ်ဖုံး၍ မြင်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော် အလုပ်သို့သွားသောအခါ . . .

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

၅၂ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

လမ်းထိပ်မှ မုန့်ဟင်းခါးသည်မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်နေ၏။ ဒါနှင့်အတူ လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားသမားအချို့ကလည်း စူးစမ်းသလို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ပြောရလျှင် ...

ကျွန်တော်နေသည့်ခြံသည် လမ်းထဲက အိမ်များနှင့်အတန်ငယ် လှမ်း၏။ ဒီမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာနေသည့် ရောက်စတုန်းက လာရောက်စကားပြောသည့် အမေငြိမ်းဆိုသောမိန်းမကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟဲ့ ... ဒါ ဟိုအိမ်ကြီးက အိမ်ငှားသူငယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ အမေ ဘယ်ကလာလဲဟင်”

“ဈေးကကွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်ဘယ်သူ ...”

“မောင်ကြီးရွှေပါ အမေ”

“ဟဲ့ ... မောင်ကြီးရွှေ၊ မင်းတို့ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ နေလို့ထိုင်လို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား ... မောင်ကြီးရွှေ”

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲအမေ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုတစ်မျိုးတုံး မောင်ကြီးရွှေရဲ့ ပြောပါဦးကွယ်”

သို့နှင့်ကျွန်တော် ရောက်ရောက်ချင်းညမှာ ကြုံရသည့်တံခါးခေါက်သံနှင့် ထူးဆန်းသော ခြေဖဝါးရာကြီးအကြောင်းနှင့် မနေညကကြုံခဲ့ရသော အလွန်ဆိုးဝါးလှသည့် အပုပ်နံ့အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ အမေငြိမ်းဆိုသော အဘွားကြီးသည် သူ့ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး လန့်သလိုဖြစ်သွား၏။

“ငါပြောသားပဲ ... ငါပြောသားပဲ”

“အဲဒါ ဘာတွေလဲဟင် အမေ”

“ကြောက်စရာကောင်းတယ်လူလေး၊ မင်းတို့အဲဒီအိမ်မှာ မနေကြပါနဲ့။ မြန်မြန်ပြောင်းကြပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေငြိမ်းရယ်”

“ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလို့ပါ”

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းတော်မလိမ့်မည် ❀ ၅၃

“အဲဒီ ကြောက်စရာကောင်းတာကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား အမေ”

“ဟို ... ဟို ညနေကျရင် လာ ... လာခဲ့၊ အမေသွားဦးမယ်”

အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့်စကားရပ်ပြောရမှာကိုပင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်ပြီး တစ်ချိုးတည်း သုတ်ခြေတင်တော့၏။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်သည် အမေငြိမ်းအပါအဝင် အိမ်နီးချင်းများထံမှ ထိုအိမ်ခြံကြီး၏ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို အတော်များများတော့ သိခဲ့ရလေသည်။

ဒီအိမ်ကြီးကိုဆောက်ခဲ့သည့်နှစ်က အနှစ်(၅၀)ခန့်ရှိပြီဟုဆို၏။ နုလင်ရှင်အမည်က ဦးခြေပြားကြီးဟုဆို၏။

ဦးခြေပြားကြီး အမည်အရင်းက ဦးငွေယဉ်အောင်ဟုဆို၏။ အလွန်ချမ်းသာ၏။ မြေးမလေးတစ်ဦးနှင့် အတူနေ၏။ ခြေဖဝါးကြီးနှစ်ခုသည် အလွန်ကြီးမားလွန်းလှ၍ သူ့ကို ဦးငွေယဉ်အောင်ဟုမခေါ်ကြဘဲ ကွယ်ရာမှာ ဦးခြေပြားကြီးဟု ခေါ်ကြသည်တဲ့။

လူက ကပ်စေးနဲ့၊ လူချမ်းသာဖြစ်သော်လည်း လှူပြီဆိုလျှင် ရက်ရက်ရောရောလှူလေ့ရှိ၏။ သူတောင်းစားများကို မလှူ၊ လှူသင့်လှူထိုက်

၂၄ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

သူမှ လျှာသွယ်သွယ်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ သိမ်၊ စရပ်၊ ဘုရားတည်သည့် ကိစ္စများဆိုလျှင် ရှေ့တန်းကလျှာသည်ဟုဆို၏။ စကားပြောလည်း ဘုရားနဲ့လမ်းကြီးဟုဆို၏။

တစ်နေ့ ဓားပြများက သူ့အိမ်ကိုဝင်တိုက်ပြီး ပစ္စည်းများတောင်းရာ 'ဘူး'ခံပြီးပြင်း၍ ဓားပြများမှာ သူ့ညာဘက်ခြေမကို ဓားနှင့်ခုတ်ပြီး ပစ္စည်းများဝှက်ထားရာကို ပြခိုင်းပါသော်လည်း သူက လုံးဝဖွင့်မပြောဘဲ ဓားပြလူဆိုးသုံးယောက်ကိုဝင်လုံးရာ နောက်ဆုံး ဓားပြများလက်ချက်နှင့် ဤအိမ်ခြံမှာပဲ အသက်ဆုံးသွားခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး ဓားပြများကို သက်ဆိုင်ရာမှဖမ်းမိ၍ စစ်ဆေးစစ်မြန်းကြသောခါ ဦးခြေပြားကြီးက ...

“ငါရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေက မင်းတို့လို လူမသမား၊ အချောက်သမားတွေအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ရဟန်းသံဃာနဲ့ သာသနာရေးကိစ္စမှာဆိုဖို့” ဟုပြောရင်း အသက်ထွက်သွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

နောက်ပိုင်း ဦးခြေပြားကြီး မကျွတ်မလွတ်ဘဝနှင့် ဤအိမ်ခြံကြီးမှာ ခြောက်လှန့်သည်။ ကိုယ်ထင်ပြသည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့လေ၏။

သူ့မြေးမလေး ငွေစာခြည်ဆိုသူလည်း မနေရဲ၍ ရသမျှပစ္စည်းများယူပြီး ရန်ကုန်မှာသွားနေသည်။

နောက်ဆုံး ၎င်းအိမ်အိုကြီးကို အိမ်ငှားချခဲ့သည်။

ပထမဦးဆုံး လာရောက်ငှားရမ်း နေထိုင်သူများကား ကားပွဲစာလင်မယားဖြစ်၏။ ပွဲစားများဖြစ်၍ ငွေရွှင်၏။ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများပြီး မကြာခဏ ခြံဝင်းအတွင်း ပါတီသဘောမျိုး အသောက်အစားများဖြင့် ပျော်မြူးလေ့ရှိ၏။

သိပ်မကြာလိုက်။ အချိန်မတော် တံခါးခေါက်သံများ ကြားရသူတို့လင်မယားအမည်ကို ခေါ်သံကြားရ၏။ အိမ်ပေါ်ရှိပစ္စည်းများ ထားရာမှမရှိဘဲ နေရာရွှေ့နေ၏။ အိမ်ပေါ်ခံမိုးရွာ၏။ တရားခံလက်သည်းရှာလို့မရ။

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်ယူဖို့မည် * ၂၅

နောက်ဆုံး အိမ်ခန်းအတွင်းမှ မခံမရပ်နိုင်သော အပုပ်နံ့များ သုံးရက်ဆက်တိုက်ချပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အိမ်မက်ဆိုးများ ညစဉ်မက်ရာမှ အိမ်ပြောင်းသွားရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်သွား၏။

ဒုတိယမြောက် ရောက်လာသူကား ...

လူမျိုးခြားကလေး။ အရောင်းအဝယ်သမားများ ဖြစ်သည်။

သူတို့လည်း အိမ်မှာ အမဲပေါ်ဆိတ်ပေါ်လုပ်ရင်း မကြာခဏ ချားစရာကောင်းသည့် ခြေသံများ၊ ခေါ်သံများ၊ လှုပ်နှိုးသံများ ညည်းညူသံများ၊ ရယ်သံများကြားရပြီး ဘယ်လိုမှလုပ်မရသည့်အဆုံး တစ်မျိုးတည်း ပြေးလေ၏။

တတိယမြောက်ရောက်လာသူကား အငြိမ့်ထောင်ဆရာအုပ်စုဖြစ်၏။

ဤအိမ်မှာ အငြိမ့်တိုက်၏။ ဓာတ်တိုက်၏။ သောက်စားပြီး ရုန်းရုန်းရုန်းရုန်း ဟေးလားဝါးလားနှင့် နေထိုင်ကြ၏။

ဘာမျှမကြာလိုက်။ လူမတီးသည့်ကြေးနောင်မှ အသံများအလိုလို ဖြည့်၏။ ဗုံများ၊ ဓားနှင့်ခွဲသကဲ့သို့ အကုန်ကွဲနေ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူခြေရာအကြီးကြီးကို တွေ့ရ၏။ အမျိုးအမည်မသိ၊ အရိပ်လိုလိုဘာလိုလို မည်းမည်းကြီးကို အိမ်ပေါ်မှာငုတ်တုတ်ထိုင်နေသလိုမျိုး မကြာခဏမြင်ရ၏။

သည့်နောက် အိမ်မက်ထဲမှာ အဘိုးကြီးတစ်ဦးက လာ၍မောင်းထုတ်၏။ မသွားလျှင် အကြောင်းသိမယ်ဟု ကြိမ်းဝါး၏။

ပယောဂဆရာများနှင့် အိမ်သန့်အောင်လုပ်လည်းမရ။ နောက်ဆုံး အော်ဂလီဆန်စရာ အနံ့ဆိုးများ နေ့စဉ်ချပြီးနောက် နေလို့မရ၊ စားလို့မရ အိပ်လို့မရ၍ ပြေးကြရတော့၏။

သည့်နောက်ပိုင်း အိမ်လစလျှော့ဈေးနှင့် ငှားရမ်းပါသော်လည်း ငှားရမ်းလာရောက်နေထိုင်သူမရှိ၊ လျှော့ဈေးနှင့်ရောင်းလည်း ဝယ်မည့်သူထုံးဝမရှိ။ သည်အတိုင်းပစ်ထားရာမှ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်

၂၆ * ဟောင်ဟိုင်း (သန်လျင်)
သည်ဟု သိရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကြားသိရသောအခါ သွေး
လန်ချင်သလိုဖြစ်သော်လည်း နဂိုကကြောက်စိတ်နည်းသူပီပီ ၎င်းကိစ္စကို
စူးစမ်းရန်ကြံခဲ့၏။

ဇနီးလုပ်သူကိုလည်း ဒီအကြောင်းပြောမည်။

ဘုရား၊ တရားအလုပ်ကိုသာ လင်ရော မယားရော အာရုံစိုက်ကာ
ဤခြမြေပရိကံအတွင်းရှိ ခြင်ရမမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်များကို နေ့ရောညပါ မေတ္တာ
ပို့သခဲ့၏။

လူတိုင်းလိုလိုက အမြန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့သွားပါရန် အကြံပြုသည့်
ကြားမှ ခြံစောင့်ညောင်ပင်ကြီးမှ ကျိုးပဲ့နေသောနတ်ကွန်းစင်လေးကို ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ်ပြုပြင်၍ ရေချမ်းအိုးအသစ်လေးတင်ကာ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီး
ကပ်လှူပူဇော်ပြီး မေတ္တာပို့အမျှဝေ၏။

မြေကြီးများပေကျံနေသော ဘိုးသူတော်လိုလို ဘာလိုလိုရုပ်တု
ဟောင်းလေးကို ရေဆေးပြီး စင်လေးပေါ်မှာတင်၍ ...

“ဤခြမြေမှာ စောင့်ရှောက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် နေထိုင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ
ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ဒီသားရက လေးစားစွာအခွင့်တောင်းပါတယ်။ နေဇေး
ထိုင်ရေးအခက်အခဲရှိ၍ ခေတ္တလာရောက် တည်းခိုနေထိုင်ရတာပါခင်ဗျား၊
မရှိမသေမလေးမခန့်လည်း မလုပ်ပါဘူး။ ညစ်ညမ်းသော အပြုအမူအပြော
အဆိုများလည်း မပြုမူပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နေတာထိုင်တာမကြိုက်ရင်
အိပ်မက်ပေး၍ လာရောက်ပြောကြပါ။ သည်ခြံအိမ်မြေမှာ နေစဉ်ကာလ
အတွင်း စွမ်းသမျှအလှူဒါနပြုပါမည်။ ကုသိုလ်အဖို့ကိုလည်း နေ့စဉ်ညစဉ်
အမျှပေးဝေပါမည်ခင်ဗျား”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီး လင်ရောမယားပါ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး၊ စားဦး
စားဖျားလေးများကို ကုသိုလ်ဖြစ်ဒါနမြှောက် လှူဒါန်းခဲ့၏။

သည်လိုလုပ်လိုက်လို့လား မသိ။

အိမ်က ကလေးများ လန့်နှိုးခြင်းမရှိတော့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အချိန်မတော် တံခါးခေါက်သံ မကြားရတော့။

အပုပ်နဲ့လည်း မနံတော့။

သို့သော် ကြီးမားသော ခြေရာကြီးနှစ်ခုကိုမူ မိုးလင်းလျှင် အိမ်
သူသမံတလင်းမှာ တင်ကျန်ထင်ရှားမြင်ရသည်က အံ့ဩစရာကောင်းလှ
၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ငါးနှစ်သမီးက အိမ်ထဲကို ဘိုးဘိုးကြီးတစ်ယောက်
စင်လာပြီး လျှောက်ကြည့်နေတယ်ဟု မကြာခဏပြော၏။

“ဘယ်က ဘိုးဘိုးကြီးလဲ သမီး”

“မသိဘူး”

“ခေါင်းရင်းခြံဘက်က အဘအောင်ကြီးလား”

“ဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ခြေရင်းအိမ်က ဘမုလားသမီး”

“ဟင့်အင်း”

“နောက်တယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားရော”

ကလေးစကားဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့က အမှုမဲ့နေလိုက်သော်လည်း
ဗြိတိသျှများကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ထားရန် ဇနီးလုပ်သူကို သတိပေးရ၏။

“ဒကာကြီး”

ကြည့်လိုက်တော့ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် ရသေ့ကြီး။

“ဘရသေ့ ပြီးသွားပါပြီလားခင်ဗျာ”

“အိမ်း... ဒကာကြီးတို့ကို ပြောစရာ မှာစရာရှိလို့ပါ”

“အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ဟောဒီညောင်ပင်မှာ ရုက္ခစိုးရှိတယ်”

“ဗျာ... ရုက္ခစိုးရှိတယ်၊ ရုက္ခစိုးဆိုတာ...”

“ရုက္ခစိုးဆိုတာ သစ်ပင်ကိုဘုံမိမာန်အဖြစ် မှီတင်းပြီးနေထိုင်သူ ခရုသားပဲ။ ရုက္ခစိုးဆိုတာ ဘုန်းတန်ခိုးရှိတယ်။ လူ့ဘဝတုန်းက ကောင်းမှု အိမ်ကုသိုလ်ပွားသူများမှာ ကံကောင်းပြီး ရုက္ခစိုးဖြစ်ခွင့်ရတာရယ်။ ရုက္ခစိုး ခုတ်အရပ်ဝန်းကျင်ဟာ အနေအထိုင် အပြုအမူ အပြောအဆို သန့်ရှင်းပြီး ခုတ်နာသုံးပါးမြဲမြံရှိသေသူမှ နေလို့ရတယ်။

“စရိုက်ရှန့်ရင်းကြမ်းတမ်းရင် ဘယ်လိုလူမျိုးမှ နေလို့မရဘူး။

ဒကာကြီးဒကာမကြီးတို့ ဒီညောင်ပင်က ရုက္ခစိုးကြီးကို နေ့စဉ် ခွားနို့တစ် နံနက် လှူဒါန်းပေးပါ။ ကောင်းကျိုးသုခချမ်းသာနဲ့ မကြာခင် ပြည့်စုံ အိမ်နယ်၊ ကြားလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“အရှင်ရသေ့ကြီးက ဘယ်အရပ်ကပါလဲ ဘုရား”

“စစ်ကိုင်းမင်းကွန်းတောရမှာ နေတာပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာ နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကို သတိရလို့ ဒီမြို့လေးကိုကြွခဲ့တာပါ”

“တွေ့ခဲ့ပါရဲ့လား ဘုရား”

“တွေ့ပြီးပါပြီ ဒကာကြီး၊ ခုပြန်တော့မယ်”

“အရှင်ရသေ့ကြီး ဒီမှာနံနက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါဦးဘုရား”

“ဘုဉ်းပေးပြီးပါပြီ ဒကာတို့၊ သာဓု... သာဓု... သာဓု”

“ဒါနဲ့ အရှင်ရသေ့ကြီးဘွဲ့အမည်ကရော ဘုရား”

“ရသေ့ကြီး ဦးပိန်လို့ခေါ်ပါတယ်”

တစ်နေ့သောအခါ အသက်(၉၀)ခန့်ရှိသော ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါး သည် ကြေးစည်လေးထွေ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ၏။

သူသည် အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသည့် ခြံထောင့်မှညောင်ပင် ကြီးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်ကာ ၎င်းညောင်ပင်အောက်မှာ တစ်နာရီခန့် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပါရစေဟု ထူးဆန်းစွာဆိုလာခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့လင်မယားကလည်း သက်ကြီးရွယ်အိုရသေ့ကြီးအား ပြုလုပ်ပါဟုပြောပြီး ဖျာတစ်ချပ်ပါခင်းပေး၍ သောက်ရေနှင့်ခွားနို့တစ်ခွက်ကို ချပေးထားလိုက်၏။

ရသေ့အိုကြီးသည် သူ့အတွက်ချပေးထားသော ခွားနို့ခွက်လေး ကို ညောင်ပင်ရှိ စင်လေးပေါ်မှာတင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှစကားများ တတွတ် တွတ်ရွတ်ဆိုနေ၏။

၎င်းနောက်...

မေတ္တာသုတ်အပါအဝင် ပရိတ်များကို အသံထွက်ရွတ်ဆိုပြီး ဖျာ ပေါ်မှာတင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ မျက်လွှာချ၍ မေတ္တာဘာဝနာပြုနေသည်ကို ကျွန် တော်တို့မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားလည်း ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်လိုက်ရာက အချိန်တစ်နာရီခန့်ကြာသွား၏။ ကလေးနှစ်ဦးကား ဆော့နေကြ၏။

၆၀ * ယောင်ျိုင်း (သန်လျင်)

“ဘရသေ့ကြီးခင်ဗျား၊ ဒါကျွန်တော်တို့ရဲ့ နဝကမ္မအလှူပါ။ လိုရာ သုံးတော်မူပါဘုရား”

ကျွန်တော်က စစ်ကိုင်းအထိပြန်ကြမည့် ရသေ့အိုကြီးကို နဝကမ္မ အလှူတော်ငွေ ငါးထောင်ကျပ်ပေးလှူလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက ကျွန်တော် တို့မိသားစုလေးဦးရဲ့ဦးခေါင်းကို သူ့လက်ဝါးပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အုပ်တင်၍ ထူးဆန်းသော ဂါထာမန္တန်များရွတ်ဆိုကာ ‘သူတော်ကောင်းများကို နတ် ကောင်းနတ်မြတ်များ ကြည့်ရှုစောင့်မကြပါစေ’ ဟု ဆုများကိုချီးမြှင့်၍ ထွက် သွားလေ၏။

ထွက်သွားပြီးနောက် ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့လှမ်းကြည့်ပြီး စကား တစ်ခွန်း လှမ်းပြောလိုက်၏။

၎င်းစကားကား . . .

“သူငယ်ချင်း ဒကာကြီး၊ ဒီသူတော်ကောင်းကလေးတွေကို မင်း စောင့်ရှောက်ပါကွယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ဇနီးအေးပွင့်ဖြူတို့သည် ဘရသေ့ကြီး မိန့်မှာ သွားသည့်အတိုင်း ရုက္ခစိုးရှိသည်ဟုဆိုသောညောင်ပင်ကြီးမှာ နေ့စဉ် ခွားနှိုး တစ်ခွက်နှင့် သပြေပန်း၊ ဆီမီးများ ကုသိုလ်ပြုခဲ့၏။

ညရောက်လျှင် . . .

အနန္တော အနန္တဦးပါးကို ရှိခိုး၏။ ဒီလိုနှင့် တစ်ညရောက်သော အခါ အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခုမက်တော့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အဝတ်ဖြူဝတ်နှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး . . . ။

“ဟဲ့ . . . သားတို့၊ သမီးတို့”

“ခင်ဗျာ . . . အဘိုး”

“မင်းတို့က ရတနာသုံးပါးမြဲသားပဲ”

“အဘ ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဘကို မေးခွန်းများမမေးနဲ့ကွယ်။ အဘပြောတာ နားထောင် ကြစမ်း။ ဒီခြံခေါင်းရင်းမှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးရှိတယ်။ ကျောက်တုံးကို နဲ့သာရေဖျန်း၊ ဆီမီးထွန်း၊ သုံးရက်လုပ်ပြီးရင် ကျောက်တုံးကိုရွှေ၊ ရလော တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကိုလှူ။ အဘကိုအမျှပေး ကျန်တာ သားတို့သမီးတို့စား သွားမယ်ဟေ့”

“အဘ”

“အဘ”

၆၂ * မောင်ညိုဖိုင်း (သန်လျင်)

“အဘ”

အဘအဘိုးအိုပြောပြီး ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်နီးလာခဲ့ကြ၏။ ထူးဆန်းသည်ကား ၎င်းအိပ်မက်ဆန်းကို ကျွန်တော်တို့လင်မယား ပြိုင်တူထပ်တူထပ်မျှ မြင်မက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘရသေ့ကြီးရဲ့ နိမိတ်စကားများ မှန်ခဲ့လေပြီလား။ သို့နှင့် အိပ်မက်ရှင်အဘိုးမိန်းမှာသည့်အတိုင်း ခေါင်းရင်းရှိ မြေရိုင်းဖုန်းဆိုးကိုရှင်းလင်း၍ ရှာလိုက်သောအခါ ...

မြေကြီးထဲမှာ တစ်ဝက်နှစ်နေပြီး အပေါ်မှာတစ်ဝက်ပေါ်နေသည့် ကျောက်ညိုတုံး ငါးဆယ်ဝင်စဉ်းခန့်အတုံးကြီးကို သွားတွေ့ရ၏။ ၎င်းကျောက်ညိုတုံးကို ရေနင့်သန့်စင်ဆေးကြောပြီး နံ့သာမျိုးငါးပါးအား သဖြေရွက်နှင့် ဖျန်းပက်မေတ္တာပို့ဆုတောင်းကာ ဆီမီးသုံးရက်ထွန်းခဲ့လိုက်၏။

သုံးရက်ပြည့်သောနေ့ကား သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ဖြစ်၏။ လင်မယားနှစ်ယောက် မြေကြီးများကိုပေါက်တူး၊ သံတူးရွင်းများနှင့်ပေါက်ပြီး အားစိုက်၍ ကော်မ၊တင်လိုက်သောအခါ ...

ရွှေလက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုး၊ ခြေကျင်းနှင့် ရွှေမျှားစေးငွေမျှားစေ့များ ဘစ်မိုက်ခန့်အိုးထဲမှာအပြည့်။

ကျွန်တော်တို့ အံ့သြဝမ်းသာလို့မဆုံး။

ငြိမ်သပ်မှုကား ဆန်းကြယ်လိုက်ပါဘိ။ ဒီလောက်များပြားသည့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ ပြောရလျှင် ဒါ ကျွန်တော်တို့ခြံမဟုတ်။ ဒီခြံမှာ အမွေခံပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးခြေပြားကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြေးမိန်းကလေး။

သူနှင့်သာလျှင် တရားဝင်ဆိုင်သည်။

ကျွန်တော် အရမ်းမသုံးရဲ။

ကံအကြောင်းတရားကြောင့်ရပါသော်လည်း တစ်နေ့ အမှုအခင်းဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည်။ ကျွန်တော် လိမ်ပြာလုံချင်ပါသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မလိမ့်မည် * ၆၃

သို့နှင့် လင်းမယားနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး မူလခြံပိုင်ရှင်ရဲ့မြေးတော်သူ မိန်းကလေးကို စုံစမ်းခဲ့လိုက်ကြသည်။

မိန်းကလေးအမည်က ငွေစာခြည်တဲ့ ရန်ကုန် (...)မှာ အိမ်နေသည်ဟုကြားရ၏။

နောက်ဆုံး စုံစမ်းရင်း သူမရှိရာကို ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူမသည်(...) မြို့နယ် ကူးစက်ရောဂါဆေးရုံမှာပဲ မနေညက အွယ်လွန်သွား၍ ချက်ချင်းမီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီဟု ဆေးရုံမှဆရာဝန်က ပြောချက်သောအခါ ...

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ကပဲ အရပ်လူကြီးများကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ရပ်ကွက်ဘာသာရေးအတွက်သုံးရန် သင့်တင့်ထိုက်တန်သည့်ငွေကို ပေးချေလှူဒါန်းခဲ့လိုက်ပြီး ခြံနှင့်အိမ်ကိုဝယ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ...

ညောင်ပင်ကြီးကို အုတ်ပိုင်းရိုးကာ၍ သီးခြားရုက္ခစိုးကွန်းစင်ဆန့်သန့်ကောင်းကောင်းကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှ အိပ်မက်ရှင်ကျေးဇူးရှင်အဘိုးရဲ့ ရုပ်သွင်နှင့်တူသည့် ရုပ်တုလေးကို ပန်းပုဆရာကောင်းကောင်းနှင့်ထုပြီး အမိအဘကျေးဇူးရှင်သဘောထား၍ နေရာပေးကုသိုလ်ပြုခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆၄ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ပြီးသော် ...

အိပ်မက်ရှင် ကျေးဇူးရှင်အဘိုးအားရည်စူးလို့ ကိုးတောင်ပြည် စေတီကလေး တစ်ဆူတည်ခဲ့၏။ ပြီးနောက် ပျက်နေသည့်အိမ်ဟောင်းကို အသစ်ပြင်လိုက်၏။ ချိုင့်နေသော(...)ကျေးရွာမှ မူလတန်းကျောင်း လေးအတွက်လည်း ပြုပြင်စီစဉ်များလှူဒါန်းခဲ့၏။

ပြီး သီလတရားနှင့်ပြည့်စုံစင်ကြယ်သော သံဃာတော်အပါး (၂၀) ကိုပင့်၍ သင်္ကန်းနဲ့ဝတ္ထုအစုစုကိုလှူဒါန်းပြီး ကျေးဇူးရှင်အိပ်မက်အဘိုးအား ရည်စူးဖိတ်ခေါ် အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့လိုက်သည်။

နောင်အခါ အလွန်ထူးဆန်းသောအဖြစ်များကို ကျွန်တော်တို့ ကြုံခဲ့ရလေ၏။

တစ်ခြံလုံး ပန်းရနံ့များပွေးနေခြင်း၊ ထူးဆန်းသော ခြေရာကြီး ပျောက်သွားခြင်း၊ အိမ်ကို ဘယ်လိုသူရိုးသူဝှက်မျှ ဝင်လို့ကပ်လို့မရခြင်း မကြာခဏ ကြုံရလေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ...

ပုခက်ထဲမှကလေးကို တစ်စုံတစ်ဦးက ချောမြူနေသည့်အလား ကလေးငယ်ရယ်မောပြီးရွှင်နေသည်ကိုလည်း အံ့ဖွယ်မြင်ရလေ၏။

တန်ဆောင်မုန်းလသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့မိသားစု သည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ ဘရသေ့ကြီးကို ရှာဖွေပူဇော်ကန်တော့ရန် ရောက်သွားခဲ့၏။

စုံစမ်းရင်းဖြင့်(...)ချောင်မှာ ဘရသေ့အိုကြီးကို ဧကစာရီ ကျင့်နေသည်အားမြင်ရသောအခါ လွန်စွာဝမ်းသာကြ၏။

ကျွန်တော်တို့က ဘရသေ့ဦးပိန်ကို လှူဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့် ပူဇော် ကန်တော့ပြီး ဘရသေ့ပြောသည့်အတိုင်း ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ ...

ဘရသေ့ဦးပိန်သည် ဦးခေါင်းကို တည်တံ့ညီတံ့ပြုရင်း ပြုံးပြီး ကြီးဖြင့် စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုလိုက်လေသည်။

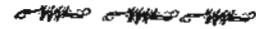
စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မလိမ့်မည် * ၆၅

“အင်း ... ငါ့သူငယ်ချင်း သူတော်ကောင်းကြီး အားရပါးရ လှူချင်လျက်နဲ့ ကံအကြောင်းမလှလို့ လူ့လောကက အစောကြီးကွယ်သွား ရပေမဲ့ စေတနာဒါနရဲ့အကျိုးကြောင့် ရုက္ခစိုးကြီးဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ နောက် ထပ် သူအားရပါးရလှူချင်တဲ့အလှူဒါနကို သမီးတို့သားတို့က ပါဝင် ခြည့်စွမ်းပါရမီဖြည့်ပေးလိုက်တော့ ပိုပြီးဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ ရုက္ခစိုးကြီးဘဝ နဲ့ နောင်ပွင့်မည့်ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်နိုင်ခွင့်ရပါစေချာ ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ဟူသတည်း ... ။

အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ ... ။

မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

မှတ်ချက် - ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြန်လည်ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့၍ ရေးသားပါသည်။)

ရွှေရောင်ခြေထောက်နှင့် ငွေမျိုင်းဖြူ

ရွှေရောင်ခြေထောက်နှင့် ငွေမျိုင်းဖြူ

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မွေးရပ်မြေဖြစ်သော ကော်ချဲရွာသို့ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေနှင့်အတူ အလည်အပတ်သွားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့စီးလာသည့် တိုယိုတာချက်ပလက်ကားလေးသည် သက္ကလလမ်းကြောင်းအတိုင်း တစ်ခိုခိုပြေးနေ၏။

ကားပေါ်မှ လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဒေးစွန်ပါတောင်ကို မြင်ရ၏။ တောင်ပေါ်မှရွှေရောင်စေတီကို ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖူးမြော်ရ၏။

ဒီလိုနှင့်ကားသည် သက္ကလလမ်းမကြီးအတိုင်း ရှေးရွာစဉ်လမ်းနံဘေးမှ ရှည်လျားသော ချောင်းရိုးကလေးကို မြင်ရလေ၏။

၆၈ * ဖောင်ညှိုင်း (သန်လျင်)

ဒီမှာ ကျွန်ုပ် ပန်းချီကားဆန်လှသော ချောင်းရိုးပေါ်မှမြင်ကွင်း တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါ စားရေးဆရာပီပီ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ သောအရသာကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ် ကားကိုထရပ်ခိုင်းလိုက် သည်။

ကြည့်စမ်းပါ။

တံငါလှေငယ် တစ်စီးရယ်။ ချောင်းရိုးပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့ လျှား နေသည်။ အသက်(၄၀)ကျော်ခန့်ရှိသော ငါးဖတ်ခမောက်ဆောင်းလူတစ်ဦး ကလှေကို တစ်ချက်တစ်ချက်ရပ်လိုက်ပြီး ကွန်ကိုပစ်နေ၏။

လှေဦးမှာ ဗျိုင်းဖြူတစ်ကောင်က နားနေသည်။ ကွန်တစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်နှင့် ဗျိုင်းဖြူလေးက ကောင်းကင်မှာပျံ့ဝဲလိုက်ပြီး အသံပေး ဟစ်အော်၏။ ပိုက်ကွန်ကိုဆွဲတင်၍ ငါးများကိုထုတ်နေသောအခါ ဗျိုင်းဖြူ ကလေးက လှေပေါင်မှာနားလိုက်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေလေ၏။ အလို ကြီးကျယ်မထားသည့် လွတ်လပ်ဗျိုင်းကလေးပါကလား။

သူ့အသွင်သဏ္ဌာန်က အားရဝမ်းသာဖြစ်နေဟန်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ထူးခြားသော ငွေဗျိုင်းဖြူလေးရဲ့ လှုပ်ရှား နေပုံကိုမြင်ရသောအခါ ဤဗျိုင်းသည် သာမန်တွေ့နေမြင်နေကျဗျိုင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ အများအားဖြင့် ဗျိုင်းတို့မည်သည် လူမြင်လျှင်ပြေးကြသည်က များ၏။

ခုတွေ့မြင်ရသည့်ဗျိုင်းလေးက ကွန်ပစ်နေသည့်ကိုတံငါနှင့် လွန်စွာ ရင်းနှီးဟန်ရှိ၏။ အဝေးသို့ပျံ့မပြေး။ လှေဦးမှာနားလိုက်။ ချောင်းရိုးရေပြင် ပေါ် ငုံ့ကြည့်ပုံပျံ့လုပ်လိုက်။ ကွန်ဆွဲလျှင် ဝမ်းသာအားရဟန်နှင့်လှေပေါင် မှာ နားလိုက် ခုန်လိုက်မြူးလိုက်။

မြင်ကွင်းဆန်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ပြီး ကိုတံငါလှေကိုနား၍ ဆေးလိပ်ဖွာနေသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် စပ်စုစူးစမ်း လိုသော စာရေးဆရာဉာဉ်ကို နှိပ်ကွပ်၍မရသည့်အဆုံး ကိုတံငါရှိရာသို့ ကားကိုရပ်နားပြီး လှမ်းလာခဲ့လိုက်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုတံငါသည် လည်ကတုံးတိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ကားပါသည် ကျွန်ုပ် တို့ကိုမြင်သော် ငေး၍ကြည့်နေ၏။

“နောင်ကြီး”

“ခင်ဗျာ”

“နောင်ကြီးအမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျ”

“ကိုရေချမ်းပါ ဆရာကြီးခင်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲဟင်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဗျိုင်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာပါ။ မောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီဆရာက ကိုမောင်မောင်ဇင်တဲ့။ သူလည်း စာရေးဆရာပါပဲ”

“ဆရာကြီးတို့က ပဲခူးသားတွေပဲပေါ့နော်”

“ကျွန်တော်က ကော်ချရွာသားပါ ကိုရေချမ်း”

“ဪ... ဪ”

“ဒီမှာ ကိုရေချမ်းရဲ့”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ဒီဗျိုင်းလေးက ကိုရေချမ်း မွေးထားတာလားဟင်”

“ဆိုပါစို့ ဆရာ”

“သူ့အဝေးကို သူ့မိသားစုရှိရာကို မပြန်ဘူးလားဗျ”

“မပြန်တော့ဘူး ဆရာ။ ပြန်ခိုင်းလည်း မပြန်ဘူး။ ကျွန်တော် နဲ့ပဲအတူနေပြီး ကျွန်တော်သွားလေရာ၊ အလုပ်လုပ်နေရာကို လိုက်လေ့ရှိ တယ်”

“ဆန်းလိုက်တာဗျာ။ သူနဲ့ခင်ဗျား ရှေးဘဝရေစက်များရှိနေလို့ လား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ။ ဒီဗျိုင်းကလေးကို ညီလို့ သားလို့ သမီး လို့ ခင်မင်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ။ ပြီး သူက ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးဖြတ်မရတဲ့ ဆိုးတူကောင်းဖက်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပါပြီ ဆရာတို့ ရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၈ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားဗျာ။ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ကိုရင် ရေချမ်းရယ်။ အချိန်ရရင် ဒီအကြောင်းလေး ပြောပြပါလား။” စာရေးချင် လို့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာတို့နားထောင်ချင်ရင် ပြောပြပါ့မယ် ဆရာ”

ထိုအချိန်၌ ဗျိုင်းကလေးသည် သူ့သခင် ကိုရေချမ်းရဲ့ပခုံးပေါ် မှာလာနားပြီး ကိုရေချမ်းပါးကို နှုတ်သီးရှည်နှင့် တို့ပွတ်ကစားနေရကား ကိုရေချမ်းက လက်နှင့်ဖမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာ သားငယ်ကို မိခင်က ပိုက်ပွေ့ယူသကဲ့သို့ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ဟောဒီချောင်းရိုးချောင်းလျားရှည်မှာ ကွန်တစ် လက်၊ လှေတစ်စီးနဲ့ငါးရှာပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိမှန်ဝါးနေတဲ့ အမေအိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဇနီးမယားကော မရှိဘူးလား ကိုရေချမ်း”

“မရှိပါဘူး ဆရာ”

“ချစ်သူရည်းစားကောဗျာ”

“မူးလို့ ရှူစရာမရှိပါဘူး ဆရာရယ်”

“ရှူချင်တယ်ပေါ့”

“အဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့ မနက်စာညစာနဲ့ အမေဆေးဝါးဓာတ်စာဖိုး မနည်း ရုန်းကန်ရှာဖွေနေရလို့ အိမ်သူသက်ထားချစ်သူရည်းစားလည်း စိတ်မကူး နိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်”

“ကျုပ်တို့ ရှာပေးပါမယ်ဗျာ။ ဆက်ပါဦးဗျ”

“တစ်နေ့ပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်မနက်ပိုင်း လှေသိမ်းပြီး အပြန်မှာ ကွင်းတစ်နေရာမှာ ဟောဒီဗျိုင်းလေး ညွတ်ကွင်းထောင်ချောက် မိပြီး အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေတယ် ဆရာရဲ့။ မြင်ရချက်မှာ သနားတာနဲ့ ညွတ်ကနေဖြုတ်ပြီး လွှတ်ပေးမယ်လို့ ကြံစည်စဉ်းစားနေတုန်း ငှက်ထောင် သမားတစ်ဦးပြေးလာပြီး ညွတ်ကွင်းမိဗျိုင်းကို ဖြုတ်မလို့လုပ်ပါလေရော ခင်ဗျာ။

ရွှေရောင်ခြေထောက်နှင့် ငွေတိုင်းပြု * ၇၉

ဗျိုင်းကလေးခမျာ ကြောက်လန့်ရုန်းကန်ပြီး ငှက်ထောင်သမား ကို နှုတ်သီးနဲ့ဆိတ်ပါရောဗျို့။ အဲဒါ ငှက်ထောင်သမားကစိတ်ဆိုးပြီး ဗျိုင်း ကို ခြေနဲ့ကန်လိုက်တာ ဗျိုင်းကလေးခမျာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေပါရော ထား။

ကျွန်တော်လေ ကြည့်ရင်းသနားလိုက်တာဗျာ။ နောက်ဆုံး ဝင်ပြော နေရာဗျ။

“ဒီမှာကွယ့် ညီလေး”

“ဘာတုံးဗျ”

“ဒီဗျိုင်းလေးကို ဘာလုပ်မှာလဲဟင်”

“သတ်ပြီး ချက်စားမှာပေါ့ဗျ”

“မသတ်ပါနဲ့ ငါ့ညီရော၊ အစ်ကို့ကို ရောင်းပါလားဟင်”

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ မီးကင်ပြီး ထန်းရည်နဲ့မြည်းမလို့ ထား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို မွေးထားချင်လို့ပါ”

“ကြံကြီးစည်ရာဗျာ။ ဗျိုင်းမွေးလို့ရမလားဗျ။ ကြက်တူရွေးတို့၊ ဆာလိကာတို့သာ မွေးလို့ရတာဥစ္စာ”

“ရအောင် မွေးကြည့်မယ်ကွာ။ ငါ့ညီကို အစ်ကိုပိုက်ဆံဘယ် လောက်ပေးရမလဲသာပြော”

ဒီမှာပဲ ငှက်ခတ်ငှက်ထောင်သမားလူရွယ်က သူ့မေးစရာကို လက် နှင့်ပွတ်စဉ်းစားရင်းက . . .

“နှစ်ရာပေးမလား”

“လျှော့ပါဦး ညီရော”

“နှစ်ရာမရရင် မရောင်းဘူးဗျာ”

လူရွယ်က ဗျိုင်းကိုကောက်မလို့လုပ်ရော . . .

“ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . မင်းပြောတဲ့ဈေး ပေးမယ်ကွာ။ ဗျိုင်းကို ခြုတ်ပေးပါ”

၇၂ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ကျွန်တော် ငါးရောင်းလိုရတဲ့ငွေထဲက တစ်ရာကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကိုပေးလိုက်ရာ လူရွယ်က ဆတ်ခနဲလှမ်းယူပြီး ညွတ်ကွင်းမိနေတဲ့ ဗျိုင်းဖြုတ်လို ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်တယ်။

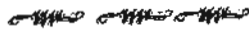
ဗျိုင်းကလေးခမျာ နိုင်လွန်ညွတ်ကြိုးဒဏ်ကြောင့်ရော ရုန်းကန်ထားရသည့်ဒဏ်ကြောင့်ပါ မထနိုင်ရှာဘူး။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကြည့်စမ်း... ဗျိုင်းလေးရဲ့ခြေထောက်က ရွှေဝါရောင်လေးများ။

ဒါမျိုး တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးပေါင်ဗျာ။

ရှားရှားပါးပါးမှ တကာယ့်ကို ရှားရှားပါးပါးပဲ။ ကျွန်တော် ခြေထောက်နာနေသည့် ရွှေဝါရောင်ခြေထောက်နဲ့ ဗျိုင်းလေးကိုပိုက်ပြီး လှေပေါ်တက်ခဲ့လိုက်တယ်။

ရွှေရောင်ခြေထောက်နဲ့ ဗျိုင်းလေးက ကြောက်ပြီးရုန်းပါရော။

“ရွှေဗျိုင်း၊ မင်းကို ငါရန်မမူပါဘူးကွာ။ မင်းကိုသနားလို့ မအသက်ကို ငါကယ်လိုက်တာပါ။ ငါ့အိမ်မှာ မင်းနေကောင်းအောင်နေခိုင်း၊ ငါဆေးကုပေးပါ့မယ်။ နေကောင်းမှ မင်းမိဘ မင်းညီအစ်ကို မောင်များရှိရာကို ပြန်ပေါ့ကွာနော်”

အဲဒီလိုနဲ့ ရွှေဝါရောင် ခြေထောက်နဲ့ဗျိုင်းကလေး ကျွန်တော့်အိမ်တိုရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာရခြေထောက်ကို နန္ဒင်းမူနဲ့သိပ်ပြီး အဝတ်စုတ်နဲ့စည်းပေးထားလိုက်လို့ ရလာတဲ့ငါးအရှင်ပေါက်လေးတွေကို ရေဇလုံမှာထည့် သူ့ကိုနဲ့စဉ် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့လိုက်တယ် ခင်ဗျ။

လေးငါးရက်ကြာတော့ ဗျိုင်းလေးခြေထောက်ပြန်ကောင်းသွားတယ်။ အစာရေစာလည်း ဝဝလင်လင်စားရလို့ ယူလာခါစကလို ပိန်ခြောက်ခြောက် ခြေတံရှည်၊ လည်ရှည်ရှည်လေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝဝစိုစိုလေး ဖြစ်လို့။

ခြေထောက်လည်း ထောက်နိုင်ပြီ။ အတောင်လည်း ဆန့်နိုင်ပြီး အော်သံလည်းပြုနိုင်ပြီမို့ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးရတော့မယ်။

သူ သူ့မိခင်၊ ဖခင်ကို သတိရနေမှာပဲ။

မွေးချင်းနဲ့ အသိများကို လွမ်းနေမှာပဲ။

သူတို့ရဲ့အိပ်တန်းရှိရာကို သွားချင်နေမှာပဲ။

ဒါနဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို ပွတ်သပ်ယုယလိုက်ပြီး...

“ကိင်း... ရွှေဗျိုင်းရေ၊ မင်းအသက်ကို ငါကယ်ခဲ့ပါပြီ။ အခု မင်းတို့ မင်းမိဘ၊ ဆွေမျိုးများရှိရာ သွားနိုင်ပြန်နိုင်ဖို့ ငါပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ နွေးထွေး

၇၄ * မောင်ညိုမိုး (သန့်လှိုင်)

တဲ့ မင်းရဲ့မွေးရပ်ကိုပြန်ပေတော့ ရွှေမျိုင်းရေသွားတော့”

ကျွန်တော် လေထဲကိုမြောက်လို့ သူ့ကို လွှတ်တင်လိုက်တယ်။

သူ အတောင်ကို ဆန့်ဖြန့်ခတ်လိုက်ပြီး လေထဲကိုပျံတက်လိုက်တယ်။ တကတ်ဂတ် အသံအောအောကိုပြုပြီး လေဟာပြင်မှာဝဲလိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ် သူ့ရဲ့ လေထဲကလှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုကြည်နူးနေတယ်ဗျာ။

မကြာခင်မှာပဲ ရွှေမျိုင်းလေးဟာ အပြာရောင်နောက်ခံ ကောင်းကင်မှာပျံဝဲပြီး မျက်စိရှေ့ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ် ဆရာ။

အဲဒီနေ့က ရင်ထဲမှာ လွမ်းသလိုလို ခံစားရတယ်ဗျာ။

ဪ... သံယောဇဉ် သံယောဇဉ်။

လူလူချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူနဲ့သတ္တဝါပဲဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာသံယောဇဉ်ဟာ ဖြစ်တတ်ကြမိပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ (၁၅၀၀)အချစ်၊ (၅၂၈) သွယ်သော အချစ်မေတ္တာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲနော်။ တတ်လို့သိလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်ဆရာ။ ရဟန်းလူထွက်ကြီး ဥပါသကာ ဘကြီးကျောင်း ပြောပြောနေလို့ ပြန်စဉ်းစားပြီး ပြောရတာခင်ဗျ။

သူမရှိတော့မှ အမေ့အတွက် ထမင်းဟင်းခူးခပ်နေရာချပေးခဲ့ပြီး ကွန်ကိုဆွဲ၊ ရေဆိပ်ဆင်း၊ လှေပေါ်တက်လို့ ချောင်းပြန့်ထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။ တစ်မွန်းတည့်ကွန်ပစ်ရင်း ရလာတဲ့ငါးများကို ဖောက်သည်လာ ကောက်သူများထံရောင်း၊ ငွေယူပြီး အိမ်ရှိရာကိုပြန်ရောက်ရော ...

“ဝွပ် ... ဝွပ်”

“အောက် ... အောက် ... ဝွပ် ... ဝွပ်”

“ဟင်”

“မင်းပြန်ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါ သားရယ်။ အမေ ထမင်းစားနေတုန်း မင်းရွှေမျိုင်းရယ် အသံပေးပြီးရောက်လာပါရော။ ပြီး ပေါင်ပေါ်လာတက်လိုက်၊ အဆွေကို နှုတ်သီးနဲ့ ဆိတ်လိုက်တို့လိုက်လုပ်နေရဲ့ဟဲ့။ အင်း ... ဘယ်လို

ရွှေရောင်ခြေထောက်နှင့် ငွေမျိုင်းမြို့ * ၇၅

ဆဝကရောက်လာတဲ့ ရေစက်များလဲ သိပါဘူးဟယ်”

“ရွှေမျိုင်း”

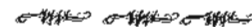
“ဝွပ် ... ဝွပ်”

သူဟာ ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရော အမေ့ပေါင်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်ကိုခုန်တက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ဖျံကို သူ့ပါးစပ်ကျယ်ကြီးနဲ့ ခဲပြီးပျော်လို့။

“ရွှေမျိုင်း၊ မင်း ငါ့ဆီကို အပြီးပြန်လာတာလားဟင်”

“မင်း ငါတို့နဲ့ အတူနေမလို့လား။ ဟုတ်လား”

သူ ပြန်မပြောတတ်ရှာပါဘူး။ ကျွန်တော့်ပေါင်နှစ်ဖက် ပုဆိုးကြားမှာခြေစုပြီး ဝပ်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်ရတာ။ ကျွန်တော်လေသူ့ကိုကောက်ယူပြီး သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းလေးကို နမ်းပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ဒီအနမ်းရဲ့အနှစ်သာရ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က လှေကို အခြားနေရာရွှေ့ရင် သူက သူစိတ်ဝင်
နေတဲ့ ရေပြင်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာပဲ အချိန်ကြာကြာပဲပျံပြီး ကျွန်တော့်ကို
ညှပ်လို့ အော်နေပါရော။

အဲဒါနဲ့ သူပဲပျံနေတဲ့ ရေပြင်ဝန်းကျင်ကို ကွန်ပစ်ကြည့်ပြီးဆွဲ
တက်ရော။ အလိုလေး . . . ငါတွေမှတော့ တစ်ချက်ဆွဲတစ်ခါပါ မနည်း
ဘူး။ ဆရာတို့ရေ၊ တော်လိုက်သိလိုက် နားလည်လိုက်တဲ့ ရွှေမျှင်းရယ်

နောင်လည်းကျရော ကျွန်တော် အထာပေါက်သွားပြီ။ ရွှေမျှင်း
တွေနေရာကို အဓိကဦးစားပေးကွန်ပစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို အချိန်က
ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးလေး ဦးမော့လာခဲ့တာပဲ ခင်ဗျာ။

ပြောရရင် ဒါ ရွှေမျှင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အချိန်မကုန် လူမပင်
နဲ့ဘဲ ငါးများများရတာဗျ။ အဲဒါ အနီးဝန်းကျင်က ကိုယ်လိုသူလို ငါးရှာ
တတ်များက အံ့သြကြရောဗျာ။

အချို့ကလည်း ရှုဆိတ်တာပေါ့ဗျာ။

အချို့ကလည်း မရှုဆိတ်ဘူးပေါ့။

အချို့ကဆို ကျွန်တော်ရဲ့ ရွှေမျှင်းလေးကို တစ်ပွဲစားဝင်စားနေ
တာ ပူးကပ်နေတာနဲ့ မဟုတ်တမ်းတရမ်း ပြောကြသေးရဲ့ဗျာ။

အဲ . . . တစ်ကြိမ်မှာ တေကြီးဆိုတဲ့ တံငါသမားပေါ့။

“ရေချမ်း”

“ဘာလဲ ကိုတေကြီး”

“မင်းရွှေမျှင်း ငါ့ကို ရောင်းပါလားကွ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ရွှေမျှင်းက ကျုပ်နဲ့ညီအစ်ကိုလို သားသမီးလို
ယောဇဉ်ဖြစ်နေတာဗျ။ ခင်ဗျားကိုရောင်းလိုက်လည်း ခင်ဗျားဆီနေမှာ
တုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဆီပြန်လာမှာပဲ”

“ရွှေကြိုးနဲ့ ချည်ထားမှာပေါ့ကွ”

“မရောင်းနိုင်ပါဘူး ကိုတေကြီးရာ”

နောက်တော့ သူဟာ ကျွန်တော်ငါးဖမ်းလေ့ထွက်တိုင်း ကျွန်တော်
နဲ့အတူ လိုက်ပါလာလေ့ရှိတယ်။ လှေဦးမှာ နားနေလေ့ရှိတယ်။ သူနဲ့အတူ
မျှင်းများက အုပ်ဖွဲ့အသံပေးပြီး လာခေါ်ပဲပျံကြပေမဲ့ ရွှေမျှင်းက ထို
လိုက်မသွားဘူး။ ကျွန်တော်တို့သားအမိနဲ့ အတူနေတယ်။

သူ့အတွက် အိမ်ထဲမှာ အိပ်တန်းလေး လုပ်ပေးထားရတာ
အောက်ကနေ အဝတ်ခံပေးထားရတယ်။ အဲဒါ ငါးအရှင်လေးများကို
အတွက်လုပ်ပေးရတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟင်းလျာများကိုပါ
စားတတ်လာတယ်။

တစ်နေ့လည်းကျရော ရွှေမျှင်းက ထူးဆန်းတဲ့အလုပ်တစ်ခု
လုပ်ပြပါရောခင်ဗျာ။ ဘာလဲသိလား။ ရေပြင်မှာပဲပျံပြီး ငါးရိုတဲ့နေရာ
ပြနေတာဗျာ။ အစကနဦးတော့ ကျွန်တော်က အထာမပေါက်ဘူးဗျ။

၇၈ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . မင်းတို့သားအဖ ဟန်ကျနေကြသေး
ကွာ”

ကိုတောကြီးက ငါးရှာလို့ရသမျှ အရက်သောက်၊ မဲရိုက်ပစ်တာ
များတယ်။ သူနဲ့ပေါင်းသင်းသူများကလည်း အရက်သမား၊ မဲသမား၊ ထန်
ရည်သမားချည်းပဲ။

မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လက်ရဲဖက်ရဲများပေါ့များ။ မူးလာရင် မြင်
သမျှ ရန်လုပ်ကြလွန်းလို့ သူတို့မူးလာတာမြင်ရင် ဝေးဝေးက ရှောင်ကြ
တယ်။ ကျွန်တော် စီးပွားရေးလေး အဆင်ပြေလာတာကိုလည်း ရိတယ်
ထေ့တယ်။

သူ့မယားပါသားကောင်းလို့လို့ ရွဲကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါများ ကျွန်တော့်ကောင် ရွှေမျိုင်းဝဲအော်ပြတဲ့ ကွန်
ချက်နေရာကို လှေအမြန်လှော်ပြီး ပြောင်ဝင်လှကွန်ပစ်ကြရောများ။ ကွန်
ကိုဆွဲတင်ရင် ငါးမရဘူး။ ခုံဖိနပ်အစုတ်တို့၊ နို့ဆီခွက်အဟောင်းတို့၊ ခဲတို့
လည်းရရော။ အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ရွှေမျိုင်း အချောင်ကြားကနေ အဆဲခံ
သေး။ ကျိန်ဆဲခံရသေးဗျ။

ကျွန်တော်များ ကွန်ဆွဲလို့ ငါးဖြုတ်နေတာမြင်ရင် ရွှေမျိုင်းဝဲ
သာအားရ ခုန်ပေါက်ပျံ့ဝဲအော်နေတာမြင်ရင် စောင်းကာမြောင်းကာ ပြောကြ
သေးရဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့အပေါ် မေတ္တာမပျက်ပါဘူးများ။

တစ်နေ့လည်းကျရာ အလွန်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်း
တစ်ခုကို ကြုံရပါရော။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဆရာတို့ရေ . . .

မွန်းတည့်လောက်ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်လည်း လှေသိမ်းပြီးရလာတဲ့ ငါး၊ ပုစွန်များကို ဖောက်
ဆည်ကောက်သူများထံ ရောင်းပြီးပြန်အလာ . . .

ရွှေမျိုင်းကလည်း လေထဲမှာပဲပျံ့ပြီး ဟိုအပင်နားလိုက် ဒီအပင်
နားလိုက်နဲ့ နောက်ကနေလိုက်လာလေရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ပါးရုံအုပ်တန်းလေးလည်းရောက်ရော မြန်းဆို ခြေသံလိုလို
ကြားရတာနဲ့ လှည့်အကြည့် . . .

“ဟင်း”

“အား . . . အမယ်လေးဗျ”

၀၀ * ယောင်ညှိုင်း (သန်လျင်)

“ဖောင်း”

“ခွပ်”

“အား . . . အ . . . အ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ကို ပြင်းထန်တဲ့ ရိုက်ချက်ကျရောက်ပြီး မှုန်စိုက်စိုက်လဲအကျမှာ နောက်ထပ်ရိုက်ချက်များကျတာကို သိရှိလေးသလိုက်ချပြီး ကျွန်တော်မြေပြင်မှာ လဲကျသွားခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ . . .

ရွှေမျိုင်းအော်သံကို ကြားလိုက်ရသလို လူပြေးထွက်သွားသည့် ခြေသံ၊ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သံများကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ရွှေမျိုင်းအတွက်စိုးရိမ်သွားပေမဲ့ ကျွန်တော်မျက်လုံးဖွင့်လို့မရတော့ဘူး။

ကျွန်တော်သတိရချိန်မှာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပေါ်ကို ပြန်ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အနီးမှာ လူအချို့ကိုမြင်ရတယ်။ ကျန်းမာရေးမှူး ဆရာဦးရွှေဘကိုမြင်ရသလို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချို့ရဲ့ ခေါ်သံ ဆေးသံများကိုလည်း ကြားရမြင်ရတယ်။

“သတိရပြီလား ကိုရေချမ်း”

“အင်း . . . အင်း”

“ကျွန်တော့်ကို သိရဲ့လား”

“အင်း . . . သိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာဦးရွှေဘပါ”

“ဒါကကော”

“အမေ . . . အမေ”

“ဟူး . . . တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသတိရပေလို့။ ခေါင်းအတွက် စိုးရိမ်နေတာ။ ထထိုင်ကြည့်စမ်း။ ဟုတ်ပြီ . . . မူးလား။ ခေါင်းမူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မမူးပါဘူးဆရာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အိုကေ . . . ဒါဆို စိတ်ချရပါပြီ။ ဦးခေါင်းအတွက် မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး”

ကျန်းမာရေးမှူး ဆရာဦးရွှေဘက ဝမ်းသာအားရ စကားဆိုလေ၏။ အမေကလည်း ကျွန်တော်ပြန်သတိရ၍ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဝမ်းသာနေရှာပေါ့ခင်ဗျာ။

“အမေ”

“ဘာတုံး လူကလေး”

“ရွှေမျိုင်း . . . ရွှေမျိုင်းကော အမေ”

“ရှိပါတယ်သားရယ်၊ ရှိပါတယ်”

“ရွှေမျိုင်း ဘယ်မှာလဲဟင်”

“မင်းနောက်မှာပါ သားရဲ့”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကောင်ရွှေမျိုင်းကို ဝါးတန်းလေးပေါ်မှာ နားနေလျက်သားတွေလိုက်ရလို့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်များချက်ချင်းလျော့ပါးသွားရတယ်။

“ကိုရေချမ်း”

“ခင်ဗျာ ဆရာ”

“ခင်ဗျားကို ချောင်းရိုက်တဲ့လူတွေကို သိလား”

“မသိလိုက်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော် . . .”

“ခင်ဗျားကို ချောင်းရိုက်တဲ့ လူနစ်ဦးကို မိထားပြီဗျ”

“မိထားပြီ။ ဘယ်သူတွေလဲဟင် ဆရာ”

“ငတေကြီးနဲ့ ဖိုးချိန်”

“ဗျာ . . . ကိုငတေကြီးနဲ့ ဖိုးချိန်။ သူတို့ အခုဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဆေးရုံရောက်ကုန်ကြပြီလေ”

“ခင်ဗျာ”

ဘယ်နှယ် အရိုက်ခံရ ငွေလှခံရပြီး သတိမေ့မြောသွားခဲ့ရတာက ကျွန်တော်။ ဆေးရုံရောက်ကြတာက ကျွန်တော့်ကို အလစ်အဓိုက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ချောင်းရိုက်သူနှစ်ဦး။ ဘယ်လိုစာတ်လမ်းပြောင်းသွားပါလိမ့်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူတို့က ဆေးရုံရောက်သွားရတာလဲ ဆရာ”

“မျက်စိကန်းကုန်လို့”

“ဟင်”

“ဒီလို ရေချမ်းရေ။ အံ့တော့ အံ့သြစရာပါပဲ။ ဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ်စဉ်မျိုးက ခပ်ရှားရှားပဲကွ။ မင်းကိုရိုက်ပြီး သူတို့ငွေနှိုက်အပြေးမှာ မင်း ရဲရွှေချိုင်းက သူတို့နှစ်ဦးနောက်ကိုပြေးလိုက်ပြီး လူခိုက်နှစ်ဦးရဲ့မျက်စိတွေ ကို နှုတ်သီးနဲ့ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဗျာ”

“အဲဒါ လူခိုက်နှစ်ယောက် မျက်လုံးကသွေးတွေကျပြီး မမြင် စမ်းနဲ့အော်ဟစ်နေတုန်း တံငါလှေပြန်သမားတွေ တွေသွားကြတာ။ ရွှေချိုင်း ကလိုက်ပြလို့ မင်းဒဏ်ရာနဲ့မနေတော့ပြင်ပြီး ဆရာကို လာခေါ်ကြလို့ အခု လို ကြုံရပြန်ရတာပဲ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို သက်သေခံပိုက်ဆံများနဲ့တွေ့ ရပြီး နောက်ဆုံး ရဲဆေးစာနဲ့ ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းရင် သင်းတိုအမှုရင်ဆိုင်ရဦးမှာပဲ”

ဘုရားရေ ... အံ့သြစရာကောင်းလှချည်လား သားကြီးရွှေချိုင်း ရယ်။ မင်းဟာ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမဲ့ အသက်ကယ်ပေးတဲ့ကျေးဇူး နေ့စဉ်စားဖူးတဲ့ အစားအစာရဲ့ကျေးဇူးကို သိရှိနားလည်တဲ့ လူဝင်စားချိုင်း ကလေးများ ဖြစ်ရောသလား ရွှေချိုင်းရယ် သားရယ် ငါအံ့သြလိုက်ပါဘိ ကွယ်။

ဖြစ်စဉ်က အဲဒါပဲ ဆရာတို့ရယ်။ သူဟာ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတစ်ကောင်ပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာသံယောဇဉ်များလွှမ်းခြုံပြီး အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုနေကြတာပါ။ သူ ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူးနှစ်ခုပေါင်းပြီး တံငါအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း နေကြပေမဲ့ ရသမျှထဲကဖွဲပြီး ကျွန်တော်တို့ သားအမိသုံးယောက်လှူနိုင် တန်းနိုင်ခဲ့ပါပြီဆရာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

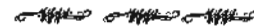
ရွှေရောင်ခြေထောက်နှင့် ငွေတိုင်းပြု * ၈၃

ကြားရသည့်ဖြစ်စဉ်များကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ စားရေးဆရာနှစ်ဦး သည် အံ့သြ၍မဆုံးကြ။

“ဒါ ရှေးဘဝပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့် ခုဘဝမှာ လာရောက်ပေါင်းဆုံ ကျေးဇူးပြုကြပုံပါပဲဗျာ”

“ဒီလိုပဲ ယူဆရမလိမ့်ပဲ ဆရာရယ်”

ဒီနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးက ကားပေါ်မှပါလာသည့် ကိတ်မုန့် များကို ကိုရေချမ်းနှင့် ရွှေချိုင်းတို့စားရန် ပေးလိုက်၏။ ကိုရေချမ်းက အားနာဝမ်းသာလှမ်းယူပြီး ကိတ်မုန့်တစ်ဖွဲအား ရွှေရောင်ခြေထောက်နှင့် ချိုင်းလေးကိုကျွေးလိုက်သောအခါ ချိုင်းကလေးက စတိမျှကိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ အတောင်ဖြန့်ဝံ့ပွဲပြီး အသံကျယ်ကျယ် နှင့် အော်ဟစ်ရွှင်မြူးနေသည်ကိုမြင်ရပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကြည်နူး၍ ဆုံးနိုင်ခဲ့ချေတကား။

မောင်ညိုမိုင်း(သန်ထျင်)

(မှတ်ချက် - စားရေးဆရာ ဆရာမောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ)က ရေးဖြစ်အောင် ရေးပါ။ ဒါတကယ်ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ပါဟု ဝမ်းသာလိုက်လဲ့ တိုက်တွန်းပါသဖြင့် လိုအပ်တာကို ဖြည့်စွက်ပြုပြင်ရေးသား လိုက်ရပါသည်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။)

ဒီပွယ်ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး

ဒီပွယ်ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး

စိတ်သည် အလွန်ဆန်းကြယ်လွန်းလှ၏။

ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ကို မနောဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိညာဉ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသိရခက်ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်စဉ်များဟုလည်းကောင်း၊ တင်ပွန်းတပ်ကြရောသလား။

လောကထဲမှာ လူဝန်းကျင်မှာ သတ္တဝန်းကျင်မှာ မမြင်ရသော စိတ်ဝိညာဉ်များ။

ပရမာအဏုမြူများစုဖွဲ့၍ ရုပ်သဏ္ဌာန်ဖြစ်နေသော စိတ်နှင့်ညှိနေသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်သဘာဝလွန်များ ရုပ်ဝိုးဝါးများ ဘယ်လောက် ထဲထဲဝင်ဝင်ရှိနေကြသလဲမသိ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၆ * ယာဉ်ပိုင်း (သန်လျင်)

ဒီအကြောင်းတရားများကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနှင့် ရဟန္တာ သာဝကကြီးများမှသာလျှင် သိ၊ မြင်၊ ထင်ရှား ပြောကြားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည့် စိတ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ကိစ္စတစ်ခုကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အလုပ်အကိုင်ကား ရဲဝန်ထမ်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ပဲခူးတိုင်း (. . .) မြို့နယ်ရှိ ရဲစခန်းမှ အရာထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာ အိမ်ရှေ့လမ်းမကြီးသည် ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးဖြစ်ရကား . . .

ရန်ကုန်-ပဲခူး၊

ပဲခူး-ဝေါ။

ဝေါ-ကျွန်ုပ်တို့ သထုံ၊ ဇင်းကျွန်း၊ မော်လမြိုင် တောက်လျှောက် လမ်းမကြီးဖြစ်ရကား နံနက်မိုးလင်းမှ နေ့စဉ်ဥပဟို စုန်ဆန်သွားလာနေ သော ခရီးသွားကားများကို မြင်တွေ့နေရသည်။

တစ်နေ့ . . .

ကျွန်ုပ်အိမ်ရှေ့မှာ မျက်နှာသစ်နေစဉ် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လမ်း မကြီးပေါ်မှာ မောင်းသွားသည့် ကုန်တင်ကားတစ်စီးကို မြင်လိုက်ရ၏။

အံ့ဖွယ်ကုသိုလ်ကံ အကျိုးငွေ * ၈၇

အခြားကားများ ပုံမှန်မောင်းနှင်နေပါလျက် ၎င်းကုန်တင်ကားက အချိန်ထို-သထုံလမ်းကြောင်းရှေ့ရှာသို့ တစ်ကြိမ်ကျော်တက် မောင်းနှင် သွားနေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်စိတ်အသိအာရုံမှာ ၎င်းကားကို မသင်္ကာချင် သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

သို့နှင့် ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်ပြီး တစ်ကြိမ်မောင်းသွားသည့် ကုန် တင်ကားပုံသဏ္ဌာန်အရောင်ကိုပြောပြီး ၎င်းကားကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲစခန်းသို့ အပြန်အပေါ်ခေါ်ခဲ့ရန် တာဝန်ကျရဲအမှုထမ်းများအား အမိန့်တာဝန်ပေး ထိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ရဲအမှုထမ်းများသည် လွန်စွာတာဝန်ကျေ ဖျတ်လတ် စွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ၎င်းကုန်တင်ကားကို စစ်တောင်းတံတားဝင်ခါနီးမှာ ခုတ်တန်နိုင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲစခန်းရှိရာ ခေါ်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဒရိုင်းဘာမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူရွယ်ဖြစ်ပြီး အဖော်ပါလာသူနှစ်ဦးမှာ အရပ်ပုပုတစ်ယောက် ခပ်ဝဝလူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဒရိုင်းဘာအမည်မှာ ကံကောင်းဖြစ်ပြီး ခပ်ပုပုလူ ချစ်စိုးဟုခေါ် ဘာ ခပ်ဝဝလူကြီးက ဦးစိန်ခြယ်ဟုသိရ၏။

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က စစ်ဆေးမေးမြန်းရ၏။

“ကံကောင်း . . . ဘာကြောင့် ခရီးဝေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားကို

တစ်ကြိမ်ကျော်တက်မောင်းရတာလဲ”

“ကုန်ပစ္စည်းတွေကို အချိန်မီအရောက်ပို့ရမှာမို့ပါ ဆရာ”

“ဘယ်ကို ပို့ရမှာလဲ”

“မော်လမြိုင်နဲ့ ချေး၊ ဗြိတိန်ကိုပါ”

“ဘာကုန်ပစ္စည်းတွေလဲ ကံကောင်း”

“စားသောက်ကုန်တွေလို့ သူတို့ပြောပါတယ် ဆရာ”

ဒရိုင်းဘာ ကံကောင်းက ချစ်စိုးနှင့်ဦးစိန်ခြယ်ဆိုသူများသဘောသို့

၈၈ * မောင်ညိုပိုး (သန်လျင်)

လှည့်ကြည့်၍ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူတို့နှင့်ပြောရမေးရပြန်၏။

“ခင်ဗျားတို့က ကုန်သည်တွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကိုယ်စားလှယ်များပါ ခင်ဗျာ”

“ကားထဲက ဘာကုန်ပစ္စည်းတွေလဲ”

“အသားဘူး၊ နို့ဆီဘူး၊ အလှအပ ပရိဘောဂများပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦးရဲ့မျက်နှာကို အတန်ကြိုစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့မျက်နှာများပေါ်မှာ တုန်လှုပ်ဖွယ်အခြင်းအရာများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ...

“ရဲဘော်တွေ ... စစ်စမ်းဟေ့”

သူတို့ ပို၍ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြန်၏။ သို့နှင့် ကားပေါ်ကုန်ပစ္စည်း၊ စက္ကူသေတ္တာများ၊ သစ်သားသေတ္တာများကို နာရီဝက်ခန့် ဆွဲလိုက်ဖွင့်လိုက် စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ ဦးစွာ ...

အသားဘူးများ၊ သစ်သီးဘူးများနှင့် လက်မှုပရိဘောဂ အလှအပ ပစ္စည်းများကို တွေ့ရ၏။

နောက်ဆုံးကျန်သည့် သေတ္တာရှည်ကြီးနှစ်လုံးကို ကားပေါ်မှ ဆွဲဖွင့်စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ ...

“ဟာ”

“ဟယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ မြင်လိုက်ရသည်ကား သစ်သားရုပ်တု၊ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များနှင့် ကျောက်ဆစ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ။

ဒါနှင့်အတူ ...

သစ်သားနှင့်ထုဆစ်ထားသည့် ရုက္ခစိုးလိုရုပ်တု၊ နတ်သိကြားတို့ရုပ်တုများကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ ၎င်းတို့သုံးဦး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍ သွားခဲ့လေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အံ့ဖွယ်ကုသိုလ်ကံ အကျိုးငွေ * ၈၉

ဒီမှာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်က ငါးဆူ၊ နတ်သိကြားရုပ်တုက ငါးဆူ။

လွန်စွာလက်ရာပြောင်လှသည့် သက်တမ်းရှည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း

ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

သည့်နောက် လိုအပ်သည့်အတိုင်း ဆက်စပ်နေသူများကို စစ်ဆေးမေးမြန်းဖော်ထုတ်လိုက်သောအခါ ...

ပိုင်ရှင်(လုပ်ငန်းရှင်)ကိုလည်း ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုရှေးဟောင်းလက်ရာများကို တစ်ဖက်နိုင်ငံများသို့ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပို့ရောင်းရန်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဤဗုဒ္ဓရုပ်တုများနှင့် ရုက္ခစိုးနတ်သိကြားတို့များ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်နေရာက ဦးယူလာသလဲကိုမူ မေးလို့

“ကျွန်တော်တို့ဆီကို လူနှစ်ဦးလာရောင်းလို့ အချောင်ဈေးနဲ့ စစ်ထားလိုက်တာပါ ဆရာ။ သူတို့ကိုမသိပါဘူး”

“ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ရော မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောပါ”

“... ”

“မြန်မြန်ပြောကွာ”

“စတိုခန်း သော့ပွင့်နေလို့”

“ဘာ ... ဘယ်စတိုခန်းလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ရုပ်တုတွေထားတဲ့ စတိုခန်းပါ ဆရာ”

“ဘာကွ ... ငါ့ကိုယ်တိုင် သော့ကိုပိတ်ခဲ့တာဥစ္စာ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ

ထား”

“အခု ဆရာလိုက်စစ်ကြည့်ဖို့ အစီရင်ခံတာပါ”

သို့နှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်တုနှင့် နတ်ရုပ်တုများထားရာ စတိုခန်းကိုသွား
ရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ အမှန်တကယ်ပွင့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်
နှစ်ယောက်တို့သွား၏။

သည်နောက် ခြေရာလက်ရာများကို လိုအပ်သလိုစစ်ဆေးပြီး
ထဲရှိ သက်သေခံရုပ်တုပစ္စည်းများကို ပြန်လည်စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ
ရုပ်တုများအားလုံး ခြေရာလက်ရာမဖျက်ရှိနေ၍ ရင်ခုန်သံငြိမ်သွားရ၏။

မဟုတ်မှလွဲရော ...

ကျွန်တော်သော့ခတ်ရာမှာ စေ့စပ်သေချာမှုအားနည်း၍များလား၊
နောက် တပည့်ရဲသားများရှေ့မှာပင် သော့ကို သေသေချာချာပြန်ခတ်ပြီး
ခွဲသောင့်စစ်ဆေး၍ စိတ်ချမှ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ခဲ့လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ ဦးလင်းသော့အခါ ညတာဝန်ကျရဲသား မောင်နိုင်
ဦးက အမြန်လာရောက်သတင်းပို့ပြန်၏။

“ဆရာ”

“ဘာတုံး ... မောင်နိုင်ကြီး”

“ဟို ... ဟိုရုပ်တုစတိုခန်း သော့ပွင့်နေပြန်ပြီ ဆရာ”

“ဟေ”

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သွားရောက်စစ်ဆေးကြသောအခါ ဟုတ်ပေ
မည်သော့ခလောက်ကို ဖွင့်သည့်သော့ကား ကျွန်ုပ်ရုံးခန်းမှာဖြစ်လျက်
အကြောင့်သော့ပွင့်ရသနည်း။

လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ သူတို့အားလုံးကို ရဲအချုပ်မှထာရံ
အမှုကို အရေးယူစွဲချက်တင်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ရဲတပ်စွဲဝင်များက အ
ရသမျှ စုံစမ်းနေကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ...

သက်သေခံပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ငါးဆူနှင့် ရှေး
ဦး နတ်သီကြားရုပ်တုငါးရုပ်ကို သီးသန့်ပစ္စည်းများထားသိုရာ အခန်းထဲ
မှာထည့်၍ သော့ခတ်ထားလိုက်သည်။

နံနက်ဦးလင်းသော့အခါ အစောင့်တာဝန်ကျရဲသား မောင်နိုင်
သောင်းက ကျွန်ုပ်ကို လာရောက်သတင်းပို့တော့၏။

“ဆရာ”

“ဘာတုံး မောင်စိန်သောင်း”

“ဟို ... ဟို”

၉၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

သော့ခလောက်ကြီးပွင့်လို့ပါလား။

ကျွန်ုပ်ဘာဝန်ကျ ကင်းရဲဘော်များကို တစ်ယောက်မကျန် စစ်ဆေး

မေးမြန်းပါသော်လည်း သူတို့လည်းမလုပ်ကြ။

ဒီဂန်းကျင်ကို အခြားသူများ ဖြတ်သွားဖြတ်လာမလုပ်ပါဟု အကြံပေးခဲ့ကြ၏။ ဘယ်အချိန်ပွင့်နေတာလဲဟု မေးသောအခါ ...

မိုးလင်းမှသိရသည်တဲ့၊ အထဲမှာ ဝင်စစ်ဆေးတော့ အားလုံးငြိမ်လက်ရာမပျက်။

သို့နှင့် လွန်စွာထူးဆန်းနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခြေများနှင့်အတူ ကင်းကူစောင့်ရင်း တစ်နာရီတစ်ခါ သွားရောက်စစ်ဆေးသည်။

သော့ လုံးဝမပွင့်ပါ။

နံနက် (၄)နာရီထိုးတော့ ကင်းရဲဘော်ကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်နာဟုပြောပြီး ရုံးခန်းသို့ပြန်လာ၍ ရေခွေးကြမ်းသောက်ကာ ကုလားထိုင်ရာမှိုင်းနေစဉ် ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

“ဆ ... ဆ ... ဆရာ”

အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ သတိဆွဲပြီးရပ်နေသည့်က အထူးလုံခြုံရေးယူခဲ့သည့် ရဲဘော်မောင်မိုးကို မျက်စိပျက်မျက်ပျက် မြင်လိုက်ရ၏။

“မောင်မိုး ... ဘာထူးခြားလဲ”

“ဟို ... ဟို စတုရန်း သော့ပွင့်နေပါပြီ ဆရာ”

“ဟေ ... မြတ်စွာဘုရား”

ကျွန်ုပ်ကြားရသည့် စကားကြောင့် အံ့သြမဆုံးနိုင်ခဲ့။ တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရဲဘော်များနှင့် တစ်နာရီတစ်ခါ စစ်ဆေးခဲ့၏။ စိတ်လောက်ပြီဟုယူဆတုန်း ခဏလေးမှေးလိုက်ချိန်မှာမှ ...

အမြန်ပြေးကြည့်လိုက်တော့ ...

ဘုရားရေ ...

သော့ခလောက်ကြီးပွင့်လို့ပါလား။ ထူးဆန်းလိုက်ပါတ်။ နောက်

ဒီအတိုင်းနေရန်မသင့်၍ ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိကို ၎င်းဖြစ်စဉ်အား ဖော်ပြရ၏။ အရာရှိလည်း မယုံခဲ့။

သည့်နောက် သော့ခလောက်အသစ်ပြောင်း၍ ခတ်ကြသည်။ သံလိုပဲ ဂရုစိုက်ကြည့်ကြည့်၊ စစ်စစ် တစ်ခဏလေးနားလိုက်ချိန်မှာပဲ သော့အသစ်ကြီးသည် အံ့ဖွယ်သူအလိုအလျောက်ပွင့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မကြုံစဖူးဖြစ်ရပ်ထူးကို လေးငါးရက်ဆက်တိုက် ကြုံကြသောအခါ ...

“ကိုညို”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

“အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့် အမှုထမ်းသက်တစ်လျှောက်

ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး မကြုံသေးဘူး ဆရာ”

ကျွန်ုပ် အထက်အရာရှိသည် သူကိုယ်တိုင်ကြုံရပြီမို့ အလွန်အံ့သြနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရဲအမှုထမ်းလောကမှာ စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းဆန်းများ အနည်းနှင့်အများ ကြုံရသည်ရှိပါသည်။

ဥပမာ ...

အချို့သော လူသတ်မှုမှာ တရားခံကို ဖော်ထုတ်လို့မရအောင် လွန်စပျောက်နေပါသည်။

အချို့သော လူသတ်မှုမှာကျတော့ တရားခံကိုသိသော်လည်း အတိမ်း၊ အရှောင်၊ အပုန်းကောင်း၍ ဖမ်းမမိသည်များရှိကြပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့က သက်တမ်းရင့်၊ အတွေ့အကြုံရင့် အမှုထမ်းကြီးများ မိန့်မှာအကြံပြုသည့်အတိုင်း ...

သင်္ချိုင်းသို့သွားရောက်ပြီး အသတ်ခံရသူ၏ ဂူ၊ မြေပုံကို ပုတ်၍ “မင်းကို သတ်သွားတဲ့လူ တရားခံကို မင်းပါပိုင်ခန်းကူညီပြီး

အဲဒီရဲလက်အရောက်ပို့ပေးပါ ... မောင်ရာ”ဟု ပြောကြရ၏။

၉၄ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဒါကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံ၍မဟုတ်။

သိပ္ပံပညာတိုးတက်သည့်ခေတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဒါမျိုးလေးကို သိပ်
ပြီးအယုံအကြည် အလေးအနက်မထား။

သို့သော် အကြံရခက်သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့်ကြုံရသောအခါ
၎င်းနည်းကို ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ စမ်းသပ်ကြည့်ကြသောအခါ
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လိုပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် စိတ်နယ်လွန်လောကရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုလိုပဲ အမည်
တပ်ရမည်လား။ လူသတ်တရားခံသည် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ကြီးစွာဖြင့်
ရဲစခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက် အဖမ်းခံသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံခဲ့ဖူး
၏။

ခုဖြစ်စဉ်လည်း ဆန်းကြယ်နေ၏။ စဉ်းစားကြဆဲလို့ မရ။

“ဆရာညို”

“ခင်ဗျာ . . . မြို့နယ်မှူး”

“အဖြေပေါ်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး
ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မြို့နယ်မှူးခင်ဗျာ”

ဤကိစ္စသည် အပြင်သို့ပေါက်ကြားရန်လည်း မသင့်လျော်။ ဘယ်လို
ဆုံးရှပ်မုန်းမသိ၊ အကြံအစိုက်နေစဉ် ရှမ်းပြည်နယ်မှရောက်လာသည့် ကျွန်ုပ်
ယောက္ခမ(အထီး)ကြီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကျိတ်၍ တိုင်ပင်အကြံဉာဏ်
ယူရတော့သည်။

“အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ် အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင်
ကောင်းမလဲဟင်”

“မင်းတို့ ဗုဒ္ဓရှင်ပွားတော်တွေကို ဆွမ်းလေးဘာလေး မကပ်ကြ
ဘူးလားကွယ့်”

“ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် အလုပ်များနေတော့ ဒါလည်းမလုပ်ဖြစ်
ဘူး အဖေရယ်”

၉၆ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဟိုရုက္ခစိုး၊ နတ်သိကြားရုပ်တုတွေကိုရော ရေချမ်းလေးဘာလေး မကပ်ဖြစ်ကြဘူးလား”

“ဘာသာလဝါပဲ နေလိုက်ရတာပါပဲ၊ အလုပ်တွေနဲ့ကိုး အဖေရဲ့”

“ဒီအခန်းကို သော့မခတ်ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား မောင်ညို”

“ဒါက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေရဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို အဖေ ရယ်၊ သော့မခတ်လို့မရဘူး၊ ပျောက်ရှုပျက်စီးသွားရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဒုက္ခရောက်အရေးယူခံရမှာလေ”

“ဟူး . . . ခက်သားသကွာ၊ ဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား သားရယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဖေ”

“တစ်နေ့လောက် အခန်းတံခါးသော့ခဏဖွင့်ပြီး ဗုဒ္ဓရုပ်တုများ ရော၊ ရုက္ခစိုး၊ နတ်သိကြားရုပ်တုများကိုပါ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ သစ်သီးလေး ကပ်လှူပြီး ကိစ္စဦးမြောက်အောင် ကူညီကြပါ။ သွားလိုစိန်မြန်းလိုရာ အရပ် ဌာနကို အသိပေးပါလို့ ပြောကြည့်ကွယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မြန်မာ့လောကီ ဘဝရဲ့ဖြစ်ရပ်တွေက ဆန်းကြယ်တယ်သားရဲ့။ မင်းယုံကြည်လက်ခံ မခံ တော့မသိဘူး။ အဖေတို့ အတွေ့အကြုံများအရ အလွန်ကို အံ့ဩဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်တွေ သိမြင်ကြတွေ့ခဲ့ရလို့ အကြံပြုရတာ။ စမ်းကြည့်ပေါ့ကွယ်။ အပန်းလည်း မကြီးပါဘူး၊ ကုသိုလ်လည်းရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ကျွန်တော် လုပ်ကြည့်ပါမယ်”

“သည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် ပန်းအိုးအချို့နှင့် သစ်သီးအချို့ကို ယူပြီး ရေဆေး၏။ ပြီး . . . စတုရန်းကိုဖွင့်၍ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ငါးဆူနှင့် နတ်သိကြား ရုက္ခစိုးရုပ်တုများရဲ့ မျက်နှာတော်များကို ရေစိုရေသန့်အဝတ် နှင့် သန့်စင်လိုက်၏။

ပြီး . . . သောက်တော်ရေချမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်းနှင့် ပန်းများကိုယ်စီ ကပ်လှူပူဇော်ပြီးသော် . . .

“ဗုဒ္ဓကိုယ်တော် ရုပ်ပွားတော်များအား ဘုရားတပည့်တော်တတ် အားသမ္မ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်းများ ကပ်လှူပါ၏ဘုရား။ ဤနေရာ၊ ဤ

အရပ်မှာပဲ ခေတ္တစံကျောင်းအဖြစ် စံတော်မူပါဘုရား။ အမှုကိစ္စများ အလုံးစုံ ပြီးစီးပါက ကိုယ်တော်တို့မူလစံမြန်းရာ အရပ်ဒေသသို့ ပြန်လည်ကြွချီ စံမြန်းရအောင် ဘုရားတပည့်တော် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပါမည်ဘုရား”

တစ်ဖန် . . .

ရုက္ခစိုးရုပ်တု၊ နတ်ရုပ်တု၊ သိကြားမင်းရုပ်တုများရှေ့မှာလည်း ပန်း၊ ရေချမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်းများ ကပ်လှူဒါနပြုပြီး . . .

“ရုက္ခစိုးကြီးနှင့်တကွ နတ်သိကြား ဗြဟ္မမင်းတို့ခင်ဗျာ၊ အကြောင်း ကြောင့် ဤအရပ်မှာနေကြရသည်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ။ အမှုကိစ္စ မပြီးမချင်း ကျွန်ုပ်ကုသိုလ်ဒါနကောင်းမှုများ ပြုသွားပါမည်။ အမှုမှန်ပေါ် ပေါက်အောင်လည်း ကူညီမှိုင်းမကြပါ။ မူလနေရပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရအောင် ကူညီကြပါခင်ဗျာ”

သို့ကလိုပြောဆိုပြီး ပါလာသည့်ဘုရားရုပ်တုများ၊ နောက် သိကြား ရုပ်တုများကို ယပ်တောင်အသစ်နှင့် လေးစားရှိသေစွာ ယပ်များဖွင့်ပြီး နောက် ဦးခိုက်အရိုအသေပြုကာ တံခါးကိုသော့ခတ်ခဲ့လိုက်၏။ ညဘက် သို့ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်ရလေ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးရောက်လာ၏။ သူက ကျွန်ုပ်ကိုစကားပြောနေ၏။

“လူကလေး”

“အဘိုး”

“လူလေးကို အဘိုးကူညီမယ်”

“အဘိုး ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဲဒါ မေးမနေနဲ့၊ ပဲခူးမြို့ (. . .) အရပ်က (. . .) ဘုရား ကျောင်းကိုသွား၊ အဘိုးတို့အားလုံး အဲဒီအရပ်မှာနေချင်တယ်၊ ငါ့သားတို့ အောင်မြင်ရမယ်လေ၊ ဒါပဲ”

“အဘိုး”

“အဘိုး . . . နေပါဦးခင်ဗျ”

၃၈ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရ။ အဘိုးက သို့ကလိုပြောပြီး ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်မှန်းခဲ့သော် ၎င်းကိစ္စကိုစဉ်းစားကြည့်၏။

ထူးဆန်းလှ၏။

အဘိုးတို့ (. . .) အမည်မှာ နေချင်သတဲ့။

ငါ့သားတို့ အောင်မြင်ရမယ်ဟု ဆိုသွား၏။ အိပ်မက်တော့ အိပ်မက်ပဲ။ ရှားရှားပါးပါးအိပ်မက် ရုပ်တုကိစ္စများနှင့် ဇွယ်စပ်ပုံရသည့် အိပ်မက်။

မိုးလင်းသောအခါ မြို့နယ်မှူးကိုပြောပြီး ပဲခူးမြို့ (. . .) အရပ်ရှိ (. . .) ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်လေ့လာအကဲခတ်ရန် ကားနှင့် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

နှစ်နာရီခန့်ကြာမှ ၎င်းအရပ်သို့ရောက်သွား၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ၊ အိပ်မက်ရင်အဘိုးပြောသည့် ဘုရားကျောင်းကို ကျွန်ုပ်ရောက်သွား၏။

အဲဒီမှာပဲ ဒီဘုရားပရိဝုဏ်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားအချို့နှင့် ရှေးဟောင်းလက်ရာ နတ်ရုပ်တု၊ သိကြားရုပ်တု၊ ရုက္ခစိုးရုပ်တုများ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးထံမှ ကြားသိရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းဘုန်းတော်ကြီးကို ကားနှင့်ပင့်ခေါ်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲစခန်းမှာရောက်ရှိနေသည့် ရုပ်တုများကို ပြသလိုက်သောအခါ ၎င်းရုပ်တုရုပ်ပွားများ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

သို့ကလိုသိရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပဲခူးမြို့နယ် (. . .) ရဲစခန်းနှင့် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပြီး လိုအပ်သည်များကို စီစဉ်လိုက်သောအခါ . . .

နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာ ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါ။ (. . .) ရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ် ကိုညိုမြင့် ပါခင်ဗျာ”

“ဆရာညိုမြင့် . . . ကျွန်တော် ပဲခူးရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ်ကိုရွှေလှ ငဘ်ပါခင်ဗျာ”

အံ့ဖွယ်ကုသိုလ်ကံ အကျိုးငွေ * ၃၉

“ဆရာရွှေလှဘော်လား၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ဆရာညို၊ ရှေးဟောင်းရုပ်တုတွေခိုးတဲ့ တရားခံနှစ်ဦးကို မိထားပြီ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား . . . ဆရာရေ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ဒါဆိုရင် အမှုကို မြန်မြန်ဇာတ်သိမ်းလို့ရပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ ဆရာရွှေ”

“နာမည်ကြီး ရှေးဟောင်းရုပ်တုခိုးရောင်းတဲ့ ကောင်တွေဗျာ။ ဘကျိုင်းနဲ့ဘဆိုင်းတဲ့။ နယ်လှည့်သူခိုးတွေပေါ့ဗျာ။ ဆရာ ဒီနေ့လာနိုင် နင် လာခဲ့လိုက်ပါခင်ဗျာ”

“စိတ်ချပါ ဆရာရွှေ၊ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ်ခင်ဗျာ။ ခုလိုသိုင်းကျူးနော်”

“ရက်(စ်) သိုင်းကျူး”

မကြာခင် (. . .) ကျောင်းဆိုက်မှ ဆရာတော်နှင့် ညီပညာက
အဖွဲ့များ ကားများနှင့်ရောက်လာကြ၏။

ဝတ်အဖွဲ့များနှင့်အတူ စည်တော်အဖွဲ့များ၊ အိုးစည်ခုံမောင်းအဖွဲ့
များလည်း ပါလာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ရှိသူများက မူလပိုင်ရှင်ဆရာတော်လက်သို့
တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်ကြသည်။

ရုပ်တုရုပ်ပွားတော်များသည် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ရောက်ရှိ စံပယ်
နေကြသည်။ မကြာမီ ဝတ်ရွတ်သံများကြားရပြီး စည်တော်များတီး၍
ခေမန်းရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဆရာတော်နှင့် ကားပေါ်မှညီပညာ
များ၊ ဘုရားလူကြီးများက ဝမ်းသာအားရ လက်ပြနွှတ်ဆက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း လက်အုပ်ချီ၍လည်းကောင်း၊ လက်ပြ
နွှတ်ဆက်၍လည်းကောင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ညဘက်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခု ပြန်မက်
ခဲ့ရပြန်၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ပထမအိပ်မက်ရှင်အဘိုး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်
ရောက်ရှိလာပြီး ဝမ်းသာပြီးရွှင်စွာ စကားပြောနေ၏။

“လူကလေး”

“အဘိုး . . . အဘိုးနော်”

“အိမ် . . . ကျေးဇူးတင်တယ်သားရယ်၊ အားလုံး သူ့နေရာသူ
ပြန်ရောက်သွားကြပြီ။ သာဓု . . . သာဓု၊ ငါ့သားကြီး ကုသိုလ်စရဏ
သီလဒါနအကျိုးကြောင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်ဝပါစေဗျာ”

“အဘိုး”

“ဘာတုံး လူကလေး”

“အဘိုး ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဒါ မမေးနဲ့သားရယ်၊ ငါ့သား ဒါန သီလ စရဏကုသိုလ်
ကောင်းမှုဒါနကို အခါအားလျော်စွာ မမေ့မလျော့မပေါ့နဲ့၊ တာဝန်ရှိကျေပွန်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်စပ်တရားခံများအားလုံးကို စုပေါင်းညီညွတ်
စွာ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်မို့ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပြီး
ဘုရားရုံးသို့ စွဲချက်တင်နိုင်ခဲ့၏။

မကြာခင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဦးယူသူ ဂိုဏ်းတစ်ဖွဲ့လုံး ပြစ်ဒဏ်
အသီးသီးကျခံသွားခဲ့ကြ၏။

ကိစ္စပိစွများပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သီးသန့်စတိုခန်းမှာ ခေတ္တ
စံမြန်းနေကြသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ၊ ရုက္ခစိုး၊ နတ်သီကြားရုပ်တုများ
ကို ပျော်ရွှင်စွာရေသပ္ပာယ်သန့်စင်ပြီး အမွှေးနံ့သာများဖျန်း၍ သီးသန့်
မြင့်မြတ်သောနေရာထားကာ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ သစ်သီးများ ကပ်လှူ
ပူဇော်ကြ၏။

၁၀၂ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

အောင်လုပ်၊ မကြာခင် အကျိုးပေးလိမ့်မယ် ... သွားပဟေ့”

သို့ကလိုပြောပြီး အိပ်မက်ထဲမှ တရွေ့ရွေ့သွားလေ၏။ မိုးလင်း
သောအခါ ကျွန်ုပ် ၎င်းအိပ်မက်ကိုစဉ်းစားပြီး အံ့သြခဲ့ရ၏။

တိုက်ဆိုင်လွန်းလှ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အဘိုးအိပ်မက်ရှင်ကို စွဲလမ်းနေလိုလား။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်သည် မူလစိတ်ရင်းနှင့်စွမ်းနိုင်သမျှကို ကုသိုလ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်
ခဲ့ပါ၏။ ဒါပေမည် အကြောင်းအရာဖြစ်စဉ်များက စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရန်
ကို ဆန်းကြယ်စွာ အံ့ကိုက်ဖြစ်နေ၏။

ဒီလိုနှင့်နေလိုက်ခဲ့ရာ ...

မကြာခင် ဌာနဆိုင်ရာ အမိန့်စာတစ်စောင် ကျွန်ုပ်အမည်နှင့်
ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

၎င်းစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား ...

တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူးဖြင့် ကျွန်ုပ်(...) ဗြိနယ်သို့ သွားရောက်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဟူသော မင်္ဂလာရှိသည့် သတင်းကောင်းဖြစ်စေ
သတည်း။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

(မှတ်ချက် - စာရေးဆရာ မောင်စိန်လှိုင်(ဥဿာ)ပြောပြသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်
ဇာတ်လမ်းကို အခြေခံ၍ နေရာဒေသများ အမည်များလွှဲပြောင်းပြီး ပြုပြင်
မွမ်းမံဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ရေးသား ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။)

“ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်၊ ဆရာပြန်ပြေး ဘုရားလေး၊ ဆရာ
လည်း ဘုရားကြီး”

ဟု တပေါင်လိုလိုစကားမျိုးကို ကြားခဲ့ရဖူး၏။ ဒီနောက် ဒေးစွန်ပါ
အကြောင်းကို ရုပ်ရှင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ နောက်ပိုင်းဖတ်ထုပ်အဖြစ်
လည်းကောင်း ကြေကွဲရင်နှင့် ကြက်သီးထ အံ့သြရင်မောဖွယ် ငယ်ငယ်
ရွယ်နှင့် ခံစားခဲ့ရ၏။

အဲဒီလို ကလေးဘဝအရွယ်မှစလို့ ဒေးစွန်ပါကိုကြုံ ကြုံခဲ့သည်။
သြခဲ့သည်။ ကျောရမ်းခဲ့သည်။ ဒီလိုနှင့် စာရေးဆရာဘဝကိုရောက်ခဲ့ပြီး
ဆက်(၅၀)ကျော်လာသည့်တိုင် ဒေးစွန်ပါတောင်ကို မရောက်-ရှားခဲ့။

ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားကို သုံးလေးကြိမ်ရောက်ခဲ့သည်။ လေး
နှစ်နာဘုရားကို ဖူးခဲ့ဖူးသည်။ မဟာစေတီကို ဦးခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေသာ
ဆောင်။ ဒီနောက် မြသာလျောင်းမှသည် ကလျာဏီသိမ်ကို ရောက်ခဲ့ ဖူး
သည့်တိုင် ဒေးစွန်ပါကိုမရောက်ခဲ့။

ဟော . . . အကြောင်းကံများ ဆိုက်ချင်တော့ကြည့်။

ဒေးစွန်ပါဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် စာရေးဆရာထွန်းမြင့်ကျော်
(ဆစ်တော)တို့ရဲ့ အကူအညီတောင်းချက်အရ သူတို့ပေးအပ်သော စာမူ
အချို့ကိုအမှီပြုပြီး ဒေးစွန်ပါအကြောင်း ရေးသားကူညီပါဟု မေတ္တာရပ်ခံ
သောကြောင့် ကျွန်တော်မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဒေးစွန်ပါရဲ့မျက်မှောက်ခေတ်
ဆောင်ရွက်ထားမှုများကို ရေးသားပူဇော်ခဲ့သည်။

ဒီဇင်ဘာလဆန်းတုန်းက ဒေးစွန်ပါဂူကျောင်းဆရာတော် ရန်ကုန်
သာကေတမြို့နယ်သို့ ကြွလာ၏။ စာရေးဆရာ ဒကာကြီးမောင်ညိုမြိုင်
ဆန်လှိုင်နှင့် တွေ့ချင်ပါသည်ဆို၍ ကျွန်တော်နှင့် မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ
ဆရာရွှေဝင်းကြည်တို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဖူးမြော်ခဲ့သည်။

ဒေးစွန်ပါ အေးငြိမ်းချမ်းသာ တောရဂူကျောင်းဆရာတော်ကြီး
အား အလွန်ကိုနှစ်လိုဖွယ်ရှိသော အပြုံးကိုဆောင်၍ ကြိုနေရှာပါ၏။
ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် စကားပြောလျှင် အားရပါးရရှိ

ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံမဏိမီးခံသေတ္တာတစ်လုံး

ဒေးစွန်ပါတောင်၏ တစ်ခုသောနေရာ၌ အေးငြိမ်းချမ်းသာ တော
ရှိလေ၏။ ထိုတောရ၌ ဂူကျောင်းဆရာတော်သည် သာသနာပြုလုပ်ငန်း
ပြုလုပ်ရင်း မြေအောက်ဂူကျောင်း၌ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို နေ့
ညစဉ်အချိန်ယူ၍ ပွားများကျင့်ကြံအားထုတ်လျက်ရှိ၏။

ဒေးစွန်ပါတောင်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်အခါက ဒေးစွန်ပါတောင်အကြောင်း
အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်လို အမေတို့၊ အဖေတို့က ပြောပြခဲ့၏။

ပြီးတော့ ဒေးစွန်ပါတောင် သမိုင်းနောက်ခံနှင့်အတူ ဘုရားကြီး
ဘုရားလေးအကြောင်းကိုလည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ ကြားနာမှတ်သား
သိခဲ့ရ၏။

၁၀၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

လှသော အစဉ်နီးကြားတက်ကြွနေသော အသွင်တော်ကို ဖူးမြင်ရသည်။

ဂူကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် သူ၏ကပ္ပိယကြီးဦးထွန်းမြင့် (ဓာရေးဆရာ ထွန်းမြင့်ကျော်-သစ်တော)တို့သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်ကြသော် အားရဝမ်းသာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြပြီး ချက်ချင်းလိုလို အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ရှေးရေစက် ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့်ပဲလားမသိ သွေးရင်းသားရင်းလို ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြ၏။

တနင်္ဂနွေသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ပြို့တော်မဂ္ဂဇင်းအဖွဲ့ သားများအားလုံးနှင့် ဆရာတော်၏ ဒကာတပည့်ရင်းများ ဆရာတော်ကား နှင့်ဒေးစွန်ပါတောင်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရလေ၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါတုန်းက ပုံပြင်လိုနားထောင်ခဲ့ရသည့် ဒေးစွန် ပါတော့၏။ ရင်တုန်ခဲ့ရသည့် ဘုရားကြီး ဘုရားလေး။ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်း များနှင့် သတင်းကြီးခဲ့သော ဒေးစွန်ပါတောင်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဒီမှာ ဒေးစွန်ပါတောင် သာသနာပြု အေးငြိမ်းချမ်းသာတောရ ဂူကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဦးဝဏ္ဏိတရံဘဝနှင့် သာသနာပြုပုံများကို မျက် ခါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ရဲ့ နွေရာသီတရားကျင့်ကြရာ ငါးပေခန့် မျှသာကျယ်ပြီး စလူရွက်မိုးထားသည့် တောကျောင်းငယ်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။

ဆောင်းနှင့်နွေမှာ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းတရားရှုသည့် တောင် မြေသားကိုလိုက်တူးပြီး မြေအောက်မှာ ဂူဆောက်ထားသည့် အုတ်တိုက် ငယ်ဂူကျောင်း တစ်ယောက်တိုင်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။

အထဲမှာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူနှင့်အတူ ပန်းချီနှင့်ရေးဆွဲထား သည့် အရိုးခြောက်လူကမ္မဋ္ဌာန်းအရိုးစုရုပ်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။

ပြောရလျှင် ဆရာတော်ကြီး ဒီတောင်ကို သာသနာပြုဖို့ရောက် လာခဲ့ပုံများက အံ့သြဆန်းကြယ်လွန်းလှ၏။

အသေးစိတ်ရေးရလျှင် လုံးချင်းဝတ္ထုကြီးတစ်အုပ်စာမက ရှိနေ သည်။ လွန်ခဲ့သည့် (၁၅)နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်မှစ၍ ဆရာတော် ဤဒေးစွန်

ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံဃာစီးခံသောတစ်လုံး * ၁၀၇

ပါကိုရောက်ပြီး ဂန္ထိရဆန်လှသော ကြောက်မမန်းလိလိ အန္တရာယ်အနှောင့် အယှက်များကြားက ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုရပ်လုံးဖော် အောင် မြင်မှုများကား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့အရ ဘယ်သူမှငြင်းပယ်လို့မရတော့။

ဒေးစွန်ပါအဝင်တောစပ်မှာ . . .

ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးပါးကို ဘုရားရှင်တရားဟောနေဟန် ရုပ်လုံးတော်များ ကား တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် နောက်ခံနေဝင်၊ လထွက်ရှုခင်းနှင့် ကြည့်ညို့ ရာကောင်းလိုက်ပါသိ။

ကျယ်ဝန်းလှသော တောရိပ်တောင်ရိပ် ဗောဓိညောင်ရိပ်များ အကြားမှာ ပွင့်တော်မူပြီးသော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားတို့၏ မုဒြာအသီးသီး နှင့် ပလ္လင်တော်များအပေါ် တည်နေဟန်များကား တကယ်သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားရှင်များ ပွင့်ရာရှိရာအရပ်သို့ ရောက်ရှိဖူးမြော်နေရသလို ခံစားရ သည်။

အဲဒီမှာ အပြည့်အဝ သိမ်ဘုရားလိုက်ဂူကို ဖူးခဲ့ရပြန်၏။

ဧရာမတိုက်လုံး၊ လိုက်ဂူစေတီတော်ကြီး။

တောင်ခြေအဝင် တောရိပ်ထဲမှာ . . .

လိုက်ဂူကို လှေကားထစ်များနှင့်တက်ရသည်။ အထဲမှာ ကြည့်ညို့ အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။

ထီးဖြူဆောင်း ပလ္လင်တော်အပါအဝင် ငါးပေကျော်ခန့်ဉာဏ် တော်မြင့်သော ရတနာနီလာဘုရား၊ ရတနာပုလဲဘုရား၊ ရတနာနွေဘုရား၊ ရတနာမိုးဘုရား၊ ရတနာဆောင်းဘုရား၊ စိန်ဘုရား၊ ပယင်းဘုရား၊ ပတ္တမြား ဘုရားများ အားပြိုင်ပွင့်လျက်။ ရတနာဓာတ်တော်များကလည်း ဖူး၍မကုန် ကြည့်ညို့၍မဝ။

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဓာတ်တော်၊ ရှင်အနုရုဒ္ဓါဓာတ်တော်၊ ရှင် အာနန္ဒာဓာတ်တော်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာဓာတ်တော်၊ အရှင်မောနေယျဓာတ် တော်၊ ပုဂံခေတ်ရဟန္တာဓာတ်တော်၊ တကောင်းခေတ် ရဟန္တာဓာတ်တော်၊ ရှင်ဥပါလိဓာတ်တော်၊ ရှင်နာဂသိန်ဓာတ်တော်၊ ရှင်သီဝလိဓာတ်တော်၊

၁၀၈ * ဟောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဗုဒ္ဓ၏အံ့ပွားတော်။

ရွှေအဆင်း၊ စိန်အဆင်း၊ ပုလဲအဆင်း၊ မြဲအဆင်း၊ ပတ္တမြား
အဆင်းရှိတော်မူသော ဓာတ်တော်များ။

ကျွန်တော်တို့ဖူးတိုက်၍ ဦးခိုက်မဝ။

ဟိုး . . . အောက်မြေတိုက်မှာက မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီရုပ်ကြံပြ
ခန်း။ ဓာတ်တော်ပေါင်းဖြစ်စဉ်များကို ရောမပန်းချီကားကြီးများဖြင့် နေ
ခြယ်ပြသထား၏။

အထဲမှာ လျှပ်စစ်မီးပန်းဆိုင်းများက နေလိုလင်းနေ၏။ လရောင်လို
ဝင်းနေ၏။

ဆရာတော်သည် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အား သဒ္ဓါကြည်ညို
စိတ်ရှိအောင်၊ ကုသိုလ်စိတ်ရှိအောင် လက်တွေ့စွမ်းဆောင်ပြနေပါတကား။

ပြီး . . . တောင်စွယ်ကုန်းတော်ပေါ်မှာ ဒေးစွန်ပါပြည့်ဝချမ်းသာ
ရပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးရယ်၊ ကြေးသွန်းဘုရားကြီး၊ မှန်ကျောင်းဆောင်ကြီး
နှင့်အနီးမှာ ခြေတော်ရာနှစ်ဆူကို ဖူးရပြန်သည်။ နဂါးရုံဘုရားကြီးဆိုလျှင်
တကယ့်ကို မြွေနဂါးကြီး ရစ်ခွေမိုးနေပုံရ၏။

နဂါးရုံဘုရားကို တည်တုန်းက တောင်ပေါ်မှာမို့ တည်နေခိုက်
စိန်တောင်အရံအတားများ ပြိုကျသွားခဲ့၏။ ပြန်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍လုပ်မှ အောင်
မြင်ခဲ့လေ၏ဟူ၏။

ရေးရလျှင် ရေး၍မကုန်နိုင်။

ဆရာတော်က ရှေးဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး မီးသပြီဟုဖော်ပြပုံ
နဲ့ခဲ့ရာ အရိုးအိုးဂူတောင်ကုန်းကို လိုက်ပြခဲ့၏။

ဤနေရာကား သီလသိဒ္ဓိဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးရဲ့ သင်္ချိုင်းတောင်။

ဒီနေရာမှာဆရာတော်က အမိုးအကာမဲ့ လွင်တီးခေါင်သုသာန်
ဂူတင်ကျင့်ခဲ့သည်။ ပြီး ရုက္ခမူတင် (သစ်ပင်အောက်မှာ)ထိုင်၍ ကျင့်ခဲ့
သည်။

သည့်နောက် ဆရာတော်ရဲ့အနီးကပ် ကပ္ပိယကြီး စာရေးဆရာ
ဦးထွန်းမြင့်ကျော် လမ်းပြလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တောလမ်း၊ တောင်လမ်း
နုသည် ဒေးစွန်ပါတောင်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲတက်ခဲ့ကြ၏။

“ဒီတောလမ်းကြောင်းက ကျွမ်းကျင်သူလမ်းပြမပါရင် မျက်စိလည်
သမ်းမှားပြီး ရွာလည်ရော ဆရာညိုပိုင်းရော၊ ဒီနေရာဝန်းကျင်မှာ သမီး
ဦးစားစကား ပြောလို့မရဘူး။ ချစ်တင်းနှောလို့ မရဘူး။ ဟိုသီချင်း
ဒီသီချင်း ပေါက်ကရဆိုလို့မရဘူး”

“ဆိုခဲ့၊ ပြုခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လဲ ဆရာကျော်”

“တောပြိုသံ၊ တောင်ပြိုသံများကြားရပြီး ချောက်ချားစရာမဟုတ်
ကြရရော”

၁၁၀ * ဖောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

“ဘုရား . . . ဘုရား”

“ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်လို့မရဘူး”

“ကျူးလွန်ခဲ့ရင် . . . ”

“အဲဒီလူ ပြေးလို့ကို မလွတ်ဘူး။ ဒီနေရာကိုပြန်ရောက်ပြီး သူ့
ဒဏ်သူခံစားရဲရော”

“အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်လား ဆရာကျော်”

“ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးလို့ပြောရတာ ဆရာညိုမှိုင်းရဲ့”

(၎င်းဖြစ်စဉ်ဆန်းကို နောက်ပိုင်းမှ ဝတ္ထုသဖွယ် ရေးသားဖော်ပြ
သွားပါမည်။)

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ဝါးရံတောင်များကို ဖြတ်ရသည်။ တောင်
ကုန်းများကိုဆွဲယူတွန်း၍ တက်ကြရသည်။ အချို့လမ်းကျဉ်းများကို ဖြတ်
ရသောအခါ ရင်တုန်စရာကောင်းလှ၏။

လက်ဝဲ၊ လက်ယာမှာ ချောက်ကြီးများ။ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင်
အောက်မှာနက်ရှိုင်းလှသော သစ်တောများကို မြင်နေရသည်။ ရှေးစေတီ
ပျက်ကုန်းများကို မြင်ရသည်။

သဲထွက်မြေတောင်နှင့် ကျောက်စရစ်ထွက်သည့် ကုန်းဂူမြွေကုန်း
များကို မြင်ရသည်။ သဲထွက်မြေဂူကား သဲဖြူများဖြစ်၏။ ဂူလိုဖြစ်နေကြ
၍ သဲဂူ၊ ကျောက်စရစ်ဂူများမှာ တရားထိုင်လို့ရ၏။

နွားဝှေ့တောင်ကိုကျော်ပြီးသောအခါ တောင်ပေါ်ကိုရောက်လာခဲ့
ပြီး ရှေးသိုက်နန်းများကို မြင်ရသည်။ ရှမ်းအိုးစည်များတီး၍ အဖော်
တော်ဆက်နေသည်ကို ကြားရ၊ မြင်ရသည်။

အိုးစည်သံနှင့် မောင်းသံတို့ကြားရသောအခါ ရင်ထဲမှာ က၊ချင်
သလိုလိုဖြစ်လာ၍ မနည်းကို စိတ်ထိန်းထားရ၏။

အိုးစည်သံနှင့် ဒေးစွန်ပါတောင်ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ရပြီး စေတီတော်
ကို ဦးခိုက်ပူဇော် ဆုတောင်းခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ချိန်က ဤစေတီသို့ ပိဇ္ဇာဇော်ဂျီများ လာရောက်ဖူးမြော်ကြ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံမဏိမီးသံသတ္တတစ်လုံး * ၁၁၁

သည်တဲ့။ မြွေကြီးများ တက်ရောက်ဖူးမြော်ကြသည်တဲ့။

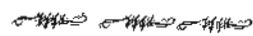
အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးများ ရှင်သီဝလီနှင့် ရှင်ဥပဂုတ္တကျောင်း
တော်ခန်းမှာဦးခိုက်နေစဉ် မနီလာမြင့်ရဲ့အမေနှင့် ကိုရွှေဝင်းကြည်ရဲ့ဇနီး
ဦးက ကျောင်းဆောင်ပန်းနွယ်ခြူးခက်များအကြားမှာ မြွေတစ်ကောင်သွား
နေသည်ကိုမြင်၍ အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

အခြားဘုရားဖူးညွှတ်သည်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ပါ ကြည့်လိုက်
တော့ဟုတ်သည်များ။ နှစ်တောင်ဝန်းကျင်နီးပါးခန့်ရှည်လျားသော မြွေ
ဦးပျောင်ပြောင်တစ်ကောင်။ အပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ အန္တရာယ်မပြု။ အံ့ဖွယ်ပါလား။

သည်မှာပဲ ဦးထွန်းမြင့်ကျော်က ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံမဏိ
မီးသံသတ္တတစ်လုံးအကြောင်းအားပြောပြရာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလွန်း
၍ ဝတ္ထုသဖွယ် ရေးသားလိုက်ရပေသည်။

ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံဃာတို့သေတ္တာတစ်လုံး ၁၁၃

ဂူကျောင်းဆရာတော်သည်ကား အသက်လွတ်ဆွမ်းကို နေ့စဉ်
ဆည်းပေးပြီး သာသနာပြုရန်အတွက်သာ လုံးပန်း၏။ မရဏာနုဿတိပွား
၏ ဓူတင်ကျင့်၏။

အချိန်ကာလ အတန်ကြာသောအခါ ဆရာတော်၏သီလကို
သိကြည်လေးစားသူများရောက်ရှိလာပြီး ဆရာတော်၏အလိုဆန္ဒအတိုင်း
ဆန္ဒရှိပါတောင်မှာဖော်ပြခဲ့သည့် စေတီဘုရား၊ ဂူကျောင်းများကို ဆရာ
တော်နှင့်အတူ ပါရမီဖြည့်၍ ကုသိုလ်ယူဆောင်ရွက်ကြရာ ကြည်ညိုချင်
စွယ်ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့...

နှစ်ထပ်ကျောင်းကြီးဆောက်ရန်အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမ၊ တပည့်
လှူရှင်များလှူဒါန်းသည့် ငွေ(၂၅)သိန်းကို ရန်ကုန်မှတပည့်တစ်ဦးလှူ
သည့် သံဃာငွေထည်သေတ္တာမှာထည့်၍ မိမိထဲမှာသိမ်းထား၏။

ဂူကျောင်းဆရာတော်မှာ တပည့်ကိစ္စယလေးတစ်ဦးရှိသည်။ မောင်
ကြီးထုံးဟုပဲ ခေါ်ကြပါရှိ။

မောင်ကြီးထုံးကား တပည့်ရင်းလေးမို့ ယုံကြည်အားထားရ၏။
စဉ် ဆရာတော်ရဲ့ ဆွမ်း၊ ကွမ်း ဝေယျာဝစ္စကို ပြုမူဆောင်ရွက်ပေးရ

အဖွင့်အစမှာ ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ဂူကျောင်းဆရာတော်သည်
ဤဒေစွန်ပါတောင်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဖြစ်
လုပ်နေ၏။

ဤအရပ်ဒေသသည် ရှေးပဝေသထိကာလမှသည် ယနေ့တိုင်
မြေကြမ်း၏။ တောင်ကြမ်း၏။ တောကြမ်း၏။

ရဟန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယောဂီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သီလရှင်ပဲဖြစ်
ဖြစ် အကျင့်သီလကောင်းနှင့်မပြည့်စုံဘဲ အချောင်ရအချောင်စား ဖော်
သလိုနေလိုက်မည်ဟူသော အကြံအစည်နှင့် ဒီဝန်းကျင်မှာမနေလိုက်နှင့်
ချောက်ချားစရာဖြစ်ရပ်များနှင့် နေ့ချင်းညချင်းကြုံရပြီး ပြေးရ၏။

အလှူရှင်များလှူဒါန်းသည့် ငွေကြေးများကို မောင်ကြီးထုံးက
ိုင်၍ သွင်းချည်ထုတ်ချည်လုပ်ရ၏။

ပြောရလျှင် ဘဏ္ဍာစိုးသဖွယ် လူယုံဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့ ဆရာတော် ရန်ကုန်သို့ကြွစရာကိစ္စပေါ်လာခဲ့၏။

“ကြီးထုံး”

“ဘုရား”

“ငါ ရန်ကုန်ကို ကြွစရာရှိတယ်”

“မှန်ပါ၊ အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ကျောင်းဝင်း၊ ကျောင်းပြင် အကုန်ဂရုစိုက်”

၁၁၄ ❀ မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“မှန်ပါတာရား”

“ကျောင်းခွေးတွေကို အစာရေစာ မှန်မှန်ကျွေး”

“စိတ်ချပါ ဘုရား”

“ညည်းညာသံစောင်သည်လာခဲ့ရင် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလဲ အသေအချာမေးပြီး မှတ်ထား။ ငါ နှစ်ရက်ကြာမယ်”

“မှန်ပါတာရား”

သို့ကလို့ မှာစရာရှိသည်များအားလုံး ထောင့်စေ့အောင်မှာခဲ့ပြီး ကျောင်းသော့ကိုပိတ်၍ လာကြိုသည့်ကားနှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရန်ကုန်မှာ လိုအပ်သောကိစ္စများ၊ မှာယူစရာရှိသော ပစ္စည်းများကိုမှာကြားပြီးနောက် (၃)ရက်မြောက်နံနက်မှာ ဒေးစွန်ပါဂူကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ကျောင်းခွေးပုလေး(၃)ကောင်က ပြေး၍ ခရီးဦးကြိုဆိုကြသည်။ ကြိုးထုံးကဲ့ မတွေ့။

ကျောင်းဝသို့ဝင်လိုက်တော့...

“အလို”

ကျောင်းရှေ့တံခါး သော့ခလောက်ကြိုးပျက်ပြီး ချိတ်လျက်သာ တွေ့ရပါလား။ သို့နှင့် မနီးမလှမ်းမကမ်းရှိ သီလရှင်ကျောင်းမှ သီလရှင်များကိုခေါ်ပြီး သက်သေထား၍ မေးမြန်းကြည့်ရှုရတော့သည်။

ကျောင်းခန်းတံခါး သော့ပျက်ကိုဖြုတ်၍ အထဲကိုဝင်လိုက်သောအခါ ဗီစီတံခါးသော့ကို ရိုက်ဖျက်၍ ဖွင့်ထားသည်ကို ထပ်မြင်ရပြန်၏။ ဆရာတော်စိုးရိမ်သွားသည်။ အထဲမှ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ အဆောက်အအုံဆောက်ရန် ငွေများထည့်ထားသည့် သံမဏိငွေသေတ္တာမရှိတော့။

“ဘုရား... ဘုရား၊ ကြိုးထုံး... ကြိုးထုံးကိုရှာကြစမ်းဟဲ့”

သီလရှင်များ၊ အနီးဝန်းကျင်မှ ကိုရင်၊ ဦးပွင်းများနှင့်အတူ ပါလာသောညည်းညာသံများက ကျောင်းစောင့်လူရွယ်တန်းကြီးကလည်း ကြိုးထုံး

ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံမဏိသေတ္တာတစ်လုံး ❀ ၁၁၅

လိုက်ရှာကြသည်။ အနီးဝန်းကျင်မှာမတွေ့။

အောက်ကျောင်းများသို့မေးသည်။ မလာပါတဲ့။ သို့နှင့် နွားငှေ့တောင်မှသည် နတ်နန်းများသို့လိုက်ရှာလည်း ကြိုးထုံးရဲ့အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။

ဒေးစွန်ပါတောင်ပေါ်စေတီသို့တိုင် မေးမြန်းလိုက်ရှာကြပါသော်လည်း ကြိုးထုံးကိုလုံးဝမတွေ့ရတော့။

“အရှင်ဘုရား၊ အထဲမှာ ငွေဘယ်လောက်ပါသွားသလဲဘုရား”

“အားလုံး ၂၅ သိန်း”

“ဘုရားရေ... သွားပြီ”

နောက်ဆုံး ကြိုးထုံးကိုရှာမတွေ့သည့်အဆုံး ငွေသေတ္တာကို ကြိုးထုံးသူသွားပြီဟု ကောက်ချက်ချကြပြီး ပဲခူးအပိုင်ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားတိုင်ချက်ဖွင့်ရတော့၏။

သက်ဆိုင်ရာကလည်း ကြိုးထုံးသွားနိုင်သည့်နေရာများနှင့် ကြိုးထုံးခွင့်မရသဖြင့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများရှိရာသို့ သွားရောက်စုံစမ်းကြသော်လည်း ကြိုးထုံး၍အရပ်ဒေသများသို့ ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ သို့နှင့် အတော်ကြာသွားခဲ့၏။

ဂူကျောင်းဆရာတော်ကား စိတ်မကောင်း။ မျက်နှာလည်းပူနေသည်။

ကြိုးထုံးခိုးသွားပါသည်ဟု အပ်ကျမပ်ကျမပြောနိုင်သေး။ ကြိုးထုံးသော တိကျသည့်အဖြေမရမချင်း ဆရာတော်မျက်နှာပူလှသည်။ မိမိအား ၁၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀များက အထင်လွဲလေမည်လား။ အိပ်ရတာ အိပ်မက်ကဲ့သို့ စဉ်းစားရကျပ်နေသည်။

ဒီမှာ အချို့သော ၁၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀များက ဘုန်းကြီးစိတ်ထိခိုက်စေမည်၍ ကျောင်းဆက်လက်ဆောက်လုပ်နိုင်ရန် ကြားကြသည်နှင့် ငွေများလာရောက်လှူဒါန်းကြပါ၏။

တစ်နေ့သောအခါ နတ်ကတော်တစ်ဦးရောက်လာပြီး စကားစစ်

www.burmeseclassic.com

သင် * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုလေ၏။

“အရှင်ဘုရား”

“ဘာတုံး ဒကာမကြီး”

“အရှင်ဘုရား၊ ငွေများပြန်ရချင်ပါသလားဘုရား”

“ရချင်တာပေါ့။ ကျောင်းဆောက်ဖို့ အလှူရှင်တွေ လှူဒါန်းတာ တာဥစ္စာ။ ခုကျုပ်မှာ နေလို့မရတိုင်လို့မရနဲ့ မျက်နှာပူလို့ရယ်”

“ပွဲ(၃၇)ပွဲပေးနိုင်ရင် ပြန်ရပါလိမ့်မယ်ဘုရား”

“ဘယ်သူ့ကိုပေးရမှာလဲ”

“ဆိုင်ရာပိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များကို ရည်စူးလို့ပါဘုရား”

“မပေးနိုင်ဘူး။ ငါ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာမြတ်

သုံးပါးကိုလည်း အလေးအနက် ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကိုးကွယ်တယ်။ ငါနေ့စဉ် ဤသမ္မု ကုသိုလ်အစုစုကို တောပိုင်တောင်ပိုင် သမ္မာဒေဝနတ်များနဲ့ တကွ (၃၁)ဘုံသားအားလုံးကို အမျှပေးဝေနေတာပဲ။ ငါ့ကျေးဇူးပဲ သူတို့မှာရှိတယ်။ တကယ်ဆို စောင့်ရှောင်သင့်တာဥစ္စာ။ ရချင်ရ၊ မရချင်နေ ငါ့ဘာသာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး သစ္စာပြုမယ်”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ နတ်ကတော်ကြီး ဘာမျှပြန်မပြောခဲ့ဘူး။ ဒီမှာ တပည့်မတစ်ဦးက မဝံ့မရဲနဲ့ ဝင်ပြောလိုက်လေရဲ့။

“ဘုရားတပည့်တော်မတို့က ဗလိဒါနပြုတဲ့အနေနဲ့ လုပ်ရင်တော့ ဘုရား”

“ဒါ ဘုန်းကြီးသဘောမဟုတ်ဘူး။ ဒကာမတို့သဘော”

သည့်နောက် ဆရာတော်သည် မြေအောက်ဂူကျောင်း၌လည်း ကောင်း၊ ရှေးဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အရိုးဂူသုသာန်၌လည်းကောင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်း သစ္စာပြုခဲ့၏။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤဒေးစွန့်ပါတောင် အမှန်တကယ် စိတ်ရင်းနဲ့ သာသနာပြုနေပါ၏။ ကိုယ်ကျိုးအတ္တအတွက် စိုးစဉ်း အလွဲအသုံးမပြုပါဘုရား။ ဤသစ္စာမှန်ကန်ခဲ့ပါက အများကုသိုလ်ကောင်း

ဂူကျောင်းဆရာတော်နှင့် သံဃာတို့အသစ္စာတစ်လုံး * ၁၁၃

ခဲ့သော ပျောက်ဆုံးငွေကြေးများ ပြန်လည်ရရှိပါစေသတည်း။ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များနှင့်တကွ (၃၁)ဘုံသားတို့အား မေတ္တာပို့ပါ၏။ ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂများကိုလည်း အမျှပေးဝေပါ၏။ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပါရမီ ညီညွတ်ကြပါကုန်လော့”

သို့ကလို သစ္စာပြုပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့လိုက်ရာ (၉)ရက်မြောက်သော ည၌ အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခု မြင်မက်လေ၏။

အိပ်မက်ကဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ပုဂ္ဂိုလ်(အဘိုးအို)တစ်ဦးရောက်လာပြီး ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်ဦးခိုက်၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒကာကြီး”

“ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားစရာရှိလို့ပါဘုရား”

“ဒကာကြီးက ဘယ်သူတုံး”

“ (×××) ပါဘုရား။ (၃၇)ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ အရှင်ဘုရား ကျောင်းဆောက်ရန် ရည်မှန်းထားသည့် ငွေသေတ္တာပြန်တွေ့ပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

“သေချာရဲ့လား ဒကာကြီး”

“မှန်လှပါဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်အဘိုးအိုသည် ဆရာတော်ကို ရှိသေတ္တာဝတ် ညှိပြီး တရွေ့ရွေ့နောက်ဆုတ်ကာ ကျောင်းခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားတော့

အချိန်တို့သည် တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့် တရွေ့ရွေ့ကုန်သွား၏။ ဆရာတော်ကား နိစ္စဝုဠ်မြဲသော တောင်တန်းနေရဟန်းသံဃာများကို မနက် နှင်းကုသိုလ်ပြုသည်။ ကြားနေ့တစ်နေ့မှာ ယာဂုအရုဏ်ဆွမ်း လှူဒါန်း

တစ်နေ့သော် ဒေးစွန့်ပါတောင်ချိုင့်ဝှမ်းတစ်နေရာမှ ကျောက်စရစ် ကျင်းရှာရန် တပည့်ဒကာများ၊ ရဟန်းငယ်များ၏အကူအညီနှင့် မြက်ချိုင့်

၁၁၈ * ဟောင်းညိုင်း (သန်လျင်)

များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြသည်။

အထက်မှာဆိုခဲ့သလို ဤတောင်၌ သဲဖြူများလည်းထွက်
ကျောက်စရစ်များလည်း အချို့နေရာမှာထွက်၏။

သဲဖြူနှင့် ကျောက်စရစ်ရလျှင် ပန်းရန်နှင့် ကွန်ကရစ်လောင်း
ကိစ္စမှာ အပိုငွေမကုန်တော့။ ဘိလပ်ပြေပဲဝယ်ရသည်။

ဆူးပင်များ၊ မြက်ရိုင်းပင်များ၊ ချုံများကိုရှင်းနေစဉ် ရှေ့တစ်
မြက်ရိုင်းများကြားမှ ဝင်းခနဲလက်သွားသည့်အရာကို ဒကာတစ်ဦးက
လိုက်ရ၏။

မြင်ရုံကား ထိုပြောင်ပြောင်အရာဝတ္ထုပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်
ကျပြီး အလင်းပြန်လာလို့ မြင်လိုက်ရသည့်အလင်း။

ဒကာသည် ဓားရှည်ကိုကိုင်ပြီး အလင်းပြန်နေရာသို့ တရွေ့
တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ဤဂန်းကျင်မှာ မြွေကြီးများလည်းရှိသည့်
အခမ်းမကပ်ရဲ။ အချို့သော စပါးကြီးမြွေများသည် လူကြီးပေါင်လုံးခန့်
ကြီး၏။ အကြေးခွံလက်လက် ပြောင်နေသည်မျိုးရှိ၏။

ဓားကိုကိုင်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်ရသည့်အရာသည်
မြွေကိုးလုံးမဟုတ်၊ သေတ္တာတလုံး။

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား”

“ဘာတုံး၊ ဘာတုံး၊ ဘာကောင်တွေ့လို့တုံး ဒကာကြီး”

“သေတ္တာဟစ်လုံးဘုရား၊ ဒီ ... ဒီမှာ ...”

“ဟေ ... သေတ္တာ”

“မှန်ပါဘုရား၊ သံပြောင်သေတ္တာဟစ်လုံးဘုရား”

မြက်ရိုင်းခုတ်သန်ရှင်းရေးလုပ်သူများရော ဆရာတော်(ဦးဝဇ္ဇီ
ပါ) အလျင်အမြန်သွားရောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ”

“ဟယ် ... တွေ့ပြီဟေ့”

“အရှင်ဘုရား၊ ဒါ ကိုယ်တော်မီးခံသောတ္တာဘုရား”

ဂူကျောင်ဆရာတော်နှင့် သံဃာမီးခံသောတ္တာဟစ်လုံး * ၁၁၉

ဒကာကြီး ဦးထွန်းမြင့်ကျော်က ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်
သည်။ ဆရာတော် ငုံ့ကြည့်စစ်ဆေးလိုက်တော့ ပြီးခဲ့သည့် ရက်(၄၀)ခန့်က
သူ့ကျောင်းခန်းမိရုံမှ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မီးခံငွေသေတ္တာ။

ကြည့်စမ်း။

ငွေသေတ္တာရဲ့အနီးမှာ တူနှင့်ဆောက်လုပ်စွည်းလည်း တွေ့ရသည်။
သေတ္တာကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ထားသည့် လက်ရာခြေရာကိုလည်း တွေ့ရ
သည်။ သို့သော် အာမခံသေတ္တာက လုံးဝမပွင့်။ မပျက်စီး။

“ရဲစခန်းကို သွားအကြောင်းကြားကြဟေ့”

များမကြာမီ ရဲစခန်းမှတာဝန်ရှိသူများ ရောက်ရှိလာပြီး လိုအပ်
သလို စစ်ဆေးမှတ်တမ်းတင်ကြ၏။ သည့်နောက် ဆရာတော်ထံမှကျန်
ရှိနေသော သော့နှင့်ဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲမှာ ငွေစက္ကူများ။

အားလုံး (၂၅)သိန်းတိတိ။

တပည့်ဒကာများအားလုံး ဝမ်းသာမဆုံး။

ဆရာတော်လည်း နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းလို့ မဆုံး။

အဓိဋ္ဌာန်အောင်ပြီ။

သို့နှင့် ပျောက်သည့်နေ့မှသည် ဒီနေ့ပြန်တွေ့ရသည့်နေ့ကို
ရေတွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရက်ပေါင်း (၃၇)ရက်။

ဆရာတော်နှင့်အတူ လက်ရင်းတပည့်များ အံ့သြလို့မဆုံး။

ဆရာတော်ကား နှုတ်မှ သာဓုခေါ်၍ အမျှဝေမဆုံး။

ကြိုးထုံးသည် မောဟိုက်ပြီးညည်းညူနေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စိတ်များ အထင်အရှားပေါ်လွင်နေ၏။

“ကြိုးထုံး”

“ဘုရား၊ အား . . . အား”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီတောထဲမှာ လဲနေတာလဲ”

“တပည့်တော် မှား . . . မှားပါပြီဘုရား”

“ဘယ်လိုများ မှားတာတုံး ကြိုးထုံးရယ်။ ပြောပါဦး”

“အရှင်ဘုရား ရန်ကုန်သွားနေတုန်း မီးခံငွေသေတ္တာကို တပည့်တော်နိုးယူသွားခဲ့ပါတယ် ဘုရား”

“ဟူး . . . ဗိုက်ပါဘိ ကြိုးထုံးရယ်၊ ကဲ . . . ပြောပါဦးကွယ်”

“သေတ္တာကို ဒီတောထဲမှာ အမျိုးမျိုးထုရိုက်ဖွင့်ပေမဲ့ ဖွင့်လို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ မြက်ပင်များကြားမှာဝှက်ထားခဲ့ပြီး အခြားကိုထွက်ပြေးလို့ ဒီသေတ္တာသေတ္တာဖွင့်နည်းကိုလိုက်ရှာရင်း ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ လဲခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ ငှက်ဖျားရောဂါသက်သာစပြုရော ငွေသေတ္တာရအောင် ပြန်ယူဖို့အလားတောထဲမှာမျက်စိလည်သလိုဖြစ်ပြီး မြွေကြီးများနဲ့တွေ့လို့ သေရမလို့ ဖြစ်နေတုန်း အရှင်ဘုရားရှိရာအရပ်ကိုဦးချပြီး တောပိုင်တောင်ပိုင်များကို အမှားအတွက် ဝန်ချတောင်းပန်ရင်း အိပ်ပျော်သလို မေ့သွားသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာပဲ အရှင်ဘုရားတို့ ရောက်လာတာပါပဲဘုရား။ တပည့်တော်ကြောက်တယ်ဘုရား။ တပည့်တော် မှားပါပြီဘုရား။ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦး ဘုန်းဘုန်းဘုရား ဟီး . . . ဟီး”

ကြိုးထုံးသည် ဆရာတော်၏ခြေအစုံကို နဖူးနှင့်တိုက်၍ ငိုကြွေးခဲ့သည်။ ကျန်လူများက ဒေါသလည်းဖြစ်ကြ၊ အံ့လည်းအံ့ကြ။

“ဘုန်းကြီးကတော့ ဘယ်သူ့အပေါ်မျှ မေတ္တာမပျက်ပါဘူး ကြိုးထုံးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒကာဟာ အတ္တလောဘနဲ့ မလုပ်ကောင်းတာများကို ဒီတောင်မှာဘုန်းကြီးအစာစားပြီး ကျေးဇူးမဲ့ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးက ခွင့်လွှတ်ပေးမဲ့ တရားဥပဒေကခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရာဇဝတ်ဘေး ဖြူးမလွတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နောက်နေ့ ညဘက်သို့ရောက်သောအခါ ချိုင့်ဝှမ်းနေရာမှ လူတိုင်းအော်နေသံမျိုး ကြားရ၏။ ခေါ်နေသံမျိုး ကြားရ၏။ အချိန်မတော်ဖြစ်၍ မည်သူမျှမထွက်ခဲ့ကြ။

မိုးလင်းလို့ ၎င်းနေရာဝန်းကျင်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသော တစ်ယောက်အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လဲနေသည်ကို ခံရသည်။

၎င်းလူကို ငွေယူကြည့်လိုက်သောအခါ . . .

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဒါ . . . ဒါ . . . ”

“ကြိုးထုံး၊ ကြိုးထုံးမဟုတ်လား”

“အား . . . အင်း . . . အင်း”

“ကြိုးထုံး ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား လူယုံကြိုးထုံးပါဘုရား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၂၂ ❀ မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

သလို အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ရဲ့ ကံအကျိုးပေးကလည်း အလျင်အမြန် အကျိုး ပေးလေ့ရှိတာ သဘောပေါက်ရောပေါ့။ အေးလေ . . . ဘုန်းကြီးတတ်နိုင် သမျှ ဖေးမကူညီပါမယ်။ ကိုင်း . . . ကျောင်းကိုလိုက်ခဲ့ပြီး တာဝန်ရှိသူ များနဲ့ ဆုံလိုက်ပေဦးတော့ ကြိုးထုံး''

~~~~~

ကျွန်ုပ်သည် ဒေးစွန်ပါတောင်တော်မှာ သာသနာပြုနေသည့် ၇ ကျောင်းဆရာတော်ခေါ် အေးငြိမ်းချမ်းသာတောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ငွေသေတ္တာဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အကြောင်းကို ပြန်ပြောနေသည့် ကျောင်းကပွယ် ကြီးစာရေးဆရာ ဦးထွန်းမြင့်ကျော်၏စကားအဆုံးမှာ ဦးခေါင်းကိုတညိတ် တညိတ်လှုပ်ရင်း ဒေးစွန်ပါတောင်ကြီးကို မော့၍ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

~~~~~

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

ကျွန်ုပ်သည် (၃၈)လမ်း 'မန်း'လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် ၎င်းစာကိုဖတ်လိုက်သောအခါ စာမှာအောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

(မှတ်ချက်-အချို့သောမြို့၊ ရွာအမည်များကို ကွင်းစကွင်းပိတ်နှင့် ချန်ရေးလိုက်ပါသည်။)

ဒကာကြီး သန်လျင် မောင်ညိုမှိုင်း

ဒကာကြီးကို တွေ့ချင်း စာပေဆွေးနွေးချင်သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။

လွန်ခဲ့သော(၄)နှစ်ခန့်က ရှေးဦးမြို့နယ် (....)ဘုရားသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က (....) ဆရာတော်၏မိန့်ဆိုချက်တွေနဲ့ ဒကာကြီးအကြောင်းကို ကြားခဲ့ရပါ၏။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဒကာကြီးနှင့်တွေ့ဆုံရန် တောင့်တနေခဲ့ရာ (....) မဂ္ဂဇင်းမှာတွေ့လျှင် ရသည်ဆိုပါသောကြောင့် လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ စနေနေ့(၁)နာရီချိန်မှာ ရွှေတိဂုံစေတီ အရှေ့ဘက်မုခ် ကြားတောရလမ်းအနောက်ဘက် (...)ကျောင်းအောက်ထပ်သို့ ဆာတွေ့စေလိုပါသည်။ (...)ဘုရားသမိုင်းရှိပါက ယူလာစေလိုပါသည်။

ဣန္ဒြေစာရေးဆရာရဲ့အတွဲ

ဣန္ဒြေဝတ္ထုတွေ ဘယ်လိုရေးရေး၊ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ ဘယ်လောက်ပဲရေးရေး ပဉ္စလက်လှလိမ့်လှညာနှင့် တွေ့လိုက်သောအခါ နောက်ဆုံး ဣန္ဒြေစာရေးဆရာ နောက်ကောက်ကျသွားရသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရသောအခါ...

တစ်နေ့...

ကျွန်ုပ်ထံသို့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည့် စာတိုတစ်စောင်ရောက်လာခဲ့၏။ စာယူလာသူမှာ စာရေးဆရာ နတ်လူဦးဖြစ်၏။

“ဆရာမှိုင်းရေ (...)မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်။ သူက ဆရာမှိုင်းနဲ့စာပေဆွေးနွေးချင်လို့တဲ့။ ရော့... ဒီမှာသူရေးပေးသွားတဲ့စာ”

စာရေးဆရာ ကလောင်အမည်

(....)

ရွှေဘိုမြို့နယ်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေဘိုမြို့နယ်မှ တကူးတက လာရောက်တွေ့ဆုံခွင့်
နေသော ဆရာတော်(စာရေးဆရာ)ကို လွန်စွာအားနာလေးစားခဲ့ရ၏။

သို့နှင့် စနေနေ့ရောက်လျှင် ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ အရောက်
သွား၍တွေ့မည်။ ခမြာ လာရသည့်အရပ်ကအဝေးကြီး။ စာရေးဆရာချင်း
လည်းဖြစ်၊ ကိုယ့်ကိုလေးစားအားကိုး၍ တွေ့ချင်နေသူ။

ရန်ကုန်သန်လျင်မှာနေသည့် မိမိက ရွှေတိဂုံဝန်းကျင်လိုနေရာ
မျိုးကို သွားမတွေ့လျှင် ရိုင်းရာကျပေလိမ့်မည်။

စနေနေ့ရောက်လျှင် ဦးစွာရှင်ရှင်အစည်းအရုံးကို အရင်ဝင်ရမည်။
အဲဒီမှာ ရှင်ရှင်အိမ်ကတော့ (မျိုးဇော်အောင်)နှင့်လည်း တွေ့စရာရှိသည်။
သူကလည်း ကျွန်တော့်ဝတ္တုတစ်ပုဒ်ကို ဗီဒီယိုရိုက်လို၍ ဆွေးနွေးချင်သည်
ဟု အောက်တိုဘာအောင်ကြီးမှတစ်ဆင့် အမှာပါးလိုက်သည်။

စနေနေ့ရောက်လျှင် မဖြစ်မနေ ၎င်းနေရာနှစ်နေရာကို သွား
ရောက်တွေ့ဆုံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

~~~~~

ဟော . . .

ကြာသပတေးနေ့က အိမ်မှာစာရေးနေစဉ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကြွ
လာ၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဘယ်အရပ်က ကြွလာပါသလဲဘုရား”

“ရွှေဘိုမြို့နယ်ကပါ ဒကာကြီး”

“ဟင် . . . မနေ့က စာကြိုပါးလိုက်တဲ့ စာရေးဆရာ ဆရာ
တစ်ပါးလား ဘုရား”

“ဟုတ်ပါ . . . ဒကာကြီးရယ်။ ဒကာကြီးအိမ်လည်း ရောက်
ပြန်တာနဲ့ စနေနေ့ကိုမစောင့်ဘဲ ဒီနေ့ရောက်လာခဲ့တာဗျာ”

“မုန်ပါ . . . ဘယ်လိုအကြောင်းများရှိလို့ပါလဲဘုရား”

ဒီမှာ ဆရာတော်က ရှင်းပြလေ၏။

၁၂၈ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ဒီလို ဒကာကြီးရေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၄)နှစ်လောက်က ဘုန်းကြီးရေဦးမြို့နယ် (. . .)မြို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီက ဆရာတော်က ဒကာကြီးဦးညိုမိုင်း ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒကာကြီးကိုတွေ့ချင်နေတာ။ အခုဘုန်းကြီးက (. . .) သမိုင်းကိုရေးချင်လို့ ဒကာကြီးသိတယ်လို့ ကြားလို့ပါဗျ။ အဲဒါ လာတာရတာပါ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံ လွှတ်ခနဲထွက်သွား၏။

“အရှင်ဘုရား”

“ဘာတုံး . . . ဒကာကြီး”

“တပည့်တော် (. . .)မြို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်ဟုတ်လား”

“အင်းလေ (. . .) ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆို”

“မှားနေ လွဲနေပါပြီဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တပည့်တော် (. . . .) မြို့နယ်က ဆရာတော်ထံကို လိုက်

ရောက်ဖူးပါဘူးဘုရား”

“ဟေ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေသည့် ဦးပဉ္စင်းကြီးသည် ‘ဆရာတော်’ ဟု နှုတ်မှရေရွတ်ပြီး ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို အတန်ကြာစိုက်၍ကြည့်ရင်း စကားဆိုမိန့်လေ၏။

“အင်း . . . ထင်တော့ထင်သား။ ကျုပ်ကိုပြောလိုက်တဲ့ ဆရာတော်က သူထံရောက်လာတဲ့ စာရေးဆရာ သန်လျင်-မောင်ညိုမိုင်းဆိုတာ အရပ်ပုပုပ်ပျပ်၊ အသားညိုညို၊ ဆံပင်နက်နက်နဲ့တဲ့။ အခု ကျုပ်တွေ့တာ စာရေးဆရာမောင်ညိုမိုင်းက အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ပုပုပ်”

“ဆံပင်တွေလည်း ကြာဆံလိုဖွေးနေပါပြီဘုရား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဆံပင်တွေလည်း ဖြူဖွေးလို့”

ကျွန်ုပ်သည် လေးစားရိုးသားသည့် စာရေးဆရာ ဦးပဉ္စင်း၏ကောက်ချက်ချစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များရေးသော စာရေးဆရာပီပီခေါင်းနားပန်းကြီး၍ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားရ၏။

ကိုယ့်ကံစာတာကို ကိုယ်အလိုလိုစစ်ဆေးပြီး ရင်ခုန်သံပို၍ မြန်လာလေရကား ဘုရားဆောင်ပေါ်ရှိ တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ၏ ရေဆူရေမန်းကို လှမ်းကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကရကဋ်ရာသီဖွားဖြစ်ပေ၏။ ကရကဋ်ရာသီဖွားတောင် (CANCER-1)ဖွားဖြစ်၏။ မိမိမှားသွားရမှာကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ ကျွန်ုပ်တို့ ကရကဋ်ရာသီဖွားများသည် ဘဝသက်တမ်းမှာ အနှောင့်အယှက် အတိုက်အခိုက်များနှင့် မလွဲမသွေကြုံရလေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် မည်သည့်အရာကို ဆောင်ရွက်ဆောင်ရွက် ဂရုတစိုက်လုပ်ရ၏။ မှားသွားလျှင်ဆော်ချင်ရင်ဆင်သူ၊ နာမည်ဖျက်ချင်သူ၊ အပုပ်ချချင်သူများက တန်းစီစောင့်နေသည်။ အမှားတော့ ကိုယ်လည်းမကင်း။

ကျွန်ုပ် အမျိုးစုံရေးပါသည်။ သတင်းဆောင်းပါးရေးသည်။ ကဗျာတိုများရှည်များရေးသည်။ အချစ်ဝတ္ထုများရေးသည်။ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများ

၁၃၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ရေးသည်။ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်နှင့် ဟာသလုံးချင်းများရေးသည်။ သူရဇ္ဇာ သိဒ္ဓိမိုး၊ မဟိဒ္ဓိ၊ ဂမ္ဘီရလောက၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းများမှာ လစဉ်နီးပါး ပရလောကနောက်ခံ ဂမ္ဘီရဖြစ်ရန် ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများရေး၏။

ပြီး စိတ်ကူးသစ်စာပေနှင့် ဂမ္ဘီရလုံးချင်းများ အုပ်ရေသုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်ခန့် ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

အယ်ဒီတာဆရာများ၊ ထုတ်ဝေသူများနှင့်အနယ်နယ်မှ စာပေသုပရိသတ်များ အားပေးချီးမြှင့်မှုများကြောင့် ကလောင်အမည်တစ်ထပ်ထပ်ထပ်ထပ်ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့ပါ၏။

အဲဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာသူလည်း သည်။ မလိုတမာမျက်မှန်းကျိုးသူများလည်း ရှိသည်။ အချို့က ကျွန်ုပ်တို့ သချိုင်းကုန်းတွင်အိပ်သည်ဆို၏။ တချို့က ကျွန်ုပ်တော်တစ္ဆေသရဲများနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်သည်ဟု ချီးမြှင့်၏။ အချို့ သရဲမနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ ညားနေသည်ဟုဆိုသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရုပ်ရည်ပင် ကြာလေ သရဲတစ္ဆေရုပ်ပေါက်ပေါက်လာသည် ဟု သတင်းလွှင့်ကြ၏။

ရှိစေတော့။

ထန်းပင်တို့မည်သည့် မြင့်လျှင်လေတိုက်ခံရစမြဲ။ မှန်ရာပြောရက ကျွန်ုပ်သရဲတစ္ဆေများကို မကြောက်ပါ။ မေတ္တာဘာဝနာပြု၍ အမျှအတန် ပေးဝေပြီး မဟာမိတ်ပြုလိုရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကြောက်သည်ကား ကွယ်လွန် နောက်ကျောကို ဓားနှင့်တိုးသည့် လူသားစင်စစ် (ပယောဂပစ္စလက်)သား တို့ကို ကြောက်ပါသည်။

တစ်ခါသော် ကျွန်ုပ်သည် ကုန်ပစ္စည်းသတင်းတစ်ပုဒ်အား ဂျာနယ် တစ်စောင်မှာ ရေးသားပေးလိုက်၏။ လူရင်းတစ်ဦး လာရောက်အကူအညီ တောင်း၍ဖြစ်သည်။

၎င်းသတင်းဓာတ်ပုံပါလာပြီးနောက် လူတစ်ယောက်က ဤသတင်း

ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာရဲ့အကူ * ၁၃၁

ရေးပေးသူ မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)မှာ သူဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး လုပ်ငန်းရှင် ထံမှ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပိုက်ဆံတောင်းသွားသည်ဟု ပြောကြားလိုသလိုက် ရ၏။

အဲဒါ ကျွန်ုပ်မဟုတ်ပါကြောင်း မနည်းဖြေရှင်းရ၏။ ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အကြံအဖန်စီးပွားရေးစာသမား မဟုတ်ပါ။ ဝါသနာ၊ စေတနာ နှင့် အကျိုးဆောင်ပေးသူမျှသာဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီလိုမျိုး ကျွန်ုပ်အမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်၍ ငွေတောင်း တောင်းသွားသည့်နေရာ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ရှိလာ၍ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ ရေးသားခဲ့ရသေး၏။

သို့ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ စာပေလုပ်သားကတ်နှစ်ခု ပျောက်သွား ၏။ မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)အမည်နှင့် စာပေလုပ်သားကတ်က ငယ်ရုပ် နှင့်ဖြစ်၏။

တိုက်ပုံအနက်နှင့် ဆံပင်အရှည်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်ဖြစ်သည်။ ၎င်းကတ်ဘယ်မှာပျောက်သည်မသိ။ လုံးဝပြန်မရ။

နောက်တစ်ခါ ချစ်ဖြိုးဝေအမည်နှင့်ကတ်အသစ်ပြန်လုပ်၏။ ၎င်း လုပ်သားကတ်လည်း ပျောက်သွားပြန်၏။ လိပ်စာပါသော်လည်း မည်သူမျှ ပြန်မပေးခဲ့ကြ။

၎င်းကတ်နှစ်ကတ်အတွက် ကျွန်ုပ်ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာသည် တစ္ဆေ သရဲအခြောက်ခံရသည့်ထက် ရင်ခုန်သံပိုပြန်နေ၏။

ဘယ်နေ့များ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်နေရာမှ ၎င်းစာနယ်ဇင်းကတ် တို့ အလွဲသုံးစားပြု၍ လိမ်ညာနေကြမည်လဲ။ ယနေ့တိုင် စားမဝင်အိပ် မျှော် ရင်တထိတ်ထိတ်။

ဟော . . . လိမ်သံကြားနေရပါပြီခင်ဗျာ။

တစ်ကြိမ် သန်လျင်မြို့၊ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်မှာနေသည့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ညိုမိုင်း၊ မင်းကျောသောင်းကိုရောက်နေပြီဆို”

၁၃၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ဘာ”

“ငါ့သားက မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ ဆိုင်မှာထမင်းကျွေးပြီး အရက်
တောင်တိုက်လိုက်သေးသတဲ့။ ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တုံးဟ”

ဘုရား... ဘုရား ရင်တုန်လိုက်တာ။ ရှူဆေးဘူးလည်း မပါခဲ့။

“ထွန်းမြင့်”

“ဘာတုံး”

“ငါ... ငါကော့သောင်းကို မသွားဖူးဘူး။ မင်းသားကိုလည်း ငါ
မသိဘူး”

“ဟေ... ငါ့သားက သန်လျင်သားချင်းဆိုပြီးဆိုလို့ စကားပြော
ရင်းကနေ စာရေးဆရာသန်လျင်-မောင်ညိုမိုင်းလို့ပြောတာနဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြု
လိုက်ရသတဲ့မောင်။ အတိအကျကို ပြောပြတာဗျာ”

“မြတ်စွာဘုရား၊ ကယ်တော်မူပါဘုရား။ ဒီမှာ ထွန်းမြင့်ရ”

“ဘာတုံးဟ၊ ပြောပါဦး”

“အဲဒါ ငါမဟုတ်ဘူး ထွန်းမြင့်ရ”

“မင်းမဟုတ်ရင် ဘယ်သူတုံး”

“အဲဒါ အင်မောင်ညိုမိုင်း”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ငါနာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး လိမ်ညာသွားတဲ့ စာရေးဆရာ
အတု အင်မောင်ညိုမိုင်း”

“ဟေ... ဒါဆို ငါ့သားတော့ခံလိုက်ရပြီဟေ့။ သေဟ...
နန္ဒီယ”

တစ်ခါတုန်းကလည်း စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦး လူမှားပြီး ကျွန်
ဆာ့ကိုဂျာနယ်ထဲမှာ ဆော်ပလော်တီးလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဂျာနယ်ထဲမှာ ပြန်လည်ဖြေရှင်းမှ လူမှားသွားလို့ပါ။
အားနာလိုက်တာဟု ပြန်ရေးသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မတောင်းပန်ခဲ့။

ဪ... ကရကဏ္ဍရာသီဦးတို့ကား အစောကားခံတဝကို အကျိုး
မရဘဲ လူလားမြောက်ရသူများဖြစ်ရောသလား။

ဟော... အခုကြုံရပြန်ပြီ။

ကျွန်ုပ်အညာဒေသ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်တဲ့။
(အင်း-မောင်ညိုမိုင်း)ကိုယ်ပွားက ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေဖြိုးဖြန်း နှုပ်
ချွေးသေးလဲမသိ။

တစ်နေ့ ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာ မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)မူလပထမ
ဆူးတံဆိပ်လက်ဟောင်းကြီး အဲဒီနေရာကို ရောက်အောင်သွားပြီး မေး
မြန်းစုံစမ်းပါဦးမည်။ ဘုရားသိကြားမ,၍ အမည်မှားယွင်းတာပဲ ဖြစ်ပါစေ
သတည်း။

၁၃၄ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အရပ်မှာ ကျွန်တော့်ကလောင်အမည်နှင့် အလွဲသုံးစားမဟုတ်ကဟုတ်ကများ လုပ်နေဦးမည်မသိ။

ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်နှင့် မွန်ပြည်နယ်အပါအဝင် ရောဝတီမြစ်ရိုးမှ ပြည်၊ တောင်ငူဝန်းကျင်သာ ရောက်ဖူးပါသည်။ ရောက်သမျှအရပ်အကြောင်း သူရဲဖွဲ့လိုမဂ္ဂဇင်းမှာ သတင်းဓာတ်ပုံနှင့် ခရီးသွားဆောင်းပါးများ ပြန်ရေးလေ့ရှိပါသည်။

နီဝင်ဘာ (၂၈)ရက်က ပြည်သို့ လေ့လာရေးခရီးရောက်ခဲ့သည့် အဲဒီအကြောင်းကို ရေးပါဦးမည်။

အထက်အညာကို ကျွန်တော်မရောက်ဘူးပါ။

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မျက်စိရှေ့မှောက်မှ ဆရာတော်အား ပြောပြလျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ဆရာတော်အံ့သြလေ၏။

“ဒကာကြီး”

“ဘုရား”

“အခု ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားပြောနေတာကကော ဂန္တိရစာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)အစစ်ပါပဲနော်”

“မှန်ပါဘုရား။ ရေမရောတဲ့ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)အစစ်ပါပဲ ဘုရား။ လူသားစစ်စစ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဒီမှာ မှတ်ပုံတင်၊ သတင်းထောက်ကတ်၊ ဒါစာရေးဆရာအဖွဲ့ဝင်ကတ်၊ ဟောဒါ... တယောက်တော်ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေပါဘုရား။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ ရောက်ရောက်၊ ဂျာနယ်ကိုရောက်ရောက် မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)အစစ်တာ ဘယ်လိုရုပ်မျိုးလဲလို့မေးရင် နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့ အရပ်ရပ် သူရေးနေတဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီး ဓာတ်ကောင်လိုလို တစ္ဆေသရဲရန်ပါပဲ ဘုရား”

ကျွန်ုပ်၏ အပြောဆုံးသောအခါ အညာသားစာရေးဆရာ ဦးယု၏ ကြီးသည် အားရပါးရ ပြုံးတော်မူလေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဂန္တိရစာရေးဆရာရဲအက္ခ * ၁၃၅

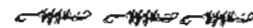
“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဂန္တိရစာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) အစစ်နဲ့တွေ့ခဲ့၊ ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့အကြောင်း အညာကိုရောက်ရင် ပြန်ပြောရမှာပေါ့ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဓာတ်ပုံပါယူသွားချင်ပါဗျာ”

“ဓာတ်ပုံတော့ မယူပါနဲ့ဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ပုံကိုမြင်ကြရင် လန့်ကုန်မှာစိုးလို့ပါဘုရား”

ဆရာတော်ကား ရယ်လေ၏။

လေးစားအပ်ပါသော ကျွန်ုပ်၏ဂန္တိရ စာဖတ်ပရိတ်သတ်အပေါင်း ညီခင်ဗျား...

အကယ်၍များသင်တို့အရပ်သို့ ဂန္တိရစာရေးဆရာမောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)ပါဟု ပြောပြီးရောက်လာခဲ့ပါလျှင် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များ ရေးလို့ ခံလိုပါ၍ဆိုခဲ့လျှင်...

တစ်-မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြခိုင်းပါ။

နှစ်-သတင်းထောက်ကတ်ကို ပြခိုင်းပါ။

သုံး-စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းကတ်ကို ထုတ်ပြခိုင်းပါ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၆ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

၎င်းကတ်သုံးကတ်သည် အသစ်ပြန်လုပ်ထားသည့်ကတ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရည်တစ်ရပ်တည်း ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းကတ်သုံးကတ် ထုတ်မပြီ နိုင်ဘဲ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)ပါ၊ ဂန္တိရဇာအုပ်များရေးပါသည်။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းများမှာရေးပါသည်ဟူ၍လောလျှင် နီးရာရဲစခန်းကို အမြန်အကြောင်းကြားလိုက်ပါခင်ဗျား။

ဂန္တိရကား ဆန်းတိ။

ပဥ္စလက် လူလိမ်၊ လူကောက်များကား ဂန္တိရထက်ပို၍ ဆန်းကြမ်း၊ ရမ်းသည်ကို အစဉ်သတိပြုပါရန်။

~~~~~

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ဘရေချမ်းအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲချွတ်ခန်း

လူစည်ကားလွန်းလှသည့် ဗဟိုလမ်းမကြီးကနေ ကိုမိုးမြင့်မောင် သူ့ဟိုင်းလမ်းကားကို မနည်းသတိထားမောင်းခဲ့ရသည်။ သူက ကားမောင်းသိပ်မကျွမ်းကျင်သေးဘူးလေ။ အထွက်နှေးနေလို့ နောက်ကကားသကဲ့သို့ တွေ့က သူ့ကားကိုကျော်တက်ရင်း နွားလှည်းဟာ မြို့ထဲမဝင်ရဘူးကွာစို့ထေ့သွားကြသည်။

အနီးမှာထိုင်နေတဲ့ မိုးမြင့်မောင်ရဲ့ဇနီး 'နေခြည်ဝင့်ထည်' မကျေနပ်လို့ တုံ့ပြန်ပြောမလိုလုပ်တော့ 'သည်းခံလိုက်ပါနေခြည်' သူကတားလိုက်သည်။ သူတို့ဟိုင်းလမ်းကားလေးက အသစ်စက်စက်ပါ။

ဝယ်ထားတာမှ လပိုင်းရှိသေးဥစ္စာ။ နွားလှည်းနဲ့နှိုင်းတော့ နိုင်ဘူးပေါ့။

ဘရေချမ်းအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲချွတ်ခန်း ၁၃၉

ဒီလိုနှင့် ကားများရင် စိုးရိမ်စိတ်များလေ့ရှိတဲ့ ကိုမိုးမြင့်မောင်သည် သူ့ကားကို နွားလှည်းလိုပဲပြော၊ လိပ်အိုကြီးလိုပဲပြောပြော၊ ပြောသွားသည့်အခြားကားများအကြားမှ သတိနှင့်ထိန်းမောင်းခဲ့ရာ . . .

မကြာခင် လမ်းသွယ်တစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ လမ်းသွယ်ကတော့ ကားမများတော့။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီးနဲ့လမ်းသွားလမ်းလာပဲရှိတော့ မောင်းရတာစောစောကလောက် ရင်ခုန်စိတ်ပန်းစရာ မရှိပေမဲ့ ကားမောင်းခါစလူတစ်ယောက်ရဲ့ဝသီအတိုင်း စိတ်တော့လှုပ်ရှားလာပေါ့။

ဒီလိုနှင့် စက်ဘီးဆိုင်ကယ်အတန်ရှင်းရော လီဗာကိုမြှင့်ပြီး ကားကို မောင်းအားကိုမြှင့်လိုက်ချိန်မှာပဲ . . .

ခွေးတစ်ကောင် သူ့ကားရှေ့ကနေ ဖြတ်အဝင်၊ သူ့စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကားဘရိတ်ကိုနှင်းလိုက်ချိန်မှာပဲ စောစောက ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့ခွေးရဲ့ အသံသံပါ စူးစူးနစ်နစ် နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သံကိုကြားရပြီး သူ့ကားထည်း အနည်းငယ်ချာပြီး ရပ်တန့်သွားပါရော။

“ခွေးကို ကားကြိတ်သွားပဟေ့”

“ကားအောက်မှာ ခွေးဗျ၊ ဟေ့လူ . . . ခွေး ခွေး”

သူဆင်းပြီးကြည့်လိုက်ရော အနက်ရောင်မည်းချိတ်နေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်သည် ဝမ်းဗိုက်ကနေ အူတွေတန်းလန်းထွက်ပြီး သူ့ကားရဲ့ညာဘက်ဘီးကို ဒေါသတကြီးကိုက်လို့ အော်ဟစ်ညည်းတွားတာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကိုမိုးမြင့်မောင်လန့်သွားပါရော။

ဒီမှာ ဇနီးသည်ကလည်း ကားပေါ်ကဆင်းလာလိုက်ပြီး ကြည့်လာပေါ့။ လမ်းသွားလမ်းလာအချို့က ပိုင်းရပ်ကြည့်ပြီး စုတ်သပ်သနားကြပေါ့လေ။

ဒီအချိန်မှာပဲ အူတန်းလန်းနဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကြီးပွင့်နေတဲ့ခွေးနက်ကြီးဟာ ကြောက်လန့်တကြား လူးလိုမို့ထွက်လာပြီး ကတ္တရာလမ်းနဲ့ဝေးရာသွေးသံရဲရဲနှင့် အသက်ထွက်သွားတော့တာပဲ။

၁၄၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ခွေးက ဝင်တိုးတာကိုး”

“အရိုန်မှ လျှော့မမောင်းဘဲကိုးကွ” -

“လူမတိုက်တာ တော်သေးသကွ”

ပြင်ရသူတွေက အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြသည်။ မိုးမြင့်မောင်ရင်သည် တလှုပ်လှုပ်။

“မောင်”

“ဘာလဲ . . . နေခြည်”

“ကားပေါ်ပြန်တတ်။ ခွေးတစ်ကောင် မတော်တဆကားတိုက်လို့ သေတာ ဘာမျှမဆန်းဘူး။ တက်”

သူ့ဇနီးသည်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ကားပေါ်ကိုပြန်တက်လိုက်ပြီး ကားမောင်းလို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သက်ရှိခွေးတစ်ကောင် ရဲ့ဘဝကိုတွေးပြီး ခံစားရတာအမှန်ပါပဲ။

စိတ်ကပဲ စွဲလမ်းလို့လားသိဘူး။ ညက အိပ်မက်ဆိုး အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု ကိုမိုးမြင့်မောင်မက်ပြီး လန့်အော်လိုက်ပါရော။

အိပ်မက်ထဲမှာ . . .

ခွေးနက်ကြီးက အူတန်းလန်းနဲ့ သူ့ကားရဲ့ဘီးကို ဒေါသတကြီး နှိပ်နေလို့၊ ကိုက်လို့မရတော့ အူတန်းလန်းကျကြီးနဲ့ သူ့ကိုလိုက်ကိုက်ပြီး သူ့က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရှေ့ကပြေး၊ ခွေးနက်ကြီးက နှုတ်ရဲရဲနှင့် ဟမုကြမ်းလိုက်။

ဒီမှာ သူ့ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ မှောက်လဲအကျ။

၂ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ခွေးနက်ကြီးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို အငြိုးကြီးစွာ ခုန်အုပ်လိုက်တဲ့အချိန်...

“အား... အား... အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦးဗျ”

“ဟဲ့ခွေး... ဟဲ့ခွေး၊ အား... အား”

“မောင်... မောင်”

“မောင်... မောင်”

“အင်... ဟင်... ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်... ဟင်”

“ခွေး... ခွေးနက်ကြီး၊ ခွေးနက်ကြီးက မောင့်ကို... မောင်ကို...”

“မောင်... မောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ထပ်ထပ်ပါ”

ဇနီးသည်ရဲ့ လှုပ်ခါနိုးချက်ကြောင့် သူ့အိပ်ရာကနေ ကုန်းထလိုက်သည်။

“ငါ... ငါ့ကို...”

“မောင်ယောင်ပြီး အော်နေတာ”

“ဟင်”

ဒီတော့မှ အိပ်မက်မှန်း သူသိလိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ကြောက်စိတ်နှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲနေလို့ ဇနီးသည်ကမေးတော့ သူမကခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်ပြောပြလိုက်ရော...

“ဟူး... ခွေးတစ်ကောင် ကားတိုက်သေတဲ့ကိစ္စများ ရေကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ခွဲလမ်းပြီး အိပ်မက်ထဲအထိ စိတ်ဆင်းရဲခံစားနေရတယ်လို့ မောင်ရယ်။ အခြားလူတွေကြားကြရင် မောင့်ကိုလှောင်ကြပြောင်ကြမှာအသေအချာပဲ။ ကဲရော... ရေသောက်ပြီးပြန်အိပ်တော့။ ဟူး... လူကို လန့်သွားတာပဲ။ အိပ်ပါတော့”

သူရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲချလိုက်သည်။

ဘုရားအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲချွတ်သန်း * ၁၄၃

တန်းလန်းတွေ သွေးသံရဲရဲခွေးနက်ကြီးကို မျက်စိထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်နေမိ၏။ မှန်ရာပြောရရင် သူ့တစ်သက်တာမှာ ဒီလိုအနိဋ္ဌာရုံဖြစ်သည်မျိုး တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးဘူးလေ။

ဒီနေရာမှာ ခွေးတစ်ကောင်မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့ရင် သူမတွေ့စုံတော့ဘူး။ ကေနီမုချ ရူးသွပ်လို့များသွားလေမလား။

ကိုမိုးမြင့်မောင်သည် သူ့လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာကို ခါတိုင်းလိုပဲကားတောင်းပြီးသွားနေရပေမဲ့ သူ့မျက်စိထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကားနဲ့တိုက်မိသည့်ခွေးနက်ကြီးကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်ခုန်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးထဲက မြင်ကွင်းကိုလည်း သူ့သည်းတယားယား ပြန်ပြန်မြင်နေသည်။ မေ့ကြည့်ပေမဲ့ မေ့လို့မရဘူး။

“ကျွီ... ကျွီ”

“ဟာ”

“တော်ပါသေးရဲ့ဟေ့၊ ကားဆရာ ဘရိတ်မိပေလို့”

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဟိုကလေးမလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

ကိုမိုးမြင့်မောင်ကားဘရိတ်ကိုနင်းရင်း ကားစတီယာရင်ဆီးကို ချစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရင်တခိုင်းခိုင်းခုန်နေပြီ။

၁၄၄ ❀ ဖောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ဘုရား . . . ဘုရား။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဘာရိတ်အအုပ်ပြန်ပေလို့ နို့ပို့ ကားလမ်းဖြတ်ကူးနေသည့် ကလေးမလေး သူ့ကားနဲ့တိုက်မိမှာရယ်။ ကားက လမ်းဖြတ်ကူးသည့်ကလေးမလေးနှင့် တစ်ပေအကွာမှာ တုံ့ခနဲရပ်သွားလို့ နို့ပို့ မမြင်ဝံ့စရာ။

သူ့အားလုံးကို မေတ္တာရပ်ခံတောင်းပန်ပြီးနောက် ကားမောင်းခွင့် စိတ်မရှိတော့ဘဲ ကားကိုဖြည်းညင်းစွာမောင်းလို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူ့နဖူးမှာ ချွေးသီးများက ဆီးကင်းခနဲသီးလို့။

သူ့ကားမောင်းရမှာကို ပိုလို့ကြောက်လာခဲ့ပြီ။

ဒီမှာ ဒရိုင်ဘာဟောင်းကြီးတစ်ဦးက သူ့ရဲ့အမြင်ကို ပြောပြနေ၏။

“ကိုမိုးမြင့်မောင် ခွေးကို တိုက်မိတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးသောင်း”

“အတိုက်ခံရတဲ့ခွေး သေလားရှင်လား ပြောပါဦး”

“သေသွားတယ် ဦးသောင်းရဲ့”

“အဲဒါ မကောင်းဘူးဗျ။ ကိုမိုးမြင့်မောင်ရ”

“ဗျာ . . . မကောင်းဘူး ဟုတ်လား။ ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဦးသောင်း”

“အချို့သော ကားသမားလောက ကားပိုင်ရှင်လောကမှာပေါ့ဗျာ အယူအဆ အစွဲအလမ်းတစ်ခုရှိတယ် ကိုမိုးမြင့်မောင်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ကားဟာ ဦးစွာခွေးတစ်ကောင်ကိုအသေတိုက်မိရင် ရှေ့လျှောက် နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အယူအဆပဲ။ လူတိုင်းရဲ့အယူအဆတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့အတွေ့အကြုံအရ ပြောတာပါ။ ခွေးသေအောင်တိုက်မိတဲ့ကားဟာ မကြာခင် လူကိုတိုက်မိအခြေအနေမျိုး ကြုံကြုံလာကြတတ်တာပဲ။ လူကိုတိုက်မိရင်တော့ ဥပဒေအရအရေးယူခံပြီး ငွေကုန်ကြေးကျများ စိတ်ဆင်းရဲရပြီပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘုရားလေးအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲချွတ်ခန်း ❀ ၁၄၅

“အချို့ကားပိုင်ရှင်များကတော့ သူတို့ကား ခွေးကိုသေအောင် တိုက်မိခဲ့ရင် အဲဒီကားကို ဆက်မသုံးကြတော့ဘူး။ ပြန်ရောင်းထုတ်ပြီး အသစ်ဝယ်လိုက်ကြတာပဲ။ စိတ်ရနံ့ရှင်းသွားအောင်ပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါ ကားမောင်းကိုယ်ရင်လည်း အဲဒီကားသည် ခွေးကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူကိုသော်လည်းကောင်း သေအောင်တိုက်ခဲ့ဖူးသလားဆိုတာကို သေသေချာချာ စုံစမ်းမေးမြန်း လေ့လာပြီးမှဝယ်ကြတယ်။ ဒါက ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းသူအချို့ရဲ့ အစဉ်အလာလေးပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကားကို ပြန်ရောင်းလိုက်ရမလားဟင်”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အချို့သောကားပိုင်ရှင်များ လက်ခံယူဆတဲ့ သဘောထားကို ခင်ဗျားလက်ခံရင်ပေါ့ဗျာ။ ဒီအယူအဆကို လက်မခံချင်နိုင်လည်း ကိုယ့်ကားကိုယ် သတိနဲ့မောင်းသွားရင် အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ အကယ်လို့ ပြန်ရောင်းချင်ရင်တော့ ကျုပ်စေတာနာနဲ့ကျူညီပါမယ်”

“ဟူး . . . စိတ်ညစ်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ”

ကားက နိုင်ငံခြားသဘောသားတစ်ဦးဆီက ဝယ်လိုက်သည့်ကား

သစ်လေး။

သို့နှင့် သံယောဇဉ်စိတ်နှင့် မရောင်းဖြစ်တော့။

ခက်သည်က အိပ်မက်ဆိုး။

အူတန်းလန်းနှင့် ခွေးနက်ကြီး တစ်ရက်ခြားဆိုသလို သူ့အိပ်မက်

ကိုရောက်ရောက်လာပြီး သူ့ကို အငြိုးကြီးစွာရန်ပြုရန် ကြိုးစားနေ၍

မကြာခဏ လန့်လန့်အော်နေရသည်။

ဒါအပြင် . . .

မကြာခဏ ကားတိုက်မှု ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်မလိုလိုလည်း ကြုံ

ရ၏။ ခွေးတိုက်ပြီးကတည်းက သူတို့ကားကို တရော်ကင်ပွန်းနှင့်

ဆေးကြောသန့်စင်ခဲ့၏။ သွေးပေစွန်းသည့် ရှေ့ကားဘီးကို သွေးတစ်စက်

ကျန်အောင် ဆေးကြောခဲ့ပြီး ရေစင်ရေမန်းများနှင့် ပက်ဖျန်းခဲ့သည်။

အဲဒီကြားက ယာဉ်တိုက်မှုများဖြစ်ရမလိုလို ငါးကြိမ်ကြုံခဲ့ရသည်။

သူကားမောင်းရမှာကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေ၏။

ကားစတီယာတိုင်ကို ကိုင်လိုက်တိုင်း အူတန်းလန်းသွေးသံရဲခဲနှင့်

ခွေးနက်ကြီးကို ကားရှေ့မှန်မှာ မြင်နေရသလို ခံစားရသည်။

နောက်ဆုံး ဇနီးသည်က သူ့ကိုစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် ပြုရ

သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာ၏။ ဒီမှာ စိတ်ရောဂါဆရာဝန်က . . .

“ကိုမိုးမြင့်မောင် ခင်ဗျားစိတ်အဖွဲ့အလမ်း အိုဟာဖြစ်နေလို့ပါ။

အဲဒီအနိဋ္ဌာရုံကို မစွဲလမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတိုက်မိတာ တိရစ္ဆာန်လား၊ လူ

လား၊ ယာဉ်လား ပြောစမ်းပါဗျ”

“တိရစ္ဆာန်ပါ ဒေါက်တာ”

“သာမန်ခွေးတစ်ကောင်လား။ သိန်းချီတန်တဲ့ နိုင်ငံခြားမျိုး

အဖွဲ့ကြေးပေးရတဲ့ ခွေးလား”

“သာမန်ခွေးတစ်ကောင်ပါ”

“လျော်ကြေးရော ပေးခဲ့ရလား”

ကိုမိုးမြင့်မောင် သူ့ရဲ့ဟိုင်းလပ်ကားသစ်လေးကို ပြန်ရောင်းရင်
ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစား၏။ ဇနီးသည်နှင့်တိုင်ပင်ကြည့်တော့ ဇနီးသည်
က လုံးဝလက်မခံ။ ဦးသောင်းကတော့ ရောင်းမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုပြောပါဟု
ဆို၏။

ဇနီးသည်က ဦးသောင်းကိုလည်း မယုံကြည်။ ဦးသောင်းက ယခု
အခါ ကားပွဲစားတစ်ဦးလုပ်နေသည်။ တမင် ပေါ်ချောင်ကောင်းဈေးနှင့်ဝယ်
ပြီး ဈေးကောင်းပြန်ထုတ်ချင်လို့ အချဉ်ဖမ်း ခွင်ဖန် ခြောက်လုံးလှန်လှံ
ထည့်နေတာဖြစ်မှာဟု ဇနီးသည်ကသုံးသပ်၏။ မှန်ရာပြောရလျှင် သူ့အနေ
နှင့် ဒီကားလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ဒီကားလေး
က အသုံးဝင်နေတာကိုး။

၁၄၈ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“မပေးရပါဘူး”

“ပိုင်ရှင်ရော ရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူးဒေါက်တာ”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ခွေးလေးခွေးလွင့်တစ်ကောင်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကို အစွဲအလမ်းလုပ်ပြီး နှိပ်စက်နေရတာလဲ ကိုမိုးမောင်”

“သနားလို့ပါ ဆရာ”

“သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်အတွက် ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ မှဒီထဲစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်ရှိနေတာကို ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗျာ . . . ကိုယ်ရဲ့စိတ်ကျန်းမာရေးအတွက် ခင်ဗျားလေ့ကျင့် ရှုမြင်ပေးမှာက ခွေးဟာလူမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမျှလည်းအရေးမကြီးဘူး။ တရားသဘောအရ သေချိန်တန်လို့ သူ့ကံအကြောင်းတရားနဲ့သူ သေကျေပျက်စီးရတာပါလားလို့ နားလည်လက်ခံလိုက်ရင် ခင်ဗျားဦးခေါင်းထဲက စိုးရိမ်ရွံ့ကြောက်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားမှာပဲ။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းနိုင်ရင် ကျွန်တော်ပေးနေတဲ့ဆေးကို သောက်စရာတောင်မလိုဘူး။ ခင်ဗျားစိတ်နက်ပုံနဲ့အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်လက်ခံရဲ့လား ကိုမိုးမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

သူ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ထံမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ဆရာဝန်မှာကြားသည့်အတိုင်း စိတ်ကိုဆုံးမ ဖြေလျော့ကြည့်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အစွဲကမပျောက်ခဲ့။ နောက်ဆုံး သူကားမောင်းချင်စိတ် ကုန်ခန်းစပြုလာခဲ့တော့သည်။

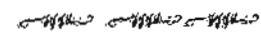
ကားပွဲစားကြီးဦးသောင်းကလည်း သူ့စပ်ဟပ်၍ ကြည့်လုပ်ရောင်းပေးပါမည်ဟုချည်း လေးငါးကြိမ် လာ၍ဆွယ်နေသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဒီကားကို မောင်းနေသရွေ့ ဒီအိပ်မက်ဆိုးကိုမြင်မက်ပြီးစိတ်

ပျောက်ချားတုန်လှုပ်မှုများ ဖြစ်နေရမည်။ ဒါဆို တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့

ဒီကားကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ရောင်းလိုက်လျှင် အိပ်မက်ဆိုးနှင့် စိတ်မလှုပ်ချောက်ချားခံစားနေရမှုများ ပျောက်ပျက်သွားလေမလား . . . ။

တစ်နေ့သောအခါ ဇနီးသည် ‘နေခြည်’က ထူးခြားသောလူကြီးကို အိမ်သို့ခေါ်လာ၏။ လူကြီးကား ဆံပင်ကုပ်ထောက်၊ တိုက်ပုံခွေးလက်လေးသစ်နှင့် လူကြီးဖြစ်၏။

ပုဆိုးကလည်း ကချင်ပုဆိုးအနွမ်းနှင့် ယောဂီရောင်လွယ်အိတ်လွယ်လို့၊ ကွမ်းတံတွေးများက ပါးစပ်နှင့်နှုတ်ခမ်းမွေးများမှာ ပေကျံ

“မောင်”

“ဘာလဲ နေခြည်”

“အဘကို ပင့်လာတယ် မောင်”

“ဘယ်က အဘတုံး”

“အဘနာမည်က ဦးရေချင်းအိုးတဲ့ မောင်ရဲ့”

၁၅၀ * ယောင့်ပိုင် (သန့်လှိုင်)

“သူက ဘာတုံး”

“အဘက တရားသမားပါမောင်။ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီများ နှစ်
မှာလှည့်တည်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုနေသူပါ။ အဲဒါ နေခြည်နဲ့ကြီးပြီး မောင်
ရဲ့ခံစားနေရတဲ့ဖြစ်စဉ်ကိုပြောပြတော့ အဘက သူပျောက်အောင်လုပ်
မယ်ဆိုလို့ခေါ်လာတာ”

ကိုမိုးမြင့်မောင်က ခပ်နွမ်းနွမ်းအဘိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး သိပ်အေး
မကြီးချင်သလိုရှိသော်လည်း သူလက်ရှိခံစားနေရသည့် ခံစားချက်ကို
ရှားပေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် သူတွေ့ချင်ပါသည်။

ဒီမှာ ဦးရေချမ်းအိုးဆိုသူ တိုက်ပုံရင်ကဲ့နှင့် အဘိုးကြီးက . . .

“အိပ်မပျော်ဘဲ ရောဂါနဲ့အိပ်မက်ဆိုးတွေကြုံပြီး စိတ်ချောက်
နေတာ ငါ့သားကြီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ သား”

လူကြီးရဲ့အသံမှာ ကရုဏာသံပါသည်။ ဩဇာသံပါသည်။ သူ
ဝင်စားသလို ဖြစ်သွား၏။

“နှစ်လလောက်ရှိပါပြီခင်ဗျ”

“ငါ့သားကြီးရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကိုအဓိက မြင်နေသေးလဲ
ဟုပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကားနဲ့တိုက်ကြိတ်မိပြီး အူတန်းလန်းနဲ့သေသွား
ခွေးနက်ကြီးကို ပကြာခဏ မြင်နေရပါတယ် အဘ”

“နေ့မှာမြင်ရလား၊ ညမှာမြင်ရလား”

“နေ့ရော ညရောပဲ၊ အိပ်မက်မက်တာက ပိုဆိုးနေပါတယ်”

“အခု မင်းကားကိုရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းချင်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့သား ရောင်းစရာမလိုဘူးဟေ့”

“ဗျာ”

ဘရေချမ်းအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲချွတ်ခန်း * ၁၅၁

“မင်းရောဂါကို ပျောက်အောင်လုပ်ပြီး အဲဒီကား အန္တရာယ်ကင်း
အောင် အဘလုပ်ပေးမယ်။ မင်းယုံရဲ့လား”

“အဘ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ တကယ်ရော ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ ငါ့သားက ဘရေချမ်းအိုး
အကြောင်း မသိသေးဘူးကိုး။ ဒီမှာ အဘလုပ်ပေးမယ်။ မင်း အဘခိုင်းတဲ့
အတိုင်းလုပ်မလား ပြော”

“အားလုံးကောင်းမယ်ဆိုရင် လုပ်မယ်ဗျာ”

“စိတ်ချ၊ နက်ဖြန်ခါကစပြီး မင်းရောဂါ မင်းခံစားချက်၊ မင်းအိပ်
မက်ဆိုးများ ဘရေချမ်းအိုးနဲ့တွေ့ပြီး ပျောက်ပြီလို့မှတ်လိုက်။ ဟေ့ . . .
သားကြီး”

“ဗျာ . . . ဗျာ”

“မင်းနာမည် ဘယ်သူ . . .”

“ကိုမိုးမြင့်မောင်ပါ ခင်ဗျာ”

“သား . . . မိုးမြင့်မောင်၊ တစ်ခုတော့ မှတ်ထားနော်”

“ဘာလဲ အဘ”

“ငါပျောက်စေရော မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးတော်မဟုတ်ဘူး၊ ဝိဇ္ဇာမဟုတ်
ဘူး နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘ”

~~~~~

“အခုလာရင်းကိစ္စကရော”

“သေဆုံးသွားတဲ့ ခွေးနစ်တစ်ကောင်အတွက် သူငယ်ကရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ဒါနဆွမ်း လာကပ်လှူတာပါဘုရား။ တရားလည်းပြပါဘုရား”

“ဒကာလေးက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်တယ်လား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဒကာလေးရေ . . . တို့များ ဗုဒ္ဓဝါဒအလိုမှာ တို့ဘုရားရှင်က ဘာဟောသလဲဆိုတော့ လူတွေသည် နောက်ဆုံးအသက်ထွက်ခါနီးကုန်ရင် အသန္တကစောကြောင့် သူတို့လားရမည့်ဘဝကို ကြိုနှိမ့်ပြသတဲ့ ကောင်းမှု ဘုသိုလ်ပြုခဲ့သူကတော့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အနီးမှာ ဘဝကောင်းကို ခြုံမြင်ပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာအသက်ကုန်လို့ ကောင်းရာသုဂတိဘုံ ရောက်ကြ တယ်တဲ့။ အကုသိုလ်အမှုများခဲ့သူများကတော့ သေခါနီး နောက်ဆုံးထွက် သက်မှာ မကောင်းတဲ့နှိမ့်တံဆိုးများကိုမြင်ပြီး လန့်အော်ရုန်းကန်သေကြရ တယ်။ အဲဒီလူမျိုးကတော့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယံဘုံများကို ရောက်သွားကြတယ်။ ဒကာလေးရဲ့ကားနဲ့ မတော်တဆ ကြိုတင်မိလို့သေ သွားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ဟာလည်း ဟိုဘဝက လူဖြစ်ခဲ့ဖူးသူလို့ ယူဆရင် တယ်။ သူ့ဘဝပေးအကုသိုလ်ကံကြောင့် ဒီဘဝ ခွေးတိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခဲ့ရတာ မှာ ဒကာကြီးက တမင်ကြိုတ်သတ်ခဲ့သလား”

“မဟုတ်ပါဘုရား။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ရတာပါ”

“ဝါဆို ဒကာကြီးမှာ အပြစ်ရှိသလား”

“မရှိတော့ မရှိနိုင်ပါဘူးဘုရား”

“အေး . . . အဲဒီလို လက်ခံပါ။ သေစေလိုသောဆန္ဒ ဒကာကြီး လုံးဝမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်နော်။ ဒီခွေးရဲ့ဘဝကိုက သံသရာခွေကြွေး ခုန်လို့ ခုလို အသေခံခဲ့ရသေးတာပဲ။ သံသရာဝဋ်ခွေကြွေး အကျော်ပြန်ဆပ် ပစ်လို့ခေါ်ရမှာပဲ။ သို့သော် သတ္တဝါပဲဖြစ်ဖြစ် လူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို တစ်စုံ ခြင်းရဲ့ပယောဂကြောင့် သေဆုံးကွယ်လွန်ရင် သူ့ရဲ့စိတ်က အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကိုလည်းပြီး နောက်ထပ် အပါယ်ဘုံသားဘဝနဲ့ မကျွတ်လွတ်နိုင်ဘဲ

နောက်နေ့ရောက်တော့ ဘရေ့ခ်အိုးခ်ဆိုသူက သူတို့အိမ်မှ ထထဲ ဟင်းများကိုချိုင့်ကြီးနှင့်ယူ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သူ့ကိုယ် သွား၏။ ဒီမှာ သက်တော်ရှည်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် သူတို့တွေ့ရ၏။

“အရှင်ဘုရား”

“ဘာတုံး . . . ဒကာကြီး ရေချမ်း”

“ဟောဒီ သားတပည့်ပါပဲဘုရား။ တပည့်တော်ကြီးလျှောက် ကျေးတစ်ကောင်ကို သူ့ကားနဲ့ကြိုတ်မိရာက အစွဲအလမ်းကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ မေးခွန်းအိမ်မပျော် ကားမောင်းမရဖြစ်နေသူပါဘုရား”

“ဖြေတာ . . . စိသွယ်လား”

“ဟိုလိုဘုရား”

၁၇၄ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ အနှောင့်အယှက်ပေးတာပဲ။ ဒကာကြီးနဲ့ အိပ်မက်က ဒကာကြီးရဲ့အစွဲအလမ်းနဲ့ ထပ်ပေါင်းလိုက်တော့ ခုလိုဖြစ်ရတာပဲ။ တစ်ခါ အကောင်းဘက်ပြန်တွေးရမယ်တဲ့။ သေသူခွေးဟာ သူ့ဘဝဆိုးက ကျွတ်ချင်လွတ်ချင်လို့ ဒကာကြီးကိုအိပ်မက်ပေးပြီး သူ့လုပ်တတ်သလို လုပ်ပြသတိပေးနေတာ။ အဲဒီလို အကောင်းဘက်ကမြင်ပြီး ခုလို သေဆုံးသူခွေးတစ်ကောင်ကို ရည်မှန်းပြီး ရဟန်းသံဃာအားဆွမ်းကပ်၍ အမျှပေးဝေခြင်း ကုသိုလ်ဒါနအကျိုးကြောင့် အဲဒီခွေးကလေးလည်း ကျွန်ုပ်ချိန်တန်၍ ယနေ့ပြုရသည့် သူ့အတွက်ရည်စူးလိုက်သော ကုသိုလ်အမှုဘာကကို နားလည်ခံစားရရင် သူ့လည်းဘဝကျွေးကောင်းပါပြီ။ ဒကာကြီးလည်း သံသယအစွဲ တာဝန်ကျေပါပြီဗျာ။ နားလည်ရဲ့လား။”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကိုင်း... နားလည်သဘောပေါက်ရင် ဘဝဟောင်းက ထောင်စွဲပေးသော ဆွေမျိုးအသိမိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားရည်စူးပြီး ဆွမ်းကပ်လှူပါဒကာ”

ကိုင်းမြင့်မောင် သက်တော်ရှည်ဘုန်းတော်ကြီးအား မှီသေစွာ ဆွမ်းကပ်လှူပြီး အမျှပေးဝေလိုက်သည်။

သည့်နောက် သူနှင့်ဘရေချမ်းအိုးတို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်ကြပြီး နက်ကြီး ကားကြိတ်သည့်နေရာမှာရပ်၍ ခွေးနက်ကြီးကိုရည်စူးပြီး ထပ်မံအမျှပေးဝေလိုက်ကြသည်။

ကိစ္စပြီးသည်နှင့် အိမ်ပြန်လာကြပြီး...

“သားကြီး”

“ခင်ဗျာ... အဘ”

“မင်းခွေးကြိတ်မိတဲ့ကားဘီးကို အသစ်လဲလိုက်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“လဲမှာသာ လဲလိုက်ပါကွာ”

သည့်နောက် အဘရေချမ်းရဲ့စကားအတိုင်း ခွေးနက်ကြီးကြီး

ဘရေချမ်းအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲအလမ်းနဲ့ * ၁၇၅

သေည့် ကားရေညာဘီးကိုဖြုတ်၍ ဘီးအသစ်လဲလိုက်ကြသည်။ အဘရေချမ်းအိုးက ကားဘီးအဟောင်းကိုလိုမ့်တွန်းယူပြီး အမှိုက်ပုံမှာ သွားလွှင့်ပစ်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာပြောခဲ့လိုက်သည်။ အဲဒီဘီး ပြန်မသုံးနဲ့ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

ပြီး... ဘုရားစင်ပေါ်မှ တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော် ဘုရားကြီး အရှင်ဦးဥတ္တမသာရရဲ့ ပရိတ်ရေမန်းကို အဘက တောင်းယူစိုက်ပြီး ဂါထာမန္တန်ဂုဏ်တော်များရွတ်ဆိုကာ ကားကိုပက်ဖျန်းလိုက်သည်။ အောင်သပြေပန်းများ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

သူ့ကိုလည်း ရေစင်ရေမန်းများ တိုက်လိုက်သည်။

“ဟေ့... သားကြီး”

“ခင်ဗျာ... အဘ”

“အားလုံးပြီးသွားပြီကွာ”

“ဗျာ”

“အားလုံးပြီးသွားပြီ။ ဒီနေ့ကစ၍ မင်းစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်တော့။ ဘာအိပ်မက်ဆိုးမျှ မမက်စေရဘူး။ ဟောဒီကားလည်း ရောင်းစရာမလိုတော့ဘူး။ ဘာယာဉ်တိုက်မှုမျှလည်း ဖြစ်စရာမလိုဘူး။ အရေးကြီးတာက ကားမောင်းခါနီးကျရင် မေတ္တာသုတ်ကို (၃)ခေါက်၊ (၉)ခေါက်ရွတ်ပြီး ထူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများကို မေတ္တာပို့၊ ပြီးရင်မောင်း။ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ယာဉ်စည်းကမ်းနဲ့အညီမောင်း။ မင်းရောမင်းကားရော ကောင်းသထက်ကောင်းပြီဟေ့၊ ယုံရဲ့လား”

“ယုံပါတယ် အဘရယ်”

“ဟေ့ကောင်... သားကြီး”

“ခင်ဗျာ အဘ”

“တစ်ခုတော့ မှတ်ထားနော်”

“ဘာများပါလိမ့် အဘရယ်”

“ငါ ရေချမ်းအိုးဟာ ဘိုးတော်မဟုတ်ဘူး၊ ဝိဇ္ဇာမဟုတ်ဘူး။

၁၅၆ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ပျောက်စေဆရာမဟုတ်ဘူး။ ပယောဂဆရာမဟုတ်ဘူး။ ရတနာမြတ် သုံးပါးကို
အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မင်းလိုလူထဲက လူပဲ ကွ။ ကြားလား
ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ထိုနေ့ညက ဘုရားရှိခိုး၊ ပရိတ်ရွတ် အမျှအတန်းပေးဝေပြီး
အိပ်လိုက်တာ ဘာအိပ်မက်ဆိုးမျှမမက်။

နောက်နေ့ နောက်နေ့ညများမှာလည်း ဘာအိပ်မက်ဆိုးမှမတွေ့
တော့။

အဘရေချမ်းအိုးမှာခဲ့သလို မိုးလင်းသည်နှင့် မေတ္တာသုတ်ကိုရွတ်
မေတ္တာပို့သပြီး အနန္တောအနန္တငါးပါး ရည်မှန်းကန်တော့၍ ကားမောင်
လိုက်ရာ စိတ်နှလုံးကြည်အေးချမ်းပြီး အန္တရာယ်ကင်းဝေးခဲ့ရ၏။ ကိုယ့်
မောင်တို့ လင်ရောမယားရော ဝမ်းသာလိုက်ရတာ။ စိတ်ရောဂါကုဆရာ
ကြီးကလည်း ဝမ်းသာလို့မဆုံး။

ဒီမှာ ကားပွဲစားကြီးဦးသောင်းက ကားရောင်းမှာလားဟုလား
ပြန်သည်။ လိုချင်သူရှိနေလို့တဲ့။ မိုးမြင့်မောင်တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘရေချမ်းအိုး၏ ခွေးတစ်ကောင်အစွဲချွတ်ခန်း * ၁၅၇

“ဦးသောင်း . . . ကျုပ်ကားကို မနောမယပတ္တမြားနဲ့ လာလဲ
ရင်တောင် လုံးဝမရောင်းဘူး ဦးသောင်းရေ၊ ဂိုးတော့ . . . အမြန်ဂိုးတော့”

ကားပွဲစားဦးသောင်း ဘယ်လိုမျှမရနိုင်မှန်းသိရသောအခါ သူ့
ကားများ လုံးဝအရာမဝင်တော့သည့်အကြောင်း သဘောပေါက်ပြီး ချာခနဲ
ထုညှပ်ပြန်၍သွားလေသည်။

ဦးသောင်းပြန်သွားသည်နှင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ကျေးဇူးရှင်ဘရေ
ချမ်းအိုးနှင့် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုရည်မှန်း၍ ဦးတော်တင်
မေတ္တာများ ပို့သလိုက်ကြလေသည်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ပုံပျက်ပန်းပွက်ရသေ့ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင်

(. . . . .) သချိုင်းသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုရူပဗေဒတို့ ရောက်ရှိ
သောအခါ ပုံပျက်ပန်းပွက်ရသေ့ကြီးသည် ပေစာထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို
ပြန်ပတ်နေ၏။

“ဗျို . . . ရသေ့ကြီး”

“ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲကွ။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်”

“ကျုပ်တို့ကလည်း ရသေ့ကြီးအလုပ်အကြောင်း သိချင်လေ့လာ
နိုင်လို့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ယူလာခဲ့တာပါဗျ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ . . . ဖို့။ အရူးပါးစပ်က နတ်စကား
ထွက်လို့။ နေပါဦး တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်လို့ ပြောရအောင် အချိန်ရဲ့တန်ဖိုး
မင်းတို့က သိလို့နားလည်လို့လား”

၁၆၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးကား ကျွန်ုပ်တို့ကိုတွေ့သည်နှင့် ငြိမ်မိတော့။ ပြန်တီးလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကို ရိလျှင်ထေ့လျှင် သူကလည်း ပြန်ပက် ပြန်ရွံ့ ပြန်ငေါ့လေ့ရှိ၏။

“နားလည်တာပေါ့ဗျ။ နိုင်ငံခြားပြန်တွေပဲ ဥစ္စာ”

“အဲဒါဆို ပြောပါဦးကွာ အချိန်ရဲ့တန်ဖိုး”

“ကျုပ်တို့ဆိုရင်ဗျာ၊ အရွယ်ရောက်ကတည်းက အချိန်ကို စနစ်တကျယောင်းဆွဲပြီးလေ့ကျင့်ခဲ့လို့ အသက်သုံးဆယ်မတိုင်ခင်မှာ ဘွဲ့နှစ်မှူးရပြီး နိုင်ငံတကာတောင်လှည့်ခဲ့ရပြီဥစ္စာ။ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးမချတတ်တော့ အချို့အသက်သာကြီးရော သေစာရှင်စာနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ရင်း ရန်ကုန်မရောက်မှူးဘဲသေရတာ အများကြီးဗျ”

“ဟို ... မောင်ရင်ကရောကွာ၊ နှိုးပါဦးလား”

ဒီမှာ ကိုဓာတုက အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကို ပစ်ချရင်းမှ -

“စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေတဲ့ကာလမှာ အချိန်ဟာ သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ ရသေးကြီးရာ။ အချိန်နောက်ကျလို့ တိုက်ပွဲမှာစစ်ရှုံးရပြီး အချိန်မော့လို့ အချိန်မှန်ကန်တိကျလို့ စစ်ပွဲမှာကိုယ်ကလက်ဦးရပြီး နိုင်ခဲ့ရတာတွေဟာ ကမ္ဘာ့သမိုင်း၊ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ နည်းမှမနည်းပဲဥစ္စာ”

“ဒါပဲလားကွ”

“အချိန်စီ ခေတ်ပေါ်ပဋိပစ္စိုဆေးဝါးများကို တီထွင်ကြဆဲထုတ်လုပ်နိုင်ကြလို့ ဆေးပညာရှင်ကြီးတွေ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ရောဂါဆိုးကြီးများထဲက ကယ်ဆယ်လုယူနိုင်တာရော ရသေးကြီးသိရဲ့လား”

“ဒါဆို အချိန်မတိုင်ခင် အရွယ်မရောက်ခင် သေရတာကျတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ဒါက သေနေ့စေ့လို့ သေရတာပဲဗျာ”

“သေနေ့စေ့တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲကွ”

“ရသေးကြီး ... ခင်ဗျား ကတ်တီးကတ်ဖဲ့စကားတွေ လျှောက်က။ အသက်မရှိတဲ့နေ့ဟာ သေနေ့စေ့တဲ့နေ့ပဲ သိလား”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အောင် * ၁၆၁

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား အချိန်ရဲ့တန်ဖိုးနဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်၊ အချိန်အကြောင်းကိုသိရင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို အလည်ရတယ်ကွ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ။ မသေခင် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ရင် ပြီးပြီပေါ့”

“လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဆိုတာ အတ္တနဲ့ပရ နှစ်ခုရှိသကွ။ ပရအတွက်တို့လုပ်ခဲ့တဲ့ ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ငါလက်ခံတယ်။ သေရင်ဘဝကူးတောင်းဖို့လည်း လိုသကွ။ ဆရာတော်တစ်ပါးမိန့်ခဲ့တာရှိသကွ ရှုပရ။ လူတွေဟာ နေရမယ့်ရက်တွေများနေလို့ သေရမည့်တစ်ရက်ကို မေ့နေကြတယ်။ အဲဒီလိုမေ့နေလို့ သံယောဇဉ်တွေ၊ သမု ဒယတွေ၊ အတ္တတဏှာတွေ လောဘ၊ ဒေါသ မောဟအစွဲနဲ့သေပြီးနောက် ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ သူရကယ်ဘဝကို ရောက်ကုန်ကြတာလို့ ပြောထားတယ်ကွ”

“ဒါ မှန်လို့လားဗျ”

“ဟ ... ဒါ ငါတို့ဗုဒ္ဓက ကြိုးဟောခဲ့တဲ့ ဓမ္မတရားအစစ်ကွ”

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး ငြင်းခုံဆွေးနွေးနေစဉ် အသက်(၃၀)အရွယ်ရှိသော မိန်းမရွယ်ခပ်ချောချောနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိနေရာ သင်္ချိုင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့က နာရေးကိစ္စအတွက် လာကြသူများဟုသာ ယူဆမိ၏။ ချိုင်းပေကိုး။ မည်သူက အလည်အပတ်လာမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သာ ထူးဆန်းသောရသေးကြီးရဲ့ ပညာအစွမ်း၊ ဉာဏ်အစွမ်း၊ ဂမ္ဘီရအစွမ်း၊ နိဗ္ဗာန်နိဂ္ဂဟိတသိလို၍ တကူးတကလာနေခြင်းဖြစ်၏။

အသားဖြူဖြူနှင့် အသားညိုညို လုံးကြီးပေါက်လှ သန့်သန့်ပြန့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးကို ရိုရိုသေသေ ဦးချတော့ကြ၏။

“ဒကာမကြီးတို့က ဘယ်ကများတုံး”

“ရန်ကုန်က လာတာပါဘုရား”

“နာမည်များကရော ဘယ်လိုခေါ်ကြသတုံးကွယ့်”

၁၆၂ * ယောင်ျိုင်း (သန်လျင်)

“ကျွန်မအမည်က သီတာဝင်းပါဘုရား”

“ကျွန်မအမည်က မနီလာဆင့်ပါဘုရား”

“ဘာကိစ္စရှိလို့တုံးကွယ့်”

ဒီမှာ အသားဖြူဖြူနှင့် သီတာဝင်းဆိုသူက ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာစိမ်းနှစ်ဦးကို မသိမသာလှည့်ကြည့်ရင်း ပြောရခက်ခဲသလို ရှိနေသည်ကို ရသေ့ကြီးကရိပ်မိသွားပြီး...

“ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ကြောင့်လား”

“အဲ... အဲ”

“ရသေ့ကြီး ဟိုလူနှစ်ယောက်လို့ လုပ်ပါဗျ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့အသိဉာဏ်က တိရစ္ဆာန်သာသာကွားတွေ၊ ဆင်တွေ၊ မျောက်တွေက မင်းတို့ထက်အကင်းပါးသေးတယ်။ အဲဒီတိရစ္ဆာန်တွေကို အတန်းပညာနဲ့ အတတ်ပညာသင်ပေးလို့ရရင် မင်းတို့ထက်သာမယ်ကိုယ့်လူ၊ နားလည်လား”

“တောက်”

“ဖွဲတယ်ကွ”

ကျွန်ုပ်တို့ကား ဧည့်သည်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးရှေ့မှာ ရန်မဖြစ်ချင်သာ အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ လုံးဝမကျေနပ်။

“ဒီမှာ သမီးတို့၊ သင်းတို့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့။ ပညာတတ်ဘောလော နုလပိန်းတုံးတွေ ခေါက်ထား။ ပြောစရာရှိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော။ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို... ဟို အဆောင်လိုချင်လို့ပါ ဘရသေ့”

“ဟေ... အဆောင်၊ ဘာအဆောင်များပါလိမ့် သမီးတို့ရဲ့။ ဒီမှာ သီတာဝင်းဆိုသူအမျိုးသမီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာပြုနေတာ ဖြင့်...”

“မျက်နှာပွင့်အဆောင်ပါရင်”

“ဟိုသမီး ဒကာမကရောဗျာ”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင် * ၁၆၃

“အန္တရာယ်ကင်း အဆောင်လက်ဖွဲ့လိုချင်လို့ပါ အဘရသေ့”

“အိမ်း... ကောင်းကြပေပေါ့ကွာ”

ဒီမှာပဲ ကျွန်ုပ်က အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဝင်၍နောက်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ညီမတို့ရဲ့”

“ရှင် ဘာများပါလိမ့်ရှင်”

“မျက်နှာပွင့်စွမ်းလား မစွမ်းလားမသိဘူး။ ဒီဘရသေ့ကြီး နေ့တိုင်း

ပဲပြုတ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ချည်း ဝါးတီးဖွင့်နေရတယ် ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခွပ်ချက်ကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကရယ်ကြပြီး...

“ဟုတ်လား ဘရသေ့”

“အေးဟ... ငါဆွမ်းခံလို့ရတဲ့ ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ပဲပြုတ်အကျန်တောင် ဟိုသမီးကကွေးက မစားရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ခပ်... ခပ်... ခပ်... ခပ်”

“အဟစ်... ဟစ်... ဟစ်”

မရပါကလား။ ဤပုံပျက်ပန်းရသေ့ကြီးကား စကားကျကိုနင်း၍ နှစ်ပြားမတန်အောင်ဖဲ့တော့ လူလည် လူနပ် လူပါး ရသေ့ကြီးပါကလား။

“နေပါဦး သမီးတို့ရဲ့။ ငါက အဆောင်လက်ဖွဲ့ပေးနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကပြောလို့တုံး”

“လှိုင်မြို့နယ်က စာရေးဆရာ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းပြောလို့ပါ”

“ဟို ခြေထောက်ခွေးကိုက်ခံရလို့ ဆာတာဆာတာဖြစ်နေတဲ့ ငရူးမဟုတ်လား”

“ခွေးကိုက်ခံရတာမဟုတ်ပါဘူး ဘရသေ့ရဲ့။ တောထဲမှာ အမဲလိုက်ရင်း ဝက်ခံနဲ့နပ်နားလုံးရာက...”

“ဖိုး... ဒီလေကြီးကောင်ပြောတိုင်း မယုံစမ်းပါနဲ့ဟာ။ ငါအသိဆုံးပါ။ မူးမူးနဲ့ခွေးကိုက်ခံရလို့ အဲဒါ ငါ့ဆီမှာ ခွေးမကိုက်အဆောင်လာတောင်းဖူးတယ်။ အဲဒါ ငါက မေတ္တသုတ်ရလားလို့မေးတော့ မေတ္တသုတ်

www.burmeseclassic.com

၁၆၄ * မောင်ညိုဦး (သန်လျင်)

မရဘူး။ တွံတေးသိန်းတန်ဆိုတဲ့ ပန်းခွယ်ကစိမ်းသီချင်းပဲ ရတယ်ဆိုပြီး မူးမူးနဲ့ဆိုပြလို. နားမခံသာတဲ့အဆုံး သင်္ချိုင်းခွေးတွေနဲ့ ဂျူးတိုက်လွှတ်မှု ပြေးရော။ ဒီသိန်းဝင်းက ငချွန်ဟ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာရသေ့ရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် စီရင်ပေးပါဘရယ်”

ဒီမှာ အသားညိုညိုနှင့် မနီလာဆင့်ဆိုသူကလည်း...

“သမီးကလည်း သရဲတစ္ဆေသိပ်ကြောက်လို့ ဘာရသေ့ရဲ့။ တစ်ခုခုတော့ စီရင်ပေးပါ ဘာရသေ့ရယ်။ ဘာရသေ့ကို အားကိုးပြီးလာရတာပါ”

“အင်း... ခက်တာပဲ။ ဒါနဲ့သမီးတို့က ဘာလူမျိုးလဲ”

“မြန်မာလူမျိုးပါရှင်”

“ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကရော”

“မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာပါပဲ ဘာရသေ့”

“မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာရော နားလည်ကြရဲ့လား”

“မိဘ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့တာကို ပြောတာပါရှင်”

ဒီမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက မဆီမဆိုင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ရော မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာသိလား”

“လက်ဆင့်ကမ်းကိုးကွယ်တာကို ပြောတာပေါ့ဗျ”

“အင်း... နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိသေးသံဟ။ ဒါဆို လူရာ ဝင်နိုင်ရဲ့ဟေ့ အဟေ့”

ကြည့်ဗျာ၊ အသားလွတ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဖဲနေတာ

“သမီးတို့ မိဘဘိုးဘွားက ဒီဘာသာကိုကိုးကွယ်လို့ ငါတို့လည်း

ဒီဘာသာကို မိဘဘိုးဘွားအလိုကျ ကိုးကွယ်ထားသည့် မိရိုးဖလာကိုးကွယ်မှု ဖြစ်သော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အစစ် မဟုတ်သေးဘူးကွယ်”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာရသေ့”

“ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃ ဒီရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ အနှစ်သာရကို ယုံကြည်

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင် * ၁၆၅

မြတ်နိုး လေးစားသဘောပေါက်ပြီး အကြွင်းမဲ့လက်ခံယုံကြည်မှု ကိုးကွယ် နာသာလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ် ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ မေးကြည့်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဗုဒ္ဓဆိုတာဘာလဲ”

“ဘုရားပါရှင်”

“ဓမ္မဆိုတာရော”

“ဗုဒ္ဓရဲ့တရားတော်ပါ”

“သံဃဆိုတာရော”

“ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓမ္မကိုဆင့်ပွားနေသည့် ဘုရားသားတော် အရှင် သျှမြတ်များပါ ဘာရသေ့”

“ဒီထက် ပိုသိသေးလား၊ ပြောနိုင်လား”

“မသိပါ ဘာရသေ့”

“ဟိုကောင် နှစ်ကောင်ရော၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတာသိလား၊ နားလည်လား”

လုပ်ပြန်ပါပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာ အာချောင်ချင်ရင် ချွီးချင်ရင် ကိုယ့် ဆုံးကြောင်းနှင့်ကိုယ်မသွားဘဲ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးဘက်လှည့်၍ အသားလွတ် ဗုဒ္ဓပေးနေပြန်၏။

“ရသေ့ကြီး ကျွန်ုပ်တို့သိတာက ဆိုကရေးတီး၊ နယူတန်၊ အာဒီ အမ်၊ လီယိုတော်လိစတိုင်း၊ ချက်ကော့၊ ဟာရီးလ်ဇော်ဘင်၊ မစ်ခေး(လ်) နိုလိုကော့၊ ရာဘင်ဒရာနတ်တရီး၊ လီနင် ဒါပဲသိတယ်။ ရသေ့ကြီး အဲဒီ ချွီးလ်တွေသိလားပြော”

ကြာတော့ အနားထားပြီး မိန်းကလေးနှစ်ဦးရှေ့မှာ အသားလွတ် အခွပ်ခံနေရ၍ ရှိပြီးပြောချလိုက်သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ပြလိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးကား ကမ္ဘာကျော်သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ နိုင်ငံရေးအကျော်အမော်များဖြစ်၏။

ဒီမှာ ရသေ့ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

၁၆၆ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

အင်္ဂလိပ်လို ပြောချလိုက်၏။ ၎င်း၏ အင်္ဂလိပ်လိုပြောချက်ကို မြန်မာပြန်ချလျှင် . . .

“မင်းရွတ်ပြတဲ့ ငနဲသားတွေက ရာဟုလာရှင်သာမဏေလောက် ဘုန်းတန်ခိုးနဲ့ မပြည့်စုံပါဘူးတဲ့”

ခံပြင်းစရာများ . . . တကယ်။ သူ့ရဲ့အပြောကို ဟိုမိန်းမချောနှစ်ယောက်က နားလည်ပုံရတယ်ဗျ။ ပြုံးလို့။

“ဒီမှာ သမီးတို့၊ ဒကာမလေးတို့ရဲ့ ဒီမေးခွန်းတွေကို ဘာရသေ့ဘာကြောင့်မေးရသလဲဆိုတော့ မင်းတို့ကို အဖိုးတန်တဲ့အဆောင်ပေးချင်နေလို့”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး မျက်လုံးများကျယ်၍ ဝမ်းသာသွားကြ၏။ အဆောင်ဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဤပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို နှက်ချင်နေသည်မှာကြာပြီ။ သို့သော် သူက ချည်း ပညာများပြပြသွား၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပညာတတ်များလိုမဲ့ခံနေရ၏။

ယခု အဆောင်ပေးတော့မည်တဲ့။

လက်ဖွဲ့လား၊ အင်းလား၊ အမြူတေလား၊ သူ ဘယ်လိုညာဖြန့်လှည့်ဖြား၍ ခွင်ဖန်မည်မသိ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ဒီသင်္ချိုင်း ဒီမြို့ကနေတော့ကလိန်ထော့ကလိန်နှင့် ပြေးရပြီသာမှတ်ပေရော။

“တကယ်လားဟင် ဘာရသေ့”

“ဒီနေ့ပေးမှာလားဟင် ဘာ . . . ဘာရသေ့”

“ဒီနေ့ပဲ ပေးလိုက်မှာပါ”

“အို . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘာရသေ့ရယ်။ ဒါ . . . ဒါဆို ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းပြောတာ မှန်နေပြီပေါ့။ အပြန်ကျရင် ဦးသိန်းဝင်းကို ဘာလန်ဒီတစ်ပုလင်း . . .”

“ဘရန်ဒီလုပ်ပါ မသိတာရယ်၊ ညည်းကလဲ”

“အဲ . . . အဲ . . . အဲဒါ တစ်ပုလင်းဝယ် လက်ဆောင်ပေးရမှာပဲ”
ယခုအချိန်လောက်ဆိုမူ စာရေးဆရာ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ညီ တံတွေးများသီး၍ ခလုတ်တိုက်ကာ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပိုးမျိုးနွယ်တစ်ရာကျော်တို့ အိသီယိုးပီးယားဆိုင်းဝံတီး၍ မြူးရှာရောမည်။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းခင်ဗျာ၊ အတိတ်နိမိတ်များကို ကြုံမြင်ခဲ့ပါလျှင် ဆံသင်ညိုကျပ်ကင်အမြည်းနှင့် ရင်ဖွင့်၍ စောင့်လင့်ပါကုန်။

“အေး . . . ဘာရသေ့ ပြောပြမယ်။ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃံ အဲဒီနည်းကို သရဏဂုံလိုခေါ်တယ်။ သရဏဂုံအဓိပ္ပာယ်ရော သိရဲ့လား”

“ရှင်းပြပါ ဘာရသေ့”

“ဟိုကောင်နှစ်ကောင်တော့ မေးမနေတော့ပါဘူး၊ ဖွတ်ကျားတွေ ဒီလိုကွယ်၊ သရဏဂုံဆိုတာ သရဏ + ဂမနက ဆင်းသက်လာတာ။ သရဏ)ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ (ဂမန) အသိအမှတ်ပြုလျက် ဆည်းကပ်ခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကိုးကွယ်ရာအစစ်ဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုလျက် ရိုသေစွာဆည်းကပ်ခြင်းကို သရဏဂုံခေါ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓဆိုတာကို အလျင်သိနားလည်ရမယ်။ ဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓနှစ်မျိုးရှိတယ်။ ပုဂ္ဂလိကသေသဗုဒ္ဓဆိုတာက အလုံးစုံရှိသမျှ (ဥပယုဂဓမ္မ) ကုသမျှကို ထိုးထွင်းသိမြင်တော်မူသော (ဝိပဏ္ဍိယာတန) ခန္ဓာငါးပါးအပေါင်းကိုစွဲ၍ ပညတ်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓကတစ်ပါး။

“တစ်ခါ ဓမ္မဝိသေသနဗုဒ္ဓဆိုတာ သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို ခြားသိမြင်တော်မူတတ်သော အရဟတ္တမဂ်နှင့်ယှဉ်သည့် (ပညိန္ဒြေ)စွဲလို့ ပညတ်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓလို့ခေါ်တယ်။ စင်စစ်အားဖြင့်ပြောရရင် အလုံးစုံသော တရားအပေါင်းတို့ကို ဝိုင်းခြားထင်မြင် သိမြင်တော်မူသည့် သဗ္ဗညုတဇ္ဇာတ်တော်အထွတ်ရောက်အပ်သူကို ဗုဒ္ဓလို့ခေါ်သတဲ့။

“ဓမ္မဆိုတာ သမီးတို့ပြောသလို တရား၊ ဘုရားရှင်ဟောသည့် တရား။ ဒီတရားက သံသရာလို့ခေါ်တဲ့ ညွှန်ပျောင်းကနေ နိဗ္ဗာန်တည်းကသော ကြည်းကုန်။ ချမ်းသာအရပ်ကိုရောက်အောင် ညွှန်ပြတတ်လို့ ဆင်ကြောင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှလုံးဆင်းရဲခြင်းကို သုတ်သင်၍ သတ္တဝါတို့၏ သက်သာရာကိုပေးတတ်လို့ (ဓမ္မ)တရားလို့ ခေါ်တယ်ကွယ်။

www.burmeseclassic.com

၁၆၈ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“သံဃာဆိုတာက ဘုရားရှင်ဓမ္မတရားကို ဆင့်ပွားသူ ဝိနည်းအညီ မစွန်းမပေါက်အောင်နေသောသူ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းစသော လှူဖွယ် ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဂရုဂရုထားစွန့်ကြဲလှူဒါန်းသူအား လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတော်သော ချမ်းသာခြင်းအကျိုးကို ပြသောကြောင့် သံဃာလို့ခေါ်တယ်။

“အဲဒီ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာသုံးပါးကို ရတနာလို့ခေါ်တယ်။

စိတ္တိကတံ၊ မဟဂ္ဂဉ္စ၊ အတုလံ ဒုလ္လဘ ဒဿနံ၊

အနောမ သတ္တ၊ ပရိဘောဂံ၊ ရတနံ၊ တေန ဝုစ္စတိ။

“စိတ္တကတည၊ သတ္တဝါတို့၏စိတ်ကို လွန်စွာကြည်ညိုစေတတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မဟဂ္ဂဉ္စ-အဘိုးအနုတ္တထိုက်တန်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အတုလဉ္စ-အတုမရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒုလ္လဘဒဿနဉ္စ-ဖူးမြင်ခြင်းကား ရခဲသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အနောမသတ္တ-ပရိဘောဂဉ္စ-ပညတ်သောသူတို့နှင့် မထိုက်တန်၊ သူမြတ်တို့သုံးဆောင်ရာ ဖြစ်သော အနက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ တေန(ပစ္စအတ္ထေန) ထိုငါးပါးသော အနက်ကြောင့် ရတနံ- ရတနာဣတိ-ရတနာဟူ၍ ဝုစ္စတိဆိုအပ်၏တဲ့။

“ကောင်းပြီ။ သရဏဂုံသုံးပါးကို သိပြီ။ ဒါသည် အမြတ်ဆုံး ရတနာဆိုသလို ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ သရဏဂုံ ရတနာဖြစ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရင် ဘယ်လိုအကျိုးကိုရမလဲ။ ဒီဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်သော သူတို့အား သရဏဂုံတည်သောကြောင့် လောင်စေတတ်၊ လွန်မင်းစွာဆင်းရဲစေတတ်၊ အပါယ်လေးပါးဒုက္ခတို့ကို လာစေတတ်၊ ဘဝတိုင်းညစ်နွမ်းစေတတ်၊ ဘဝအဆက်ဆက် နှိပ်စက်တတ်သော ဘေးအပေါင်း၊ ရန်အပေါင်းတို့မှ ဖယ်ရှားသုတ်သင် ထုတ်ဆောင်စေတယ်တဲ့။

“ဘယ်လိုပယောဂအနှောင့်အယှက်မျှ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးစေမရဘူး။ ကျရောက်လာမည့်အန္တရာယ်ကို တားဆီးတယ်။ ဘရသေ့ကိုယ်တို့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဘေးဆိုးတစ်ခုအကြောင်းပြောပြမယ် နားထောင်ကြမလား။”

“နားထောင်ပါမယ် ဘရသေ့”

ပုံနှိပ်ပန်းပွက်ရသေ့ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင် * ၁၆၉

“ပြီးရင်ပေးနော် ဘရသေ့”

“အေးပါ . . . ရရပါစေမယ်”

“ဟိုနှစ်ကောင် နားထောင်မှာလား။ မထောင်ချင်ရင် ဂူပေါ်သွားမိနေ”

“အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင် နားထောင်မယ်ဗျာ”

“ဦး . . . ဘရဟတ်ကင်း အင်္ဂလိပ်လောက်တတ်တဲ့ ကောင်တွေက ကြီးကျယ်လို့၊ ဒီလိုကွ . . . တစ်နေ့ကျရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ငါအင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီး မင်းတို့အင်္ဂလန်က ပရိသတ်လောက လေ့လာရေးဆောင်းချုပ်ကြီးကို ပို့လိုက်မယ်သိလား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

“ဟို . . . ဦးဇင်းကြီးပြောသလိုပေါ့ ဘရသေ့ကြီးရာ။ အသာနေအပ်ပဉ္စင်း ကြာရှည်ကြည့်ရအောင်တဲ့၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား စောင့်မယ်၊ စောင့်နေမယ်။ ဂျင်ဆင်းအားတိုးဆေးစားပြီး စောင့်နေမယ် ရသေ့ကြီးရေ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား ”

“ဒီလိုကွ သမီးတို့ရဲ့။ ဘရသေ့လူဝတ်ဘဝငယ်ရွယ်စဉ်က အတော်အကွဆင်းရဲနှင့် ဝေပေတေတေ နေခဲ့ရသူဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အချစ်ဆုံး မိဘမိသားကွယ်လွန်သွားတော့ အားကိုးစရာမရှိတော့ဘူး။

အခု ညည်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့အင်္ဂါရုပ်က မျက်လုံးတစ်လုံး ကျောက်မျက်လုံး၊ နားရွက်က ကုလားမအိုကြီးနားရွက်လို တွဲရဲ့ဗျာ။ နားအချိုင့်ခွက်ကြီးကပါ၊ လက်ကတစ်ဖက်တို တစ်ဖက်ရှည်၊ ခြေထောက်တစ်ဖက်နိမ့် လူ့လောကထဲ လူအဖြစ်ရောက်လာခဲ့ပေမဲ့ လူနဲ့မတူဘူး။ တစ္ဆေသရဲရုပ်ပေါက်နေတော့ ဘယ်ဆွေမျိုးသားချင်းကမျှ လက်သင့်ကြဘူး။ ကျက်သရေယုတ်တယ်ဆိုပြီး အော်ငေါက်နှင်လွှတ်ကြတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားကပ်ရပ်နေတော့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်း ငြိမြင်နှိပ်စက်လို့ ပြေးရပြန်ရော။ အဲဒီလိုနဲ့ သနားတဲ့လူအချို့

၁၇၂ * ယောင်ညိုပိုင် (သန်းလွင်)

ရှင်း။ အိမ်မှာ တစ်နေ့ ထမင်းစားဖိတ်ရင်း အမေတို့နဲ့ ရင်းနှီးရအောင်ပဲ ပါ ဆရာကြီးရှင်း”

“အိမ်... တစ်နေ့ဆုံကြတာပေါ့ နမကြီးရယ်”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော် ဆရာကြီး”

“အေး... အေး... သွားပါဗျာ၊ သွားပါ။ အကူအညီလိုက်လည်း အချိန်မရွေးပြောနော် နမကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်း”

မရွှေချမ်းသာဆိုသူဟာ ငါ့ကိုရှိခိုးကန်တော့ပြီး မြင်းလှည်းစီးတဲ့ ပြန်သွားလေရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ငွေအားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာအိမ်ပဌာန်းပွဲတစ်ခုမှာ ကူညီပါဝင်ဆောင်ရွက်နေတုန်း မရွှေချမ်းသာရောက်လာပါရော...

ဟေ့။ “ဆရာကြီး”

ရောက် “ဟော... ရွှေချမ်းသာ ဘာအကြောင်းများရှိလို့တုံးဗျာ”

“ဆရာကြီးကို အမေက ဒီညနေ ထမင်းစားဖိတ်ခိုင်းလို့”

“အို... အားနာစရာ နမကြီးရယ်”

“အကုန်စီစဉ်ပြီးပါပြီ ဆရာကြီးရဲ့။ အခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ရင်”

ဒါနဲ့ ပဌာန်းပွဲက ဘုန်းကြီးရဟန်းနှင့် ကပ္ပိယများကိုခွင့်ပန်သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အိမ်ဆရာတော်ကြီးက သက်တော်(သန္တန်)ရရှိပြီ။ သီပေါမင်းပါတော်မူတာကို မြင်တဲ့ဘုန်းကြီးကွယ်။ ခါးလည်းကိုင် မျက်စိလည်းဝေသီလို့။ ဒါပေမဲ့ သီလ၊ သမာဓိ အလွန်ကောင်းတယ်။ အကြံအမြင်လည်း ပေါက်ရောက်တယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဦးချခွင့်ပန်ပြီးပြန်အထွက်...

“ဒကာကြီး”

“ဘုရား”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင် * ၁၇၃

ဆရာတော်ဘုရားကြီးလှမ်းခေါ်လို့ ကျောင်းဝရောက်မှပြန်ဝင်ပြီး သက်အုပ်ချီ နာခံနေလိုက်စဉ်မှာပဲ...

“ရတနာသုံးပါး မမေ့နဲ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် မိန့်မှာ ညည်စကားကြားဖူးလား”

“အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ငါ့ဘုရားကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်ရည်ပျော်နေသည့် အချိန်အထိ သတိရနေပါ ချစ်နာနာယံဘေးကင်းပြီး သားကောင်းသမီးမြတ်များ မွေးဖွားရရှိအံ့တဲ့”

“မှန်လှပါဘုရား”

“စားစားသွားသွား အိပ်အိပ်နေနေ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မမေ့

“မှန်ပါ ထပ်မံ၍ ဦးခိုက်ပါသည်ဘုရား”

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု နာယံဘေးကင်းပါစေသတည်း”

သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ မိန့်မှာချက်ကို နားချပြီး ရွှေချမ်းသာတို့ရဲ့ မြင်းလှည်းနဲ့လိုက်ပါခဲ့လိုက်တယ်။ လိုက်ခဲ့ရင်း မေတ္တာဇာတ်ရွတ်လို့ အားလုံးကို မေတ္တာပို့လွှတ်လိုက်တယ်။ မြင်းလှည်းဟာ အချိန်နှစ်နာရီခန့်လည်းမောင်းပြီးရော ရပ်ကွက်ရွာတွေ၊ ဖုန်းဆိုးတွေ၊ သင်္ချိုင်းဟောင်းတွေကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ရွာစွန်အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံးရှိရာကို ရောက်ခဲ့တယ်။

အနီးဝန်းကျင်မှာ အိမ်ခြေခပ်ကျကျရှိတယ်။ ခြံပိုင်းထဲရော ခွေးကြီးငါးကောင်က ကိုက်မလိုလုပ်ပြီးဟောင်ပါရော။ ကျုပ်ကလည်း ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိကိုရွတ်ရင်း ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။ ခွေးတွေက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကုန်ပါရော။ အဲဒါ မရွှေချမ်းသာအံ့သြလို့...

ကျုပ်ကလည်း ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိကိုရွတ်ရင်း ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။ ခွေးတွေက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကုန်ပါရော။ အဲဒါ မရွှေချမ်းသာအံ့သြလို့...

ကျုပ်ကလည်း ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိကိုရွတ်ရင်း ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။ ခွေးတွေက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကုန်ပါရော။ အဲဒါ မရွှေချမ်းသာအံ့သြလို့...

၁၇၄ * ထောင်ညိုပိုင် (သန်လှင်)

ဒီမှာ မရွှေချမ်းသာရဲ့အမေ ဒေါ်ရိုးတွန်ကို ငါတွေ့ရတာပဲ။ အသက် (၉၀)ခန့်ရှိတဲ့ ခါးကိုင်ကိုင်မိန်းမကြီး။ ဖားလျားကျနေတဲ့ ဆံထဲ များက ဖြူဖွေးလို့။ ဝေဘင်ဝေးကြီးထောက်ပြီး ရယ်မောလိုကြီးလေရဲ့။

“ဆရာကြီးပါပဲ။ မလားလို့ရှင်၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ကျန်းခန့်သာလို့ မာရဲ့လား ဒေါ်တွန်”

“မာပါရဲ့ရှင်။ ကြပါ ကြပါ။ တစ်ခါတည်း ထမင်းစားခန်းကို သွားကြပါဟဲ့၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အိမ်ထဲကနေ အသားမည်းမည်း အရှုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ မိန်းမငါးယောက် ထပ်ထွက်လာပြီး လာလာအာပြောလို့ ထမင်းစားခန်းကိုခေါ်သွားတော့

ကြည့်စမ်း . . . ထမင်းစားခန်းမှာ ဟင်းလျာတွေမှ မနည်းနာ ဆီပြန်ဟင်း။ ချဉ်ချဉ်ဟင်း။ အသုပ်၊ ငါးပိချဉ်တို့စရာ သစ်သီးဝလံ အစုံ ကိုစုံနေတာပဲ။ အနီးမှာ မွေးရှည်ခွေးပုနှစ်ကောင်က ပြေးလွှားဆော့ကစား လို့။

“ထိုင်ပါ။ သုံးဆောင်ပါ ဆရာကြီးရှင့်”

“ဒေါ်ရိုးတွန်တို့၊ မရွှေချမ်းသာတို့ရော ဝင်စားကြလေ”

“ဆရာကြီးစားပြီးမှ စားပါမယ်ရှင်။ ဆရာကြီးနဲ့ စကားပြော လိုတဲ့ပညာလေးယူရမယ်ရှင့်။ သုံးဆောင်ပါ အားမနာပါနဲ့”

ဒီမှာ မရွှေချမ်းသာက ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ဟင်းမျိုးစုံခပ်အ ပေးလိုက်တာ ထမင်းမမြင်ရဘူး။ ဟင်းပုံကြီးဖြစ်နေပါရော။

အဘွားအိုကြီးက အနီးရှိခုံမှာထိုင်ပြီး သဘောကျလို့။ မည်းမည်းငါးယောက်က ယပ်ခတ်ပေးရင်း ဟင်းလိုက်ဖို့အသင့်ပေါ့။ ဒီမှာ ကျွန်က ဟင်းထည့်ထမင်းပန်းကန်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြှောက်ပြီး . . .

ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိလို့ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုလိုက်ချိန်မှာပဲ

ကြွက်ကြီးတစ်ကောင် အပေါ်တန်းကနေ ထမင်းပန်းကန်ပေါ်ခုန် ပြုတ်

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင် * ၁၇၅

ပြီး ပန်းကန်မှောက်သွားပါရော။

“ဟော့တော့”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဟဲ့”

“ကြွက် . . . ကြွက်ခုန်ချလိုက်တာ အမေတွန်ရေ”

“အို . . . ဆရာကြီးကို အားနာစရာကောင်းလိုက်တာတော်။

ကြွက်စုတ် ကြွက်နာနယ် စားမယ့်ပြင်ခါမှတော်၊ ဆရာကြီးကို ပေကျံကုန် ပါပြီ။ ဟဲ့ . . . ဟိုမိန်းမတွေ ရေယူသုတ်စရာယူ၊ ထမင်းပွဲအသစ် မြန်မြန် ပြင်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ အမေတွန်”

“မြန်မြန်လုပ်ကြလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်”

မိန်းမမည်းမည်းတစ်ယောက်က ရေဖတ်အဝတ်နဲ့ လာသုတ်ပေး ဘယ်။ ကျန်မိန်းမများက ထမင်းပန်းကန်အသစ်ပြင်နေကြတယ်။ အဘွား ကြီးဒေါ်ရိုးတွန်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ပွစိပွစိနဲ့။

ဒီမှာ အမွေးစုတ်ဖွားနဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်က အောက်မှာကျန်နေတဲ့ ထမင်းဟင်းအချို့ သုတ်ခနဲကောက်စားလိုက်ရော။

“ဦး”

“ဦး”

“အိန် အိန် ခွီ ခွီ အိုင် အိုင်”

“အင်း အင်း အင်း”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုလဲဟာ”

ငါ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ ငါစားဖို့ပြင်ထားပြီးမှ ကြွက်ကြီးတစ်ကောင် ကြောင့် မှောက်ကျသွားတဲ့ ဟင်းထမင်းများကိုစားမိတဲ့ ခွေးပုလေးနှစ် ကောင်ဟာ ချက်ချင်းအကြောဆွဲအန်ရင်း မျက်လုံးပြူးလို့ သေကုန်ပါရော။

“ဒေါ်ရိုးတွန်”

“ရှင် . . . အင်း . . . ရှင် ဆရာကြီး”

၁၇၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“မိရွှေချမ်းသာ”

“ရှင် . . . ရှင်”

ငါက ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီး အသံဟိန်းဟိန်းနဲ့ အော်လိုက်လေ။
လိုက်ရော သူတို့အားလုံးလန်ပြီး တုန်ခါသွားကြရောဟေ့။

“ဒါ နင်တို့ပညာအကုန်ပဲလား”

“တော်”

“အဘ ဆ . . . ဆရာကြီး”

“တော်ဟေ့ . . . အယုတ်တမာတွေ။ ထွေး . . . နင်တို့တစ်ယောက်

အဲဒီခွေးနှစ်ကောင်လို့ သေရလိမ့်မယ်။ သေပြီးရင် ငရဲကိုဆင်းရဦးမယ်။
ဘဝကူးကောင်းအောင် ပြင်ကြပရော။ အကုသိုလ်မိန်းမယုတ်တို့ရေ ဖွီး

ငါ ချက်ချင်းပဲ တံခါးတွေကိုဆောင့်ကန်ဖွင့်ပြီး မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်လို့ ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ နောက်ကများလိုက်လာ လုပ်ကြံကြဦးမလာလို့ စိုးရိမ်ပြီး သရဏဂုံကိုအဆက်မပြတ်ရွတ်လို လမ်းကြိုလမ်းကြားများအနေ ကျွေပတ်ပြေးခဲ့လိုက်တာ နောက်ဆုံး နွားလည်းကြုံတစ်စီးနဲ့ကြုံတစ်စီး ငါတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သေကံမရောက် သက်မပျောက် ပြန်ရောက်ခဲ့ရတယ် သမီးတို့”

“ဒါဆို အဘကိုအဆိပ်ခတ်ပြီး အသေလုပ်ကြံကြတာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ကြွက်တစ်ကောင် ကယ်လို့ပေါ့နော်”

“အိမ်း . . . ကြွက်အစစ်လား၊ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ ကြွက်ယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ကယ်တာလားမသိဘူး။ အမှန်က အဲဒီတုန်းက ဘရသေ့ကိုကယ်လိုက်တာ အဆောင်ကောင်းကြောင့်ပဲကွယ်”

“အဲဒီအဆောင် သမီးတို့ကို ပေးပါနော်ဘရသေ့”

“ပေးရမှာပေါ့”

“ဟိုနှစ်ကောင်ရော ယူမှာလားကွ”

“ပေးရင်တော့ အားနာပါးနာနဲ့ ယူရမှာပေါ့ဗျာ၊ အဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ပုံနှိပ်ပန်းပွင့်ရသေ့ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိမြောက်အဆောင် *

“အဲဒါ သရဏဂုံအဆောင်ပဲ”

“ရှင်”

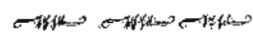
“ဟင်”

“ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးအဆောင်ကောင်းပဲ။ အဘရသေ့ ဒီသရဏဂုံကို ငါ့ထာကိုရွတ်ပြီး ပုတီးစိပ်ခဲ့တာ နှစ်မနည်းဘူး။ မလိုသူများ အတိုက်အခိုက်လုပ်ကြမှုအမျိုးမျိုးက ကပ်ဟွေကျော်ပြီး လွတ်မြောက်ခဲ့ရတယ်။ ယုံမရှိနဲ့ ယူမလားပြော”

အားလုံးတိတ်နေကြသည်။ ဒီမှာ မိန်းမချောနှစ်ဦးက စဉ်းပြော၏။

“ဘရသေ့ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်အားလုံးကို နားလည်သဘောပေါက် ဘရသေ့ရယ်”

“အေး . . . နားလည်သဘောပေါက်ရင် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ နှစ်သက်သက် မဖြစ်စေနဲ့။ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃံ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရဲ့အနှစ်သာရကို အကြွင်းမဲ့ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်ဟေ့။ ဒီမှာ အားတို့သမီးတို့ မင်းတို့ အင်းတို့ လက်ဖွဲ့တို့ စမတို့ အမြဲတေတို့ ကွမ်းမန်းမန်းတို့ မလိုဘူးကွ။ အခုပြောတဲ့ သရဏဂုံ ထုံအောင်ရွတ်ရုံနဲ့ နတ်ယံအားကင်းပြီး ရှင်၊ လူ၊ ရဟန်း၊ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာများရဲ့ ချစ်ခင်လေးစားမှုနှင့်ရှောက်မှုရပြီး အကျိုးစီးပွားများ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သေရင်တောင် အဲဒီသရဏဂုံဘာဝနာကြောင့် နတ်ပြည် (၆)တပ်၊ ဗြဟ္မာဘုံ(၂၀) အားလုံးတို့အတွက် ရယ်ဒီပဲဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်၊ မှတ်ထားလိုက်၊ မှတ်ထားလိုက်ကွယ်ရဲ့၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ခွေးအသေ့ညများနိဂုံး

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ကြသည့်လမ်းအတွင်း ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဖြစ်ပုံကလည်း အံ့သြစရာကောင်း၏။

ညဉ့်သန်းခေါင် (၁၂)နာရီရောက်လျှင် ညောင်မှတ်ဆိတ်မင်ကြီးတိုဝန်းရံပြီး လမ်းခွေးအကောင်(၃၀)ခန့် တစ်ပြိုင်တည်းအူကြခြင်းဖြစ်၏။

အူသံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူကြဟောင်းကြခြင်းဖြစ်ရကား အနီးဝန်းကျင်ရှိလူများ အိမ်များလန့်ဖျပ်သည်အထိ ဖြစ်ကုန်၏။

ဘယ်လိုမျှ မောင်းလို့မရ၊ ခြောက်လှန့်လို့မရ။ လေးခွင့်ပစ်ခဲနှင့်ပစ်၊ ထုတ်နှင့်လိုက်ရိုက်သည်လည်း ခဏပဲရသည်။ လူပြန်လျှင် ခွေး

၁၈၀ * မောင်ညိုမိုး (သန့်လွင်)

များစုပေါင်းရောက်ရှိလာပြီး ဟားလျားချညောင်ပါးပျဉ်းများထောက်နေသည့်
ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ အူကြပြန်လေ၏။

အချို့ခွေးများကား ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ပေါ်ကို ကုပ်တွယ်တက်
မလိုလုပ်ကြ၏။

အဲဒါ အနည်းဆုံး (၂) နာရီခန့်ကြာအောင် အူကြ၊ ဟောင်ကြ၊
ကုပ်တွယ်တက်မလိုလုပ်ကြရင်း စိတ်ကျေနပ်လောက်မှ ခွေးများပြန်သွား
ကြလေ့ရှိ၏။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လမ်းသူလမ်းသားများ
၎င်းဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားလာကြရတော့သည်။

နေ့ခင်းဖြစ်စေ၊ ညဘက်ဖြစ်စေ တစ်ချက်တစ်ချက် ပုပ်အဲ့အဲ့
အနံ့လည်းရ၏။

၎င်းအနံ့ကြီးကား အော်ဂလီဆန်ချင်စရာကောင်း၏။ လေတင်
အောက်မှာနေသည့် ထောင်မှူးကြီးဝင်းသိန်းတို့ ညားခါစလင်မယားကား
ထမင်းမစားနိုင်ဘဲ အန်နေရ၏။

ဤညောင်ပင်ကြီးနှင့်အနီးဝန်းကျင်မှာ ...

ကျွန်ုပ်၏အိမ်လည်းရှိ၏။

ထောင်မှူးကြီးဝင်းသိန်းအိမ်လည်းရှိ၏။

ထောင်မှူးကြီးဝင်းသိန်းကား ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးဖြစ်၏။ ပါးစုန်ကြီး
များတွဲကာ မေးသုံးထပ်နှင့် ငါးပုတင်းလိုမျိုးရှိ၏။ နားရွက်သေးသေး မျက်လုံး
ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ဖိုးဝရုပ်ငိုက်ခြည်းနေသည့်ရုပ်မျိုးဖြစ်၏။

ယခုအသက် (၆၀) ကျော်နေပြီ။ (၆၀) ကျော်မှ ကံပေါ်သည်ဆိုလား။
ရေတွင်းပေါ်သည်ဆိုလား မိန်းမရ၏။

သူ့မိန်းမကား ...

ငယ်ငယ်ချောချောလေး ဖြစ်၏။ သူနှင့် အသက်ထက်ဝက်ကွာ
၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်အတော်လှ၏။ ရှပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
(အိန္ဒိယကျော်ဂွင်) နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။

ပုံပျက်ယမ်းပျက်ရသလိုပြီး ငွေအူသည့်များနိဗ္ဗာန် * ၁၈၁

မသာနှင့်နားတောင်း တခြားစီဖြစ်၍ ရပ်ကွက်ထဲက ကာလသား
များက သူ့ကိုကြည့်မရ မျက်နှာကြောမတည့်။

ထောင်မှူးကြီးကား မယားချော၊ မယားလှနှင့်မြောက်ကြမြောက်
ကြဖြစ်ပြီး အောက်ခြေလွတ်ရကား တစ်နေ့က ညာဘက်ခြေဖဝါး သံစူး
လေ၏။

ကာလသားအပေါင်းတို့က ဝမ်းသာကြ၏။

ညောင်မိပြီး မာလကီးယားစေရန် ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းမှာ ဆု
တောင်းကြသည်ဟုကြားရ၏။

အဘယ်ကြောင့် ထောင်မှူးဟုခေါ်သနည်း ဟုတ်လား။

ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီလိုပါ။ အလျင်တုန်းက သူက ဝက်သတ်ရုံများ
သို့ ဝက်ကန်ထရိုက်သွင်းလေ့ရှိရကား အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဝက်များ
ကို ဝယ်ယူသိုလှောင်ကန်ထရိုက်သွင်းသည့်အတွက် “ဝက်ထောင်မှူး” ဟု
ခေါ်ကြ၏။

နောင်အခါ (ဝက်) ကိုဖြုတ်၍ လေးစားသဖြင့် “ထောင်မှူး” ဟု
ခေါ်ကြ၏။ (မှတ်ချက် - အကျဉ်းထောင်မှူးနှင့် မရောထွေးစေရန် မေတ္တာ
ရပ်ခံပါသည်။)

ဝက်ထောင်မှူးဘဝနှင့် ကန်ထရိုက်သွင်းလုပ်ငန်းအဆင်ပြေပြီး
အားရကောင်းလာသောအခါ အသောက်အစားဖက်လာ၏။ ညနေတိုင်း
စင်ထောင်အောင်မှူးလေ့ရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးအရပ်က (ထောင်မှူး) ကြီး
ဝင်းသိန်းဟု အမည်သစ်ကို စုပေါင်းကင်ပွန်းတပ်ရကား နောင် ကွယ်လွန်
သည်အထိ ထောင်မှူးကြီးဝင်းသိန်းအမည်တွင်သွား၏။

ဆိုရလျှင် ...

သူ (ထောင်မှူးကြီးဝင်းသိန်း) မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးနှင့် သေ
ခါနီး အိုမင်းမစွမ်းအရွယ်ရောက်မှညားသဖြင့် ကာလသားအချို့ မျက်စိ
ပေါင်းမွေးစူးပြီး ပယောဂဆရာများနှင့် သူမြန်မြန်သေအောင်စီရင်လို ပုခိုလို
ခွေးများ သူ့အိမ်ရှေ့ညောင်ပင်မှ အူကြရောသလား။

၁၂ * ယောက္ခမ (သန့်လွင်)

နောက်တစ်ယောက် ...

မူတူးဆာမိ။

ဒီကောင်ကလည်း ဆိတ်များကိုလှောင်၍ပေါ်ပြီး ဈေးမှာရောင်း
၏။ သူ့အိမ်ကလည်း ညောင်ပင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆိတ်သားရေနေလှူ
နံ့များကလည်း နံ၏။

သူလည်း စီးပွားရေးအဆင်ပြေ၍ မယားနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။
မူတူးဆာမိနှင့် ထောင်မှူးကြီးဝင်းသိန်းသည် ညနေစောင်းလျှင် အရက်အသေ
သောက်၏။ မူးလာလျှင် ညောင်ပင်အောက်မှာက၏။ ထောင်မှူးကြီး
သီချင်းဆို၍ လက်ခုပ်တီး၏။ မူတူးဆာမိက ပုဆိုးကိုကွင်းသိုင်းပြီး က၊
(အတွင်းခံဘောင်းဘီပါ၍ တော်သေး၏။)

မူး၍ဖင်ထောင်လဲလျှင် ...

(အိန္ဒိယရောင်ဝှင်)နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သော ထောင်မှူးကြီးမိန်း
မချောကလျာပွင့်နှင့် မူတူးဆာမိမိန်းမများဖြစ်ကြသော မသွပ်ပရာနှင့်
မအူကလီဂျာတို့က သူတို့လင်သားများကို မနိုင်တနိုင်တွဲ၍ ရိုရိုသေသေ
ခေါ်သွားကြရ၏။

ဒီအပြုအမူများကို ညောင်ပင်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်များက မကြိုက်နှစ်
သက်၍ နိမိတ်များပြပြီး ခြောက်လှန့်သတိပေးလေရောသလား။

ဒီလိုတွေးကြသူများလည်း ရှိကြ၏။

ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စလည်း ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ္ဆေသရဲအပဆိုသည်များကို မယုံကြည်ပါ။ ပထမ
ဆိုသည်ကို မယုံကြည်ပါ။ ဒါ့အပြင် ဘိုးတော်အတု၊ ဝိဇ္ဇာအယောင်ဆောင်
များကိုလည်း လက်မခံပါ။

ထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အရပ်ထဲရွာထဲ မြို့ထဲပေါ်လာလျှင် ကိုယ်
တိုင်လက်တွေ့ သွားရောက်မေးမြန်းစမ်းသပ်ပြီး “အင်”ဇာတ်ရုပ်ပေါ်လာ
လုပ်လေ့ရှိပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ...

ပုံပျက်ပန်းပျက်ဂျာနယ်ကြီးနှင့် ခွေးအူသညာများနိဂုံး * ၁၃

ပယောဂဆရာများ၊ ဂန္ထိရဆရာများ၊ ဟိုယောင်ဆောင် ဒီယောင်

ဆောင် ဗေဒင်ဆရာလိုလို မနောပညာရှင်လို လူများကလည်း ကျွန်ုပ်ကို
ရွာစက်ဆုပ်ကြပါသည်။

ဒါကို မကျေနပ်၍ ...

အစွမ်းအစရှိသူ ပယောဂဆရာတစ်ဦးဦးက ကျွန်ုပ်ကို ရှောင်ကြဉ်
ခြင်းစေရန် ကျွန်ုပ်အိမ်ဝန်းကျင်က ညောင်ပင်မှာ ပညာတိုက်တိုက်မည်
ဆိုကြပြန်၏။

ပြောရလျှင် ...

ညဉ့်သန်းခေါင် ခွေးများအူသည့် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ဇာတ်လမ်း
သည် ထွေးရောယှက်တင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးကိုဗဟိုပြု၍ စွပ်စွပ်စွဲစွဲရှိ
သလေ၏။ ဝေဖန်အပြစ်ဖို့မူများ ရှိလာ၏။

ထောင်မှူးကြီးဝင်းသိန်းနှင့် မူတူးဆာမိကား ဘယ်သူဘယ်လိုပြော
သော ဘယ်လိုဝေဖန်ဖန် ဂရုမစိုက်။

အသောက်အစားမပျက် စီးပွားရေးပိုကောင်းလျက် သူတို့မိန်းမ
များနှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ပွဲအသွားမပျက်။

ကျွန်ုပ်မှာသာ အခံရခက်နေ၏။ သို့နှင့် တရားခံအစစ်အမှန်ကို
အမွေဖော်ထုတ်ရန် ကျွန်ုပ်၏ဝသီအတိုင်း ကြိုးစားရလေ၏။

ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ နာနာ
သလောကကို အယုံအကြည်မရှိပါ။ သို့ဖြစ်၍ ခေတ်ပညာတတ် လုပ်ဖော်
နိုင်ဖက် ကိုဓာတုနှင့် ညဘက်နေဘက် စုံစမ်းရေးလုပ်ရလေ၏။

ညဉ့် (၁၂)နာရီထိုးသောအခါ ရပ်ကွက်ထဲမှ ခွေးများအသီးသီး
ဆက်လာပြီး ဦးစွာ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးကို ဝိုင်းပတ်၍ ဟောင်ကြ၏။

သည့်နောက်အပင်ကြီးကို ကုပ်တက်သလိုလုပ်ကြ၏။ အနံ့ခံသလို
လည်း လုပ်နေကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ လေတိုက်လေသင့်၍ အပုပ်နံ့လိုလိုမျိုး
ညဉ့်ရဲ့အနံ့ကြီးထွက်လာရကား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးပင် ကြက်သီး ဖြန်းခွဲ
သွားခဲ့ကြ၏။

၁၇၄ ❀ မောင်ညိုစိုင်း (သန်လျင်)

လမ်းထဲကလူများကား သုံးရက်ဆက်တိုက်အူနေသည့် ခွေးအူသံများကြောင့် မည်သူမျှအပြင်ကို မထွက်ခဲ့ကြ။

ခွေးအူသံများကြောင့် အိမ်ထဲမှကလေးအချို့ လန့်ကုန်ကြရ၏။

ဖောပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေသည့် သီဟဝိပိတင်ဖောဆိုသည့် ဘုရားဒကာကျောင်းဒကာ လူမမာကြီး၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ညည်းသံတို့ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုစာတူသည် ခွေးများကို လိပ်ကျောက်ခြီးနှင့် လိုက်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ခွေးများပြေးကုန်၏။

မကြာခင်ခွေးများ ဟိုမှဒီမှပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ညောင်ပင်ကြီးကိုကြည့်၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူကြပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အုတ်ခဲကျိုးများနှင့် ခွေးများကိုလည်းပစ်၏။ ညောင်ပင်ပေါ်ကိုလည်း ပစ်ကြ၏။

ပစ်လည်း ပစ်ပစ်သာဖြစ်၏။

ခွေးများကား ပစ်လိုက်ပြေးလိုက် ရိုက်လိုက်ပြေးလိုက် ဟောင်ပြီးပြန်စုဟောင်လိုက် ...

ကြာတော့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကိုပါကြည့်ပြီး အူကြ၍နောက်ဆုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထပြီး ချွေးစို့မောဟိုက်လက်ပန်းကျ၍ အိမ်ထဲပြန်ပင်ခဲ့ကြရလေသည်။

နေ့ခင်းဘက်သို့ရောက်သောအခါ ညောင်ပင်ကို စစ်ဆေးကြည့်၏။ ညောင်ပင်ပေါ်တက်၍ကြည့်၏။

မြွေများရှိသလား။

ရှဉ့်များရှိသလား။

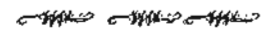
မကောင်းသော ငှက်များရှိသလား။ ဘာကောင်မျှ မရှိ။ ညောင်ပင်မှာ အပေါက်ကြီးသုံးပေါက်သာ ရှိ၏။ အချို့အပေါက်မှာ ယင်ကောင်

ပုံဖျက်ပန်းဖျက်ရသကဲ့သို့ ခွေးအူသံများကို ❀ ၁၇၅

များ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပျားများလည်းပင် အုပ်ပုံလုပ်နေကြ၏။

ကျီးကန်းများ အုပ်ဖွဲ့အော်သံကြားရ၏။

ကျီးကန်းများက သူတို့အသိုက်ဖျက်သည်ထင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ငိုထိုးဆိတ်ကြသဖြင့် ညောင်ပင်ပေါ်မှမနည်း ဆင်းခဲ့ရလေ၏။

ပြောရလျှင် ညစဉ် မင်္ဂလာမရှိသော ခွေးအူသံများကြောင့် ကလေးလန့်ဖျားဖျားကြ၏။

လူမမာအချို့တက်၍ သတိလစ်သွားကြ၏။

ညဘက်ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မလုပ်ခဲ့ကြ။

ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆိုတာ အဖြေမထုတ်နိုင်ကြ။

တစ်နေ့သောအခါ လမ်းထိပ်အိမ်မှာနေသည့် စာရေးဆရာ ကိုမည်းမိုးသူသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးကိုခေါ်၍ ညောင်ပင်ဆိတ်ပင်ကြီး

တစ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုစာတူတို့လည်း သူတို့နှစ်ဦးကို မသိသော အကဲခတ်ကြည့်၏။

၁၈၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

စာရေးဆရာ ကိုမည်းညိုဆိုသူကား ပရိသတ်လောကအကြောင်း
သုတေသနပြုနေသည့် စာရေးဆရာဟုသိရ၏။

လူပုံက ထောင့်မကျိုး။

ယောဂီအင်္ကျီနှင့် . . .

ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ကိုးလုံးပုတီးကို လက်ကောက်လျှော်
ထား၏။ အစီအရင်ဆန်သော လက်စွပ်များက လက်ငါးချောင်းမှာအမြင့်

သူနှင့်ပါလာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ပို၍ထောင့်မကျိုး။

ဆိုးဝါးလိုက်သည့်ပုံပန်းနှယ်။ လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား
မှတ်ရ၏။ ကြည့် . . . သစ်ခေါက်ဆိုး သက်န်းဝတ်ထားသည့် ရေသေ

ကြီး။ ဒေါက်ခြာကကျိုး၍ နောက်လန်နေ၏။

မျက်လုံးတစ်ဖက်က ကျောက်မျက်လုံး ကျန်တစ်လုံးကအကောင်
နဖူးမှာ အချိုင့်ကြီးပါလိုက်သေး၏။

နားရွက်တစ်ဖက်တည်းရှိပြီး ကြီးကြီးကားကားကြီးရယ်။

ဘယ်လက်ကတံ၍ ညာလက်က ရှည်နေ၏။

ညာခြေကနိမ့်၍ ဘယ်ခြေကမြင့်နေ၏။ တကယ့်ကို ပုံပျက်

ပျက်ရသောအိုကြီးဖြစ်၏။

ဒီမှာ သူတို့နှစ်ဦးက ညောင်ပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍
ဆိုနေကြ၏။

“ဒီညောင်ပင်ပဲ ဘာရသေ့ရဲ့”

“ခွေးတွေက ဘယ်အချိန်အူလို့လဲကွ”

“ညှို့သန်းခေါင်မှာ အူတာချ”

“ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးရက်ရှိသွားပြီ။ လမ်းထဲကလူတွေလည်း လန့်ဖျပ်နေကြ

ဘာရသေ့ရ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဗျ”

ဒီမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက ညောင်ပင်ကိုခြေထောက်
ထောင့်နင်းနှင့် လိုက်လံလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေ၏။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ခွေးအူသောသူများရဲ့ * ၁၈၇

ပြီး ခဲများနှင့် ပစ်ကြည့်နေ၏။

သစ်ခေါင်းပေါက်များမှ ယင်ကောင်နှင့်ပျားများ ထပျံ့ကုန်၏။

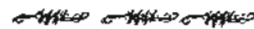
အိမ်ကုန်းများက သူတို့အသိုက်ကို လာဖျက်ဆီးသည်ဟုထင်၍ အာ အာ
အိ အိ ကျည်ကျည်မြည်အောင်အော်ရင်း ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို လိုက်
ဆိတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုတာတုတို့ကား အူကြောင်ကြောင်နှစ်ဦးကို ကျီးကန်း

များလိုက်ဆိတ်၍ သဘောကျပြီး ရယ်နေကြလေ၏။

မကြာခင် သူတို့နှစ်ဦး ကျီးကန်းများလိုက်ဆိတ်၍ ပြေးကြလေ

ကျီးကန်းများကား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး ရန်သူအမှတ်နှင့် အော်
အူကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြလေ၏။

“မဟုတ်မဟပ်လုပ်ထားတာကို သိတယ်တဲ့တော့?”

“ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ မသိဘူးနော်”

“နာမည်ကလည်း ဆန်းသဟ ဦးမရဏ္ဏဖွားတဲ့”

“ဘယ်သူများ လုပ်ထားသလဲ မသိဘူးနော်”

“ထောင်မှူးကြီးများ ရွဲ့ပြီးလုပ်သလား မသိဘူး”

“ဟို မူတူးဆာမိရော မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီကောင်ကလည်း သားစိမ်းသတ်ပြီး အသက်မွေးနေတော့ စား
သောက်ချင်လို့များ ဝင်ခိုနေလားမသိဘူး”

“ဟို ရှုပ်နဲ့ဓာတုဆိုတဲ့ သိပ္ပံသမားလိုလို ရုပ်ဝါဒသမားလိုလို
အကြောင်ကျားနှစ်ကောင်များ စူးစမ်းသုတေသနလုပ်ရင်း မထိန်းနိုင်
သိမ်းနိုင်ဖြစ်နေတာလား မသိဘူး”

“လာဟော ... စာရေးဆရာကို သွားမေးကြည့်ကြမယ်”

လူများက စာကိုဖတ်ပြီး အမျိုးမျိုးဝေဖန်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့
လည်း အထင်လွဲစပြုနေကြ၏။

နောက်ဆုံး ဒီတရားခံလက်သည်ကို စာရေးဆရာနှင့် ပုံပျက်
ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး ဘယ်လိုသိလို့ ဘယ်လိုအဖြေမှန် ဖော်ထုတ်ကြမှာလဲ
ဆိုသည်ကိုသိချင်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ရောယောင်လိုက်ပါ စူးစမ်းအကဲခတ်
သုတေသနလိုက်ကြလေသည်။

နေ့ခင်းသို့ရောက်သောအခါ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့်အတူ
ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် အရက်သမားလို လူရွယ်နှစ်ဦးအပါအဝင် စာရေးဆရာ
သုတို့ ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လူရွယ်နှစ်ဦးကား သိန်းဆွေကြီးနှင့် မြသာဒွန်း
သုတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ လူအချို့လည်း ညောင်ပင်
အောက်မှာ ရောက်နေကြပါသည်။ ထောင်မှူးလည်းပါ၏။ မူတူးဆာမိလည်း

နောက်နေ့ရောက်သောအခါ ညောင်ပင်မှာ စာကပ်ထားသည့်
ကျွန်ုပ်တို့လမ်းသွားလမ်းလာများ ထူးခြားစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

ဒီညောင်ပင်မှာ မဟုတ်မဟပ်လုပ်ထားသည်ကို ငါသိသည်။ ထို
ထားသူများ ငါနှင့်အပြန်လာတွေ့ပါ။ လာမတွေ့လျှင် သင်တို့ အကြီးအကူ
ဒုက္ခဆင်းရဲနှင့် ကြုံရတော့မည်။

(ပုံ) ရသေ့ကြီး ဦးမရဏ္ဏ

... သူတို့

လမ်းသွားလမ်းလာတို့သည် ညောင်ပင်မှာကပ်ထားသည့် ထူးဆန်း
သောစာကိုဖတ်ပြီး သို့လောသို့လော ဝေဖန်နေကြ၏။

ဒီမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက ဂေါက်ပါသော သံချိတ်တစ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ချောင်းကို သိန်းဆွေကြီးဆိုသူသို့ ပေးအပ်ပြီး ညောင်ပင်ပေါ်သို့ တက်နိုင်လေ၏။

“ဖြစ် ဖြစ်ပါမလား ရ ရသေ့ကြီးခင်ဗျား”

“ငါတစ်ယောက်လုံး အနီးမှာရှိနေပါတယ်ကွာ၊ တက်မှာတက်ပါ။ ယူလာတုန်းကတောင် ယူလာရဲသေးဥစ္စာ။ ပြန်ပို့ရမှာ မင်းတို့ဝတ္ထုပဲ။ အဲဒီလိုမပြန်မပို့ရင် မင်းတို့နှစ်ဦး အိပ်မပျော်ညာတွေနဲ့ လန်ပြီးလိမ့်မယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

“ဖြစ်ပါတယ်နော် ဘရသေ့”

“တက်စမ်းပါကွာ၊ မြန်မြန်လုပ်။ လူများလာရင် မကောင်ဘူး”

“ရသေ့ကြီးကို ကျွန်တော်ရှိခိုးပါတယ်နော်”

“အေးပါကွာ မကြောက်ပါနဲ့။ ငါပြောဆိုပြီးပါပြီ။ ရဲရဲသာတက်ရိုင်း . . . လုပ်”

သိန်းဆွေကြီးဆိုသူ ငမူးသည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို နှိုးစွာရှိခိုးပြီးနောက် ညောင်ပင်တံဆိပ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ သူ့အဖော် မြသာဒွန်အကူအညီနှင့် တက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုကလည်း ဘာလုပ်နေကြမှန်းမသိ၍ သူတို့သမားကို မော့ကြည့်နေကြ၏။

စာရေးဆရာကိုလည်း မေးလို့မရ။

ရသေ့ကြီးကို မေးလည်းမပြော။ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် တီးတီးတီးပြောရင်း ကြည့်နေကြစဉ် သိန်းဆွေကြီးဆိုသူသည် ညောင်ခေါင်းသုံးဆူအနက်မှ တစ်ခုသောအခေါင်းပေါက်ကို သံချိတ်နှင့်နှိုက်ဖွဲ့၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိုးရှာနေ၏။

ထိုစဉ် ကျီးကန်းများအော်ဟစ်၍လာနေရကား သိန်းဆွေကြီးအနေစဉ် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက လက်တိုလက်ရှည်နှစ်ဖက်နှင့် လက်တီးလိုက်ရာ . . .

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ခွေးအူသားဥစ္စာနိုး * ၁၃၁

ကျယ်လောင်လွန်းလှသော လက်ခုပ်သံသုံးချက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဘိုးအုပ်ကြီးလန်ပျံ့ပြေးကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာမြင်လိုက်ရလေသည်။

မကြာခင် ခွေးအုပ်ကြီးရောက်လာပြန်၏။

ခွေးအုပ်သည် ညောင်ပင်ပေါ်ရှိ သိန်းဆွေကြီးကိုကြည့်ပြီး ဟောင်နေအူနေပြု၍ သိန်းဆွေကြီးလန်ပြီး ရသေ့ကြီးကို အားကိုးကြီးစွာကြည့်နေပြန်၏။

ဒီမှာပဲ ရသေ့ကြီးက မြေကြီးကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ပြီး အသံဟိန်းဟိန်းကြီးနှင့် . . .

“သွားကြ၊ ခွေးစုတ်ခွေးနာတွေ သွားကြ . . . သွား”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးရဲ့ အသံဟိန်းဟိန်းကြီးကိုကြားသော် ခွေးများသည် ကျာပွတ်နှင့်အရိုက်ခံရသည့်အလား တစ်ချိုးတည်းအပြီးကပ်၍ ပြေးကြသည်ကို အံ့သြဖွယ်မြင်ကြရပြန်၏။

ရသေ့ကြီးက အသံထွက်ပြီးလှ၏။ ဓာတ်စွမ်းအားကြီးပုံရ၏။ ခွေးနှင့်ကျီးများရဲ့ အနောင့်အယှက်ကင်းတော့မှ ညောင်ပင်ပေါ်ရှိ သိန်းဆွေကြီးသည် ညောင်ပင်အခေါင်းထဲကို သံချိတ်ထည့်ပြီး အချိန်အတန်ကြာ ထိုးမွှေးနေတော့၏။

(၁၅) မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူသည် သံချိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ချွတ်ယူလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်နေဆဲမှာပင် သစ်ခေါင်းထဲမှပစ္စည်းသည် ချိတ်ဖျားနှင့်ငြိ၍ ပါလာသည်ကိုမြင်ရပြီး အားလုံးအံ့အားသင့်ကုန်ကြလေသည်။

“ဟာ”

“ဟယ်”

“ဟင်”

“ဘုရား ရေ”

“အမယ်လေး”

“ဘာကြီးလဲဟ”

၁၉၂ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

ဟုတ်ပေဗျာ။ ကျွန်ုပ်တို့မြင်လိုက်ရသည်ကား သံချိတ်ဖျားမှာ လူအရိုးခေါင်းအခွံကြီးဖြစ်၏။ ဟောက်ဟက်ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးကိုချိတ်၍ ပါလာ၏။

“ဟဲ့”

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး”

“ဟ ... ဟ သောက်ပလုတ်တုတ်”

ညိုဝိုင်း၊ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့နှင့် လူဦးခေါင်းခွံကြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာ၏။ အနီးကပ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြောက်ကပ်သောဆံပင်အချို့နှင့် သွားဖြူနေသော လူဦးဦးခေါင်းခွံကြီး၊ ယင်ကောင်များက ပြေး၍ နားကြ၏။ လေသင့်သောအခါ အပုပ်နံ့ကနံ့လွန်း၍ အချို့ အော့အန်ကြလေ၏။

လူအများသည် လူဦးခေါင်းခွံကြီးကိုတစ်လှည့်၊ ကြောက်လန့်နေကြသည့် သိန်းဆွေကြီးနှင့် မြသာဒွန်းကိုတစ်လှည့်၊ ထူးဆန်းသော ပုံဖျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး လွန်စွာအံ့သြကုန်လေသည်။

“သိန်းဆွေကြီးနဲ့ မြသာဒွန်း”

“ခင်ဗျာ ဘရသေ့”

“အဲဒီ ခေါင်းခွံကို မင်းတို့ယူလာတဲ့ သင်္ချိုင်းသွားပြန်ပို့”

“ခင်ဗျာ”

“ဗျာ အာ အာ”

“သွားပြန်ပို့”

“မသွားရဲဘူး ခင်ဗျ”

“ယူတုန်းက ယူလာရဲသလား”

“အဲ အဲဒါက မူး မူးနေတုန်း”

“ခုလည်း သောက်ပြီး သွားပို့ပေါ့ကွ”

“အဖော်ထည့် ထည့်ပေး ပေးပါလား ဘရသေ့ကြီး ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ဟေ့ ... ရွာလည်ပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်တွေကွာ။ တော့

ပုံဖျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သွေးအာသေ့များနိမ့် * ၁၉၃

ကောင် ... စာရေးဆရာ”

“ဗျာ ဘရသေ့”

“ဒီတိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်နဲ့ အဖော်လိုက်သွားစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘရသေ့”

“အဲ ... အနီးခေါင်းကြီး၊ နှင့်နေရာ နှင့်ပြန်သွား။ နောက်လည်း မလာနဲ့၊ ခေါ်လည်း မလိုက်နဲ့။ ကိုယ့်နေရာကို ပြန်နေ။ နှင့်အနံ့နဲ့ အငွေ့အသက်လည်း တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်သွား။ ချန်နေကျန်နေရင် အကြောင်းသိမယ်၊ သွားကြ”

ရသေ့ကြီးက သို့သလိုပြောပြီးသောအခါ သိန်းဆွေကြီးက နံ့ဟောင်နေသည့် အနိမ့်ခေါင်းခွံကြီးကို ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲသို့ ကော်ထည်ပြီးနောက် စာရေးဆရာဆိုသူနှင့်အတူ ထွက်ခွာသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မြင်လိုက်ရလေသည်။

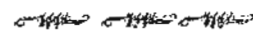

နေတော့ သူတို့နှစ်ဦးက ဘာနားမလည် ညာနားမလည်နဲ့ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်လိုက်တာပဲ”

“ရှင်းပါဦးဗျ။ ဘာမလုပ်သင့်တာလဲလို့”

“လူသေကောင်ပစ္စည်းဟာ သင်္ချိုင်းမှာပဲ ရှိရမယ်လေဗျာ။ သင်္ချိုင်းမှာပဲရှိသင့်တဲ့ လူသေကောင်ဦးခေါင်းခွံကို မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ အရပ်ထဲယူထားတော့ အနံ့ကရရော။ ရတော့ ခွေးတွေက အစာမှတ်ပြီး တုတ်တွယ်တက်ကြ။ တက်မရတော့ ဟောင်ကြ။ ဒါကို တစ်နည်းပြောရင် သေခွံသောပစ္စည်း။ အရပ်ထဲ မရှိအပ်မထားအပ်သော ပစ္စည်းဖြစ်တော့ အနှောင့်ပယောဂမြင်ရင်၊ မကောင်းဆိုးဝါးမြင်ရင် အူကြသလိုအူကြရော။ အဲဒီလိုအူတော့ လန့်ကြတာပေါ့။ တော်သေးတယ်။ ဟို ဘရသေ့ကြီးအကင်းပဲလို့။ သူနဲ့ကျွန်နဲ့ ညဘက်တက်လေ့လာလိုက်တော့ အကြောင်းသိရရော။ အဲဒါလက်သည်အစစ် ဘယ်သူလဲသိချင်လို့ ညောင်ပင်မှာစာရေးကပ်ပြီး ကြောက်လှန့်လိုက်မှ ဒီနှစ်ကောင်လာဝန်ခံပြီး စာရင်းရှင်းသွားတာ။ ခင်ဗျားအိပ်လည်း မယုံရင်နော် ကိုးရိုးကားရား ထော်လော်ကန်လန့် မလုပ်နဲ့။ သူ့နေရာမှာနေ ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေ၊ သူ့အလုပ်သူလုပ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ် မဖြစ်နိုင်နော့၊ ဖြစ်လာရင် ဟိုနှစ်ကောင်လိုအိပ်လို့မရဘဲ သွေးလန့်ပြီး ရှူးရှူးသယ် မှတ်ထား”

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းလှသော ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရန်ဆန်းများကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပြီး ဘုတ်မဟုတ်ကိုသေချာစေရန် ထပ်မံစူးစမ်းသူတေသနပြုလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရလေသည်။

မောင်ညိုမြိုင်း(သန်ထွဋ်)

နောက်နေ့ရောက်သောအခါ စာရေးဆရာဆိုသူ ဦးဆောင်ပြီး ညောင်ပင်အောက်တွင် သံဃာငါးပါးနှင့် လမ်းသူလမ်းသားများ ပရိတ်တရားနာကြ၏။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကပ်လှူ၍ အမျှအတန်းပေးဝေကြ၏။

သဲမန်းဆန်မန်းများ လမ်းအနံ့ကြပက်ကြ၏။ ပရိတ်ရေများကို သောက်ကြ၏။ သိန်းဆွေကြီးတို့လည်း ပရိတ်ရေများကို သောက်ကြ၏။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ချောက်ချားစရာ အသံများ၊ အဖြစ်များ ပေါ်ပေါက်လာရတော့ပါ။

သံဃာတော်များကြွသွားပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်တို့က စာရေးဆရာဆိုသူကို ချဉ်းကပ်၍မေးကြရ၏။

“စာရေးဆရာ၊ အရိုးခေါင်းက ဒီသစ်ခေါင်းထဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဗျာ ဟင်”

“ဟို ငမူးနှစ်ကောင်ကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

“ဒီကောင်တွေက ဘာလို့ ဒီအရိုးခေါင်းကြီးကို ယူလာပြီး ရှာရှာဖွေဖွေညောင်ခေါင်းထဲ ထည့်ရတာတုံးဗျ”

“သူတို့ကြည့်မရတဲ့လူ ရှိနေလို့တဲ့”

“ဗျာ အဲဒါဘယ်သူတုံး”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ဘာသာခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကတ်ဖဲ့ရပ်ဖဲ့သမားတွေပဲကိုး။ ထောင့်မကျိုး ပိုးမကျိုးတွေနဲ့

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် မွဲသုံးလုံးဖြေဆေး

မှန်ရာကိုဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး၏ အသံအံ့ဖွယ် အသံပညာ၊ အတတ်ပညာများကို လွန်စွာအံ့သြရပါသည်။ အသံကြီးက သူ့ရဲ့ပညာများကို သူငယ်တန်းအဆင့်ဂန္ထီရဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခြာ၍ ပြောင်သလိုလှောင်သလို လုပ်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် အလန်နိုင်ငံကဲ့သို့သောနိုင်ငံရှိ တက္ကသိုလ်ကြီးများမှာ ရှုပဗေဒဆိုင်ရာ အိပ္ပံပညာရပ်များကို သွားရောက်လေ့လာသင်ယူဖူး၏။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးတတ်သည့် ပညာရပ်များကို ဘယ် တက္ကသိုလ်မှာမျှ မသင်ကြ။

၁၇၈ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ရသေ့ကြီးကတော့ မင်းတို့ ရှူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒပညာရပ်များ မပေါ်ခင်ကတည်းက သူနားလည်သိရှိလေ့လာခဲ့သော ပညာရပ်များကို ရှေးခြန်မာမင်းညီမင်းသားများ ဟရာဏသီတက္ကသိုလ်မှာ အထူးပြု မသင် မနေရဘာသာအဖြစ် သုံးနှစ်သုံးမိုး တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားရသည် ဟု ဆိုခဲ့ဖူး၏။

၎င်းပညာရပ်များကို အဋ္ဌာရသ (၁၈)ရပ်ဟု ဆိုခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်တော် အိန္ဒိယနိုင်ငံဘက်သို့ ရောက်ဖူးပါသည်။ အဲဒီမှာ ထူးဆန်းသော ဆာဒူးသူတော်စင်များ၊ ဟိန္ဒူသူတော်စင်များကို တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း သူတို့နှင့်မဆွေးနွေးခဲ့ရ။ အစွမ်းအစကို မမြင်ခဲ့ရ။

ပြောရလျှင် ပရဝိညာဉ်လောကကိုလည်းကောင်း၊ သိပ္ပံနည်းမသိသော ဂမ္ဘီရပညာဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်ပညာတတ်သူက လက်မခံချင်ပါ။

သို့သော် ဝိဇ္ဇာပညာ၊ သိပ္ပံပညာမှာ ရှေးတန်းကရောက်ရှိနေသော ကျွန်ုပ်တို့ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးသည့် အင်္ဂလန်လို နိုင်ငံကြီးမျိုးမှာပင် မသေ့သုတေသနအသင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ မဆွေးခင်မှသည် ယနေ့တိုင် အထိ ကရ ကမ္ဘာသိရှိနေခိုင်မြဲနေမည်မှာ အံ့သြစရာတော့ ကောင်းလှ၏။

အဲဒီ မနောသုတေသနအသင်းကြီးမှာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးများ၊ စိတ်ပညာရှင်များ၊ ပါမောက္ခကြီးများ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ သတင်းဆရာကြီးများကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှား သုတေသနပြုနေသည်ကို သတင်းစာမဂ္ဂဇင်းများမှာ ဓာတ်ပုံအထောက်အထားများဖြင့် ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးပါသည်။

အထူးသဖြင့် ၎င်းပညာရှင်ကြီးများသည် သေသူ၏ ဝိညာဉ်တရားကို မရအရ မတ်ပုံရိုက်မှတ်တမ်းတင်ကြ၏။

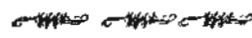
ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုအခါ ထူးဆန်းသော ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးကို အနီးကပ်လေ့လာသုတေသနပြုလျက်ရှိ၏။ သူလူတွေကို မည်သို့လှည့်စားနေသနည်း။ လိမ်နော်သလား။ အယုံသွင်းနေတာ။ ခွင့်ချက်နေတာ။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ပုံသုံးလုံးပြေးသွား * ၁၇၉

လား။

မရိုးမသားနှင့် လိမ်လည်လှည့်ဖြားနေလျှင် အမှန်ကိုဖော်ထုတ်ပြီး လိုအပ်လျှင် တရားဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူခိုင်းသင့် ယူရပေမည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ခံနေရသည်ကများ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာများ ယ် ရသေ့ကြီး၏ပညာရပ်များကို အံ့သြကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား လူငယ် ယီဝ ဇွဲမလျော့သေး။ တစ်နေ့ အဖြေမှန် ပေါ်ကိုပေါ်ရမည်။ ပညာရပ်တစ်ခုမှာ အကျိုးရှိလျှင် အကြောင်းရှိရမည်။ ဤအကြောင်းတရား အခြေခံက ဘာလဲ။ အဲဒါ သိမှတ်မည်ကိုး။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတုကို ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး ခေတ္တသီတင်းသုံးရာ (. . .) သင်္ချိုင်းစေရသလို ရောက်သွားသောအခါ ရသေ့ကြီးသည် အသက်ငယ်ငယ်ခပ်ချောချော မိန်းမတစ်ဦး၊ အရွယ်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ဦးတို့နှင့်အတူ ဇရပ်သမံတလင်းဖျာစုတ်ပေါ်မှာ စကားပြောလျက်ရှိလေ၏။

“ဟော . . . အကုသိုလ်ကောင်နှစ်ကောင် ရောက်လာပါပြီဗျာ။ ရသေ့ကြီးကား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကိုမြင်သည်နှင့် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ငြိမ်မခံ၊ ပြန်ပလှ၏။

၂၀၀ * ယောညိုဦး (သန်လျင်)

“ရသေ့ကြီး ဘာတွေပြီးနေတာလဲဗျ”

“မင်းတို့လို ခေတ်ပညာတတ်ငှားတွေ နားမလည်တဲ့အကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေတာကွ။ အဲဒါ နားထောင်ခိုချပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာ စာရေးဘော်ချစ်ချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်ကြပေါ့ကွာ”

ပြောပုံကိုသာကြည့်။ အားလည်းမနား။ ပိဿာလေးဘေးပစ်သလို ပြော၏။

“ဒီလိုမှန်းသိ ကိုညိုဦးကြီး ခေါ်လာတာပေါ့ဗျာ”

“ညိုဦးဆိုတာ သရဲတွေနဲ့ ဆွေးမျိုးတော်တယ်ဆိုတဲ့ကောင်မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျ။ သူကိုယ်တိုင်က သရဲတွေရွှေ့ရပ်ဥစ္စာ။ ရသေ့ကြီးနဲ့ဆို သားအဖလားမှတ်ရမယ် သိလား”

“အဲဒီ ညိုဦးကမှ လူလိုပြော လူလိုသိဦးမယ်။ မင်းတို့လို အူလိုက်ဟောင်လိုက် တဂိန်ဂိန်အော်လိုက် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

အဲဒါသာကြည့်။ စကားပြောလျှင် တစ်ဖက်သားကို နာလန်မထူနိုင်အောင် ပိထားရမှကျေနပ်သူဖြစ်၏။

“မင်းတို့ ဝင်မရှုပ်နဲ့ကွာ။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်”

“ညာပါဗျာ”

“ဘာကွ ... ဘာ”

“မှားသွားလို့ပါ ရသေ့ကြီးရာ။ ဟောစရာ ပြောစရာရှိရင် ကိုယ်နဲ့ ကိုယ် ဆက်ဖိနဲ့ပါလို့ပြောတာပါဗျာ အဟတ်”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးတို့ရဲ့ ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးမှုကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြ၏။

“ကဲ ... သမီးပြန်ပြောပါဦးကွယ်။ အကုသိုလ်ကောင်တွေကြောင့် အစဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“မဲ့ကိစ္စပါ ဘရသေ့”

“အိမ် ... ဟုတ်ပြီ။ ဘယ်မဲ့လဲကွယ်”

“သမီးပါးပေါ်က မဲ့သုံးလုံးကိစ္စ အဘရသေ့။ ဒီမှာပါ”

ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးက သူမရဲ့ပျက်နှာပေါ်မှမဲ့များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဘက်ဘက်ပါးပေါ်မှာ မဲ့နက်တစ်လုံး ညာဘက်ပါးပေါ်မှာ မဲ့နက်တစ်လုံး၊ မေးဖျားမှာ မဲ့နက်တစ်လုံး။

“သုံးလုံးပါလားဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီ မဲ့သုံးလုံးကြောင့် စိတ်ညစ်ရလို့ ဘရဲ့”

“ဘယ်လို ညစ်ရတာတုံး။ ရှင်းပါဦး သမီးရဲ့”

“သမီးတော်ကြီး တစ်နေ့ ဆရာတစ်ဦးဆီကို အဖော်သူငယ်ချင်းများနဲ့လိုက်သွားရာမှ အဲဒီဆရာကြီးက သမီးမျက်နှာပေါ်က မဲ့သုံးလုံးကို ခြင်ပြီး ရှေ့လျှောက် အဲဒီမဲ့သုံးလုံးကြောင့် နီမိတ်ဆိုးနဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုင်းများ ခြံရမယ်လို့ ဟောပါပြောပါရဲ့ ဘရသေ့ရယ်။

“နေပါဦးဟဲ့။ အဲဒီဆရာနာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံး”

“အဲ ... နေပါဦး။ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်း အဘရသေ့ရဲ့။ အဲ ... ဘာတဲ့ ရေအောက်အဝီစိသုံးကြိမ်ပြန် ဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်တဲ့ နေ”

“နာမည်က ထူးဆန်းလှချေလား။ ဘယ်လိုရေအောက် အဝီစိသုံးကြိမ်ပြန်တာတဲ့တုံး”

“သူငယ်ချင်းတွေအပြောအရ ဆရာကြီးဦးပွေးဆင့်ဟာ ရေသုံးခြင်နစ်ဖူးသတဲ့။ သန်လျင်စက်ကန်ထဲမှာ တစ်ကြိမ်၊ ဒလမှာ တိုးအေးဆော်နစ်တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ရန်ကုန်မြစ်သုံးဆိုင်မှာ တိုင်းလုံးကျော် ဆော်နစ်တုန်းကတစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ရေနစ်တာ မသေဘူးတဲ့။ ဟိုရေအောက်အနက်ကြီးကိုရောက်ပြီးမှ ရေထဲက ဝေလငါးလိုလို မိကျောင်းလို သတ္တဝါက တွန်းတင်လိုက်တာနဲ့ ကယ်ဆယ်ရေးလှေနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်ရောက်လာတာတဲ့”

“ဒါကြောင့်ကိုး အဲဒီတော့ ... ”

“သမီးက ကြောက်တာပေါ့ အဘရယ်။ အဲဒါ ဆရာကြီး ကူညီ

ကယ်မပါလို့ပြောရော အသက်ရှည်ချင်ရင် ကံကောင်းချင်ရင် ရတနာဆေးမယောင်းတိုင် ထွန်းရမယ်ဆိုလို့ သုံးတိုင်ထွန်းရတယ်”

“ဘယ်လောက် ပူဖော်ခဲ့ရသလဲကွယ်”

“တစ်တိုင်ကို တစ်သောင်းနဲ့သုံးသောင်းပါ အဘ”

“ပွေးဆင့် ကားစီးနေရောပေါ့”

“မစီးသေးဘူး ဘာရသေး၊ တိုက်အသစ်ဆောက်နေတယ်”

“ထားပါကွာ။ သူ့ရဲ့ ရတနာဒီပဲဆေးမယောင်းတိုင် ထွန်းလို့တော့ ထူးခြားရဲ့လားဗျ”

“ဆရာဦးပွေးဆင့်ရဲ့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်မှ ကားပေါ်မှာ ငါးသောင်း ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရတယ်”

“ဟိုက်”

“စွမ်းလှချေလား”

ကျွန်ုပ်တို့ကြားရသူများပင် အံ့သြသွားရလေ၏။

“ပြီးတော့ရောဟဲ့”

“ကျွန်မနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ မိုးကုတ်ကျောက်သူဌေး ကိုသိန်းဝင်းလည်း ခေါ်ရင်မလာတော့ဘူး”

“ဒုက္ခေ”

နောင်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြပြီးနောက်ပိုင်း ကုတ်ကျောက်သူဌေး ကိုသိန်းဝင်းဆိုသူကိုပါ သိကျွမ်းခဲ့ရ၏။ ကျောက်ရတနာ သူဌေးမဟုတ်။ လိပ်သည်းကျောက် ကန်ထရိုက်ဖြစ်၏။ မျက်ပေါ်မှာ ကျောက်ကြီးပေါက်၍ ကျောက်ခွက်အမာခွတ်များ ပြည့်နေသလိုလေ၏။

“စီးပွားရေးလုပ်လို့မကောင်းဘူး ဘာရသေး၊ အိပ်မက်တွေကလည်း ဆိုးလိုက်တာ။ ညဘက်အိပ်လို့ကို မပျော်တော့ဘူး။ ကြာရင် အဲဒီစိတ်လုံးပါးပါးပြီး သေမလား မသိပါဘူး ဘာရသေးရယ်။ အဲဒါ ဘာရသေးကွာ ကယ်မနိုင် ကယ်ပါဦးဘာရသေး။ သမီး ဘာရသေး ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

အမျိုးသမီးက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်ပြောရင်း ပုံပျက်ပန်းပျက် သေ့ကြီးမျက်နှာကို အားကိုးတကြီးကြည့်နေလေ၏။

“မဲ့သုံးလုံးကြောင့်တဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရင့် ဘာရယ်။ ဒီ မဲ့သုံးလုံးတကယ်ပဲ ဒုက္ခပေးနိုင်သလား ဟင်လို့”

“ဒီလိုကွယ် သမီးတို့ရဲ့။ ဒီမဲ့သုံးလုံးကို အချို့က မဲ့တြိဂံလို့ခေါ်သလို အချို့ကျတော့ မဲ့ဖိုခနောက်ဆိုင် (ဖိုခံလောက်ဆိုင်)လို့လည်း ခေါ်တယ်ကွယ်။ မဲ့နဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်နဲ့ အမျိုးမျိုးပြောကြရေးကြတာကိုး။ အချို့အယူအဆအရ ဖိုခံလောက် ဖြစ်နေရင် ဖိုခံလောက်သဘောအရ အပူဓာတ်ပေါ့။ မီးဓာတ်ပေါ့။ ခြင်္သေ့ခိုခိုနေရတယ်ပေါ့။ အဲဒါ ဘယ်ပါးတစ်လုံး၊ ညာပါးတစ်လုံးနဲ့ မေးဖျားစေမှာရှိရင်ပါရင် ဒီလိုပြောကြတာပေါ့။

“အဲဒါ အမှန်ပဲလားဟင် ဘာရသေး”

မိန်းမချော မခင်အုန်းချစ်ရဲ့ အဒေါ်ဆိုသူမိန်းမကြီး မေးလိုက်

“ဒီလိုရှိတယ် ဒကာမကြီးရဲ့။ ဒါက တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကြတာပါ။ မဲ့အဟောကျမ်းကျတော့ မဲ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတာ မျက်စိအောက်တွင် မဲ့ကိုမြင်သော် လင်နှစ်ယောက်ပျက် သေကိန်းတက်၏တဲ့။ လင်နှစ်ယောက်ယူတောင် အဲဒီလင်သေရောလို့ ဟောသကဲ့။ နှာ မဲ့သေမဲ့ရှင်ရှိတယ်။ အကြီး၊ အငယ်၊ အရင့်၊ အဖျော့၊ အဝိုင်းအရှည်၊ ချွန်အမျိုးမျိုးရှိသကွယ်။ မဲ့ကြီးလေ အကျိုးအပြစ်ထင်ရှားလေလို့ ရှေးဆရာများဆိုတယ်။ ငယ်လေ အကျိုးအပြစ်နည်းလေတဲ့။ တစ်ခါ မဲ့ဟာ နည်းနက်နေရင် အကျိုးအပြစ်ပိုများပြီး အရောင်ဖျော့လေ သက်သာသလဲတဲ့။ ဟောလေ မဲ့ဟာဝိုင်းနေရင် ကောင်းကျိုးပေးပြီး အလယ်အလတ် ကျိုးပေးတယ်။ မဲ့အချွန်ကျတော့ ကောင်းကျိုးရောဆိုးကျိုးရော ဒွန်

www.burmeseclassic.com

၂၀၄ * မောင်ညိုဦး (သန်လှင်)

တွဲနေရောလို့ ဟောပြန်တယ်။ တစ်ခါ မဲ့ပေါ်မှာ အမွေးထူပြန်ရင် ပိုပြီး ဒုက္ခဖြစ်တယ်တဲ့။ ရှည်သောအမွေးအနည်းငယ်ရှိမှု ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မဲ့ပညာကျမ်းမှာဆိုသကဲ့။

“သမီးတို့နဲ့ဆိုင်တာကိုပဲ ပြောရရင် ဘယ်ပါးညာပါးမှာမဲ့ပါရင် လုံ့လရှိမယ်။ သဒ္ဒါတရားရှိမယ်။ ဣန္ဒြေကြီးမယ်။ ကြင်ဖော်လောင်းရရှိပြီး သားကောင်း၊ သမီးကောင်းများရရှိမယ်လို့ ပညာအဟောရှိတယ်။ မှန်မှန် နေထိုင်စားသောက်မယ်။ ရှိုးသားခြင်းကို နှစ်သက်မယ်။ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းကောင်းမယ်။ စိတ်သဘောထားကောင်းသည့် ကြင်ဖက်ကိုရရှိပြီး သားကောင်းသမီးကောင်း ထွန်းကားမယ်တဲ့”

“ဒါ ဒါဆို သမီးရဲ့ မဲ့သုံးလုံးဟာ ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

“မဲ့ပညာအလိုဟောကျမ်းအရ ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ဆရာကြီး ဦးပွေးဆင့်က ... ”

“ရှိပါစေလေ။ သမီးက အစွဲအလမ်းကြီးနေလို့ပါ။ ရှိသေးတယ်။ နာခေါင်းမှာမဲ့ပါရင် အလျင်စလိုလုပ်တတ်တယ်။ တဏှာရာဂကြီးတယ်။ ကာမဂုဏ်လိုက်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တိုတတ်တယ်။ သေရည်သေရက် ကြိုက်တတ်တယ်။ သူ့ထက်ချောပြီး ဥစ္စာပေါသူကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရတတ်တယ်”

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က ဝင်မေးရောဗျ။

“ရသေ့ကြီး ရင်သားမှာ မဲ့ပါရင်ကောဗျာ”

“အို”

“မအိုနဲ့သမီးရဲ့ ဒါ ပညာရပ်ကိစ္စ မေးသင့်တယ်။ ဖြေမယ်။ မိန်းမသားများဆိုပါစို့။ မရှိသေ့စကား ညာဘက်ရင်သားမှာ မဲ့ပါရင်ပျင်း မယ်။ အသုံးဖွာမယ်။ ကာမဂုဏ်လိုက်စားမယ်။ ရုတ်တရက် ချမ်းသာရာ ကနေ ဆင်းရဲသွားမယ်။ ကံဆိုးတယ်။ သားသမီးများမယ်။ ဘယ်ဘက် နဲ့အံ့မှာမဲ့ပါရင် လုံ့လရှိမယ်။ ခြိုးခြံမယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကောင်း ပြီး အချစ်ရေးကံကောင်းမယ်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာမယ်။ သားယောက်ျား

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ပဲခူးလုံးငြိမ်းသေး * ၂၀၅

လေးအမွေးများမယ်။ ရေလုပ်ငန်းနဲ့အကျိုးပေးမယ် နားလည်လား။ ပြော ရရင် အများကြီးပဲ။ အခု သမီးဘာဖြစ်သလဲ”

ဒီမှာ မဲ့သုံးလုံးရှင် အမျိုးသမီးက ...

“သမီးမှာ ဟို ဆရာကြီးဦးပွေးဆင့်ဟောသလို ကံဆိုးနေတယ် ဆသေ့ရဲ့”

“ကံကောင်းအောင် သူစီရင်ပေးသမို့လား”

“ပိုပြီးဆိုးနေတာဥစ္စာ အဲဒါ ... ”

“မဲ့အပေါ်မှာ အစွဲအလမ်းမထားကြပါနဲ့ သမီးတို့ရယ်။ ဒါက ဇီဝဗေဒ ခန္ဓဗေဒသဘောအရ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့ ဟို ကျွန်ုပ်လန့်နှစ်ယောက်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါက ဇီဝဗေဒခန္ဓာဗေဒသဘောအရ ဆေးပညာ သဘောအရ ဖြစ်လာတာပါ။ ဒါကျတော့ ကျုပ်တို့ရသေ့ကြီး တော်သွား ပြန်ရောဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့က ရသေ့ကြီးခေတ်မီနေ၍ ပင့်ပေးလိုက်၏။ ရသေ့ကြီး က ပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ...

“လူဟာ စိတ်ကြောင့်ဥပဒ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ကြောင့် ကောင်းကျိုးချမ်း သာကိုရစေတယ်။ ကိုင်း ... သမီးက မဲ့သုံးလုံးဖိုခုံလောက်ကို စွဲလမ်းပြီး ကြောက်စိတ်စိုးရိမ်စိတ်လွှမ်းမိုးနေတော့ ဘရသေ့ တစ်လုံးပျောက်အောင် ခိုင်ပေးလိုက်မယ်။ ဘယ့်နယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ဘရသေ့ရယ်”

“ခဏလေး”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် ကွမ်းအစ်ထဲရှိ ထုံးတစ်ကော်ကို ကော်ယူလိုက်၏။ ၎င်းနောက် လက်ညှိုးပေါ်မှထုံးကို အာရုံစိုက်၍ကြည့်ပြီး ခြေထိမှရေရွတ်နေ၏။

“ရော့ ... အဲဒီထုံးကို ရေနဲ့ပျစ်ပျစ်ဖျော်ပြီး မေးစေ့ပေါက် ခြေထိမှထုံးပေး။ ထုံးကုန်ရင် လာယူလှည့်”

၂၀၆ ❀ ဇာတ်ညွှန်း (သန်လျင်)

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကံကောင်းမှာလားဟင် ဘရသေ့”

“နေ့စဉ် ဘုရားရှိခိုး၊ ပရိတ်မန္တန်များကို ထုံးအံ့သည့်နေ့က ထိုင်ခွတ်၊ မေတ္တာပို့၊ (၇)ရက်အတွင်း ထူးခြားရစေမယ်။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ လာမည့်စနေနေ့ကို အကြောင်းပြန်၊ သွားတော့”

“မဲ့တစ်လုံးပျောက်ရင် တော်ပါပြီ ဘရသေ့ရယ်”

“လျှာမရည်နဲ့တော့၊ ပြန်ပါတော့”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို ရှိသေ့စွာထိုင်ထားတော့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ကိုပါနှုတ်ဆက်၍ သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်းမှ ဖြူထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မေးခွန်းဆုံးသောအခါ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် ခုခြေတံရှည်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ထကန်ရကား အမယ်လေးသေပါပြီဟုအော်ရင်း သင်္ချိုင်းရေပေါ်မှ အပြေးအလွှား ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။

စနေနေ့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးရှိရာ (...)သင်္ချိုင်းသို့ စောစီးစွာရောက်နေကြ၏။
ဒီနေ့ ဟိုမဲ့သုံးလုံး အမျိုးသမီးနှင့် ချိန်းထားသည်လေ။
ရသေ့ကြီးဟောချက်၊ ပြောချက်၊ စီရင်ပေးလိုက်ချက် ဘယ်လောက်တော်မြင် မှန်ကန်သည်ကိုသိလို၍ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မဲ့သုံးလုံးနှင့် မျိုးသမီးနှင့် အဖော်အဖော်ကြီး ကားနှင့်ရောက်ချလာလေ၏။
သူတို့လက်ထဲမှာ လက်ဆောင်ကြိမ်ခြင်းနှင့် သစ်သီးဘူး၊ ယိုဘူး၊ ဆာလစ်၊ ပန်းသီး၊ မုန့်များ ခြင်းအပြည့်ပါလာ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၀၈ * ယောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ဘာတွေတုံး သမီးတို့ရဲ့”

“ဘရသေ့ကို ကန်ကော့ဖို့ပါရှင်”

“ဟဲ့ များလှချည်လား”

“ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ ဘရသေ့ရဲ့”

“ဘယ်လိုကြောင့် ကျေးဇူးတွေတင်နေရဲတုံး သမီးတို့ရယ်”

“ဘရသေ့”

“ဘာတုံးဗျ”

“သမီးရဲ့ မေးစေ့ပေါ်က မဲ့မရှိတော့ဘူး ဘရသေ့ရဲ့”

“ဟေ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်ုပ်တို့ရော ဘရသေ့ပါ အံ့သြသွားကြ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ မဲ့သုံးလုံးရှင် မိန်းမရဲ့မေးစေ့ပေါ်မှာ မဲ့နက်ကလေး မရှိတော့။ မဲ့နက်လေး နေရာမှာ အဖြူရောင်အမာရွတ်တစ်ခု ခွဲထင်ကျန်ရစ်နေ၏။

“လုပ်ပါဦး သမီးရဲ့၊ မဲ့ပျောက်သွားပုံလေး။ ဒီက လူ့ကန်လန် အူကြောင်ကျားတွေပါ သိရအောင်လို့ပြောဟဲ့”

“ဘရသေ့ရဲ့ ထုံးမန်းကို အဲဒီမဲ့နားလိမ်းပြီး ပရိတ်တွေလည်း ရွတ်တာပေါ့ အဘရယ်”

“အေး”

“သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ အိမ်ရှေ့မှာ ချော်လဲပါရော”

“ဟေ”

“ချော်လဲတာ ကံကောင်းတယ်ဘရဲ့”

“ဗျာ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ၊ ထူးလှချေကလား”

“ချော်လဲရင်း မေးစေ့နဲ့ အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ဆောင့်မိပြီး မဲ့နေရာ အသားပြတ်သွားတာ၊ အခု ကျွန်မစိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်နေတဲ့ မဲ့မရှိတော့ ဘူး ဘရသေ့ရဲ့”

ပုံမှန်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ပဲခူးလုံးခြံသား * ၂၀၉

“မြတ်စွာဘုရား”

“အံ့ရော အံ့ရော”

“ရှားပါလေ့ဗျာ ရသေ့ကြီးရော”

“ကျွန်မလေ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘရသေ့ရယ်။ အခုမဲ့နစ်လုံး မရှိတော့တယ်။ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လဲဟင် ဘရသေ့”

“အဲဒါ ပိုက်ကောင်းပြီပေါ့ကွာ”

“ရှင် ကံကောင်းပြီ၊ ဘယ်လိုကံကောင်းမှာလဲဟင် ဟင်”

“အခုကျန်နေတာ ဘယ်ဘက်ပါပေါ်မှာ မဲ့တစ်လုံး၊ ညာဘက်ပါး မှာ မဲ့တစ်လုံး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညာဘက်ပါးက ‘နေ’၊ ဘယ်ဘက်ပါးက ‘လ’၊ နေ နဲ့ လ နဲ့ မီးဆိုင်ရင် သိကြားကိုယ်တိုင် မမညှိကိန်းတဲ့”

“တကယ်”

“နှစ်ကယ်ဗျာ”

“သုံးကယ်”

“လေးကယ်၊ ငါးကယ် ... ဆယ်ကယ်ဗျာ”

“အို ... သမီးဝမ်းသာလိုက်တာ ဘရယ်၊ သမီးဝမ်းသာလိုက်

အ

အမျိုးသမီးဝမ်းသာအားရအောင်လိုက်ပြီး ပုံမှန်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး နုဆိန်ပေါက်ရှိခိုးလိုက်လေသည်။ ရသေ့ကြီးက ဘုရား၊ တရား၊ မြရန် အလှူဒါန မကြခဏပြုရန် မှာကြား၏။

သည့်နောက် သူမတို့ပြန်သွားကြလေ၏။ သူမတို့မရှိမှ ကျွန်ုပ်က သူမတို့ကို ကပ်၍မေးရ၏။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံးကွ”

“ဟို မိန်းမမဲ့တစ်လုံး ချော်လဲပြီးပဲသွားလို့ ပျော်နေတာပဲနော်။

၂၀၀ * သာဓိဋ္ဌိန်း (သန့်လှိုင်)

အဲဒါ သူ့ရှေ့လျှောက် ကံတကယ်ကောင်းမှာလားဟင်လို့”

“ကောင်းတော့မှာပေါ့ကွ”

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

“စိတ်ကြောင့်ကွ”

“ဗျာ . . . စိတ်ကြောင့် ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

“အမှန်က သူ့ဖြစ်နေတာ ခံစားရတာက စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင့်
ကွ။ မဲ့သုံးလုံးက သူ့ဟာသူ ဖိခံလောက်ဆိုင်ရှိနေတာ ဟိုဖွတ်ကျား အ
အဖန်ဆရာနဲ့ တွေ့တော့ ခြောက်စားဟောက်စားလုပ်လိုက်လို့ ကြောက်
စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ခံစားနေရတာ။ အဲဒါ ငါက ထုံးမန်းလုပ်ပြီး ပေးလိုက်ရတာ
“ထုံးမန်းကရော စွမ်းလို့လား”

“ထုံးရဲ့သဘောက အသားနုကိုစားတယ်ကွ။ အဲဒါကို မဲ့ထုံး
ခိုင်းရတာ။ ပိုယုံကြည်မှုလေးနက်အောင် မန်းမှုတ်ပေးရတာပေါ့ကွ။
ကြာရင် ထုံးက အသားနု မဲ့နေရာကိုစားသွားပြီး မဲ့ပါးမိန့်သွားမှာပါ။
ငါ့အစီအရင်ကြောင့်လား။ သူ့ဘာသာသူ နမောနမဲ့နိုင်လို့လား။ မယ်
ခလုတ်တိုက်လဲပြီး အုတ်ခဲကျိုးနဲ့မဲ့နေရာနဲ့ နှစ်ပါးဂဟေဆက်ပြီး အသား
ပြတ်ပါသွားတော့ ပိုဟန်ကျသွားတာပေါ့မောင်ရာ။ ဒီမဲ့ရှိနေရင် ဟုတ်
မဟုတ်ဟုတ် စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်။ ဒါစိတ်ပဲ။ အခု ဒီမဲ့တစ်လုံးမရှိ
အန္တရာယ်ကင်းပြီလို့ သူယူဆသွားပြီ။ အဲဒါလည်း စိတ်ပဲ။ စိတ်
လည်ရင် အသိပညာ အတတ်ပညာနဲ့ကုပေးလိုက် ရောဂါပျောက်
သူကလေးက ရတနာသုံးပါးမြဲနေတော့ အဲဒီရဲ့အကျိုးကျေးဇူးရော သူ
ရဲ့ ယုံကြည်လွတ်လပ်မှုနဲ့ရော သူ့နေ့စဉ် ပျော်ရွှင်ချမ်းသာနေရင် ဘာ
နေကောင်းပြီပေါ့ မောင်တို့ရာ”

“တောက်”

“ဘာလဲကွ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဒါ သူငယ်တန်း”

နှိမ့်ရိုသေးသကွ လူကန်လန်ရ။ မင်းတို့ကို ငါ ဗာရာဏသီတက္ကသိုလ်
ဆင့် ဂစ္ဆီရကိုမပြသေးဘူး”

“ပြပါဗျ ရသေ့ကြီး”

“ပြနိုင်ပေါင်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဈေးကြီးတယ်ကွ။ ဈေးကြီး တန်ဖိုးကြီးလို့ မင်းတို့လို ဖွတ်
ပျားငါးပြား၊ ဆယ်ပြားကောင်တွေရှေ့မှာ မပြနိုင်ဘူး။ တကယ့်ဆရာကြီး
တွေရှေ့ကျမှ ပြမယ်ဟေ့။ မှတ်ထား၊ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက ဟား . .
ဟား . . . ဟား”

ရသေ့ကြီးသည် သူ့အပြောကိုသူသဘောကျပြီး အော်ဟစ်၍ရယ်
တက်ရာ သင်္ချိုင်းကုန်းရှိ ကျီးကန်းနှင့်ခွေးများ လန်ကုန်ကြ၏။ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်
တို့က အမျိုးသမီးနှစ်ဦးလာလှူသွားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာ လက်ဆောင်
တန်တော့ဆွဲခြင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်မှသွားရည်များ ကျလာလေ၏။
နေနိုင်သည့်အဆုံး . . .

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံး”

“ဘရသေ့ကြီးခင်ဗျား”

“အစ်မာ ငါ့များ နွဲ့လို့ဖွဲ့လို့၊ ဘာတုံး ဘာတုံး”

“ဆွဲ ဆွဲခြင်းထဲက မုန့် မုန့် အဟဲ ဟဲ အဲဒါလေး”

“မုန့်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲကွ”

“တားတို့ ချားချား အဲ အဲ စားချင်လို့ သုံးပုံနှစ်ပုံစွန့်ပါလို့
ဟီး ဟီး နော် ဘရသေ့ အဟီး”

“ဘာ မင်းတို့ကို ငါက စွန့်ရမယ် ဟုတ်လား”

“တားတို့ကို မတနားဘူးလား ဘာ ဘရသေ့ရယ် ဟင်လို့”

သို့ကလိုနှင့် လက်အုပ်လေးချီပြီး သနားစဖွယ်ပြောလိုက်သော
ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် အံ့ကြိတ်၍စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

www.burmeseclassic.com

၂၂ * ယာဉ်ပိုင် (သန်လှိုင်)

“တောက် ... မျိုးကွာ မျိုးမျိုး၊ သေအောင်ဆိုကြ မျိုးကြ”

“အေး ... ဒါမှ ငါတို့ရဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ သူတော်ကောင်
ကြီးကွေး ကျန်းမာချမ်းသာ၍ အစောကြီးပျံ့လွန်တော် မမူပါနှင့်ဦးခင်ဗျား”

“ ... သားတွေ ဖို့”

~~~~~

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်ထွဋ်)

“ဗျို... ရသေ့ကြီး”

“ဟ နင့် မေကလွှား၊ လန့်လိုက်ပါဘိကွာ”

“ရသေ့ဖြစ်ပြီး လန့်ရသလားဗျ၊ ရသေ့ကြီးရ”

“ရသေ့လည်း လူပဲ၊ ပြုံးဆို တစ္ဆေမှတ်လို့ပေါ့”

“ကျုပ်တို့က လူအစစ်ပါဗျာ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ လူ့ကန့်လန့်နှစ်ကောင်ရာ မင်းတို့က တစ္ဆေထက်ဆိုးတယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရသေ့ကြီးရ”

ကိုရူပဗေဒက ရသေ့ကြီးကို ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်

“ဟ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ လောကကို အရွံ့တိုက်၊ ပညာရှင်တွေကို ကန့်လန့်တိုက်၊ အရှက်ခွဲ၊ လူပုံအလယ်မှာ မျက်နှာမပြရဲအောင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးလိုက်ပေးနေလို့ပေါ့”

“ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ရသေ့ကြီးရာ၊ သုတေသနလုပ်နေတာပါ၊ ပြောပြီးပါရောလား၊ ကျုပ်တို့က သိပ္ပံသမားတွေဗျ၊ လက်တွေ့လုပ်ယူတာလေ၊ တစ်နဲ့နှစ်ပေါင်းရင် သုံးဖြစ်တယ်၊ သုံးထဲက နှစ်နုတ်ရင် ငါတို့ကုန်ရမယ်၊ ဒီလိုရှင်းလည်း ရှင်းရမယ်၊ ကိန်းသေပေါက်လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ အခု ရသေ့ကြီးက ကျုပ်တို့ကို မျက်လှည့်ပစ္စလက်အမျိုးမျိုးပြပြီး နှိပ်စက်တာနဲ့ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံချင်အောင်ညှို့နေတာကို ကျုပ်တို့က ခုတ်တကျ ချဉ်းကပ်လေ့လာနေတာပါဗျ၊ တစ်နေ့ကျရင် ရသေ့ကြီးရဲ့ ကမ္ဘီရပစ္စလက်ပညာရပ်များကို ပုံသေနည်းထုတ်ရမယ်၊ ဟိုက်ဒြိုဂျင်နှစ်ဆလောက်ဆီကျင်တစ်ဆပေါင်းရင် ဖြေဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဖော်မြူလာပုံသေနည်းလည်း ရပါလိမ့်”

ကျွန်ုပ်က ဥပမာ ဥပမေယျနှင့် ရသေ့ကြီးကို ဖိထားလိုက်သောအခါ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို တစ်လုံးတည်းကောင်းသောမျက်စိနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သူငယ်တန်းအဆင့်ကမ္ဘီရ

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုရူပဗေဒတို့သည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး လတ်တလောမှီတင်းနေထိုင်ရာ (...)သင်္ချိုင်းသို့ ကားထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အခန့်သင့်ပင် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်း ရောမအုတ်ဂူကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ တွေ့ရ၏။ အုတ်ဂူအောက်ခြေမှာ (ဦးဆုံးအသက် ၅၈ နှစ်)ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ သူ့အနီးရောက်နေမှန်းကို မသိသေး။ နေရာပုံရိပ်ကဲ့သို့ အရာတစ်ခုကို အာရုံစိုက်၍ ဗတ်ရှုနေ၏။

၁၆ * သင်္ဃာတိ (သင်္ဃာတိ)

သို့ကလို့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဖြစ်သော (ကျောထဲ
ကလုံး)သည် မျက်ဝန်းထဲမှာ စကြာလည်သကဲ့သို့ လည်နေသည်ကို ထူ
သန်းစွာမြင်လိုက်ရသော ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရူပဗေဒကို ဖြည့်သွားရလေ၏။

“ပြောပါဦး။ အခု မင်းတို့ ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ရသေ့ကြီးကို လာပင့်တာပါဗျ”

“ငါ မအားဘူးကွ။ ဒီမှာ ကြေးပုရပိုက်တစ်ခုရလို့ လေ့လာနေ
တာ”

“ဘာပုရပိုက်လဲဗျ ရသေ့ကြီးရ”

“စက္ကလ ဈေးချမ်းဆွဲ(ချ)ကြီး မြေကြီးတူးရင်း ကျင်းဟောင်းထဲ
က ကြေးပုရပိုက်တစ်ခုရခဲ့သကွ။ ပါဠိလို ရေးထားတာမို့ သေသေချာချာ
ဖတ်နေတာ”

“နောက်မှ ဖတ်ပါဗျာ။ အခု အရေးကြီးလို့ပါ”

“မင်းတို့ဘာတွေ အရေးကြီးပြန်ပြီလဲ”

“ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးက ရသေ့ကြီးလို ပဉ္စလက်ပညာ ကျွမ်းကျင်
တဲ့လူမျိုးနဲ့ ပညာချင်းမလှယ်ဆွေးနွေးချင်လို့တဲ့”

“ဒါဆို ဒီကိုလာလေကွာ”

“ဒီမှာက လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းမစုံလင်ဘူးလေ။ ဆရာကြီး ဆီ
ကျတော့ ပစ္စည်းကစုံတယ်။ ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးကို လာပင့်တာပါ။ ကျုပ်တို့
ဆရာကြီးက ရသေ့ကြီးကို အရမ်းကိုတွေ့ချင်နေရဲ့ ခင်ဗျ”

“မင်းတို့ဆရာကြီးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုံးကွ”

“ဦးမိလိန္ဒတဲ့ ခင်ဗျ”

“ဟေ ... ဦးမိလိန္ဒ ... ရှင်နာကသိန်ကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ
မေးပြီး လူမင်းပရိသတ်အကြားမှာ အရှက်ခွဲစိုက်ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိလိန္ဒမင်းကြီး
လားကွဟေ”

“ရှင်ဘုရင် မိလိန္ဒမင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ယေး(လ်)တက္ကသိုလ်
ကျောင်းထွက် ပါမောက္ခကြီးပါ။ ပေါ့သေးသေးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

ပုံနှိပ်ပန်းပျက်ရသေးကြီးနှင့် သုဇယတန်းအဆင့်ရှိရ * ၂၇

ကျွန်ုပ်တို့ပေါင်းစုံက တက္ကသိုလ်ကြီးတွေမှာ ဟောပြောပို့ချခဲ့ဖူးတဲ့ ပညာရှင်
ဦးဗျ”

“ဟေ ... ဒီလိုလားကွ”

“တွေ့ချင်စိတ်ရှိရဲ့လား ရသေ့ကြီးရ”

“အေး ... ခု ချက်ချင်း လိုက်မယ်ဟေ့”

သည့်နေ့က ပုံနှိပ်ပန်းပျက်ရသေးကြီးသည် ဖတ်လက်စ ကြေး
ပုရပိုက်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လွယ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်
လာခဲ့လေသည်။

“ဆရာကြီး ... ဒါကျွန်တော်တို့ပြောနေတဲ့ လူထူးဆန်း ရသေ့
ဦးဆိုသူပါပဲခင်ဗျာ”

တိုက်ခန်းထဲက ဧည့်ခန်းသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ် ပါမောက္ခကြီး
မိလိန္ဒကို ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်ဆက်ပေးလိုက်သော် ...

ပါမောက္ခကြီးသည် ပုံနှိပ်ပန်းပျက်ရသေးကြီးကိုကြည့်ပြီး ပထမ
ကြည့်နေ၏။ ဒုတိယ စိတ်ပျက်သလို ရှိသွားလေ၏။

ပါမောက္ခကြီး စိတ်ပျက်အံ့သြချင်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်မဆို

၂၁၈ * ထောင်မှိုင်း (သန်လျင်)

ရသေ့ကြီးသည် ခေါက်နိုးကျိုးနေသည့် ဒေါက်ခြာကို ဆောင်းထား၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံးအနက် ဘယ်မျက်လုံးက ကျောက်မျက်လုံးအထူနှင့် ဖြစ်၏။

နဖူးအလယ်ခေါင်မှာ ချိုင့်နက်ကြီးပါလိုက်သေး၏။ နားရွတ်နှစ်ဖက်မှာလည်း ဘယ်ဘက်နားရွက်ပြတ်နေပြီး ညာဘက်နားရွက်က နားပေါက်ကျယ် ကုလားမများနားရွက်လို ရှည်လျားပြီး တွဲကျနေ၏။

ပြီး ဘယ်လက်ကတိုနေပြီး ညာလက်က ရှည်လျားနေ၏။ လက်ချောင်းကြီးများက ကြောက်စရာကောင်းအောင် တုတ်နိုင်လွန်းရကား။ လက်ဝါးကိုဖြန့်လိုက်လျှင် ထမင်းစားပန်းကန်ပြားခန့် ကြီးမားလေ၏။

ဒါ့အပြင် ညာဘက်ခြေကတိုနေပြီး ဘယ်ဘက်ခြေထောက်က ရှည်နေပြန်ရကား လူနှင့်မတူ ဂြိုဟ်သားလိုလို ကမ္ဘာပေါ်မှာမပေါ်ဖူးသော သတ္တဝါဆန်းလိုလိုဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ပါမောက္ခကြီး အံ့သြနေ၏။

ရွံ့စရာအနံ့အသက်များ ခါးဝတ်မှထွက်နေ၍ အလွန်ကိုစိတ်ပျက်နေ၏။

“မင်းတို့ပြောတာ သူလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီးခင်ဗျား”

“လူအစစ်ပါပဲနော်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား လူမဟုတ်ဘူးတော့ ကမ္ဘာဦးလက်ကျန် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကွ”

“ဗျာ”

ပါမောက္ခကြီးပါးစပ်ဟ၍ အံ့သြသွားရပြန်၏။ အကြောင်းကား အထက်ပါစကားကို ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သောကြောင့်တည်း။

“ဟင် . . . ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်တယ်”

ဒီမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက ပါမောက္ခကြီး စားရေးစာဆွဲပေါ်မှ ‘ကင်ဒီဆွန်း၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ’ အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သူငယ်တန်းအဆင့်ရှိရ * ၂၁၉

သားရေးစာအုပ်အထူကြီးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အဖွင့်အမှာစာကို အင်္ဂလိပ်လိုဖတ်၍ မြန်မာလိုပြန်ပြလိုက်သောအခါ . . .

ကနဦးရောက်စက အထင်သေးနေသော ပါမောက္ခကြီးသည် ချက်ချင်းဖြဲသွားပြီး ရသေ့ကြီးကို တန်းတူရည်တူလို သဘောထားဆက်ဆံရမည့်အခြေအနေမှန်း သဘောပေါက်သွားခဲ့လေသည်။

“ရသေ့ကြီးခင်ဗျား၊ ရသေ့ကြီးဘွဲ့အမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“မသိဘူးကွ”

“ဗျာ နာမည်မသိဘူး။ ဒါဆို အသက်ရောကွာ”

“ကျုပ်ပြောရင် ပါမောက္ခကြီးယုံမှာလား”

“ပြောပါ”

“သီပေါမင်း ပါတော်မူတုန်းက ဂေါ်ဝီနီဆိပ်ကမ်းမှာ အရှင်နှစ်ပါး ခြံကြည့်ပြီး စားပြေးဆွဲမိလို့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗဟိုတွေရဲ့ သေနတ်နဲ့အချိန်ခံရတုန်းက ကျုပ် (၁၃)နှစ်သား”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အလိုလေး”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရသေ့ကြီးရ”

“ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေလေကွာ။ ရသေ့ပဲဥစ္စာ မုသာဝါဒစကားများမကြိုက်လို့ သုံးပါးမလား ပါမောက္ခကြီးရ”

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရသေ့ကြီးစကားကို ချင့်ချိန်နေ၏။ သီပေါမင်းတော်မူစဉ် (၁၈၈၅) ခုနှစ်ဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်ုပ်နှင့်ရသေ့ကြီး စကားပြောနေသည့်အချိန် (၁၉၇၂) ခုနှစ်ဖြစ်၏။

နှစ်ပေါင်း (၈၇)နှစ် ကွာခြား၏။

ဒါဆိုလျှင် ရသေ့ကြီးအသက် (၁၃)နှစ်ကို ထည့်ပေါင်းချွှင်ရသေ့ကြီးအသက်သည် (၁၀၀)နှစ် ရှိနေပြီ။

၂၂၀ * သင်္ဃန်း (သန်လှိုင်)

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

ဦးနှောက်မကောင်း၍ ပြောချင်ရာ ပြောရောသလား။ ကျုပ်တို့ အားလုံးတစ်ယောက်မျှန်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်စိပစ်၍ အသာစေလိုက်ကြပါဟု အထာပြလိုက်ကြ၏။

“ထိုင်ပါ ရသေ့ကြီး။ ကျုပ်တပည့်များ ပြောပြချက်အရ ရသေ့ကြီးက ဂန္ထိရလို့ခေါ်တဲ့ ဆန်းကြယ်သောပညာရပ်များကို တော်တော်ထူးထူး ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ မှန်ရာပြောရရင် ကျုပ်တို့က ဂန္ထိရပညာရပ်ဆိုတာကို လုံးဝလက်မခံသေးပါဘူး။ ပညာရပ်တစ်ခုရဲ့သဘောအစ အလယ် အဆုံး ခိုင်ခန့်သေချာ တိကျရပါမယ်။ ပုံသေနည်းထူထောင် အဲဒီပုံသေနည်းအတိုင်း နောက်လူများလုပ်ရင်လည်း ဖြစ်ကိုဖြစ်ရပါမယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် ဒါပညာမဟုတ်ဘူး။ လှည့်စားနေတာ”

“ဒီမှာပါမောက္ခကြီး ဗုဒ္ဓရဲ့တန်ခိုးတော်အနန္တကို လက်ခံသလား”

“စာထဲမှာပဲ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ကျုပ် မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဗုဒ္ဓဂေါတမရဲ့ တန်ခိုးတော်အနန္တဟာ သာမန်ရှင်လူရဟန်းတို့ပင်လိုက်မခံနိုင်လွန်းအောင် ဆန်းကြယ်လွန်းလှလို့ နောက်ဆုံး ဂန္ထိရအဖြစ် လိုက်ရတယ်လို့ နှိုးဆော်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုပဲ ဗုဒ္ဓဂေါတမရဲ့ တပည့်တွေအတွေးအခေါ် အဘိဓမ္မာအနှစ်သာရများကလည်း တော်ရုံပညာရှင်တွေဆရာများဖို့ မဖြစ်နိုင်အောင် ဆန်းပြားအံ့ဖွယ်များလွန်းလို့ ဂန္ထိရဆိုရိုးစကားရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့တတ်တဲ့သိတဲ့ လောကီဂန္ထိရဆိုတာ ဘုရားရှင်ရဲ့ လောကုတ္တရာဂန္ထိရ၊ မဟာပန်ခိုးတော် ဂန္ထိရနှင့်နှိုင်းယှဉ်ခြင်းမရှိတောင်နဲ့ အင်စီအောက်ဆုံးက မြေကြီးသားလောက်ကို ကွာလှတယ်။ တစ်ခါ လောကီဂန္ထိရပညာဟာ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား မပွင့်ကတည်းက တန္တရဝါဒအဖြစ် ကမ္ဘာပေါ်မှာစပေါ်ခဲ့တာ။ အဲဒီ တန္တရဝါဒမှာမှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိလိင်္ဂကွဲသွားပြီး အောက်ဆင့်ဂန္ထိရ၊ အလုပ်အကိုင်ဂန္ထိရ၊ အထက်အဆင့်ဂန္ထိရလို့ သုံးမျိုးကွဲပြားသွားခဲ့တယ်။ ဒါတွေပါမောက္ခကြီးတို့ သိပ္ပံသမားတွေ နားလည်လက်ခံအောင် အသေးစိတ်

ပုံမှန်ပုံမှန်ရသေ့ကြီးနှင့် သုဇာန်အဆင့်ရှိရ * ၂၂၁

ပြန်ပြန်ရင် တစ်တိုင်တည်းနဲ့မရဘူး။ ဥပဒေသနဲ့လက်တွေ့ကို အချိန်အတော်ချပြီးရှင်းပြမှ ခင်ဗျားတို့သဘောပေါက်နားလည်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့ ကျင့်ကြံပွားများရမယ်”

“အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“ဒါပြောလို့မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သမာဓိအား စရဏအား ပါရမီအားပေါ်မှာမူတည်ပြီး အချိန်တိုတိုကာလအတွင်း ဒီပညာရပ်ရဲ့သိဒ္ဓိအကျိုးသိရှိနားလည်အသုံးချခွင့် ရချင်ရသွားနိုင်တာပဲ။ အဲဒါတွေအားနည်းရင် ဆန်းကြောင်းမှားရင်တော့ ရူးချင်ရင်ရူးသွား။ ဒါမှမဟုတ် အခန့်မသင့်ရင် ခိုတိတ်နားရောက်သွားမှာပဲ”

“ကျုပ် မယုံသေးဘူး။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မှ ယုံချင်တယ်”

“ဒါဆို နမူနာနည်းနည်းပြရင် လက်ခံမလား”

“ပြပါ။ ယုံစရာကောင်းရင် လက်ခံပါ့မယ်”

ဒီမှာ ရသေ့ကြီးက တိုက်ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ မျက်စိဝေ၍ကြည့်မိပြီး ...

“ပါမောက္ခကြီး ဒီလျှပ်စစ်မီးလုံးက ဘာကြောင့် မီးလင်းရတာ

“ဒါလား။ လျှပ်စစ်မှာ အပိုဓာတ်နှင့်အမဓာတ်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။

အပိုဓာတ်နဲ့အမဓာတ်ထပ်ပြီး အပူနှင့်အလင်းစွမ်းအင် ဖြစ်ရတာပါ”

“ဒါက ခလုတ်နိပ်မှလင်းတာ ပိတ်တာလား”

“ဒါပေါ့။ ဟောဟို ခလုတ်အဖြူလေးကို နိပ်ချထားလို့ လျှပ်စစ်လင်းနေတာ။ အဲဒီခလုတ်ကို ပြန်ပင့်လိုက်ရင် လျှပ်စစ်မီးမှိတ်သွားရော”

“အဲဒီခလုတ်ကိုမပိတ်မပင့်ဘဲနဲ့ လျှပ်စစ်မီးငြိမ်းသွား မှိတ်သွားအောင် ပါမောက္ခကြီးလုပ်နိုင်သလား”

“ရသေ့ကြီးပြောသလိုမျိုးကို လျှပ်စစ်မီးတောင်တံတွင်ခဲ့တဲ့ လျှပ်စစ်ကြိုး ‘အယ်ဒီဆင်’တောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား။ ကိုင်း ... ဒါဆို ကြည့်နေရမှာ ကြည့်နေရမှာ အခု

၂၂၂ * ယာဉ်ပိုင်း (သန်လျင်)

လင်းနေတဲ့မီးလုံးကို ကျုပ်ချက်ချင်းငြိမ်းသွားအောင် လုပ်မယ်”

“လေမထွားစမ်းပါနဲ့ ရသေ့ကြီးရယ်”

“ဒါဆို ကြည့်ဗျာ”

ဒီမှာပဲ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဦးခေါင်း အထက်မှာတွဲလောင်းလင်းနေသည့် ၄၀ ဝပ်မီးလုံးကို အတန်ကြာမှ ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုး၍ပါးစပ်မှ တိုးတိုးသောစကားကို ပြောလိုက်သော အခါ လျှပ်စစ်မီးလုံးသည် ဖျတ်ခနဲ မှိတ်၍သွားလေ၏။

“ဟင်”

“အလို”

“မြင်ပြီလား ပါမောက္ခကြီး။ မယုံရင် ခင်ဗျား ခလုတ်ကိုသွား စမ်းကြည့်ပါ”

ပါမောက္ခကြီးသည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ကစားကြည့်၏။ လျှပ်စစ်မီးလုံးဝမလောင်။ သို့နှင့် မီးလုံးအသစ်လဲလိုက်၏။ လျှပ်စစ်မီး ပြန်လာ၏။

“စောစောက မီးလုံး ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“ကျွမ်းသွားလို့ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား။ မကျွမ်းသေးပါဘူး။ ပြန်တပ်ကြည့်စမ်းပါ”

ပါမောက္ခကြီးက မီးလုံးအသစ်ကိုပြန်ဖြုတ်၍ ကျွမ်းသွားသော မီးလုံးကို ပြန်တပ်၏။ ၎င်းနောက် မီးခလုတ်ကို နှိပ်ချလိုက်၏။ လျှပ်စစ်မီး လုံးဝမလင်းတော့။

“ကျွမ်းနေပြီဗျာ။ ခင်ဗျား အလုပ်ရှုပ်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“ကျွန်းသေရဲ့လား ပါမောက္ခကြီး”

“ကျွန်းသေပါတယ်”

“ဒါဆို ပါမောက္ခကြီး ခဏထိုင်နေပါ။ ကျုပ် မီးလင်းအောင်လုပ်ပေးမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သုဇာန်အဆင့်ဂန္ထီရ * ၂၂၃

“ဖြစ်ပါတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မလုပ်ပါနဲ့ ရသေ့ကြီး”

“ဒါဆို ကြည့်နေကြကွာ”

၎င်းနောက် ရသေ့ကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရှည်လျားသော သူ့လက်ကြီးနှင့် ကျွမ်းနေသည့်မီးလုံးကို ကိုင်ပြီး လှုပ်လိုက်သော အခါ . . .

“ဟာ”

“ဟင်”

“အလိုလေးလေး”

ကျွမ်းနေသည့် ၄၀ ဝပ်မီးသီးမှ အလင်းရောင်သည် ထိန်လင်းသောသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမြင်လိုက်ရသောအခါ ပါမောက္ခကြီးသည် အားလုံးသော ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ခြစ်၍ သွားခဲ့လေသည်။

ပါးစပ်မှ ခင်ဗျားအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ပါတယ်ဟု ပြောရင်း ဆက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ပါမောက္ခကြီးသည် လက်ကို ဆုတ်ထားရင်းမှ အလန့်တကြားအော်ပြီး ဖြန်းခနဲ လက်ကိုခါချကာ ကြောက်ဆန်တကြား နောက်ကိုဆုတ်လိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပါမောက္ခကြီး”

“ဟို . . . ဟို ဓာတ်လိုက်လို့”

“ဟေ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား မဖြစ်နိုင်တာ ပါမောက္ခကြီးရဲ့။ လူလူချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရုံမျှနဲ့ ဓာတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်သလို ကျဉ်သွားလို့ မောင်ကျိုင်းရ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာကြီးရ”

“ဟုတ်တယ်”

ဒီမှာရသေးကြီးက ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရူပဗေဒဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ကိုင်း . . . ကိုလူကန့်လန့်တို့ မောင်ရင်တို့ ပါမောက္ခကြီးက ကျုပ်ကို လျှပ်စစ်လူသားလို့မှတ်ပြီး နာမည်ပျက်အောင် လုပ်မလို့နဲ့တူပါနဲ့ ကဲ . . . ကိုရင်တို့နဲ့ ကျုပ်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြည့်ရအောင်ဗျာ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရူပဗေဒတို့သည် ပါမောက္ခကြီးပြောသည့်အတိုင်း ရသေးကြီးကိုယ်မှ လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်မလိုက် ကျဉ်မကျဉ်သလို၍ သီးသီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ . . .

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုယ့်လူတို့”

“ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား မောင်ရင်တို့ သိပ္ပံပညာရှင် ပါမောက္ခကြီး ငါနဲ့တွေ့မှ ရူးချင်သလိုဖြစ်သွားပြီနဲ့ တူပါရဲ့ကွာ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ပါမောက္ခကြီး စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေ၏။ ကျွမ်းနေသည့် မိသားစုတစ်နည်း အလင်းမဲ့မီးသီးလုံးကို ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးသည် မျက်မှောက် ရှေ့မှောက် ခလုတ်မနိပ်ပါဘဲနှင့် မှိတ်အောင်လင်းအောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လုပ်ပြသွား၏။

ဒီရသေးကြီးသည် လျှပ်စစ်သံလိုက်စွမ်းအားရှင်များ ဖြစ်သေးသလား။

“ရသေးကြီး၊ ဒါ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ကိုင်ရုံလေး ကိုင်တာပဲလေ”

“အင်း . . . တော်ပါပေရဲ့ဗျာ”

“တော်ရင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ဂုဏ်ပြုလေကွာ။ ဒါက နိုင်ငံတော်ထုံးစံဥစ္စာ”

ဒီမှာပါမောက္ခကြီးက ထရပ်ပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးကို လက်ကိုဆွဲ၍ . . .

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ရသေးကြီးရာ . . အား . . . အား”

၂၂၆ * ယာဉ်ပိုင်း (သန်လျင်)

ပါမောက္ခကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုကြည့်၍ မေးဆတ်ပြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးက ဘာဓာတ်မျှမလိုက်ပါဟု ပြောလိုက်သောအခါ ပါမောက္ခကြီးခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းခါပြီး အလွန်စိတ်အိုက်သွားလေသည်။

“ကိုင်း . . . အချိန်မရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ နောင်ကို ဒီထုတ်ထူးဆန်းအံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ ပြကွက်လေးများပြလိုရအောင် ပါမောက္ခကြီးမိလိန္ဒက စီစဉ်ထားပါဗျာ။ နို့နို့ ကလေးကစားသလိုပဲ ပြရတာ ဖုန်းစရာကောင်းတယ်ဗျာ။ ကိုင်း . . . ကိုင်း ကျုပ်ကို ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ကောင်ပေးအပ်မယ်နော် ပညာပေးပြပါဗျာ”

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က ဓာတ်ဘူးကိုဖွင့်၍ ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ကောင်ပေးအပ်မယ်နော် ပညာပေးပြပါဗျာ။ ရေခဲခွေးကြမ်းသည် လက်ဖက်ခြောက်အကောင်းဆုံးတစ်ခုအဖြစ် ရဲပြီးမွှေးနေကာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေလေ၏။

“ဟ . . . မောင်ကျိုင်း ဒကာကြီးရ။ မင်းတို့ရေခဲခွေးကြမ်းလည်း လက်ဖက်ခြောက်လည်း မခတ်၊ ပူလည်း မပူ၊ ရေလိုကြည့်အေးလို့ပါလားကွ”

“ဘာဗျ”

“ဘယ်လို”

“ရေခဲခွေးကြမ်းက အရောင်အဆင်းမရှိဘဲ ရေလိုအေးစက်လို့ ခြောက်နေတာကွ”

“ဒီမှာ ရသေ့ကြီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ပြောင်ချော်ချော် နောက်နောက်နဲ့ မဂိုနဲ့ဗျ။ ဒါ ကျုပ်ဆရာကြီးသောက်နေတဲ့ လက်ဖက်ခြောက်အကောင်းစားတစ်ခုတည်း ရေခဲခွေး။ ဒီမှာကြည့် အရောင်ကို မွှေးနေတာ။ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေတာ”

ကျွန်ုပ် အလွန်ဒေါသသွား၏။ ရေခဲခွေးကြမ်းရဲရဲပူပူကို ရေခဲခွေးကြီးပြောနေ၏။ ဘယ်လို လူရဲရသေ့ကြီးလည်း မသိ။

“အေးလေ . . . ဒါဆိုလည်း မင်းတို့တည်ခင်းတဲ့ အေးစက်စက်ရေကိုပဲ ငါ ရေခဲခွေးကြမ်းအမှတ်နဲ့ ဘုဉ်းပေးရတာပေါ့ကွာ”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သုဃ်တန်းအဆင့်ရှိ * ၂၂၇

သို့ကလိုပြောပြီး ရေခဲခွေးကြမ်းပန်းကန်ကိုမော့၍ သောက်ချလိုက်နောက် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မောင်ကျိုင်း။ ရှုပေဒနဲ့ ပါမောက္ခကြီးတို့ရဲ့ မင်းတို့ငါ့ကို ရေခဲခွေးတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရေတိုက်ခဲ့တာ။ ငါပြောတာမယုံရင် ငါပြန်သွားလို့ ခြံအပြင်ရောက်ရင် မင်းတို့ ဟောဒီဓာတ်ဘူးကို ပြန်ဖွင့်ပေးပြီး မင်းတို့သောက်ကြည့်”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် သို့ကလို ဒေါပူပူနှင့်ပြောရင်းက ဓာတ်ဘူးကို သူ့လက်တံရှည်လက်ဝါးကြီးနှင့် အုပ်ထိလိုက်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထော့ကလိန်ထော့ကလိန်နှင့် ထွက်သွားတော့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် အူကြောင်ကြောင် ရသေ့ကြီး၏အကြောင်းကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးပြီး ကျန်ရစ်ကြ၏။

လျှပ်စစ်မီးလုံးနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ပညာပြသွားသည်ကို ဆွေးနွေးကြ၏။ ပါမောက္ခကြီးကလည်း ရသေ့ကြီးနှင့်အသားချင်းထိ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာမှ လျှပ်စစ်လိုက်သလို ခံစားရပုံကို ဆွေးနွေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကလည်း မဟုတ်ပါကြောင်း ပြန်လှန်ငြင်းခုံဆွေးနွေး၏။

၂၂၀ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

သို့နှင့်ငြင်းခုံဆွေးနွေးရင်း ပါးစပ်များခြောက်၍ မောလာကြသဖြင့်
ရေခွေးကြမ်းဓာတ်ဘူးကိုဖွင့်ပြီး ပန်းကန်သုံးလုံးထဲသို့ ရေခွေးကြမ်းကို
ငဲ့ထည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟယ်”

“ဟင်”

ကျွန်ုပ်တို့ သိပ္ပံသမားသုံးဦး မျက်လုံးများပြူး၍ လွန်စွာအံ့ဩ
သွားကြရလေ၏။ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အံ့ဩရပါသနည်းဟူမူ ... ကျွန်ုပ်
ငဲ့ချလိုက်သည့် ဓာတ်ဘူးထဲက ရေခွေးကြမ်းများသည် အရောင်အဆင်း
အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော ရေခွေးကြမ်းစစ်မဟုတ်တော့ဘဲ ကြည်သစ်ပြီး
အေးစက်နေသော ရေစစ်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

~~~~~

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ကျွန်ုပ်တို့လို ဂန္ထီရမယုံကြည်သော ပရိညာဉ်လောကကို လက်ခံသော လောကီပညာရပ်ကို သေးသိမ်အောင်ရှုတ်ချနေသော ခေတ်ပညာတတ်များကို သူသည် အံ့ဖွယ်မခန်း ပညာရပ်အဆန်းများဖြင့် ရှင်းလင်းပြသခဲ့ရကား အချို့သောပညာရပ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်ပေါ်သိပ္ပံနည်းပညာနှင့် တိုင်းတာစူးစမ်း၍ အဖြေမရနိုင်သောအဖြစ်များကို မျက်ဝါးထင်ထင် ကြုံခဲ့ရလေ၏။

သူသည် စိတ်ကို နိုင်အောင်၊ ခိုင်အောင်၊ ပိုင်အောင် ကျင့်ထားသော စိတ်မနောပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ဆရာ စိတ်ပညာဌာန မိမောက္ခကြီးက ကောက်ချက်ချခဲ့၏။ သူလည်း ရသေ့ကြီးကို လေးစားသွားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့ကို အမျိုးမျိုးပညာစမ်းသပ်ခဲ့၏။ ပညာစမ်းလိုက်တိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က အသာစီးရအံ့အခြေအနေများသည် ရုတ်ခြည်း ပျက်ပြယ်သွားရသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

ယခုကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတုတို့သည် ပုံနှိပ်ပန်းပျက်ရသေးကြီး အခြားသည်သည်ပညာရပ်များတတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သည်ကို သိလို၍ သူ့ခေတ္တသည်းခိုနေထိုင်ရာ (...) သင်္ချိုင်းဇေပ်ရိရာသို့ ရောက်လာကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသောအခါ သူသည် ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်များအားနယ်ဖတ်၍ သင်္ချိုင်းခွေးငါးကောင်ကို သင်္ချိုကြီးစွာ အစာကျွေးနေ၏။

သင်္ချိုင်းခွေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ္ဆေအရံကို မြင်ရသည်အလားဟောင်ပြီး ဟိန်းပြီး စိမ်းစိမ်းကားကားအကြည့်နှင့် ရန်ပြုသလိုလုပ်နေတော့၏။

နောင်ရသေ့ကြီးပြောပြချက်ကား ကျွန်ုပ်တို့က ခွေးစာများ လှစားစားမည်စိုး၍ ခွေးများက ရန်လုပ်တားဆီးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ၏။

“ဗျို ... ရသေ့ကြီး၊ ရသေ့ကြီး”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ်”

ပုံနှိပ်ပန်းပျက်ရသေးကြီးနှင့် ဂန္ထီရကုထုံး

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းသော ပုံနှိပ်ပန်းပျက်ရသေးကြီးနှင့် အတွေ့များလာသောအခါ သူ့ကိုအထင်သေး၍မရမှန်း မိပ်စားမိလာ၏။ အစကနဦးက သူ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ရသေးကြီးဟု အထင်သေးမိ၏။ သူနှင့် နဖူးတွေ့နှီးတွေ့ကြုံရသောအခါ ...

သူသည် အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ပြောနိုင်၏။

ဂျပန်လိုလည်း တတ်ကျွမ်း၏။

ထိုင်းစကားလည်း နားလည်၏။

အိန္ဒိယစကားလည်း သုံးလေးမျိုး နားလည်ပြောဆိုနိုင်သည်။

အံ့ဖွယ်မြင်ကြောရသောအခါ သူ့ကို ဂရုထားသင့်သူများစာရင်းမှာ သွင်းတော့၏။ *

RJ ● ယာဉ်ပိုင်း (သန်လျင်)

“ခေါင်း ... ဂရီ ... ဂရီ”

“ဝတ် ... ဝတ် ... ဝတ်”

“ရသေ့ကြီး ... ခင်ဗျားခွေးတွေကို ထိန်းပါဦးဗျ။ ကိုက်ထောင်မယ်”

“ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲကွာ”

“မေးစရာ သိစရာရှိလို့ပါဗျာ။ အမယ်လေး လုပ်ပါဦး၊ ရသေ့ကြီးခွေးတွေကို ထိန်းပါဦးဗျ”

“ဟဲ့ကောင်တွေ ... ကိုယ့်အစာ ကိုယ်စားမယ်။ ဒီနှစ်ကောင်ကိုသွားကိုက်ရင် ရောဂါကူးကုန်မယ်၊ တိတ်”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက ဒေါမာန်ထနေသည့် ခွေးနို့၊ နှုတ်နက်၊ ခွေးကျား၊ ငါးကောင်ကိုကြည့်ပြီး ဟောက်လိုက်မှ ခွေးငါးကောင်သည် ငြိမ်ကျသွားပြီး သူတို့အစာကို သူတို့တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေလေသည်။

ဒီတော့မှ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း သချိုင်းတရားနာဖရပ်ပျက်သလို တက်နိုင်တော့၏။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံး”

“ခွေးကို မောင်းရင် ရိုးရိုးမမောင်းဘဲ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုက်ရင် ရောဂါကူးကုန်မယ်လို့ ဘာလို့စော်စော်ကားကား စကားဆိုတာလည်းဗျ”

“ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းတို့က နိုင်ငံတကာ လှည့်လာတာလေကွာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဗျ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ။ နိုင်ငံတကာလှည့်လာတဲ့ အကောင်တွေဥစ္စာ၊ သွားချင်ရာသွား လုပ်ချင်ရာလုပ်လာမှာ ဥစ္စာ။ မင်းတို့အသေးအသားထဲမှာ မဟုတ်ကဟုတ်က ရောဂါပိုးတွေရှိချင်လည်း ရှိနေမှာမို့”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကွီရုကုတ်း ● ၂၃၃

ခွေးတွေ မင်းတို့ကိုကိုက်မိရင် ခွေးခန္ဓာကိုယ်ထဲ မင်းတို့အသွေးအသားထဲက ရောဂါပိုးရောက်ပြီး ခွေးတွေပါ ဘဝပျက်မှာစိုးရိမ်လို့ ပြောရထားရတာပေါ့”

“ရသေ့ကြီးက ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုလူစားမျိုး အောက်မေ့လို့လဲ”

“ဒါကတော့ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ အသိဆုံးပဲလေ”

“ရသေ့ကြီးက စကားပြောရင် ရဲသဲသဲနဲ့၊ စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါဗျ။ ကျုပ်တို့က ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လူ့ပညာတတ်တွေပါ။ ခင်ဗျား ထင်သလိုနိုင်ငံတကာရောက်၊ ရှုပ်ချင်သလိုရှုပ်၊ ပွေ့ချင်သလိုပွေ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါမှန်ရင်တော့ သာဓုပါဗျာ၊ သာဓု သာဓု။ ဒါနဲ့ သာဓုဆိုတာ ဆရာ သိရဲလား”

“သိတာပေါ့ဗျ။ အချဉ်မှမဟုတ်ပဲ”

“ကိုင်း ... ဒါဆို ပြောစမ်းပါဦး။ သာဓုဆိုတာ ဘာလဲ”

“သာဓုဆိုတာ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကိုသုမောင်တို့အဖေဗျ။ နာမည်ကတောင်ဒါရှိတာ စာရေးဆရာကြီး”

“ဖိုး ... ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါက လူ့ကန့်လန့်၊ လူ့ခွစားလူ့ခွတ်ကျားတွေလို့ ပြောရတာကွ”

“နို့ ကျုပ်တို့ပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ငါပြောတာက မင်းတို့ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတယ်လို့ အာမခံသည့်အတွက် ပါဠိလို သာဓုလို့ပတ္တာနုပြုတာကွ။ ငါပြောတဲ့ သာဓု သာဓု အဓိပ္ပာယ်က ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွလို့ဆိုလိုတာ။ အင်္ဂလိပ်လိုကလေးများပါ နားလည်အောင်ပြောရင် Good ပေါ့ကွာ။ အလွန်ကောင်းတယ်ဆို Very Good ဒါကိုပြောတာ။ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးကို ဆိုလိုတာ၊ မေးတာမဟုတ်ဘူး ငတုံးတို့ရ။ ငါဆီရောက်ရောက်လာတဲ့ ငတုံး၊ ငထူ၊ ငအ၊ လူ့ခွစာတွေထဲမှာ ထောင်မှူးကြီး

၂၄ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

သိန်းဝင်းရယ်၊ မင်းတို့အုပ်စုရယ်ဟာ တော်တော်ကန်လန်အနိုင်ဆွတ်
ပြဿနာမရှိ ပြဿနာအရှာဆုံးကောင်တွေပဲကွ။ ဟို သိန်းဝင်းဆိုတဲ့ စာ
ဆရာကလည်း ငါ့ဆီလာပြီး ပီယဆေးနဲ့အားတိုးဆေး လာတောင်း
တယ်”

“မပေးလိုက်ဘူးလားဗျ”

“ပီယဆေးတော့ မပေးလိုက်ဘူး။ အရိုးခေါင်းတစ်ခုပေးလိုက်
တာလဲနဲ့ပြေးရော”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ကိုသိန်းဝင်းကတော့ ရှားရောဗျာ။ သူက ဟိုဂန္ထီရစာရေးဆရာ
မောင်ညိုမိုင်းနဲ့ပေါင်းပြီး သူ့ကြံ့ကျမ်းရေးမလို့ လုပ်နေတာဗျ။ နှစ်ယောက်
စလုံး မိန်းမသုံးယောက်နဲ့ဗျ”

“ထားပါ။ သူများအတင်းများပြောရရင် မင်းတို့က သိပ်ခံစား
တွေ့နေတာပဲ။ ခု မင်းတို့ ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“သိချင်တာလေးရှိလို့ပါဗျ”

“သိပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲပြော”

“ရသေ့ကြီးရဲ့ သားတပည့်များဆိုပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်
လို့ပါဗျ။ အဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဖို့ လူယုတ်မာတွေ”

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံး”

“ရသေ့ကြီး တိုင်းရင်းဆေးလေး ဘာလေးရော နားလည်
ဗျ”

“ပညာကတော့ စုံအောင်လေ့လာရတာပေါ့ကွ”

“တိုင်းရင်းဆေးဟာ တကယ်ရော ခေတ်ပေါ်ဆေးပညာလို့
ရောက်မှုစွမ်းအားရှိရဲ့လားဗျ”

ကျွန်ုပ်ရသေ့ကြီးရဲ့ ပညာကိုသိလို၍ စတင်ဆွဲလိုက်၏။ ဘာ

ပုံမှန်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ဂန္ထီရကထုံး * ၂၅

ဆို ကီးမို့တို့ မပေါ်ခင်ကတည်းက ငါတို့မြန်မာက နလင်ကျော်တစ်တုံး
နဲ့ အရောင်အရမ်း အကိုက်အခဲကို ကုလာတာ။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား
မပွင့်ခင်ကတည်းကနေ ဒီနေ့အထိကွ”

“ရသေ့ကြီးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ကိုရူပရေ . . . အဟတ်”

ကိုဓာတုက ရသေ့ကြီးရဲ့အပြောကြောင့် ပခုံးကိုတွန့်ပြီး ကျွန်ုပ်
ဘက်သို့လှည့်၍ ဆိုလိုက်၏။

“မင်းတို့ မိမိယာမင်အားဆေးက အခုမှပေါ်တာကွ။ ငါတို့
မြန်မာက နွားနို့၊ ကြက်ဥ၊ ငှက်ပျောသီးဓာတ်စာနဲ့ အသက် (၉၀)ကျော်၊
(၁၀၀)ကျော်နေရအောင် အသက်ရှည်ဆေးကို ဖော်စပ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
(၃၀၀၀)ကျော်ပြီ ကိုယ့်လူရဲ့။ ရှေးတုန်းက မြန်မာ့နန်းတွင်းမှာ သမားတော်
ဆိုတာရှိတယ်။ ဒီနန်းတွင်းသမားတော်များဟာ စစ်ပွဲက ဒဏ်ရာရလာသူ
နန်သမျှကို ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ကုသပေးခဲ့တာ မင်းတို့အော်ပရေးရှင်းခန်း
မှာ မဟုတ်ဘူး။ မေ့ဆေးနဲ့မဟုတ်ဘူး။ သွေးသွင်းပြီးကုခံခဲ့တာ မဟုတ်
ဘူး။ မြန်မာ့ရိုးရာနည်းနဲ့ ကုသခဲ့တာ။ မင်းတို့ငတုံးတွေ ကြားဖူးမလား
သေီဘူး။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က သမားတော်ကြီး ဇီဝကဟာ အူထုံးနေတဲ့
ရောဂါကို ခွဲစိတ်ကုသခဲ့တယ်။ ခေါင်းကိုက်ရောဂါကို ထောပတ်နဲ့ကုသခဲ့
တယ်။ နောင်အခါ မြန်မာသမားတော် အစဉ်အဆက်တို့ဟာ (၉၆)ပါးရောဂါ
တို့ ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာ၊ ယတြာ ဓာတ်ဆင် ဓာတ်ရိုက်ပညာများနဲ့ အမျိုးမျိုး
ကုသခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ။ ကမ္ဘာမှာလည်း တိုင်းရင်းဆေးဟာ သူ့နိုင်ငံ၊
သူ့ရေမြေ၊ သူ့လေ့စရိုက်နဲ့ အခြေခံပြီး ဆင့်ကဲတိုးတက်လာခဲ့တာ။ တော်ရုံ
တန်ရုံရောဂါကို ငါတို့မြန်မာက မီးဖိုဆောင်ထဲက ကြက်သွန်၊ ငရုတ်၊
မန်ကျည်းစေ့၊ ခြံစည်း ရိုးကသစ်ပင် သစ်ဥနဲ့တင်ကုလို့ရတယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျ”

“ဟုတ်လို့ ကျော်နေတာပေါ့ကွ”

“ဒါဆို မေးမယ်ဗျာ”

“မေးကွာ၊ အမေး နွားကျောင်းသား အပြောဘုရားအတိုင်းပဲကွ”

၂၃၆ * ယာဉ်ပိုင်း (သန်လျင်)

“ဟင် လုပ်လိုက်ရင် အထက်စီးက”

“ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးကိုဆေးကုရင် သေမယ်ရှင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခန့်မှန်းမလဲ”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို ရသေ့ကြီးက ချက်ချင်းမဖြေ။ ကျွန်ုပ်မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကိုဓာတ်မျက်နှာကိုတစ်လှည့် လိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ...

“ငါတို့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးပညာမှာ ရောဂါဝေဒနာရှင်တစ်ဦးရဲ့ရောဂါကို သေမယ်၊ ရှင်မယ် ခန့်မှန်းလိုရသည်ပညာရပ်တွေ အစဉ်အဆက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆေးပညာသဘောအရ သွေးကြောကိုစမ်းရင်၊ မျက်လုံးအောက်ကြည့်ရင်၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အနေအထားကိုကြည့်ရင်၊ အသံကိုနားထောင်ကိုယ်အပူအအေးကိုစမ်းသပ်ရင်၊ ရောဂါရဲ့အိမ်ဖွဲ့မှု အနေအထားကိုကြည့်ရင် ဒီရောဂါရှင်ရဲ့ ဝေဒနာပျောက်ကင်းချမ်းသာမယ်၊ မချမ်းသာဘူးခန့်မှန်းလိုရတယ်။ နောက်တစ်ချက် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးပညာမှာ ရာသီ၊ ဓာတ်ဆေး၊ အချိန်ကာလ၊ နက္ခတ်ဂြိုဟ်ဦး၊ ဂြိုဟ်နင်းကိုကြည့်ပြီး မြွေကိုက်ခဲ့တဲ့ ဝေဒနာရှင်ဖြစ်စေ ကုရင်ရမယ် မရဘူးပြောလို့ရသည် ပညာရှိတယ်။ အဲဒါ စန်း၊ ထွန်း၊ လင်း၊ လက်သုဉ်း တွက်နည်း၊ ဩင်းနဝင်းဆေးသုဉ်း တွက်နည်း၊ ကမ္မယက္ခတွက်နည်း၊ နာသောသူကြည့်ရန်ကိန်း၊ ပြီး အနာတွက်နည်း၊ စမ်းသည့်နည်း၊ ဆေးသမားနှင့် လူနာသင့်မသင့်၊ အပ်စပ်မအပ်စပ်တွက်နည်း၊ လူနာ သေမသေတွက်နည်း ခန္ဓငါးပါးဖြတ်တွက်နည်း၊ ဆေးနံတွက်နည်း၊ အာယုပြတ်တွက်နည်းရှိတယ်။ လူနာဘယ်အချိန်သေမည်ကိုတွက်သည့်နည်း၊ အဲဒါနည်းပညာတွက်နည်း မျိုးစုံရှိတယ်။ သမားတော်စစ်ရင် အဲဒါကို နားလည်တယ်။ ပြီးမှ လိုအပ်သလိုကုစားပေးရတယ်။ တို့မြန်မာမှာ ဆေးမကျွေးဘဲ အနှိပ်ရောဂါနဲ့တင် ကုသလို့ရသည့် ဆေးပညာလည်း ရှိသေးတယ်ကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

“မူးမှိုင်းတွေဝေရောဂါဆို ဘယ်နေရာနှိပ်သလဲ ချီးစမ်းပါဦး”

ပုံနှိပ်ပန်းပွန်ရသေ့ကြီးနှင့် ဂန္ထီကုထုံး * ၂၃၇

“အဲဒါက သွေးတက်၊ သွေးသက်လို့လည်း မူးတယ်။ လေရိုက်လို့မူးတာလည်း ရှိတယ်။ နှိပ်ရန်နေရာက နောက်စေ့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကုပ်ရဲ့နှစ်ဖက်စောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ကြား မျက်ခုံးကြားတို့ လက်ညှိုးနဲ့ဖေးမ လက်မနဲ့အသာအယာထောက်ပေးရင် သက်သာပျောက်ကင်းရောကွ”

“မေးခိုင်းရောဂါဖြစ်ရင်ရောဗျာ”

“အဲဒီလို ရောဂါမျိုးကျရင်လည်း လည်မျိုကနေ နားရင်းရောက်အောင်နှိပ်၊ ပေါင်တွင်းကြောကို လက်တစ်ဖက်ကနှိပ်၊ အောက်ကျောကို ထက်တစ်ဖက်နဲ့ဆုပ်ခါချရင် တစ်ခဏအတွင်း ပြန်ကောင်းရော”

“ကဲ ... ဒါဆို ခြေသေလက်သေ ထုံကျဉ်ရင်ရော ရမလား”

“သိပ်ရတာပေါ့ကွ။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် မြီးညောင်အထက် လက်နှစ်ဆစ်အကွာကို လက်မနဲ့ထိုးချေ။ ပြီး ပေါင်တွင်းကြောကို တံတောင်နဲ့ကြိတ်ပြီး ခြေသလုံးကြက်သားကိုနှိပ်ပေးလိုက်ရင် ခြေသေ၊ လက်သေ ထုံကျဉ်ရောဂါ ချက်ချင်းသက်သာရောကွ။ ရောဂါအလိုက် သူ့နေရာနဲ့သူနှိပ်ရင် သက်သာပျောက်ကင်းတဲ့နည်းတွေ အများချည်းပဲ။ ကျွမ်းကျင်လိမ်မာနဲ့သိဖို့လိုတယ်”

“မီးဖိုဆောင်ဆေးနည်းတိုက် ရောဂါသက်သာတာရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ရသေ့ကြီး”

“မယုံရင် မင်းတို့ ဘိုးဘွားများသာ မေးကြည့်ကွာ ဖို့”

“ခေါင်းကိုက်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုအရေးပေါ်ကုရမလဲ”

“မန်ကျည်းသီးကို ဆားနဲ့ဖျော်ပြီးသောက် ပျောက်ရော”

“ဆုံဆုံနာပေါက်ရင်ရောဗျာ”

“သဘောသီးအနုကိုတို့၊ အညှာကလုံးပြီး ရေမဆေးဘဲစား”

“အင်ပျဉ်ထရင်ရောဗျာ”

“လွယ်လွယ်လေး။ ချက်ပေါ်မှာ ဆားနည်းနည်း စုပုံပေးလို့တယ်။ အင်ပျဉ်မြီးရောဟ”

၂၃၈ * ယောညိုဝိုင်း (သန်လှိုင်)

“လိပ်ကျောက်ဆူးစူးရင် သေနိုင်သတဲ့။ အဲဒါမျိုးဖြစ်ရင်”

“ဘာခက်လို့တုံး၊ ငတုံးရ။ အုန်းထမင်းချက်စား ပျောက်ရော”

“ကလေးငယ်တွေ ထုံးကိုစားမိရင်ရောမျှ ရသေးကြီးရ”

“ဘာခက်လို့တုံး၊ စအိုကို ရေဆေးပေးလိုက်။ ထုံးကြောင့်ဖြစ်

သည့်ဝေဒနာ မာရသွန်နဲ့ ပြေးရော”

“တောက်တဲ့ကိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကဲ”

“အဲဒီကျရင် ရက်ကန်းစူးကို သွေးသောက်လိုက်။ အဆိပ်ပြေ
ကိုယ့်လှူရေ”

“ကျုပ်တို့တော့ ရသေးကြီးပြောတိုင်း မယုံချင်ဘူး”

“အေး ... လက်တွေပြချင်ပါကွာ။ မြန်မာ့ဆေးပညာမှာ
မကျွေးဘဲနဲ့ ပညာဉာဏ်အသိနဲ့ ကုရတဲ့ နည်းပရိယာယ်များ ရှိသေးသတဲ့”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ရသေးကြီးပြောတိုင်း မယုံပါဘူး”

“လက်တွေပြချင်ပါကွာ”

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းရင်းဆေးပညာအကြောင်း မေးမြန်း
နွေးနေစဉ် သချိုင်းဇေလပ်ပေါ်သို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက်

ခန့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိ၍လာ၏။

မိန်းမငယ်သည် ညာလက်တန်းလန်းနှင့် မျက်ရည်များကျ၍

“ဘရသေ့ ... ဘရသေ့”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူတွေတုံး”

“သမီးတို့ပါ။ ဖွားချစ်တို့ပါ”

“ဒီတူမလေးကြောင့်ပါ ဘရသေ့ရယ်”

“သင်းက ဘာဖြစ်လို့တုံးဟဲ့”

“ထင်းဖြတ်ရင်းကနေ ညာလက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ

ဘရသေ့ရဲ့။ လက်မြှောက်လို့မရဘဲ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေလို့ အဲဒါ ထူး
ပါဦး ဘရသေ့ရယ်။ ဒုက္ခမှဒုက္ခပါပဲတော့”

“ဟေ့ ... ဟဲ့ ကလေးမ”

ပုံမှန်ပန်းချီကုသကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့ကုသမှု * ၂၃၉

“အီး ... ဟီး ... ဟီး”

ချောမောလှပသော မိန်းကလေးသည် ညာလက်အောက်စိုက်ဖြစ်
လျက် ငိုလေ၏။

“ဟဲ့ ... ကလေးမ”

“ဟီး”

“နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သတုံးဟဲ့”

“ဟီး ... အီး ... အီး”

“မြတ်စွာဘုရား။ နင့်ကို ငါ ငိုခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ သချိုင်း
တန်း။ အရမ်းမငိုနဲ့။ တော်ကြာ ငါသေလို့ ငိုနေကြတယ် ထင်နေဦးမယ်။

ငါ နင့်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“မ မဖြူနဲ့ပါ အဟီး”

“လက်မြှောက်စမ်း”

“အီး ... ဟီး မြှောက်လို့မရဘူး ဘရဲ့ ဟီး”

“ရသလောက် မြှောက်စမ်းပါ”

ဒီမှာ မဖြူနဲ့အမည်ရှိမိန်းကလေးက သူမရဲ့ညာလက်ကို ကြိုးစား
မြှောက်နေလေ၏။ မြှောက်၍မရ။ နာကျင်လွန်း၍ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်
ငိုလေ၏။

“မရဘူး ဘရဲ့၊ နာတယ်ရှင် ဟီး”

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က လေလုံးကြီးလှသည့် ဘရသေ့ကြီးရဲ့ပညာကို သိလို
ကြားမှဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မြန်မြန်ကုပေးလိုက်ပါ ရသေးကြီးရ”

“မင်းအလုပ် မပါပါဘူးကွ”

“အပြောကြီးတာကိုး။ အခု လူနာရောက်လာပြီ လုပ်ပါဦး။ စော
အနိပ်ကျမ်းနဲ့ အဟတ် အဟတ်”

“မင်း ဆရာမလုပ်ပါနဲ့ကွ”

“ကြားလွန်းတဲ့ ရသေးကြီး တွေ့ပြီပေါ့ကွာ”

၂၁၀ * ထောင်မှိုင်း (သန်လှိုင်)

ဒီမှာ ရသေ့ကြီးက လူနာရှင်မိန်းကလေးရဲ့ လက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ကိုင်း ... ကလေးမ အပြင်ကိုထွက်လိုက်”

“ရှင်”

“ငါ နှင့်ရောဂါကိုကုပေးမလို့၊ ဧရပ်အပြင်မှာ ရပ်လိုက်လို့ရတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်လို့ရင်”

မဖြူနဲ့ဆိုသူက ဧရပ်အပြင်မြေကြီးမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် နေလိုက်လေသည်။

“နှင် သတ္တိရှိလား”

“ရှင်”

“ကြောက်တတ်သလားလို့ မေးတာ”

“အဘရသေ့ရှိတာပဲ။ မကြောက်ပါဘူးရှင်”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

သည့်နောက် ဘရသေ့သည် သင်္ချိုင်းကို မျက်လုံးဟစ်လုံးတင်၍ နှင့် ခေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခွေးများကိုခေါ်လိုက်၏။

“အို အို အို အို ဂုဏ်ကျေးတို့၊ အောင်နက်တို့၊ မကြီးတို့၊ လာ လာ ... အို အို အို”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးရဲ့ ခေါ်သံအော်သံကို ကြားသော သင်္ချိုင်းအုပ်စုများကြားမှ သင်္ချိုင်းခွေးငါးကောင်သည် အပြေးအထွေ ရောက်လာကြလေ၏။

သင်္ချိုင်းခွေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့အပါအဝင် မိန်းမနှစ်ဦးကို မျက်စိတိုင်း ဟောင့်ကြလေ၏။

မိန်းမကြီးလည်း လန့်နေ၏။

“မိန်းကလေးလည်း ခွေးအုပ်ကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးနေ၏။

“ဟဲ့ ... ကောင်တွေ ဒီကလေးမကို ဝိုင်းဆွဲကြစမ်း”

“ရှင် ... အမယ်လေး”

“ဝုန်း”

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း”

“ဂရီ ... ဂရီ ... ဝုတ် ... ဝုတ်”

ရသေ့ကြီး အမိန့်ပေးသံဆုံးသောအခါ ခွေးငါးကောင်သည် လက်အစ်မက်မြှောက်လို့မရသည့် မိန်းကလေးကို ကိုက်မလိုဝါးမလိုနှင့် ဝင်၍ ဆွဲကြလေ၏။

“အမယ်လေး ကြီးတော်၊ ကြီးတော် လုပ်ပါဦး”

“ဘရသေ့ လုပ်ပါဦးတော့။ ကျွန်မတူမ သေပါပြီ”

“ရှူး ... ရှူး ဝင်ဆွဲကြဟ ဆွဲ”

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ အမေ အဖေ အား”

ခွေးနှစ်ကောင်သည် မိန်းကလေးရဲ့ထက်ကိုဝင်၍ ဆွဲလေ၏။ ကျန်ခွေးများကဝိုင်းပတ်၍ ကိုက်ရန်လုပ်ကြ၏။ မိန်းကလေးသည် ကြောက်လန့်ပြီး အော်၍ပြေးလေ၏။ ပြေးလေ ခွေးများက ဝိုင်း၍ဟောင်လေလုပ်ရာ မိန်းကလေးက လက်နှင့်ယမ်း၍ ခြောက်လှန့်မောင်းရင်း ယေသံပါအောင် အော်လေ၏။ သို့ကလိုအော်လေ ရသေ့ကြီးက ရယ်၍ရှူးတိုက်လေဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရော ဒေါ်ဖွားချစ်ပါ ရသေ့ကြီးကိုဒေါသဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

“ရသေ့ကြီး ခွေးကိုက်တော့မယ်ဗျ”

“ကိုက် ကိုက်ကွာ”

“ခင်ဗျားလူစိတ် မရှိဘူးလား၊ ဟဲ့ခွေး ... ဟဲ့ခွေး”

ကျွန်ုပ်တို့က ခွေးများကို ခဲနှင့်ဝိုင်းပစ်ကြ၏။ ခွေးများက ခဲနှင့် ခပ်သည့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုပါ ကိုက်မလိုလုပ်၍ နီးရာအုတ်ဂူပေါ်ပြေးတက်ရင်း ရသေ့ကြီးကို အော်ဟစ်ကြမ်းမောင်းရလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ကြောက်လန့်လွန်း၍ ခြေနှင့်ကန်ကျောက်၏။ လက်နှစ်ဖက်နှင့်စွမ်းအားရှိသမျှ ခြောက်လှန့်ရင်းပြေး၏။ ပြီး ရရာပစ္စည်းနှင့်

၂၄ • ယာဉ်ပိုင်း (သန်လျင်)

ခွေးများကိုပြန်ပစ်၏။

အချိန် (၁၅)မိနစ်ခန့်ကြာသွားတော့မှ ရသေ့ကြီးက သူ့ခွေးများကို လှမ်းခေါ်အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ခွေးများလည်း ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးစကားအမိန့်ကို နားလည်သည့်အလား မိန်းကလေးဝန်းကျင်နံဘေးခွာ၍ ရသေ့ကြီးအနီးမှာ လာရောက်ဝတ်တုတ်ထိုင်နေကြလေသည်။

မိန်းကလေးကား ကျွတ်လုလုထာဘီကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထိန်းချုပ်ခန်းပွဲချင့်လေ၏။

“ကလေးမ”

ရသေ့ကြီးက လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ . . . ကလေးမ”

“ဘာတုံး ဟီး ဟီး အင်း”

“ထာဘီ ပြန်ဝတ်လိုက်စမ်း”

ဒီမှာ မိန်းကလေးက သူမရဲ့ထာဘီကိုဆုပ်ကိုင်ရာမှ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပြန်၍ ဝတ်လိုက်လေ၏။ ဝတ်ရင်းမှ မိန်းကလေးသူမရဲ့ ညာလက်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

“ညည်း ညာလက် မြှောက်လိုက်စမ်း”

မိန်းကလေးသည် ညာလက်ကို မြှောက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အံ့သြသွားရ၏။ လာတုန်းက မြှောက်လို့မသည့်သူမရဲ့ညာလက်သည် အခုမြှောက်၍ ရသွားခဲ့ပြီ။

“ရှေ့နောက် ဘယ်ညာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပါဦးကွယ်”

မိန်းကလေးသည် အံ့သြကြီးစွာဖြင့် သူမရဲ့ညာလက်ကို ရှေ့နောက် ဘယ်ညာဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ကောင်းသွားပြီ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဘာ ဘာရသေ့ရှင်”

ကြီးတော်လုပ်သူကား ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား ကောင်းရမယ်”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကွီရုကုထုံး • ၂၄

ကောင်းရမယ်။ လုပ်ပေးလိုက်တာကိုး။ ကဲ . . . ကလေးမ၊ ညည်းလက်အခုပြန်ကောင်းသွားတော့ ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မတုံးဟဲ့”

“ဟို ဟို ဘာ ဘာရသေ့ကိုပေါ့၊ ဘာရဲ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား မှားနေပြီ၊ မှားနေပြီ။

ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့။ ဟိုခွေးငါးကောင်ကို ကျေးဇူးတင်ဟ”

“ရှင် ခွေးတွေကို”

“အေး”

“ခွေးတွေကို ဘာလို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ ဘာရဲ့။ သူတို့က သမီးကို လိုက်ကိုက်ဆွဲကြတာ ဥစ္စာ။ ကံသီလို့ မသေရတဲ့ဥစ္စာ”

“သူတို့ လိုက်ကိုက် လိုက်ဆွဲလို့ ညည်းကလည်းပြေးရင်း ခြေနဲ့ကန် ခဲ့နဲ့ပေါက်၊ ခြောက်လှန့်ယမ်းရင်းကနေ အကြောညပ်၊ အကြောကျပ်နေတဲ့ ညည်းလက်ပြန်ကောင်းသွားတာ။ စောကြောင့် နာလို့နာမှန်းမသိဘဲ အကြောပြန်တည့်သွားတာ။ ခွေးကလိုက်မဆွဲရင် နင့်လက်စောစောကအတိုင်း တန်းလန်းဖြစ်နေမှာ။ ဒါကြောင့် ခွေးတွေကို ကျေးဇူးတင်လို့ပြောတာဟဲ့ ကလေးမ ခဲ့”

ဒီတော့မှ ကလေးမလေးရော အုတ်ဂူပေါ်တက် ရှောင်နေသည့် ကျွန်ုပ်တို့ပါ သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။ လက်စသတ်တော့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် အကြောကပ်၊ အကြောညပ်နေသည့် ကူထွီယမိန်းမသားကို အနှိပ်ကျမ်းပညာနှင့် ကုသပေးရန်ခက်နေ၍ တိရစ္ဆာန်ခွေးများနှင့်ရှုးတိုက်ပေးရာမှ လက်ကပ်၊ အကြောညပ်၊ အကြောပြန်တည့် ကောင်းသွားသည်ကို နားလည်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရသေ့ကြီးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာကုကျွမ်းကျင်သည့် ဆေးပညာနည်းပရိယာယ်ကို အံ့သြ၍မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား ဂူပေါ်မှ မဆင်းရဲသေး။ အကြောင်းကား ရသေ့ကြီးနံဘေးမှ ခွေးငါးကောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ဟောင်နေတာကြောင့် ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

၂၄၄ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

“ဟေ့ကောင် ... ငတုံးနှစ်ကောင်၊ နားလည်သဘောပေါက်လာ”

“ပေါက် ပေါက်ပါပြီ ခင် ခင်ဗျ။ အဟဲ ဟဲ”

“ပေါက်ရင် ဆင်းလေကွာ”

“ဟို ဟို ရသေ့ကြီးရဲ့ ခွေး ခွေးတွေက ကျုပ်တို့ကိုကြည့် ကြည့်နေလို့ဗျ”

“ဟေ ... ဟုတ်သားပဲဟ။ အဲဒါ မင်းတို့ကို ကိုက်ချင်လို့ဗျ ကိုင်း ... သားတို့ရေ ဂူပေါ်တက်ကြစမ်းကွာ”

ရသေ့ကြီးက သို့ကလို အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ သချိုင်း ငါးကောင်သည် ဝုန်းခနဲခနဲထပြေးကာ အုတ်ဂူပေါ်သို့ ခုန်တက်မလိုက်ရကား ...

ကျွန်ုပ်နှင့်တူတူတို့သည် အုတ်ဂူပေါ်မှ အမြန်ခုန်ချပြီး သချိုင်း အပြင်မှာရပ်ထားသည် ကားရှိရာသို့ မာရသွန်ပြေးနှုန်းနှင့် နောက် ကြည့်ဘဲ ပြေးထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ တိမ်အစွန်အလျှင်နှုန်းဖြင့် ပြေးနေပုံအားကြည့်ပြီး သချိုင်းကုန်းကြီး တုန်ခါလှသော် အော်ဟစ်ရယ်မော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒါကို ကြိုက်သားသား

ကျွန်ုပ်တို့ဆရာကြီး အရှေ့တိုင်းစိတ်ပညာပါမောက္ခကြီး ပြောသလို ရသေ့ကြီးသည် စိတ်ကျင့်စဉ်စွမ်းအားများ ကျင့်ကြပေါက်မြောက်ရရှိထား သူဖြစ်လေရောသလား။

တလောကပဲကြည့်။

ဆေးအကြောင်း၊ ဝါးအကြောင်းပြောရင်းကနေ အကြောညပ်ပြီး ဆက်လုပ်လို့မရသည့် မိန်းမမျိုးလေးကို ဒီသင်္ချိုင်းမှာပဲ သူ့လက်နှင့်မတို့မထိ ဆဲ သင်္ချိုင်းခွေးများ ရှူးတိုက်လိုက်ခိုင်းပြီး ပညာစွမ်းပြခဲ့၏။

လက်တွဲလောင်းကျနေသော မိန်းကလေးသည် လိုက်ကိုက်သည့် နှုတ်များကို ကြောက်လန့်တကြားငိုကြီးချက်မ မောင်းရင်းပြေးရင်း ပြန်လည် နှစ်ရင်း အကြောညပ်သည့်ညာလက် ရုတ်ခြည်းပြန်ကောင်းသွားခဲ့၏။

အဲဒါ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိရှေ့မှာပင်။

ဒီမှာ သူကပြောလိုက်သေး၏။

မိန်းကလေးမို့ ငါ့လက်နဲ့ကိုင်ရင်မသင့်လို့ ခုလိုခွေးနဲ့ရှူးတိုက် ကုရတာ။ ယောက်ျားလေးဆို အကြောဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းကောင်းမှာ မဆိုလိုက်သေး၏။

ပြောရရင် သူ့မှာမြန်မာ့ရိုးရာ အံ့ဖွယ်ကုထုံးနည်းပညာမျိုးစုံ သိရှိ လေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ခန့်မှန်းမိ၏။

သူဘယ်လောက် ပညာမျိုးစုံမှာ ကျွမ်းကျင်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် တို့ချင်သည်။ သူဒီပညာရပ်တွေကို ဘယ်ကနေရရှိသလဲ။

ဘာကြောင့် ဒီပညာရပ်တွေကို အကျယ်တဝင့် မဖြန့်ဖြူးသလဲ။

ဒါကို သိချင်သည်။

ခုက်သည်ကား ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် သိုသိပ်လွန်း၏။

သူ့ဝက်လွန်း၏။ မေးတိုင်းမဖြေ၊ ကြုံကြုံကုန်မှ လက်တွေ့လုပ်ပြပြီး ကဲ...

သူပြီလား။ အဲဒါငါတို့ မြန်မာ့ဂန္ထီရပညာ တိုင်းရင်းဆေးပညာဟု ဂုဏ်ယူ ကြားလေ့ရှိ၏။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ခြုံစုသင်္ချိုင်း ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးရဲ့ရာသို့

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒါတို့မြန်မာ့ပညာ

တစ်ခါ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားကြည့်၏။ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ပညာသွားသွားစမ်းတာသည် ဇော်ကားသလိုများ ဖြစ်နေမလား။

ကျွန်ုပ်တို့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို အရှက်တကွဲကိုယ်တို့ နည်းအောင် မည်သို့ပင်ကြံစည်ကြံစည် နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံခြားခြံ ခေတ်ပညာတတ်များပင် နောက်ကောက်ချခံရသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ရသေ့ကြီးကား လုံးဝစိတ်မဆိုး။

သူသည် ထူးဆန်းသော ပညာရပ်များကို နားလည်တတ်ကျွမ်း၏။ ဒါကို ဂန္ထီရလို့ခေါ်ရမည်လား။ သဘာဝလွန်ပညာရပ်ဟု ခေါ်ရမည်လား။

၂၄၈ * မောင်ညိုနိုင် (သန်လျင်)

ချောက်နဲ့ပြန်ပါပြီ။

ဟော ... ကြည့်စမ်း။

“ရသေ့ကြီး မဟုတ်ကဟုတ်က ဘာတွေစီရင်နေပြန်ပြီလဲ”

ဘူး”

“ရှု... ကိုဓာတု သူမကြားမသိစေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကြည့်ရတာ အောက်လမ်းပညာလုပ်ဖို့

စည်နေသလား မသိဘူး”

“ရှု... လာ အနားတိုးပြီး ချောင်းကြစို့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးဟာ ဂူပျက်ဂူသစ်များ ပိစပ်ချုံ့များ၊ ဆူးပင်အုပ်များကို အကာအကွယ်ယူပြီး ခေါင်းပေါ်ရုံဖော်လို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

အလိုလေး။

ရသေ့ကြီးသည် သုံးထပ်သားပြားထောင်လျက်ပေါ်မှာ လူယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မိန်းမကိုယ်တုံးလုံးနှစ်ဦးကို မြေဖြူနှင့်ရေးဆွဲပြီး စက္ကူလေးတစ်ဦးဖျဉ်းဆွဲနှင့် အတိုးကြီးတစ်ဦးကို ရှင်းပြနေသည်။ အနီးမှာ ခွေးငါးကောင်က အိပ်နေ၏။

ပုံနှစ်ခုပေါ်မှာ အကြောလိုအရာများနှင့် ကြက်ခြေခတ်လိုအရာများရေးခြစ်ထားပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ထောက်၍ ရှင်းပြနေပုံကား ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများကို ဆရာမပါမောက္ခကြီးက သရုပ်ပြလက်ချာပေးနေသည့်အတိုင်း ဖြစ်၏။

“ဒကာကျိုင်းရဲ့”

“မှန်ပါ ကိုယ်တော်ကြီးခင်ဗျာ”

“သားသည်အမေများ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တေဇောအပူဓာတ်ကြောင့် မီးယပ်ရင်ဆိုဖြစ်နေရင် ဟောဒီသားမြတ်အထက် ရင်နုသားကိုနှိပ်မရမယ်သိလား”

“မှန်ပါ”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒီတိုပြန်မှာပညာ * ၂၄၉

“တစ်ခါ လက်သေသလို လှုပ်မရလေးနေရင် ဟောဒီသားမြတ်အထက် လက်လေးသစ်ကျနေရာရယ်၊ ရင်ဝအောက်နားရယ်၊ ဟောဒီလက်မောင်းကွေးအကြားကို လက်နဲ့ဖိနှိပ်ပေးရမယ်။ တစ်ခါ ဆီးကျဉ်ဆီးအောင့်ရောဂါ အဲဒါရာသီဥတုကြောင့် ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရင် ဟောမြီးညောင်းအထက် လက်နှစ်သစ်တက်ပြီး လက်နဲ့နာနာနှိပ်ပေး။ အဲဒါ ဆီးအောင့်ရောဂါသက်သာရော”

“ဖျားရင်ကော ကိုယ်တော်”

“ဖျားနာရင် ခြေမရဲ့ကြား၊ ပြီး ခြေဖဝါး အဲဒီနေရာနှိပ်ပေး။ အဖျားကြီးလို့ တက်မလိုဖြစ်နေရင်၊ မေးမရခေါ်မရ ငန်းဖမ်းသလို ဖြစ်နေရင်၊ နူးသလိုမေ့သလိုဖြစ်နေရင် ဖနောင့်ကြောနှစ်ဖက်ကို နာနာကောက်နှိပ်။ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ တုန်ဖျားချမ်းဖျားဖြစ်နေရင် ဟောဒီ ခြေဖဝါးအလယ်ရယ် ဖနောင့်အစွယ်ကို နာနာနှိပ်ပေး ပျောက်ကရောပဲ”

“ကျွတ်”

“ဟိုက်”

“ဝုန်း”

“ဝုတ် ... ဝုတ်”

“ဂလား ... ဝုန်း”

“ဟ ... ဟ အမယ်လေး လုပ်ပါဦး ရသေ့ကြီးရ”

ချောင်းကြည့်နားထောင်နေတုန်း ခေါင်းပျဉ်အဆွေးတစ်ချပ်ကို နှင်းမိပြီး ကျိုးလိုအသံထွက်ရော။

ငိုက်မြည်းနေသည့် သချိုင်းခွေးငါးကောင်သည် ဝုန်းခနဲပြေးဝင်လာပြီး ခြေကျုံ့လဲနေသည့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို ပြေးဟောင်ထိုးဆွဲ ကိုက်ညှပ်တက်ကဲ လုပ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကား နီးရာအုတ်ဂူပေါ်ခုန်တက်ပြီး အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြရကား ရသေ့ကြီးတို့ သရုပ်ပြသင်တန်း ပျက်သွားတော့၏။

“ဟ ... ဘယ်က သူရီးကျဉ်းတွေလဲကွဟေ့”

၂၇၀ * ဖောင်ညိုင်း (သန်လျင်)

“သူခိုး ဂျ ဂျဦး မ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ပါ ရသေ့ကြီး အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး”

“ဟဲ့ခွေး . . . ဟဲ့ခွေး”

“ဟ . . . ငါပုဆိုးကို ဆွဲနေပြီဟ။ လုပ်ပါဦးဗျ ရသေ့ကြီး ဟဲ့ခွေး ဟဲ့ခွေး”

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

ဒီမှာပဲ ရသေ့ကြီးက သူ့လက်တိုလက်ရှည်နှစ်ဖက်နှင့် လက်နှစ်ဖက် သုံးချက်တီးလိုက်တော့မှ စားမလိုဝါးမလို မာန်တက်နေသေး သင်္ချိုင်းကြီး ငါးကောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှဖွင့်ကြည့်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်သွား ပြီး . . .

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အသွေးအသားကို အာဟာရအလိုငှာ မမှီဝဲရတော့ ထင်။ စောင်းငန်းစောင်းငန်းကြည့်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြလေသည်။

“မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ သူခိုးဂျဦးမဟုတ်ဘူးလဲ ပြောသေးရဲ့။ လူတို့ ကိုင်ပုံက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ဥစ္စာ။ မင်းတို့ဟာ အရောင်တောက်ပလိုက်တာ စိန်လိုခေါ်ရပေမဲ့ အမှန်က အိုးခြမ်းကွဲလောက်မျှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့လူသားတို့ မင်းတို့နိုင်ငံခြားပြန် ဖွတ်ကျားနှစ်ယောက်ပဲကွ”

“ရသေ့ကြီးရာ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ ဖဲ့လိုက်တာ လူလည်း နှစ်ပြားမတန်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဟူး”

“အေးကွာ . . . ငါတို့ဆရာတွေတောင် သူ့လောက် မပျိုင်းဘူးကွာ”

“မင်းတို့ဘာလာရှုပ်ပြီး ပြဿနာရှာဦးမလို့လဲကွ ဟင်”

“ပြဿနာမရှာပါဘူးဗျာ။ ရသေ့ကြီးကို လေ့လာနေတာပါ အဟ”

“လေ့လာချင်ရင် ခြောင်လေ့လာပေါ့ကွ။ သူခိုးဂျဦးလို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်မလုပ်နဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်လာရင် သင်္ချိုင်းစောင့်မိဖဲဦးမို့ ခွစီးခိုင်းလိုက်မယ် ကိုယ့်လူတို့”

“မဖဲဝါ”

ပုံဖက်ပန်းပွက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒီတိုမြန်ဟုပညာ * ၂၇၁

“သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲဝါဟုတ်လား။ အပျိုလား အအိုလားဟင် ရသေ့ကြီး”

“အပျိုကြီးကွ”

“အဟီး”

“အဟတ် . . . အဟတ် . . . အဟတ် အား အားနာစရာကြီး ရသေ့ကြီးရယ်”

“တွေ့ချင်တယ်ပေါ့လေ”

“အဟတ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေညများကျမှ အဟီး”

“ကျွန်တော်တို့က ရှက်တတ်တယ်ဗျ။ ရသေ့ကြီးရ အဟစ် ဟစ်”

“လူတော့မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဗျာ . . . စဏ္ဍာလကြီးသမီး မဟုတ်ဘူးလားဗျ”

“သရဲကွ သရဲ”

“အမယ်လေး နေ နေပါစေဗျာ။ အိမ်က မိန်းမနဲ့ပဲ အသက် နှည်ရှည်နေပါရစေ ရသေ့ကြီးရယ်”

“ဟိုတစ်ခါလို အပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်ကွ ရှုပရ”

“မ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ပုပ်စော်နံ့ပြီး ခွေးတစ်စီးအဖြစ်မျိုး ခင်ဗျား လုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ ကိုယ့်လူတို့”

“ဆေးပညာအကြောင်း နီးနှောလေ့လာချင်လို့ လာခဲ့တာပါဗျာ။ ရသေ့ကြီးက ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်စုကိုရှင်းပြနေလို့ အသာစောင့်ကြည့်နေတာပါ ဗျ”

“မတန်မရာကွာ ဖို့”

ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို မသင်္ကာသလိုကြည့်ပြီး ကျောက် တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

စဏ္ဍာလကြီး ဦးမျောင်းဆွဲက အဖန်ရည်တစ်ပန်းကန်ကပ်လွှက် သည်ကို မှုတ်၍သောက်နေစဉ် . . .

၂၂၂ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

ထောင့်နင်းကုတ်ချောင်းချောင်းနှင့် စောင်ကြီးခြံထားသည့် လူတို့အသက်လေးဆယ်ခန့် ဘိုကောနောက်ပြန်ပြီးထားပြီး အိုစာကျနေသည့် တစ်ဦးနှင့်အတူ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ပွေ့ခေါ်လာသည့် မိန်းမနှင့် တစ်ဦးတို့ သင်္ချိုင်းကုန်းရသေ့ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

စောင်ခြံထားသည့်လူက တဟင်းဟင်း တကျွတ်ကျွတ် ညည်းနေ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ညှိစိုစိုအနံ့လည်းထွက်နေရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ အန်ချင်သလိုဖြစ်နေ၏။

သည်မှာပဲ သင်္ချိုင်းကုန်းမှ ယင်ကောင်များသည် ၎င်းစောင်ခြံနှင့်လူရှိရာသို့ ဝိုင်းအုံနားကြရကား ၎င်းလူမှာ မျက်နှာပေါ်ရုံလေးမျှ ကော်ကိုခြံ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်ပြီး ညည်းနေရှာ၏။

ဘိုကောနောက်ပြန်နှင့် အိုစာကျသူကား သက်ပြင်းကို တထင်းဟင်းချရင်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။

ပိုဆိုးသည်ကား လူကြီးတစ်ဦးပွေ့လာသည့် မိန်းမရွယ်ဖြစ်၏။ ပါးစပ်မှသွေးများစီးကျနေရကား အင်္ကျီရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နီရဲနေ၏။ လူကြီးနောက်မှ မိန်းမကြီးတစ်ဦးကလည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ငိုနေ၏။

“ဟဲ့ . . . မိန်းကလေး သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“သွေး သွေးအန်လို့ ဘရသေ့”

“ဟေ သင်းမှာ အဆုတ်ရောဂါရှိသလားဟဲ့”

“ချောင်းတော့ မကြာခဏဆိုးတယ် ဆရာရဲ့။ ဟီး ကျွန်မသမီးလေးကို ကယ်ပါဦးဘရသေ့ရယ် ဟီး အံင် ဟီး”

အေး . . . အမယ်လေး အမေ အ မေ အေ့ ဝေါ”

“ဟာ”

“အလိုလေးဗျ”

မိန်းကလေးသည် မှေးထိုင်လျက်မှ သွေးများအန်ချပြီး မောဟိုက်မျက်ဖြူလန်နေ၏။

“ဟဲ့ . . . ဒကာမကြီးတို့ ဆေးရုံဆေးခန်း မပြကြဘူးလား”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒီတိုပြန်ဟာဟာ * ၂၂၃

“ပြတာပါပဲဘရယ်။ ခုမှ ကောက်ကာငင်ကာ သွေးတွေအန်လို့။”

သမီး အမယ်လေးအဘရဲ့ လုပ်ပါဦးတော့”

မိန်းကလေးသည် အန်ပြီးနောက် နုံးခွေကျသွားရကား အဖေအမေလုပ်သူတို့က ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လှုပ်နှိုးကြရလေ၏။

“ခဏနေဦး။ ဟဲ့ . . . ဇမ္ဗူဦးဆွဲ”

“ခင်ဗျာ ဘရသေ့”

“ဓားမ အမြန်သွားယူစမ်း”

“မှန်ပါ”

စလွှာလကြီးဦးဇမ္ဗူဦးဆွဲသည် နေရာမှပြေး၍ သူ့တံအိမ်ရှိရာသို့ပြေးလေ၏။ ဒီအချိန်မှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက မိန်းမရွယ်ဦးခေါင်းပေါ်သို့ သူ့လက်တံရှည်ကြီးကိုအုပ်တင်ပြီး မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်လေ

“အစိန္တေယျ၊ တုမမျှသည်၊ ထွန်းပဝင်းထိန်၊ ဝရဇိန်သို့၊ အရှိန်ဦးပြင်း၊ ခြောက်ရောင်လင်းသည်၊ ရှင်ရင်းဘုရား၊ ထွတ်ချာထားကို၊ နိဗ္ဗာန်ညွတ်ခ၊ ဦးနှိမ်ချ၍၊ ဆောင်ကဆောင်စေကုန်သတည်း။

လေးပါမည်ရှိ၊ သမာဓိနှင့်၊ ဘုန်းရှိန်ထွတ်ထား၊ မြတ်ဘုရား၏ နားတော်လာ၊ သံဃာတော်ကို ကြည်ညိုဆုတောင်း၊ အောင်ဆုလောင်း၍၊ ကောင်းသမျှ၊ ကိုယ်ပကိုယ်တွင်း၊ စွဲခြင်းရောဂါ၊ ဘေးများစွာနှင့်၊ နတ်ပါနဲ့မှတ်၊ အပင်းသွတ်မျိုး၊ အပြုမျိုးနှင့်၊ တိုက်မျိုးမကုန်၊ အလုံးစုံကို၊ စေလို့၍၊ မင်းပျိုလေးပါး၊ ငါတကားဟု၊ ဘုရားတပည့်၊ မည်ရှိအာဏာ၊ နတ်ကာကို၊ ပယ်ခွာနိုင်စေကုန်သတည်း။ ချဲ့ ချဲ့ ချဲ့ တန်ဆရာတန်၊ ဆရာရပ်၊ ချဲ့ ချဲ့ ချဲ့”

“ဘရသေ့ ဓားဒီမှာ ဓား”

“ပေး”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် သို့ကလိုသော မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ခြေတိုခြေရှည်နှစ်ဖက်နှင့် သင်္ချိုင်းအစွန်းတစ်နေရာသို့

၂၄ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

ထော့ကလိန်ထော့ကလိန် ပြေးသွားလိုက်၏။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဘူးရိုးကဲ့သို့သော အရိုးများကိုကိုင်၍ ရောက်လာ၏။ အရိုးပေါ်မှာ ဆူးကဲ့သို့အရာများလည်းပါ၏။

ရသေ့ကြီးသည် ဘူးပင်ကဲ့သို့သော အရိုး၊ တစ်နည်းအရိုးထိပ်ကဲ့သို့ အဖုနှင့်ဆူးပါသော အပင်ရိုးကို လက်လေးသစ်(ငါးလက်မ)ခန့်ဖြတ်ပြီး စိမ်းလိုက်၏။ ထိုအချိန် လူနာမိန်းကလေးသည် ဖိုလို့က်ဖိုလို့က်ဖြစ်နေပြီး

ရသေ့ကြီး ရေစိမ့်သစ်စဉ်းကော ပါးပါးလှီးပြီး မန်းမှုတ်နယ်ပြီး အရည်ကိုစစ်၍ သူမ၏ပါးစပ်တွင်းသို့ဝင်အောင် ထည့်လေ၏။

ပြန်အန်၏။

သွေးများပါ၏။

ပြန်တိုက်၏။

ပြန်အန်ပြန်၏။ သွေးများကုန်လုဖြစ်လာ၏။ သည့်နောက် အကြီးကြီးအခါခါတိုက်လေ၏။ (၁၅)မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မိန်းမရွယ် လူထွေးထနိုင်လာ၏။ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး အသက်ကိုကောင်းစွာရှူလေ၏။

“မောသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ရော့ . . . ဒီအရိုးပင်ကို ပါးပါးလှီးပြီး နေ့တိုင်းရေစိမ့်တိုင်း သွေးအန်တဲ့ရောဂါရပ်ပြီး ပျောက်ရော။ အဆိပ်အတောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆိုက်တာဆိပ်ခွက်တင်ပြုတ်သောက်၊ အဆိပ်မှန်သမျှ ကျရောဟဲ့။ နင့်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

“မချစ်စပါ ဘရသေ့”

“ဝိန်လိုက်တာ”

“မှန်ပါဘ”

“ရော့ . . . ဒါနွယ်ပင်ကိုယူသွား။ စက္ကလကြီး”

“ဘုရား”

“ဒီအပင်ကို တစ်ပိဿာလောက်ခုတ်ပေးလိုက်”

ပုံမှန်ပန်းပွင့်ရသွားကြီးနှင့် အဲဒါတို့ပြန်ဟူသည် * ၂၅

“မှန်ပါဘုရား”

“ကလေးမ”

“ဘုရား”

“အဲဒီနွယ်ပင်တစ်ပိဿာကို ဆားငါးဆယ်သားနဲ့ ရေမြှုပ်ရုံထည့်ပြီး ရေခန်းပြုတ်။ ပြီးရင် အခြောက်လှန်း၊ မှန်နေအောင်ထောင်းပြီး ပျားရည်နဲ့ရောနယ်။ မန်ကျည်းစေ့နှစ်စေ့ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်စားပေး”

“ဘာကောင်းပါသလဲ ဘုရား”

“ဟဲ့ . . . နင့်မယ်ဗမာမစိန်အေးလို ပြည်ထောင်စုမယ် ခင်သန်းနုလို တစ်လအတွင်း ကိုယ်သားကိုယ်ရေလုလာမှာဟဲ့ မှတ်ထား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘရယ်။ သမီးဦးတော်တင်ပါရဲ့ဘုရား”

မိန်းကလေးသည် သွေးအန်ရပ်ပြီး ဝမ်းသားအားရကန်တော့လေ

“ဘရသေ့”

“ဘာတုံး”

“ဒါ ဒါ ဘာဆေးနွယ်ပါသလဲ ဘရသေ့”

“အဲဒါ မသေဆေးပင်”

“ဗျာ”

“နောက်တစ်ယောက်လား။ မင်းတို့ပြန်တော့”

သွေးအန်ပျောက် မိန်းကလေးအစုသည် မသေဆေးဟူသောနွယ်တုံးကြီးကိုဖိုက်၍ ဝမ်းသာအားရ ပြန်သွားကြလေ၏။

“ဟိုကောင် ခေါင်းမြီးခြုံ ယင်တလောင်းလောင်းကောင် လာခဲ့”

ခေါင်းမြီးခြုံလူသည် စုတ်သပ်ညည်းညူရင်း ရသေ့ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

“ဟင်း နဲ့လိုက်တာ ထို့”

“ဟေ့”

“ဝေါ့”

၂၄၆ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

ကျွန်ုပ်တို့လည်း အနံ့မခံနိုင်၍ အနံ့ရလေကုန်၏။ သင်းတို့ထဲ
ပေါ်နားသည့် ယင်ကောင်များ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာပေါ်ကို လာနားနှုတ်ဆတ်
နေ၍ လက်နှင့်ယမ်းမောင်းနေရင်း . . .

“ဟေ့ . . . ယင်တလောင်းလောင်း မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်
သလဲ”

“အောင်ကျော်ဦးပါ ဘရသေ့”

နေသားက နှာညှပ်နှင့်ပြောရကား ‘အောင်ကျော်အု’ဟု အသံထွက်
၏။

“စောင်ခွာချလိုက်စမ်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အမယ်လေး”

စောင်ခွာချလိုက်သောအခါ မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်
တို့ပင် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပြည်တည်အနာများ ပြန့်
လှမန်းဖြစ်နေ၏။ အသားအရေပွ၍ နှာခေါင်းပင် ရွှဲလှလှဖြစ်နေ၏။ ထက်
ချောင်းများကွေးနေ၏။ မျက်ခုံးမွေးများက ကျွတ်ပြောင်လှန်းပါး။

“ခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင် မင်း ဟိုရောဂါဖြစ်နေ မဟုတ်လား”

“မှန် မှန်ပါဘရသေ့ရယ် အား . . . ဟီး”

“အယုတ်တမာကောင် မြန်မြန်သေဖို့ကောင်းတယ်”

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

“သောင်းကျန်းလွန်းအားကြီးတာကိုး။ ကာမတဏှာကို အရသာ
ကောင်းလို့ထင်ပြီး စိတ်ထင်တိုင်းကြံခဲ့တော့ အခုရောဂါရပြီ မဟုတ်လား”

“တပည့်တော်မှားပါပြီ ဘုရား”

“ဟ သေခါနီးပြတ်ကျခါနီးမှ မှားမှန်းသိရသလား။ အစောင့်
က ဒါအမှားဆိုတာ မသိဘူးလား။ ရေဒီယို သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်မဖတ်ဘူး
လား လူမိုက်ရ”

ပုံနှိပ်ပုံနှိပ်ရသမျှနှင့် အဲဒီတိုက်ပြန်ဟုယူ * ၂၅၇

“နောင် မလုပ်တော့ပါဘူး ဘုရား . . . အား”

“ဆေးရုံမပြဘူးလား”

“ရှက် ရှက်လို့ မ ပြရဲ”

“ဖို့ . . . ခုမှ ရှက်ရကောင်းမှန်းသိတယ်။ လူမိုက်တွေ မင်းတို့

နဲ့ စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ တဏှာရာကသားတွေကို ငါမကုချင်ဘူးသိလား”

“ရှိခိုးပါတယ် ဘရသေ့ရယ်။ နောင်တရပါပြီ ခင်ဗျား”

“မင်း ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုရဲလား”

“ဆိုရဲပါတယ် ဘရသေ့”

“သစ္စာပျက်ရင် သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေရမှာနော်”

“မပျက်ပါဘူး ဘရသေ့ခင်ဗျာ ကျွတ် ကျွတ်”

“ဒါဆို လက်အုပ်ချီ လိုက်ဆို”

ဒီမှာ ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့ ကာလသားရောဂါဖြစ်နေသော
အောင်ကျော်ဦးဆိုသူသည် လက်အုပ်ချီလေ၏။ ရသေ့ကြီးက သောက်ရေ
ခွက်ကိုင်ထားရင်း . . .

“ဘုရား တရား သံဃာ ဆရာမိဘ အနန္တော အနန္တငါးပါးတို့
သို့ . . .”

“ဘုရား တရား . . . . . တို့ထံ၌”

“ကျွန်ုပ် သစ္စာပြုပါ၏”

“ကျွန်ုပ် သစ္စာပြုပါ၏”

“ရသေ့ကြီးထံ ဆေးကုသမှုခံယူပြီးချိန်ကစ၍ . . .”

“ရသေ့ကြီးထံ . . .”

“ကာမရာဂ မေထုံလွန်ကြူးစွာ လိုက်စားခြင်းအလုပ်ကို မပြု
ဘူးပါ”

“ကာမရာဂ . . . . .”

“ပြုခဲ့သည်ရှိသော်”

“ပြုခဲ့သည်ရှိသော်”

၂၇ * သာဠိပိုင် (သန်လှိုင်)

“သစ္စာစူး၍ အသက်တိုရပါစေသား”

“သစ္စာစူး၍ အသက်တိုရပါစေသား”

“ရှိခိုး”

အောင်ကျော်ဦးဆိုသူက မကုန်းနိုင်ကုန်းနိုင်နှင့် ဦးတိုက်ရှာအိမ်
သည်မှာ ရသေ့ကြီးက သူ့အားသစ္စာရေကို တိုက်၏။ ပြီးခေါင်းပေါ်မှ သစ္စာရေ
ကိုလောင်းချလိုက်ရာ ငန်သားကြီး ထွန်ထွန်လူးအော်ရှာလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ပူ ပူလို့ပါ ဘုရား”

“သစ္စာရေအေးပါဟ တဏှာကောင်ရ”

“ပူလို့ ပူလို့ပါဘုရား”

“အေး . . . သစ္စာပျက်ရင် ကတိပျက်ရင် အဲဒီရေပူထက် အေး
ထောင်သောင်းပူတဲ့ငရဲအပူကို ခံစားရမယ်သိလား”

“မှန် မှန်ပါဘုရား”

“ခဏစောင့်”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးသည် စားမတိုကိုကိုင်၍ သင်္ချိုင်းကုန်း
တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားပြန်၏။ ကာလသားရောဂါရှင်ကြီးကား စုတ်သစ်ရင်
အမေအဖေကိုတနေ၏။ မကြာခင် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး ဆေးပင်ခြံ
တစ်ခုကိုကိုင်၍ ရောက်လာ၏။

“လူမိုက်”

“ဘုရား”

“ဒီအမြစ်ကို ကျောက်ပျဉ်မှာရေနဲ့သွေးသောက်၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်
ဟင်းစားစွန်းတစ်စွန်းသောက်၊ သွေးပြီးသားအရည်ပျစ်ပျစ်ကို အနာပေါ်မှာ
အုံပေးလူးပေး၊ မကြာခင်ပျောက်သွားလိမ့်မယ် ကြားလား”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား”

“လူမိုက် အောင်ကျော်ဦး”

“ဘုရား”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒီတိုက်မှာပဲ * ၂၈

“ဒီနေ့ကပြေး လိပ်သား၊ ဖွတ်သား၊ ဟားသား၊ ငါးရှဉ့် မြေအောင်း
သားမှန်သမျှရှောင်”

“စားရင် ဘာဖြစ်မှာပါလဲ ဘုရား”

“အေး . . . စားပြီးရင် ဘုန်းကြီးထုံးပါးကြိုပင်ပြီး ခေါင်းဝယ်
သား။ ကျန်တာစလွှာလဲကြီး ဦးဖုမုဉ်းဆွဲကြည့်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“အဟတ် . . . အဟတ်”

“ရသေ့ကြီးကတော့ဗျာ ပြောရင် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပဲ”
ကျွန်ုပ်တို့က ရသေ့ကြီးပြောချက်ကို သဘောကျ၍ ရယ်ကြလေ

သည်။

“ဒီမသာလောင်းမျိုးက အဲဒီလိုပြောမှ တန်ကာကျတာ”

“တပည့်တော် မစားပါဘူးဘုရား”

“စားချင်လည်းစားပါ ကိုယ့်လူ အားမနာပါနဲ့။ စလွှာလဲကြီးက
တော့ ပြုံးနေပြီ။ ကိုင်း . . . သွားတော့”

ဒီမှာ အောင်ကျော်ဦးဆိုသူက . . .

“ဘရသေ့”

“ဘာလျှာရှည်ဦးမလို့တုံး”

“ရောဂါပျောက်သွားရင်လေ”

“ထပ်ကဲဦးမယ် မဟုတ်လား”

“မကဲပါဘူး ဘရသေ့။ ဘုန်းကြီးဝတ်ပြီး တရားအားထုတ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား သာဓု သာဓု နှစ်ခွန်းပဲခေါ်ဦး
သေ့။ ဟိုကိုယ်တော် ပြောသလိုပေါ့ကွာ။ အသာနေမောင်ပဉ္စင်း ကြာရှည်
ကြည့်ရအောင်တဲ့။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကိုင်း

ခြံနေတော့။ ကိုယ့်လူ မင်းယင်ကောင်တွေလည်း အကုန်ပြန်ခေါ်သွား။ တော်
ကြာ ငါနေတဲ့သင်္ချိုင်းမှာ မျိုးပွားကုန်ဦးမယ် သွား သွား”

သူကောင့်သားသည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး ပေးလိမ့်မည်

၂၈၀ * ယာဉ်ညှိမ်း (သန်လျင်)

ဆေးခြစ်ကိုကိုပြီး စုတ်သပ်၍ထွက်သွားရကား ယင်ကောင်အုပ်ကြီးကလည်း ဆွေမုန်းမျိုးမုန်းသိတတ်စွာ အုပ်ဖွဲ့၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

“ဟို ဆရာကြီး ရှေ့ကိုလာ။ ခင်ဗျားလည်း ဒီလိုရောဂါပဲလား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

ဘိုကောနောက်ပစ်နှင့် လင်းတပိုင် မှိုင်နေသူကြီးသည် ဘရမ္မာကြီးစကားကြောင့် ဦးခေါင်းကို ပျာပျာသလဲယမ်းရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒကာကြီး နာမည်ကရော”

“ကိုကြည်တင့်နိုင်ပါ ဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

လူကြီးက မပြော။ ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုကြည်တင့်နိုင်”

ဒုက္ခသည် လူနာဧည့်သည်များပြန်တော့မှ ကျွန်ုပ်တို့က ရသေ့ကြီးကို သိချင်သည်များ မေးရမြန်းရတော့၏။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံး၊ မင်းလည်းသေနေလို့လား”

“ဟာဗျာ မဟုတ်တာရယ်၊ မေးချင်တာရှိလို့ပါဗျ”

“မေး မေး”

“ရသေ့ကြီးက တိုင်းရင်းဗိန္ဒောဆေးလည်း ရတာပဲလားဗျ”

“ပညာမှန်ရင် ကောင်းရင် အကုန်သင်ယူရတာပဲလေကွာ”

“တိုင်းရင်းဆေးက တကယ်စွမ်းလို့လားဗျ”

ကျွန်ုပ်က သူ့အကဲကိုသိချင်၍ ဆွပေးလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးမျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့အင်္ဂလိပ်ဆေး မပေါ်ခင်ကတည်းက တစ်ကမ္ဘာလုံးပေါ်မှာ တိုင်းရင်းဆေးကွ”

“ဒါဆို မေ့ဆေးကို တိုင်းရင်းဆေးမှာ သုံးလို့ရလား”

ပုံမှန်ပုံနှိပ်ရသေးကြီးနှင့် အဲဒါတို့မြန်မာ့ပညာ * ၂၈၁

“ရတာပေါ့ကွ”

“ရရင် ချီးလေဗျာ”

“တို့မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးမှာ အသားကိုမနာကျင်စေတဲ့ ထုံဆေး နီတယ်။ ခုခေတ်မင်းတို့ မေ့ဆေးထုံဆေးလိုမျိုးပဲ။ ဘိန်းအဆီပါတယ်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက သမားတော်ဆရာဇိဝက က ဗိုက်ခွဲပြီး အူခေါက်တဲ့ရောဂါ ထုံးနေတဲ့ရောဂါကို ကုပေးခဲ့တယ်။ ပြန်ချုပ်ပေးခဲ့တယ်”

“မယုံပါဘူးဗျာ”

“တို့မြန်မာမေ့ဆေးကို မင်းက မယုံဘူး”

“လက်တွေ့ပြရင် ယုံမှာပေါ့ဗျာ”

“အိပ်မေ့ချပြရမလား ကိုယ့်လူ”

“အိပ်မေ့ချတာအပြင် အခြားနည်းမရှိဘူးလား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ”

“ပြန်ခါနီးကျရင် ပြစမ်းပါ။ ကျုပ်တို့က လက်တွေ့မှယုံမှာနော်”

“စိတ်ချကိုယ့်လူ။ ငါ့လူကိုမေ့ပြီး ချက်ချင်းနတ်ပြည်ရောက်သွားအောင် လုပ်ပြမယ်။ မပူနဲ့။ မင်းသိချင်တာ ကုန်ပြီလား”

“ရှိသေးတယ်ဗျ။ စောစောက သွေးအန်တဲ့မိန်းမကို ပေးလိုက်တဲ့ဆေးက ဘာဆေးလဲ ရသေ့ကြီးရ။ ခင်ဗျားကြည့်လုပ်နော်၊ တိုင်းရင်းဆေးက သေခွင့်လက်မှတ်ရော ရှိလို့လား”

“လွယ်အိတ်ထဲ သွားသွားနီကံကြည့်ကိုယ့်လူ။ အချဉ်မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့လို ‘ဂျင်နရယ်နောလစ်’ မရှိတဲ့ကောင်စားမျိုးသိသွားအောင် ပြောပြမယ်။ သွေးအန်သူကို ငါပေးလိုက်တာ ဆင်တုံးမနွယ်ပင်ပဲ”

“ဆင်တုံးမနွယ်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို မသေဆေးပင်လို့ခေါ်တယ်။ ဆင်တုံးမနွယ်မှာ အဖြူ၊ အဝါ၊ အနက်သုံးမျိုးရှိတယ်ကွ။ တစ်ခုထက်တစ်ခု ပိုပြီးဆူးများပြီး အစွမ်းပိုရှိတယ်။ အဲဒါ တံမာပင်မှာ နွယ်တက်တဲ့ ဆင်တုံးမနွယ်က ပိုစွမ်းတယ်။ အသက်ပြင်းတဲ့အပင်မို့ မသေဆေးပင်လို့ခေါ်တယ်။

၂၂ * ယာ်ညိုင်း (သန်လှိုင်)

ယောက်ျားအားဆေး မိန်းမအားဆေး ဖော်လိုရတယ်။ လူမပြောနဲ့၊ ကျွဲ ပိန်ကပ်နေရင်တောင် တောက်တောက်စဉ်းပြီး ရေစိမ့်တိုက်ရင် အသားတိုးကောင်းမှကောင်းကိုယ့်လူ။ မယုံရင် မင်းမိန်းမကို တိုက်ကြည့်။ ဝ၊ ဝ၊ ရင် ငါ့လျှာကို မင်းဖြတ်လှည့်”

“ဒါဆို ဟိုကာလသားရောဂါသမားပေးတဲ့ ဆေးမြစ်ကရော၊ ပင်နီဆီလင်လောက်ကောင်းလို့လား ရသေ့ကြီးရ”

“ပင်နီဆီလင်က ကမ္ဘာစစ်ကာလမှ ပေါ်တာပါကွာ။ လာ ... ပြမယ်”

ရသေ့ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုအား သင်္ချိုင်းကုန်းရေစပ်တစ်ခု ရာသို့ခေါ်သွားပြီး စံပယ်ပင်ပွင့်လိုအပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ အပွင့်မှာက စံပယ်လိုမွှေး၏။

“အဲဒီ အပင်သိလားကွ”

“တောစံပယ်ရိုင်းနေမှာပေါ့ဗျ”

အနီရောင်နှင့် အဖြူရောင်နေသော အသီးလေးများအိုင်ထဲသို့ သီးနေ၏။ ရသေ့ကြီးက အသီးလေးအနည်းငယ်ဆွတ်၍ ...

“စားကြည့်ကိုယ့်လူ”

“မစားရဲပါဘူးဗျာ။ အဆိပ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ငတ်တွေကွာ”

ငါစားပြမယ် ကြည့်နေ”

ရသေ့ကြီးက အနီရောင်အသီးလေးများကို စားပြ၏။ သူ့ရဲ့မှတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း စားကြည့်၏။

အံ့မယ် ချဉ်ဖြိုးဖြိုး အရသာလေးပါလား။

“ဒါ ဘာပင်လဲဗျ”

“ခံပင်ကွ”

“ခံပင်”

“အေး ... မင်းတို့ ကြားဖူးမလား မသိဘူး။ အဆိုတော်

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒီတိုက်မြန်မာ့ပညာ * ၂၃

ဆွဲတေးသီန်းတန်ဆိုတဲ့သီချင်း ‘နန်းအလယ် ပန်းစံပယ်မပေါ်ခိုက်ဟာမို့၊ အလိုက်တော်တန်သင့်ရုံပဲ ခံပွင့်ကုံးဆိုတာလေ။ စံပယ်ပန်းမပေါ်ခင်မှာ စံပယ်ပန်းနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်တူတဲ့ခံပန်းခိုင်ကို ရှေးတုန်းက မြန်မာမိန်းကလေးများ ယာယီသိကုံးရသကွ။ စံပယ်လည်းလှိုင်ရော ခံပွင့်ကိုမေ့ကြရော။ အဲဒီခံပင်က အသီးရော အပွင့်ရော အသုံးဝင်တယ်ကိုယ့်လူ။ ခံမြစ်ကို ရေနဲ့ ဆွေးသောက်ရင် အဆိပ်ပြေရော။ ယားနာဖြစ်ရင် နှမ်းဆီနဲ့သွေးလိမ်း။ စောစောက ကာလသားရောဂါမျိုးများ ခံမြစ်ကိုသွေးသောက်ရင် ပျောက်ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ ပင်နီဆီလင်ကမှ မတဲ့ရင်မူးပြီးလဲသေးရဲ့”

ရသေ့ကြီးကား အတော့်ကို နဲ့စပ်သူဖြစ်လေ၏။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံးဟ”

“ပန်းသေ ပန်းညှိုးပျောက် ဆေးနည်းကရောဗျာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုယ့်လူ”

“လိုချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ငါ့လူ ခွင်ချက်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“လိုတဲ့လူကို ပေးချင်လို့ပါ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီ ငါ့လူရ။

ဒီနည်းနဲ့ဆေးနည်းရောင်းစားပြီး လုပ်စားသူတွေ ငါတွေဖူးပါတယ်ကွာ”

“မပေးဘူးပေါ့”

“ဟို ကြည်တင်နိုင်ကို သွားမေးပေါ့ကွာ။ ငါက မတွန့်တိုပါဘူး။

ဒါနဲ့ကိုယ့်လူ မင်းတို့ငါတို့ မြန်မာ့မေ့ဆေးနည်းကို အမှန်တကယ် လက်တွေ့သိချင်လို့လားကွဟင်”

“သိချင်တယ်ဗျာ”

“သိရင် ယုံမယ်ပေါ့”

“Yes”

“မင်းကို ငါမေ့သွားအောင် လုပ်မှာနော်”

၂၄ ● မောင်ညို (သန်လျင်)

“ကျွန်ကို”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

“မေ့ဆေးလွန်ရင် သေရောနော်။ ခင်ဗျား အာမခံရလို့လား”

“ပြန်သတိရအောင် လုပ်ပေးမှာပါ ကိုယ့်လူရာ၊ မသေပါဘူး။ မင်းတို့ဆေးရုံက မေ့ဆေးကုမှု လွန်ရင်သေပြီး တော်တော်နဲ့သတိမပြောက်ရတာပါ။ အကယ်လို့ မင်းလိုလူစား လူကုန်လန့်လို့မျိုးသေသွားလည်း ဟောဒီကမ္ဘာကြီးနဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းက လုံးဝမျက်ရည်မကျပါဘူး ကိုယ့်ရယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ဘယ်နှယ် စမ်းသပ်ခံမှာလား”

“လုပ်ဗျာ၊ ဟုတ်ရင်ဟုတ် မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား ထောင်ထဲပဲ”

“ကိုင်း . . . လာကြ”

သည့်နောက် ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို သင်္ချိုင်းခေါ်သို့ခေါ်သွား၏။ ရောက်သော် ဖျာဟောင်းတစ်ချပ်ကိုခင်းလိုက်ပြီး ဖျာပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုထိုင်ခိုင်း၍ မျက်နှာချင်း သူနှင့်ဆိုင်လိုက်၏။

“ဂ္ဂူ”

“ဘာလဲ ရသေ့ကြီး”

“မင်း ဘယ်နှစ်မိနစ် ဘယ်နှစ်နာရီ မေ့ချင်သလဲ”

“အဲဒီလို ရလို့လား”

“သိပ်ရသေပေါ့ကွာ”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်ဗျာ”

“တော်ပြီလား”

“တော်ပြီ”

“အခု မင်းနာရီကိုကြည့်ပြီး မှတ်ထားလိုက်”

ကျွန်ုပ်က ဘယ်လက်ကနာရီကိုကြည့်၍ မှတ်ထားလိုက်၏။

ပုံဖျက်ပန်းဖျက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒီတိုပြန်ဟာပညာ ● ၂၅

“ရယ်ဒီလားဟေ့”

“ရယ်ဒီပဲ ရသေ့ကြီး”

“မေ့မြောနေတုန်း ကြိုက်ရာအိပ်မက်ကို မက်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် အိပ်မက်ကို ငါအတပ်ပြောပြမယ်။ အပိုဆောင်းလေးပေါ့ကွာ”

“ကိုင်း . . . စပြီ။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှု။ ဘုရားကို အာရုံပြု”

ရသေ့ကြီးသည် ပါးစပ်မှပြောရင်းကနေ ကျွန်ုပ်လည်ပင်းကြောဆယ်ညာနှစ်ဖက်အား သူ့လက်တိုလက်ရှည်နှစ်ဖက်နှင့် စမ်းသပ်ကိုင်ရင်း ခြည်းခြည်းချင်း ဖိပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လည်ပင်းမှသည် ဦးခေါင်းသို့တိုင် ပူခနဲနွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး ကြာခင် ကျွန်ုပ်မျက်တောင်များစင်းကျကာ ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

အနီးမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်စောင့်ကြည့်နေသည့် ကိုဓာတုရဲ့ ခြာပြချက်အရ ရသေ့ကြီးသည် ငိုက်စင်းကျလာသည့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွဲ့ပြီး ဖျာပေါ်မှာသိပ်ထားလိုက်သည်တဲ့။

ကျွန်ုပ်အိပ်လျက်မေ့နေပုံကား လူသေကောင်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်နဲ့တူ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သူငယ်ချင်း ကိုဓာတုက လှုပ်နှိုးကြည့်၏။ ဘယ်လိုမျှ လှုပ်နှိုးလို့မရဟု သိရ၏။

ကိုဓာတုကား ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ရင်းသင်္ချိုင်းကုန်းပေါ်က လူသေကောင်နယ်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်သဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး . . .

အကယ်၍များ ပြန်သတိမရဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့သော် ကျွန်ုပ်၏ သေသည်အား မည်သို့ဖြေရှင်းပြရမည်ကို ရင်တုန်ပန်းတုန်စဉ်းစားရင်း သက်တောင့်သက်သာ အခါခါချလျက်ရှိ၏တဲ့။

ရသေ့ကြီးကား ကွမ်းဝါးရင်း သူ့တပည့်အဘိုးကြီးနှင့် အကြောညာအကြောင်း ဆွေးနွေးလျက်ရှိ၏။

ရသေ့ကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ် အလျှင်မရှိ။ ကိုဓာတုက နာရီကိုသာကြည့်ရင်း (၁၅)မိနစ်စေ့ပါ ပြည့်ပါစေသော ဆုတောင်းနေ၏။

၂၆ • သာဠိပုဂ္ဂိုလ် (သန်လျင်)

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံး”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်စေ့တော့မယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အေး . . . ဒါဆို ပြန်နိုးကြစို့”

သည့်နောက် ရသေ့ကြီးသည် သူ့တပည့်အဘိုးကြီး အကူအညီ
နှင့် ကျွန်ုပ်ကိုပွေ့ထူလိုက်ပြီး လည်ပင်းကြောနှင့် အခြားတစ်နေရာကို
ပေးလိုက်သောအခါ . . .

ကျွန်ုပ်လူးလွန်၍ လာခဲ့၏။

မျက်လုံးပွင့်လာ၏။ ပွင့်လာပုံကား အိပ်ရာကနီးစလို မှိုင်းသော

ညည်းစိစိဖြစ်နေ၏။

“နိုးပြီလားကွ”

“အင်း”

ဒီမှာရသေ့ကြီးက ကျွန်ုပ်ဆံပင်များကိုဖွင့် စုဆုပ်လိုက်ရာ အကြွေ
များဖျဉ်းဖျဉ်းပြည်ပြီး လူလည်းလန်းသွား၏။ ၎င်းနောက် သွေးကြွေ
လေကြောများကို ဆုပ်နယ်လှုပ်ပေးလိုက်ရကား ကျွန်ုပ်သည် လူကောင်း
နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို အံ့ဖွယ်ကြုံလိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင် ရှုပ”

“ဗျာ ရသေ့ကြီး”

“မင်း မေ့သွားတာ ယုံရဲ့လား”

“အင်း အင်း”

“အိပ်ပျော်ရဲ့လားကွဟေ ပြောပါဦးဟ”

“ပျော်ပါတယ် ရသေ့ကြီး”

“အိပ်မက်ရော မက်ရဲ့လား”

“မက်တယ် ဟို ဟို”

ပုံဖော်ပန်းပွက်ရသေ့ကြီးနှင့် အဲဒါတို့မြန်မာ့ဟူ၍ • ၂၇

“မင်း မပြောပါနဲ့။ မင်းအိပ်မက်ကို ငါပြောပြပါမယ်။ မင်းအိပ်
မက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

ကျွန်ုပ် အံ့သြသွား၏။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်ုပ်မေ့မြော အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
လူတစ်ဦးနှင့် စကားအချေအတင် ပြောနေသည်။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံး”

“ကျုပ်နဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ စကားပြောနေတဲ့သူကို ရသေ့ကြီး သိ
လား”

“သိပ်သိတာပေါ့ ကိုယ့်လူရအီး”

“ဘယ်သူတုံးဗျာ ဟင်”

“မင်းနဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ စကားပြောနေသူက မင်းရဲ့ဆရာ သမိုင်း
ပါမောက္ခကြီး ဦးနေမင်းရောင်ထိန်”

“ဗျာ”

“မဟုတ်လို့လား ကိုယ့်လူ”

“ဟုတ်လို့ ဟုတ်လို့ မှန်လွန်းလို့ဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား . . . ဟီး ဟီး ဟီး . . . ဟား ဟား
ဟား . . . အဟတ် အဟတ် မှတ်ထားကိုယ့်လူ၊ အဲဒါ ငါတို့မြန်မာ့ရိုးရာ
အကြောနှိပ်ပညာရပ်နဲ့ သူငယ်တန်းအဆင့် ဂန္ထိရပ်ကိုယ့်လူရေ။ ဟား . . .
ဟား . . . ဟား”

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

မြေထွေးရှင်
ချစ်စရာ

မြေထွေးရှင် ချစ်စရာ

မြေထွေးရှင်တစ်ယောက် ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားသည့် သတင်း
နီးလင်းမှသိကြတော့ (. . . . .) ရွာထဲ၌ ပထမဦးဆုံးဒေါက်ကန်သူမှာ
မြေထွေးရှင်၏မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးဘအောင်နှင့် ဒေါ်ကလေးမတို့ ဖြစ်
သည်။ သူတို့ထက်ပို၍ ဒေါက်ကန်သူကား (. . .) ရွာမျက်နှာဖုံး လူချင်းသာ
သား ရွှေကျီးညိုဖြစ်လေသည်။

ပဇာကြောင့်မူ . . .

သူဌေးသား ရွှေကျီးညိုနှင့် ရွာကွမ်းတောင်ကိုင် အလှပဂေး
မြေထွေးရှင်ကိုပေးစားကြရန် လူကြီးချင်းစကားပြောဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်ပြီး ခုတော
မြေထွေးရှင်က ရက်ရက်စက်စက် မျက်နှာပျက်အောင်လုပ်လိုက်သလိုဖြစ်သော
ကြောင့်တည်း။

၇၈ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

မြထွေးရှင်နှင့် ခိုးရာလိုက်သွားသူကလည်း နယ်နယ်ရရထဲထဲ မဟုတ်။ သူမလယ်သူရင်းငှား လွန်းမောင်ဆိုသူဖြစ်တော့ ရွှေကျီးညို ပို၍ ပေါက်ကွဲခံစားခဲ့ရတော့သည်။

သည့်အတွက် အနုလက်နှင့် ရွှေခွက်ကိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် အကြီးအကျယ်ဒေါပွကာ ရွှေကျီးညိုမစားရသည့်အခဲ သဲနှင့်ပက်ဖို့ နောက် လိုက်တပည့်နှစ်ဦးနှင့် လွန်းမောင်တို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို မြေလှန်၍ရှာခဲ့သည်။ တွေ့လျှင် တွေ့သည့်နေရာမှာပင် ဓားမဆိုင်းဘဲ အပြတ်ရှင်းပစ်ရန် ကြိုးစား ခဲ့သော်လည်း တစ်နှစ်ခန့်သာကြာသွားသည်။ လွန်းမောင်နှင့် မြထွေးရှင် တို့ကို ခြေရာမကောက်နိုင်ခဲ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်း တစ်ဖက်သတ် အချစ်ရူး၊ အချစ်ရှုံးသမားတစ်ယောက် နှင့် ထန်းရည်၊ အရက်ကိုအဖော်ပြုကာ မြထွေးရှင်မျက်နှာလေး တနေ့တနေ့ မြင်ယောင်စဉ်းစားရင်း မူးယစ်၍သာနေလေသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နှစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်ကလေးမတို့ မကွေးမြို့သလွန်ဘုရားပွဲသို့ရောက်စဉ် သမီးမြထွေးရှင်နှင့်သမက် လွန်းမောင်တို့အား အညာဘုရားဈေးပွဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဈေးသည်အဖြစ် ခြားတွေ့ရတော့သည်။ မြထွေးရှင်သည် နှစ်နှင့်ချီ၍ မခွဲစပူးခဲ့ခဲ့ရသည့် မိဘ ခံပါးကို မြန်းစားကြီးတွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခြေစုံ တံ၍ ချိုးပွဲချင်ကြွေးခဲ့သည်။

ဦးဘမောင်သည် အသက်တမျှချစ်ခဲ့ရသော သမီးလေးအား နယ်လင်းလင်းနှင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့စွဲစွဲမြင်လိုက်ရသောအခါ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ဘုရားဖူးအပြန်ကျတော့ သမီးနှင့်သမက်အား နှုတ်တစ်ပါတည်း ပြန်ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရွာရောက်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မိမိပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်မှာ အနက်မှ ငါးကောက်ခွံ၍ နွားတစ်ရင်းကိုပါ အရင်းတည်ပေးကာ အိမ်ထဲ လုံးလည်းဆောက်ပေး၍ သမီးကိုစိတ်ချမ်းသာစွာ ရွာမှာရှိစေခဲ့၏။

ရွာသို့မြဲထွေးရှင်နှင့် လွန်းမောင်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည့်အတွက် ရွာမှသူငယ်ချင်းများကလည်း ပျော်ကြသည်။ စကြာနောက်ကြသည်။ ဆိုလျှင် မြဲထွေးရှင်သည် ရွာကွမ်းတောင်ကိုငြိမ်း၏။ ရွာကာလသားများ သာမက ရွာနီးချပ်စပ်မှ ကာလသားများကပါ နေ့နေ့ ညည လူမျိုးလည်း ခေါ်၏။

သို့သော် မြဲထွေးရှင်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မေတ္တာမမျှခဲ့။ ရိုးသားကြီးစားသည့် တစ်နယ်သား အိမ်ကသူရင်းငှား ကိုလွန်းမောင်ကိုပဲ မေတ္တာ မျှခဲ့သည်။ ဒါကလည်း လွန်းမောင်သတ္တိကောင်း၍တော့ မဟုတ်။ မြဲထွေးရှင် အရင်လမ်းကြောင်း အရဲစွန့်၍သာဖြစ်သည်။

မြဲထွေးရှင်တို့ ရွာရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ဝမ်းသာသူများစာရင်းတွင် ရွာမျက်နှာဖုံးလယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးဦးကျီးညို၏သား ရွှေကျီးညိုလည်း ထိပ်ဆုံးမှပါဝင်လေသည်။ ရွှေကျီးညိုသည် မိဘများ၏အရှိန်အဝါနှင့် ရွာထဲမှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်၏။ ဖဲပိုင်းခံ၏။ လူစွာတပည့်မွေး၏။ ရွာတကာလည်း ရန်ဖြစ်၏။ သူကြီးကလည်း မျက်နှာကြောမတည့်။ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ သူ့မိဘမျက်နှာကြောင့်သာ သည်းခံနေရသည်။ ကြည့်လို့မရ။ ခင်သည်က ရွှေကျီးညိုသည် ပြန်မပြောနားမထောင် လူမိုက်စာရင်းဝင်ဖြစ်၏။ ပြောလျှင် ငြိမ်ခံမည်။ ပြီးလျှင် ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်စိုင်းသည့်လူစာရယ်လေ။ မြဲထွေးရှင်တို့ ရွာလယ်ပွဲထိပ်မှာအိမ်ဆောက်တော့ 'ဘာကူညီရဦးမလဲ ယောက်ဖကြီးနဲ့နမလေး' ဟု လောကွတ်လုပ်ကာ စကားရောစရာ ဝင်လုပ်လာသည်။

မြဲထွေးရှင်နှင့်လွန်းမောင်က စကားနည်းရန်စဲချင်၍ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းမျှသာတုံ့ပြန်ပြီး အရောမဝင်ဘဲ ခပ်တည်တည်နေလိုက်ကြသည်။ သို့သော် လက်ရဲဇက်ရဲနှုတ်ရဲ အတင့်ရဲလွန်းလှသော ရွှေကျီးညို

သည် မိဘဂုဏ်အရှိန်နှင့် လွန်းမောင်လယ်ထဲသို့ ဆင်းသွားတိုင်း အလစ်တွင် မြဲထွေးရှင်တို့အိမ်သို့ဝင်လာကာ မကြာခဏ စကားနာထိုးလေ့ရှိသည်။ ဆိုသို့ သူလာတိုင်းကြည့်မရသူစာရင်းတွင် မြဲထွေးရှင်တို့အိမ်မှာမွေးထားသည့် ခွေးနက်ကြီးကုပ်တို့တစ်ကောင်လည်း ပါဝင်ခဲ့၏။

ခွေးနက်ကြီးကုပ်တို့သည် မျက်စိပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း။ အသားက ဆည်းမည်း။ နှုတ်ခမ်းကထော်လန်နေသည့် ရွှေကျီးညိုကိုမြင်သည်နှင့် ရေစက်ကြီးမားစွာ စူးစူးဝါးဝါးဟောင်၍ ကိုက်မည်ခံမည်တက်ကဲ လုပ်လေ့ရှိ၏။

လွန်းမောင်ကို သိပ်ရုမစိုက်သော်လည်း ခွေးနက်ကြီးကုပ်တို့ကိုတော့ ရွှေကျီးညို အလွန်ဂရုစိုက်ရသည်။ ဒီခွေးကြီးကိုသတ်ပစ်ရန် ကြံစည်သော်လည်း တစ်ချိန်က သူသိပ်ချစ်ခဲ့ရသည့် မြဲထွေးရှင်ကလေး၏ အချစ်တော်ကြီးဖြစ်နေ၍သာ အသာသည်းညည်းခံနေရတော့သည်။ နို့မို့။

ရွှေကျီးညို ဒီကိုလာလာနေသည်ကို မြဲထွေးရှင် လုံးဝမကြိုက်။ လွန်းမောင်ကလည်း မကြာခဏ မေးသည်။

“ဒီကောင် ဘာလာလုပ်နေတာလဲ” တဲ့။

ထိုအခါ မြဲထွေးရှင်က ပြဿနာမဖြစ်စေရန် အလျဉ်းသင့်သလို ကြည့်ပြောနေရ၏။ တစ်ရွာတည်းသားချင်းမို့ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေအပြေ အကူအညီလိုမလို လာရောက်မေးမြန်းခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းအောင်ပြောရသည်။

လွန်းမောင်သည် ရွှေကျီးညို၏ အကျင့်စရိုက်ကို မနှစ်မြို့သော်လည်း မိမိကတစ်ရွာသားဖြစ်လို့ မယားဖြစ်သူ မြဲထွေးရှင်ရဲ့မျက်နှာကိုငဲ့ကာ တစ်ခါ သူမရဲ့သစ္စာတရားကိုယုံကြည်ကာ ရွှေကျီးညိုရောက်လာခဲ့တိုင်း မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းသည့်အနေနှင့် ဧည့်ခံစကားပြောနေရသည်မှာ အလွန်ကြီးမားသော ဒုက္ခဖြစ်လေသည်။

ဒီတစ်ခါ လွန်းမောင်အသည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ရမည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်လိုက်တပည့် ကပ်တီးမူးလဲများဖြစ်သော ပေသီးနှင့်နောက်တိုးကို လက်သပ်မွေးကာ တိုးတိုးကျိတ်၍ စီစဉ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါဟိုတစ်နေ့က ပြောတဲ့အစီအစဉ် ဘယ်နှယ်လဲကွ ပေသီး”

“ဆရာကျီးကသာ လုပ်မယ်ဆိုရင် ငရဲပြည်ဆင်းလည်း လိုက်မှာပဲဗျ”

“နောက်တိုးကကော”

“နောက်တိုးက ကြောက်ရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး ဆရာကျီးရာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒါမျိုးမှ ရွှေကျီးညိုက ကြိုက်တာကွ၊ သောက်ကြစမ်းကွာ။ ဟေ့ . . . အမြည်းချပေးဦးဟေ့။ လုပ်ပါကွာ သောက်စမ်းပါ။ ဒီမှာ ပေသီးနဲ့နောက်တိုး၊ ငါ့အကြံအစည် အောင်မြင်ရင် ငါ့ကောင်နှစ်ကောင်ရဲ့ကျေးဇူးကို မင်းတို့ဆရာဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးကွ။ ချစ်တပည့်တို့ အသည်းစွဲအောင်မှတ် ကြားလား”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဘုရားစူး ယုံပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ ဝေါ့ . . . ထို့ . . . အေ့”

“အေ့ . . . အဟတ် အဟတ် . . . ဟား ဟား ဟား”

ထိုသို့ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ထန်းရည်သောက်ပြီးနောက် သူတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို အပီအပြင်အကောင်ထည်ဖော်ရန် သုံးယောက်သားပြန်၍ ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ရွှေကျီးညိုဆိုသည် လူယုတ်မာကတော့ အကြံအစည်ရှိပြီး ရယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က လွန်းမောင်ကို အပြတ်ရှင်း၍ ဖြေထွေးရန် လက်ရသိမ်းပိုက်ရေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါသည်ပင် သူ့ဘဝအတွက် အစီရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဖြစ်သည်။

သည်ရည်မှန်းချက်ကို အကောင်ထည်ဖော်ဖို့ ရွာမြောက်ရာ ထန်းရည်ပင်အောက်မှာ ညနေတိုင်း လက်ရုံးတပည့်နှစ်ဦးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။ နဖူးက အမာရွတ်ကိုမြင်တိုင်း မဟော်သဓာကို အမေ့မပြေနိုင်သည့် ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားလို လွန်းမောင်မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရင် သူ့ရင်သည် ဗလောင်ဆူလေ့ရှိ၏။ ဒီကောင်ကြောင့် သူ့အသည်းနှလုံးအစိတ်လိုက်ကွဲခဲ့ရသည်။

“ဝတ် ဝတ် . . . ဝေါင်း ဝေါင်း”

“ဝတ် ဝတ် . . . ဝေါင်း ဝေါင်း”

လူသုံးဦးကိုမြင်သည်နှင့် ကုပ်တိုသည် ပြေးထွက်လာကာ ဆွဲတောတ်၊ လွဲမတတ် ဟောင်တော့သည်။ တစ်ယောက်က ဓားရှည်နှင့်လှမ်း ခိုင်းလိုက်သောအခါ ကုပ်တိုသည် လန့်၍ရှောင်ရင်း အိမ်အောက်မှဝင်၍ အားကုန်ဟောင်တော့သည်။ ခွေးဟောင်သံရည်လွန်း၍ လွန်းမောင်အိပ်ရာထဲမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကုပ်တို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အတန်ကြာမှ . . .

“ငါတို့ပါကွ၊ လွန်းမောင်ရ”

တစ်ယောက်က ပါးစပ်ထဲကွမ်းသီးငုံပြီး အသံဖျက်၍ အသံပြုဆိုက်သည်။ အထဲမှ လူးလွန်လှုပ်ရှားသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ။ အချိန်မတော်ကြီး . . .”

“မင်းယောက္ခမ အဘိုးကြီး လေဖြန်းသလိုဖြစ်သွားလို့ လာခေါ်တာဟေ့”

“ဟင် . . . အဖေ အဖေ လေဖြန်းလို့။ မြတ်စွာဘုရား တံခါးနှင့်ပေးလိုက်ပါကိလွန်းမောင်၊ မြန်မြန်လုပ်ပါတော်”

မြထွေးရှင်ရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးပြောသံကြားလိုက်ရပြီး မီးထွန်းသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ တံခါးတစ်ချပ်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လူသုံးဦးသည် လျှပ်စီးဆက်သကဲ့သို့ ခုန်ဝင်လာကြပြီး ဓားရှည်၊ ဓားမြှောင်များနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်၏လည်မျိုကိုတော့ကာ ရခိုင်သမ္မုလက်ဝတ်လက်စားနှင့် သေတ္တာဆုံမှငွေစက္ကူများကို သိမ်းကျုံးယူကြသည်။

ကျောချမှ ဓားပြအနုကြမ်းမှန်းသိသောအခါ လွန်းမောင်က မိုက်မိစွာခုခံရန်ပြင်လိုက်စဉ် ဓားနှောင့်တစ်ခုက လွန်းမောင်နားထင်ကို လာဆောင့်လိုက်ပြီး သွေးများမှာ ရဲခနဲစီးကျလာရာ မြထွေးရှင်သွေးများကိုမြင်လိုက်ရပြီး ‘အမလေး’တစ်ချက်အော်၍ လဲကျသတိလစ်သွားတော့၏။

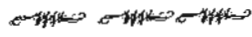

လဆန်း (၁၀)ရက်နေ့မိုး (. . .) ရွာရဲ့ညသည် လရောင်နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်မောကျနေ၏။ မကြာခင် ရွာတောင်ဖျားမှတွန်လိုက်သည့် သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံကြောင့် ကျန်အိမ်ကြက်များ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲတွန်ကြကာ ညသည် ရုတ်ခြည်းအသက်ပြန်ဝင်သွားခဲ့၏။

သာယာငြိမ်းချမ်းသည့် ညရဲ့အလှ၊ ရွာရဲ့အလှကို ဖျက်ဆီးရန် အတွက် လူသုံးဦးတို့သည် မျက်နှာကိုအဝတ်နက်များစည်းကာ ငှက်ကြီးတောင်ဓားရှည်၊ ဓားမြှောင်ကိုကိုင်၍ လွန်းမောင်တို့အိမ်ရှိရာ ရွာတောင်ဖျားသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။

လွန်းမောင်တို့အိမ်သည် ရွာကအိမ်များနှင့် အတန်ငယ်လှမ်း၍ အိမ်နှင့်လယ်ပွဲသည် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်မို့ လယ်ပွဲထိပ်မှာလည်း အိမ်ဆောက်လျက်ရှိရာ ရွာနှင့်အနည်းငယ် အဆက်ပြတ်နေ၏။ လွန်းမောင်တို့ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ သုံးဦးသားရပ်၍ ဝဲယာဘေးဘီကြည့်လိုက်ကြပြီး ခြံစည်းရိုးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

ဒီမှာ တစ်ယောက်က မြဲထွေးရှင်ပါးစပ်ထဲသို့ အဝတ်စတစ်ခုကို ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး တိုင်တစ်တိုင်မှာ လက်နောက်ပြန်ကြိုးနှင့် ချည်ထားလိုက်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က မူးဝေနေသည့်လွန်းမောင်ကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး အိပ်ပေါ်မှတစ်ကြိမ် ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လွန်းမောင်က သွေးမူးပေကျံလျက်မှပင် ပစ္စည်းများရလျှင် ကျေနပ်ကြစို့တောင်းပန်သည်။ လူသုံးဦးက စကားတစ်လုံးမျှမပြောရန် လက်ဟန်ပြလိုက်ပြီး ဓားဦးနှင့် ဝမ်းမိုက်ကိုတော့ကာ ရွာပြင်အရှေ့စူးစူးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခေါ်ထုတ်သွားကြလေသည်။

ခွေးနက်ကြီးကုပ်တို့သည် သူ့သခင်လွန်းမောင်ကို ရိုက်နှက်၍ အမွေခေါ်သွားမှန်းသိသောအခါ မလှမ်းမကမ်းမှနောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ခဲ့လေသည်။ လူသုံးဦးသည် ချောင်းရိုးနံဘေး ကန်သင်းရိုးပေါ်မှခေါ်သွားကာ အတန်ကြာတော့ ကသစ်ပင်အုံကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်တော့ လွန်းမောင်ကို ခြေနှင့်ကန်၊ လက်သီးနှင့်ထိုး၊ ဓားနှောင့်နှင့်ဆောင့် နှိပ်စက်ကြလေ၏။

လွန်းမောင်က အသက်အန္တရာယ်အတွက် ရုန်းကန်ပြီး ထွက်ပြေးရန်ကြံစည် တစ်ယောက်က ဓားနှောင့်နှင့်ရိုက်လိုက်ရာ ခွပ်ခနဲမြည်ပြီး လဲကျ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သွားသည်။ ပက်လက်ပြန်အလန်မှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ရင်ဝကိုခြေထောက်နှင့်တက်နင်းထားပြီး ဓားကိုမြှောက်လိုက်စဉ် ..

“ဝေါင်း”

“အမယ်လေးဗျ”

လူဆိုးသည် တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ငွေရိုးကွပ်ဓားရှည်နှင့် ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ခွေးနက်ကြီးကုပ်တို့ရဲ့ရင်ဝကို လှမ်းထိုးလိုက်ရာ တုပ်တို စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပြီး သူ့သခင်အနီးမှာလူးလို့မိ၍ ဖက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ လူဆိုးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှစီးထားသည့် ပဝါအနက်သည် မျက်ခြည်းလျှောကျသွားခဲ့သည်။

“ဟာ . . . မင်း မင်းရွှေကျီးညို”

“ဪ . . . မင်းက မှတ်မိသွားပြီကီး။ အေး . . . မှတ်မိတော့ မထူးပါဘူးကွာ။ ဒီနေရာမှာ အပြတ်ရှင်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ခိုင်း . . . ”

“စွပ်”

“အား . . . ရွှေကျီးညို . . . အား”

“ဒုတ်”

“စွပ်”

“အမယ်လေး . . . အား အား . . . အစ် အ အ”

ရက်စက်လွန်းလှသော လူသုံးဦးရဲ့ ဓားချက်များသည် အပြစ်မဲ့သူကြီးလွန်းမောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားသို့ အချက်ပေါင်းများစွာ စူးနှစ်ဝင်ကာ သွေးသံရဲရဲနှင့် လဲကျလူးလွန်းနေတော့သည်။ လွန်းမောင်သည် ထပ်ရပ်ဒဏ်ချက် သွေးသံရဲရဲအကြားမှ သွေးရှူးသွေးတန်းလူးလဲထကာ အားကိုးစရာ အချစ်တော်ခွေးနက်ကြီးကုပ်တို့ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ သည့်နောက် အသက်ပျောက်နေသည့် ကုပ်တို့ရဲ့လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ရင်း အသက်ထွက်သွားလေသည်။

ကိစ္စဝိစ္စများပြီးသောအခါ သုံးဦးသား လက်နက်များ၊ သွေး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၁၀ * ထာဉ်ညိုဝ်း (သန်လျင်)

စွန်းနေသော အဝတ်များကိုချွတ်၍ ကသစ်ပင်တောင်ဘက်ရှိ ချုံအောက်မှာ ကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် ချောင်းထဲမှာ ရေချိုး၍ အိမ်ပြန်လာကာ အောင်သေအောင်သားများ စားသောက်ပြီးနောက် လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

နံနက်မိုလင်း၍ လွန်းမောင်တို့အိမ်မှ အသံမကြားရမှန်း သတိပြုမိသောအခါ မသင်္ကာသူအိမ်နီးချင်းအချို့က ဘာများဖြစ်နေကြသလဲ သိချင်၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြသည်။ သည်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မြေထွေးရှင်ကို တိုင်မှာကြိုးတုပ်လျက်၊ အဝတ်ဆုံလျက်နှင့် မေ့မြောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းကြတော့မှ ရွာထဲကလူများ ပိုင်းဆုံရောက်ကြသည်။

ဦးစွာ ကြိုးဖြေ၍ ပါးစပ်မှာဆိုထားသည့်အဝတ်ကို ထုတ်လိုက်ကြပြီး သတိပြန်ရအောင် အရင်လုပ်ကြသည်။ မကြာခင် သူကြီးနှင့် မြေထွေးရှင်၏မိဘများပါ အူယားဖားယား ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မြေထွေးရှင်သည် ညတုန်းကဖြစ်စဉ်များကို ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ ကြားရသူများ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ကြသည်။ မြေထွေးရှင်ကလည်း 'လွန်းမောင် ဘယ်မှာလဲ'ဟု အမူတစ်ပိုင်း ငိုယို၍မေးနေသည်။

သို့နှင့်လူစု၍ ကွင်းပြင်အနှံ့လူခွဲပြီး လိုက်ရှာသောအခါ ရွာပြင်အသစ်ပင်အောက်၌ လွန်းမောင်နှင့်ကုပ်တို့တို့၏ သွေးသံရဲရဲ မမြင်ဝံ့စရာ ခြစ်ရပ်ကို တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

သူကြီးကိုယ်တိုင် လူလွတ်အကြောင်းကြားလိုက်သည့်အတွက် (သေ)နာရီခန့်တွင် ခြုံပေါ်မှ ရဲအရာရှိများ၊ ရဲသားများရောက်ရှိလာကာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး အလောင်းကို ခြုံဆေးရုံသို့ လှည်းနှင့်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

၎င်းနောက် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ရွှေကျီးညိုတို့သုံးဦးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ သူတို့ကလည်း ဘူးခံသည်။ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိပါဟု ဆက်သေပြသည်။ သိကြသည့်အတိုင်း ခေတ်ကလည်း လွတ်လပ်ရေးမရ ခင်ခေတ်။ မျက်နှာဖြူအုပ်စိုးသည့်အချိန်၊ နောက်ဆုံး ငွေများတရားနိုင်သလို ရွှေကျီးညိုမိဘများက ငွေထုပ်ပိုက်၍လိုက်သောအခါ ရွှေကျီးညိုဆိုရွာပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဖော်ပြပါလူသတ်မှုလည်း ထာဘီပျောက်မှုလောက်သာအရေးပါကာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။

များမကြာမီ နေ့စေ့လစေ့ရှိနေသော မြထွေးရှင်အိပ်မက်ဆန် တစ်ခုမြင်မက်ခဲ့တော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့ယောက်ျားလွန်းမောင်သည် ခွေးနက်ကြီးကုပ်တိုကိုဖက်၍ သူ့အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီး 'မကြာခင် ငါ့အိမ် ကိုရောက်လာမည်' ဟုပြောကာ ဖြုန်းခနဲ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ မြထွေးရှင် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသောအခါ ချစ်လင်ကိုသတိရပြီး ရှိက်ကြီးတင် ငို ရသည်။

အဖော်ငါးနေသူ အဒေါ်မမြစည်က မေးလွန်းမကမေးတော့ဘဲ အိပ်မက်အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်ရာ 'အင်း... လွန်းမောင်တော့ သာ သစ်တစ်ခုမှာ ဝင်စားဦးမှာလား' ဟု ဆိုသည်။ အင်းဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ရွှေကုန်းညိုသည် မုဆိုးမလေးမြထွေးရှင်ရှိရာအိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက် သတင်းမေးပြီး စားစရာများ လာလာပို့ပေးလေ့ရှိ၏။ မြထွေးရှင်က လုံ့ လက်မခံဘဲပြန်ပေးကာ နှင်လွှတ်သည်များဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွှေကုန်းညိုဆိုသည်ကောင်းကင် ခွဲနဲပဲကြီးလွန်းသည်။ အကြံ လည်းကောင်းသည်။ မြထွေးရှင်ကို ပေး၍မရမှန်းသိသောအခါ အဖော်ငါး နေသည့်ဒေါ်မြစည်ကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပေး၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

“ကျုပ်က ကိုယ့်ရဲ့နှမလေးလို သဘောထားလို့ပါ ဒေါ်မြစည်ရယ်။ ချော မုဆိုးမလေးဘဝနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကြည့်ရက်လွန်းလို့ပါ။ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ရွာတည်းသား ဥစ္စာ။ ကျုပ်တို့မှမစောင့်ရှောက်ရင် ဒင်းကလေး မျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့ပါ”

“မလိုပါဘူးတော်။ တော်အနေသာကြီးပါ”
မြထွေးရှင်က ဒေါသထွက်လွန်း၍ မျက်နှာနီရဲရဲနှင့် ခွန်းတုံ့ပြန် ဟက်လိုက်သည်။

“နင်မလိုပေမဲ့ ငါတို့ရွာထုံးစံကလိုတယ် မြထွေးရှင်။ နင့်ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် ငါတို့အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

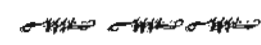
“ကဲ... ကဲ တော်ကြပါတော့ကွယ်။ ငါတူကြီး မောင်ရွှေကျီး ညို့ ခုလိုစောင့်ရှောက်တာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရွှေကျီးညို့ရယ်။ ငင်းနှမလည်း သူ့ယောက်ျားကို သတိရနေသေးသကိုးကွယ့်”

“သေတဲ့လူ ပြန်မရှင်လာတော့ပါဘူး အဒေါ်ရယ်။ အနီစွ၊ ဒုက္ခ၊ အ... ”

“တော် ပြန်တော့”

မြထွေးရှင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောနေသည့် ရွှေကုန်းညို့အား ခါးထောက်၍ ဟောက်ပစ်လိုက်မှ စကားအဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ထွက်သွား လေတော့သည်။

ရွှေကုန်းညို့ပြန်သွားတော့မှ အဒေါ်က ပြီးခဲ့သည်များကို အစွဲအလမ်း မကြီးဖို့ တရားချသည်။ ဝဋ်ကြွေးများပါလာ၍ အကြွေးဆပ်ရသည့် လော ကံသံသရာများအကြောင်း တတ်သမျှပြောပြသည်။ အရေးကြီးသည် မှာ ဗိုက်ထဲကကလေးနှင့် ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လိုကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံသွားကြမလဲဆိုတာကို နှလုံးသွင်းဖို့တရားချ ခဲ့လေသည်။

မကြာမီ လွန်းမောင်သည် တောက်တစ်ချက်ခတ်ကာ သူ့လည်ပင်း
တိုညစ်ရန် လက်အစုံကိုဆန့်တန်း၍ လာနေသည်။ ရွှေကျီးညိုက “မင်း
သေပြီ၊ သေပြီလေ” ဟုအော်ကာ နှင်လွှတ်သည်။ အနားသို့ရောက်သော
အခါ လွန်းမောင်ပျောက်သွားပြီး လွန်းမောင်အစား ခွေးနက်ကြီးက သူ့
သည်မျိုကိုခဲ၍ အငြိုးကြီးစွာခါယမ်းလိုက်သဖြင့် သူ့အသံကုန်ဟစ်အော်
ခံလိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့အသံကြောင့် အိပ်သားများလန့်နိုးလာကြပြီး
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဟု ဝိုင်းလှုပ်မေးကြသည်။ ရွှေကျီးညို စကားပြောလိုမရ။
အော်ဟိုက်နေသည်။ လန့်ပြီး အသားများတုန်နေသည်။ ခွေးခဲစားများက
ထည်းတစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနှစ်နေသည်။ သူက အိပ်သားများကို ‘အိပ်မက်
ကော်လိုပါ’ ဟုပြောပြီး လက်ကျန်အရက်များကို ပုလင်းလိုက်မော့ကာ ခေါင်း
ညှိုး၍ နေလိုက်ရတော့သည်။

သည်လို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းသည် အိပ်မက်ဆိုးကို
ရွှေကျီးညို တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ မက်ဖန်များလာသောအခါ
အာမငြိမ်ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ ရွှေကျီးညိုသာမဟုတ် ပေသီးတို့၊ နောက်
ထိုးတို့လည်း သူ့မြင်မက်သည့်အတိုင်း မြင်မက်ကြသည်ဟု ပြောသောအခါ
သူတို့နည်းနည်းစဉ်းစားစ ပြုလာခဲ့ကြသည်။ သွေးလန့်စလည်း ပြုလာ
သည်။ လွန်းမောင်မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ်သည် လူမိုက်သုံးဦးကို လိုက်လံ
အာရုံယှက်စပြုနေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ညစဉ်အိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ဘုရားတရားကို သတိမရ
ဘဲ အရက်ပြင်းပြင်းကို မူးအောင်သောက်၍ အိပ်ခဲ့ရသည့်ညများ မနည်း
ဘူး။

ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များသည် မြထွေးရှင်အိမ်မှာသာမဟုတ်
လူမိုက်ကြီး ရွှေကျီးညိုအိမ်မှာလည်းကောင်း၊ အုပ်စုမှာလည်းကောင်း ဖြစ်
နေ၏။ တစ်ည ရွှေကျီးညိုအရက်သောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် သေသူလွန်းမောင်ကို သူတွေ့မြင်နေရသည်။
လွန်းမောင်သည် နာကြည်းကြေကွဲသော မျက်လုံးများနှင့် သူ့ကိုစူးစိုက်၍
ကြည့်ပြီး သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေသည်။ သူ့နောက်မှာလည်း မီးဝင်း
ဝင်းတောက်သောမျက်လုံးအစုံနှင့် ခါးဖောင်းခန့်ရှိသော ခွေးနက်ကြီး
တစ်ကောင်သည် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြူ အစွယ်ကိုထုတ်ကာ ရွှေကျီးညိုကိုစားရန်
ဝါးရန် မာန်ဖိ၍သာနေသည်။

ချစ်စရာကောင်းလွန်း၍ ခွေးနက်ကလေးရဲ့အမည်ကို ချစ်စရာဟုအမည်ပေး ထိုက်သည်။

ထူးဆန်းသည်ကား ခွေးကလေးသည် အချိန်ရှိသရွေ့ သူမအပါး ခုမခွာ။ အိပ်လျှင် သူမပေါင်ပေါ်မှာအိပ်သည်။ စားလျှင် သန့်သန့်ပြန်ပြန် ကျွေးမှစားသည်။ အိမ်သာသွားလည်း လိုက်သည်။ ဥပုသ်စောင့်သွားလည်း ထိုက်သည်။ ရွာစဉ်ထွက်လည်း လိုက်သည်။ ကြာတော့ ရွာမှလူများက 'လွန်းမောင်ဝင်စားလေသလား' ဟု ပြောလာကြသောအခါ တစ်ခါမက်ခဲ့ သည် အိပ်မက်ကိုပြေးသတိရပြီး ခွေးကလေးကို ကြင်နာယုယရွာ ပွေ့ပိုက် သားမိ၏။

သည်လိုနှင့် မကြာမီ မြထွေးရှင် သားယောက်ျားလေးတစ်ဦး မွေးဖွားခဲ့သည်။ ချစ်စရာကလေး။ ယခုအခါ မြထွေးရှင်မှာ သားယောက်ျား လေးတစ်ဦးနှင့် ခွေးနက်အထီးလေးတစ်ကောင်ရှိခဲ့ကာ နှစ်ဦးစလုံးကို မြထွေးရှင်က သားအရင်းအချာကဲ့သို့ ချစ်ခင်ယုယခဲ့သည်။

ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ ခွေးနက်ကလေးချစ်စရာသည် အစား ကောင်းကောင်းစားနေရသောကြောင့် ခွေးနက်ကြီးအဖြစ် အရွယ်ရောက်လာ ခဲ့၏။ အိမ်အလွန်လုံ၏။ ရွာက ကလေးများကလည်း ခွေးနက်ကြီးသဘော ကောင်း၍ 'ချစ်စရာ၊ ချစ်စရာရေ' နှင့် မုန့်ပဲသရေစာများ လာကျွေးကြ ၏။ ကလေးများနှင့်ဆော့ကစား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မြထွေးရှင်ပါးကို သူ နှုတ်သီးကြီးနှင့် နမ်းမလိုပြု၏။ သားဖြစ်သူ မောင်မေတ္တာကလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်၏။ သူမထမင်းချက်နေ၍ အိမ်ရှေ့မှာ ကလေးကိုထားခဲ့လျှင် ထိခံမကျအောင် ကလေးခြေထောက်ကို ပါးစပ်နှင့်ငဲ့မိ၍ ဆွဲထား၏။

အိမ်ခြံထဲဝင်လာသည့် ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်၊ ခွေးများကိုလည်း လိုက် ထံကိုက်သတ်ခြင်း အလျှင်းမရှိ။

သို့သော် ထူးခြားတာတော့ တစ်ချက်ရှိသည်။

ရွှေကျီးညို၊ ပေသီးနှင့်နောက်တိုးတို့ အိမ်ကိုလာလျှင်တော့ ကျွမ်းမီး စားစီးဟောင်သည်။ ဆွဲသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရွှေကျီးညိုတို့ အိမ်ကိုလာခဲ့လျှင်

တစ်နေ့ မြထွေးရှင်အမေတို့အိမ်မှ ခွေးမကြီးသည် ခွေးထော ငါးကောင်ပေါက်သည်။ လေးကောင်သည် မွေးပြီးမကြာခင် ရှေ့ဆင့်နေထိုင် ဆင့် သေသွားခဲ့ကြသည်။ ခွေးအနက် အမွေးပြောင်ချောချောတစ်ကောင် သာ အသက်ရှင်လျက်ကျန်ခဲ့သည်။ သည်ခွေးနက်ကလေးကို မြထွေးရှင် မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ လိုက်လဲ့နွေးထွေးသော ခံစားချက်တစ်မျိုး အလိုလိုဖြစ်ပေါ်၍လာခဲ့သည်။

ခွေးနက်ကလေး လမ်းသွားတတ်စပြုတော့ မြထွေးရှင်ကိုတွေ့လျှင် နို့စို့ရင်းတန်းလန်းမှ ရင်းနှီးခဲ့သည့်အလား သူမထံပြေးလာခုန်တက်သည်။ လက်ကိုနမ်းသည်။ ဦးခေါင်းနှင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်သည်။ သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်။ သို့နှင့်သူလည်း ထူးဆန်းသောသံယောဇဉ် ဖြစ်လာကာ အိမ်သို့ယူဆောင်လာပြီး နေ့စဉ် နွားနို့တိုက်၍ မွေးပြုခဲ့သည်။

၂၈ * ယောညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ချစ်စရာကို သံကြိုးနှင့်အလျင်ချည်၍ ထားရ၏။ သံကြိုးနှင့်ချည်ထားသည့် ကြားမှ မပြန်မချင်း မာန်ဖိဟိန်းဟောင်းနေသည်မှာ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေကျီးညိုတစ်ယောက်တည်းလာ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ အဖော်နှင့်လာ၏။

ရွှေကျီးညိုကလည်း လာတိုင်းလာတိုင်း မောင်မေတ္တာကထား အတွက် စားစရာများ၊ ကစားစရာများ၊ အင်္ကျီလေးများ၊ ပါလာလေ့ရှိ၏။ ပြီးတော့ မြေထွေးရှင်ကို သိမ်းသွင်းလေ့ရှိ၏။

“ငါက နင့်ကို ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါ ထွေးရှင်ရယ်”

“တော်ပါရှင်။ အဲဒီစကားတွေ လာမပြောပါနဲ့။”

“ပြောရမှာပေါ့ဟာ။ နင်တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရှာဖွေပြီး နေရတာကို ငါမကြည့်ရက်လွန်းလို့ပါ။ လွန်းမောင်ဆိုတာကလည်း ငါတို့ သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ။ သူမရှိတောင် ငါရှိပါသေးတယ် မြေထွေးရှင်ရယ်။ နင် အားကိုးလို့ရပါတယ်။ ငါလည်းနင့်ကို မုဆိုးမဖြစ်ပေမဲ့ မေတ္တာရိုးနဲ့ခင်တွယ် ဆဲပါနော်”

“တော်ပါတော့ ကိုရွှေကျီးညိုရယ်။ ကျွန်မကို ကိုယ့်နှမလိုသဘော ထားရင် နောင်ဒီစကားမျိုး လုံးဝမပြောပါနဲ့။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကိုလွန်း မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ကျွန်မတို့သားအမိ ငတ်မသေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မမှာဆွေမျိုးရှိတယ်။ ရှင်လည်း ကျွန်မအိမ်ကိုသိပ်မလာပါနဲ့။ တောင် ပန်ပါတယ်”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲရှင်။ ရှင်ဒီကို အရှက်မရှိလာနေတာကို အရပ်ထဲ သွားပုပ်လေလွင့်ပြောကြမှာကို ရှင်ကိုယ်ချင်းမစာဘူးလား။ ကဲ ... နှင့် ပြန်တော့။ မပြန်ရင် ချစ်စရာကြီးကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်မယ်။ ကဲ”

မြေထွေးရှင်မှ စကားအဆုံးမှာ ချစ်စရာကို သံကြိုးဖြေရန် ပြု လိုက်သောအခါ ရွှေကျီးညိုသည် ခွေးနက်ကြီးကို မုန်းတီးစွာတစ်ချက်စိုက်

ခွေးနက်ကြီးချစ်စရာ * ၂၉

ဤညိုလိုက်ပြီး ခြေဆောင်၍ထွက်သွားသည်။ ချစ်စရာကလည်း တဟဲ့ဟဲ့ တဟိန်းဟိန်းမာန်ဖိရင်း ရစရာမရှိအောင်အသံနှင့် နှင်လွှတ်လိုက်သည်။ ရွှေကျီးညိုခြံဝရောက်တော့ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဒီခွေးနက်ကြီးသည် သူ့ ဘဝအတွက် အတိတ်နိမိတ်လည်း မကောင်းခဲ့။ ဒီကောင်ကြီး မြန်မြန် သေအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။

ညသန်းခေါင်ရောက်သောအခါ ရွှေကျီးညိုတို့သုံးဦးသား ပုဆိုး ဗျားကိုယ်စီခြုံ၍ မြေထွေးရှင်တို့အိမ်အနီးသို့ မယောင်မလည် ကပ်ခဲ့ကြသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အဆိပ်မြှုပ်ထည့်ထားသည့် အမဲသားခွက်ပါလာခဲ့သည်။

မကြာခင် ခွေးနက်ကြီးသည် သူတို့သုံးဦးအနံ့ကိုရ၍ အိမ်ခြံဝမှ ဆီးမောင်တော့သည်။ အပြင်သို့ထွက်ဆွဲရန် ဟန်ပြင်သည်။ သည်တွင် အသင့်ပါလာသော အမဲသားတုံးများကို ခြံထဲသို့ပစ်၍ ကျွေးလိုက်သော အခါ ခွေးနက်ကြီးချစ်စရာက အမဲသားတုံးများနောက်လိုက်၍ နမ်းကြည့် သည်။

ရွှေကျီးညိုတို့ကလည်း ဒီတစ်ခါတော့ မကောင်းဆိုးဝါး ခွေးနက် ကြီး ကိစ္စချောငြိဟုသဘောထားလိုက်ကာ ရင်ထဲမှာကိုင်၍ ဝမ်းသာနေ သည်။

၂၀ * ယောင်ျိုင်း (သန်လျင်)

သို့သော် ခွေးနက်ကြီးသည် အမဲသားတုံးများကို နမ်းကြည့်ပြီး နောက် ခြေနှင့်ခြုံပြင်သို့ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကန်ယက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့သုံးယောက်နောက်သို့ ပါးစပ်ကြီးဖြင့် အစွယ်ကြီးထုတ်၍ လိုက်ကိုက်လေသည်။ သုံးယောက်သားလူစုခွဲ၍ အသက်လုပြီးခဲ့ရလေသည်။

ပေတိုးသည် ထန်းရည်ခါးကို ကျိုက်လိုက်၊ ကြက်သားကြော်ကို ပါးလိုက်နှင့်ခံတွင်းတွေ့နေ၏။ ပေသီးက ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲရင်း အကြံထုတ်နေသည်။

“မြထွေးရှင်ကို ငါပိုင်အောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲကွာ။ ကြံကြစမ်းပါဦးဟ ဝေါ့”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဆရာကျီး”

“ပြောကွာ ... အေ့”

“သူ့အဒေါ်မရှိခင် ခင်ဗျားသူ့ကို ဗလက္ခာရ လုပ်ပစ်လိုက်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ။ ဟိုခွေးနက်ကြီးက ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ”

“ခင်ဗျားလာရင် ခွေးကိုသိကြီးနဲ့ ချည်ကားဘာများဗျာ။ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကြောက်နေရင် ဆရာကျီးခေးမနဲ့ နှိပ်ပါသွားရမှာပဲ။ ကျုပ်

ခွေးနက်ကြီးချစ်ရာ * ၂၁

ဆိုလည်း အပြင်ကနေ အခြေအနေကြည့် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်ဗျ။ စိတ်ချမ်းပါဗျ အေ့ ... ထို့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကျီး။ ပေသီးပြောတာမှန်တယ်။ ခုတောင် ခုထဲမှာ ဆရာကျီး ကောင်မလေးအိမ်သွားသွားနေလို့ ဘာလိုလိုညာလိုလို ပြောနေကြတယ်ဗျ ... အဟီး”

“ဟေ ... ဟုတ်လား။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား။ လိုတောင် ထင်နေကြပြီလား အဟီးဟီးဟီး”

နောက်တိုးက အချွန်အတွန်း၊ အမြှောက်အပင့်မှာ နှစ်ယောက်နီး သို့ကလို ပြောလိုက်သောကြောင့် ရွှေကျီးညို ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်ကာ ဆင်များမြင့်၍ လွန်စွာကြည်နူးလျက် ရှိနေ၏။

“ဘယ်သူတွေက ဘာများပြောကြတာတုံး မောင်နောက်တိုးလေး။ လုပ်စမ်းပါဦး တပည့်ရ၊ အဟီးဟီးဟီး”

“ရှက်ပါရဲ့ဗျာ ... အဟီး။ ဟိုနေ့က ပြည်တော်သာကန်ပေါင်ဦးမှာ မြရိတို့လှကြည်တို့ညီအစ်မ ရေခပ်လာတဲ့အပျိုအုပ်ကို အတင်းချနေတာဗျ ဆရာကျီးရ။ ကျုပ်ရောက်သွားမှ အသံတိတ်သွားကြတာ။ ဒါတောင် ခိုက ကျုပ်ကိုရိုလိုက်သေးတယ်”

“အံ့မယ် ... ရိုလိုက်သေးတယ်၊ ဘယ်လိုရိုသတုံး မောင်ရ”

“ရွှေကျီးညိုရဲ့ လူပျိုရဲ့ ပုံချောကြီးတွေတဲ့ဗျာ အဟား ဟား ဟား”

“ဟားဟားဟား ကျော်ပါကွာ။ ရွှေကျီးညိုတို့ဘုန်း ဖိုးသို့ချွန်း၊

ဘာလုံးချမ်းသာ မနေသာဆိုသလိုပေါ့ တပည့်ကြီးရား။ အိုဇာတာကောင်းသတဲ့ အတိတ်နိမိတ်များပေပ ဟားဟားဟား။ စိန်လိုက်ကွာ၊ မထူးပါဘူး။ ခပ်ထဲလည်းကျော်နေမှတော့ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်၊ နှစ်တက်လည်းကြက်သွန်ဥစ္စာ အပိုင်ကြလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွာ။ စိတ်ချွန်သားတဲ့နေ့ကျရင် သုံးတောင်ပြည့်ခန်းအလယ်မှာ ... လေးတောင်ပြည့်ခန်းအလယ်မှာ ... ”

“ဒီ ... ဒီသီချင်း မ ... မကောင်းဘူး ဆ ... ဆရာကျီးရဲ့”

www.burmeseclassic.com

၉၂ * ဟင်္သာပျိုင်း (သန်လျင်)

“အလဲ့ ... ဘယ်သီချင်းကများ ကောင်းလို့တုံး ရွှေပေသီး
အေး၊ ဝေါ ... လုပ်ပါဦး ... အေး”

“ဒီ ... ဒီသီချင်းလေ ဆရာကျီးရဲ့၊ နမလေးကိုမောင်ကနီ
လူဆိုးတွေနဲ့မောင်တိုင်ပင် x x x ”

“အလိုလေး ... ကောင်းလှချည်ကလား ရွှေပေသီးရဲ့”

“အရှေ့ဆို x x x ညောင်ပင်ရင်းမှာ x x x မြင်း x x x ကိုယ်
ပြင် x x x လထွက်ကစေးတဲ့ x x x မြင်းပေါ်တင်၊ လဝင်ရင် ညောင်
စောင်းမှာ x x x ချစ်သူရေ x x x ပြေးလို့ကြိုတော့ကွယ် မျောင်း”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား။ မင်္ဂလာရှိလိုက်ပါပေဗျာ။ ဟား
ဟား။ ဘာတဲ့ ချစ်သူရေ ပြေးလို့ကြိုတော့ကွယ်။ မဟုတ်ဘူး ထွေးရှင်
ပြေးလို့ကြိုတော့ကွယ် ဝါး ဟား ဟား”

ထန်းညှိတော့သည် အမင်္ဂလာကောင်သုံးဦး၏ ငှက်ဆိုးထိုက်
များကြောင့် ပဲ့တင်လှိုင်းထကာ ကျီးရော၊ ဆက်ရက်များပါ လန့်ပျံ့
တော့သည်။

“မြထွေးရှင်ရေ ... ခွေးကြည့်ပါဦး”

မြထွေးရှင် မကျေမနပ်မျက်နှာနှင့် ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ခွေးဟောင်သံ မကြားရတော့ ရွှေကျီးညှိအရဲစွန့်၍ အိမ်ပေါ်သို့
ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်ထဲမှအထုပ်များကို မြထွေးရှင်ရှေ့သို့
ချလိုက်ပြီး ...

“ဒါက ငါ့ ... ငါ့တူကလေးအတွက် မြွေကဝယ်လာတဲ့ ဘောင်းဘီ
အင်္ကျီ၊ ဒါက နှင့်အတွက် သရက်ထည်ပွင့်ရိုက်နဲ့ရှုံ့သားစ။ ဟောဒါက
ဒေါ်လေးမြစည်အတွက် ပါတိတ်၊ ကြည့်ပါဦးဟ ကြိုက်ရဲ့လား”

“မကြိုက်ဘူး၊ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ရှင်ပစ္စည်းတွေ အကုန်ပြန်ယူ
အခုထွက်သွားပါ။ ကျွန်မတို့ ဒါတွေမလိုဘူး၊ မမက်ဘူး ပြန်ယူသွား
နော်”

“အို ... မြထွေးကလည်းကွာ၊ ကိုကျီးညှိက နမလေးလိုချစ်
နို့ ခင်လို့ပေးတာပါ။ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးမြစည်ရောဟင် ဟင်လို့၊ ဒေါ်ထွေး
ရဲ့ ... ဒေါ်မြစည်”

ရွှေကျီးညိုက အသံပြုကြီးနှင့် သုံးလေးခွန်းအော်ခေါ်သည်။
 စည်လည်းမတွေ့၊ ခွေးနက်ကြီးကိုလည်းမတွေ့သောအခါ ရွှေကျီးညိုအသံ
 ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ဟန်ကျပြီ။ ဝဲယာဘေးဘက် အကဲခတ်ပြီးနောက် ရွှေကျီး
 ညိုက သူမအနားသို့ အရဲစွန့်၍တိုးကပ်လိုက်သည်။ မြေထွေးရှင် ရွှေကျီးညို
 ရဲ့ အရက်နံ့များနှင့် ရာဂခိုးဝေနေသော မျက်လုံးများကို ရုတ်ခြည်းဖြင့်
 လိုက်ရသောအခါ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။
 အရေးထဲ ဒေါ်လေးကလည်း ရွာထဲသွားတာ ပြန်မလာသေး။ ချစ်စရာ
 ကလည်း ဒီနေ့ကျမှ ဘယ်သွားမှန်းမသိ။ ဒေါ်လေးနဲ့များ လိုက်သွားတာ
 ရောသလား။ ကလေးကတော့ ပုခက်ထဲမှာ အိပ်မောကျနေသည်။

“မြေထွေးရှင်”

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မ အနားကို မကပ်နဲ့နော်”

“မြေထွေးရှင် နှင် နှင့်ကို ငါ ငါ ချစ်တယ်”

“အို ... ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ သွား သွား”

ရွှေကျီးညို မြေထွေးရှင်လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သူမကအော်
 ၍ ရုန်းလိုက်သော်လည်း ခွန်အားချင်းမမူ။ ရွှေကျီးညို ဒီမှာလက်နှစ်ဖက်
 နှင့်ဖက်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့လှဲချကာ ပါးကိုနမ်းရှုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ မြေထွေး
 ရှင်က ရုန်းကန်အော်ဟစ်ရင်း ဆွဲကုတ်ပစ်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ
 သူမပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး အသွေးအသားကိုရယူရန် အညှာအတာကင်းမဲ့
 ကြမ်းကြုတ်လာခဲ့သည်။ မြေထွေးရှင် မျက်ရည်များ၊ ချွေးစေးများစီးကျလာ
 ပြီး တောင်းပန်သည်။ သို့သော် အချည်းနီး။

အပေါ်အကျီသည် စုတ်ပြသွားခဲ့ပြီး အတွင်းခံဘော်လီပေါ်ထွက်
 သည်။ ရွှေကျီးညိုသည် ဖြူဝင်းနုထွတ်သည့် အသားပိုင်များကို မြင်လိုက်
 ရသောအခါ ရာဂစိတ်များထိန်းမနိုင်တော့ဘဲ အတင်းအဓမ္မကြိုးစားရန်
 အားကိုသွင်းလိုက်စဉ် ...

အိမ်ပေါ်သို့ တဝန်းဝန်းပြေးတက်လာသည့် ခြေသံများကြောင့်
 ရုတ်ခြည်းလှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူ၏။

ရွှေကျီးညိုတွေ့လိုက်ရသည်ကား မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့်
 ချက်စိုက်ကြည့်နေသည့် ခွေးနက်ကြီးချစ်စရာ။

သူ ခွေးနက်ကြီးကို မြင်လိုက်သောအခါ မြေထွေးရှင်ကို လွှတ်
 လိုက်ပြီး ခါးကြားမှစားမြှောင်ကိုထုတ်၍ ခုခံရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။
 မြေထွေးရှင်လည်းလူးလဲထပြီး ဖရိုဖရဲများကိုပြုပြင်ကာ ထဘီကိုပြင်ဝတ်
 လိုက်သည်။ ရှက်လွန်းကြောက်လွန်း၍ အသံလည်းမထွက်ချေ။

သည်တွင် ရွှေကျီးညို မမျှော်လင့်သော အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို
 မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ခွေးနက်ကြီးသည် ရှည်မျောမျော အရာ
 တစ်ခုကိုကိုင်ချီ၍ သူ့ရှေ့မှာပစ်ချလိုက်၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သံချေးတက်
 နေသည့် ဘေးရှည်တစ်ချောင်း။ ထပ်မံ၍ ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ
 ဘေးရိုး။ ဘုရား ... ဘုရား။ ဒါ ... ဒါ သူ ... သူ လွန်းမောင်ကိုခုတ်
 ဆတ်ပြီး မြေကြီးထဲမှာမြှုပ်ထားသည့်ဘေး။ ဒီ ... ဒီဘေးကို ခွေးနက်ကြီး
 အာ အခုဖော်ထုတ်ကိုက်ချီ၍ သူ့ရှေ့မှာပြနေပြီ။

ဒီခွေးနက်ကြီးသည် အလွန်ထူးဆန်းသော ခွေးနက်ကြီးဖြစ်သည်။
 မဟုတ်မှလွဲရော အိပ်မက်ထဲမှ လွန်းမောင်ကိုယ်ထင်လာပြသည့် လွန်းမောင်
 သူဝင်စားခွေးကြီးဖြစ်မှာ သေချာသည်။ ရွှေကျီးညို အန္တရာယ်၏အတိမ်
 အနက်ကို ခန့်မှန်းသိလိုက်သောအခါ လက်ထဲမှစားမြှောင်နှင့်ထိုးသတ်ရန်
 အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ ခွေးနက်ကြီးသည် တဟ်ဟ် အသံပေးရင်း သူ့ဆီ
 သို့လာနေသည်။ ၎င်းနောက် ဒေါသတကြီး ဟိန်းလိုက်ပြီး ရွှေကျီးညို
 ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်အုပ်ကာ လည်ပင်းကို အစွယ်နှင့်ခဲလိုက်သည်။

မြေထွေးရှင် ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍
 အသံကုန်အော်လိုက်သည်။ ကလေးလန်၍ နိုးလာသည်။ ရွှေကျီးညို
 ဘေးဦးကလည်း ခွေးနက်ကြီးချစ်စရာရဲ့ နှလုံးသားရှိရာသို့ တစ်ဆုံးနှစ်ဝင်
 သွားခဲ့သည်။ ဓားတန်းလန်းနှင့် ရွှေကျီးညိုကို ရစရာမရှိ ကိုက်ခဲခါထုတ်
 ပစ်လိုက်ရာ ရွှေကျီးညို သွေးသံရဲရဲနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အသက်ငါးနေ
 တော့သည်။

၉၈ * သင်္ဃာတိ (သန်လျင်)

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ ပေသီးနှင့်နောက်တိုးတို့ ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်ကာ ပြေးဝင်လာကြသည်။ ဒါကို ခွေးနက်ကြီးချစ်စရာမြင်လိုက်သောအခါ ရင်ဝဓားတန်းလန်းနှင့်မှ ရှေ့ဆုံးက ပေသီးရဲ့လည်မျိုကို ခုန်ခံမြေပြင်မှာလှဲချ ဆွဲခါကိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ပေသီး၊ နောက်တိုး၊ မြေထွေးကလေးငယ်နှင့် ချစ်စရာတို့ရဲ့အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ကိုက်ခဲသံများကား ကျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

နောက်တိုးသည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသောအခါ တုတ်ပစ်ချပြီးအော်ဟစ်၍ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ မကြာခင် အသံများကြားရွာထဲမှလူများ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အရပ်လူကြီးများနှင့်အတူ သူလည်းသေနတ်ကြီးထမ်း၍ ရောက်ရှိလာသည်။

အိမ်ပေါ်နှင့် ခြံထဲမှ သွေးသံရဲ့ လူသေအလောင်းများနှင့် အသံငင်နေသော ခွေးနက်ကြီး။ ထိုဖြစ်အင်များ မြေထွေးရှင်ရဲ့ ကြောင်မျက်နှာများကို မြင်လိုက်သောအခါ များစွာတုန်လှုပ် ချောက်ချားကုန်သည်။ အတန်ကြာ မြေထွေးရှင်သတိရလာတော့မှ မြေထွေးရှင်က သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်ကြောင်းကို အစအဆုံး ပြန်ပြောပြခဲ့လေသည်။

မကြာခင် ရွာထိပ်မှ နောက်တိုးကို ဆယ်အိမ်ခေါင်းများ လာကြသည်။ သူကြီးက 'မင်းအမှန်တိုင်းပြောရင် သက်သာမည်'ဟု သတိပေးလိုက်မှ နောက်တိုးက ထူးဆန်းသော ငှက်ကြီးတောင်ဓားအပါအဝင် သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့သည့် လွန်းမောင်သတ်မှုဇာတ်ကြောင်းကို ဝန်ခံတော့သည်။

ခွေးနက်ကြီးကိုက်၍လာသော ဓားသည် ရွှေကျီးညို၏ဓားကြီးကြောင်း၊ ဓားငှက်ထားသည့်နေရာကို သူကိုယ်တိုင်ပြ၍ သွားကြည့်ကြသောအခါ မြေကြီးကိုခွေးယက်ထားတာတွေ့ရပြီး နောက်ထပ် ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်းနှင့် မျက်နှာစည်းအဝတ်နက်များကိုလည်း သက်သေခံသိမ်းဆည်းရမိခဲ့လေသည်။

မြေထွေးရှင်သည် ထူးဆန်းသော အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို အတိတ်ဇိတ်များအရရော ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ရော ကြုံရသည့်အချိန်မှစ၍ ဒီခွေးနက်ကြီးသည် ကွယ်လွန်သူချစ်လင် အစွဲအလမ်းကြီးစွာနှင့် အယူမှားစင်စားခဲ့သည်မှန်း သိလိုက်ရသောအခါ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရလေသည်။

ငင်းနောက် ချစ်စရာကို ကောင်းမွန်စွာခေါင်းသွင်း၍ မြှုပ်နှံဆုတ်ပေးခဲ့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ချစ်လင်ကိုရည်မှန်း၍ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကိုပင့်ကာ ဆွမ်းဒါနလှူဒါန်းပြီး ဖိတ်ခေါ်အမျှ အတန်းဝေခဲ့သည်။

ညောက် အရုဏ်တက်ခါနီးကျတော့ ကွယ်လွန်သူ ကိုလွန်းမောင်က မြေထွေးရှင်ကိုအိပ်မက်ပေးခဲ့သည်။ ခွေးနက်ကြီးချစ်စရာသည် အိပ်မက်ထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူမရင်ဘတ်ပေါ်သို့ပထပ်ရပ်ပြီး မျက်နှာကို အတန်ကြာစေ့စေ့ကြည့်နေ၏။ မျက်ရည်များလည်း ကျနေ၏။ မကြာခင်

၂၈ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ခွေးနက်ကြီးမှာဘဝပြောင်းကာ ကိုလွန်းမောင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကိုလွန်းမောင်သည် တောက်ပသောအဝတ်အစားများကိုဝတ်လျက် သူမကို ကြည့်နေသည်။ သူမငိုနေသည်။ ကိုလွန်းမောင်က ပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်များကို ကြင်နာယုယစွာသုတ်ပေးရင်းမှ ...

“ငါသားလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ မြထွေးရှင်။ မင်းလည်း မင်းဘဝနောင်ရေးအတွက် သင့်တော်သလိုစဉ်နိုင်ပါတယ်။ ငါ့ခွင့်ပြုပါတယ်။ ငါသွားတော့မယ်နော်။ ငါတာဝန်ကျေခဲ့ပါပြီ မြကလေးရယ်။ မြကလေး... မောင်သွားတော့မယ်”

မြနိုးမခဲ အိပ်မက်မှလန့်နိုးခဲ့သည်။ ‘ကိုလွန်းမောင်၊ ကိုလွန်းမောင်ရေ’ အသံကုန် အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်မိသည်။ သည်မှာ ဒေါ်လေးနှင့် သားတို့ပါ လန့်၍နိုးလာခဲ့သည်။ သူမမျက်ရည်များစီးကျလျက်မှ ချစ်ထင်ကျေးဇူးရှင်ကိုရည်မှန်း၍ လက်အုပ်ချီကာ ထပ်မံအမျှဝေလိုက်သည်။ ထိုသို့အမျှဝေလိုက်စဉ်မှာပင် အိမ်သည် သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို တုတ်ခတ်စွာသောက သတိပြုမိလိုက်သည်။ မြထွေးရှင်သားကို တင်းကျပ်စွာဆွမ်းရင်း သည်းထန်စွာငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

~~~~~

မောင်ညိုပိုင်

အံ့ဩစရာကောင်းသည့် သေကံမရောက်သက်မပျောက် အဖြစ် အပျက်နှင့် တန်ပြန်အကုသိုလ်ရဲ့ မြန်ဆန်ဖြစ်ပျက်မှုများ ရောယှက်နေသော ဖော်ပြပါအဖြစ်အပျက်အား ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့်အလျောက် တဖတ်သူများအား ပြန်လည်မျှဝေလိုပါသဖြင့် ၎င်းဇာတ်ကြောင်းကိုဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်စီစဉ်ကာ ရေးသားရပေသည်။

မဒေါင်းစိန်

ကျွန်တော့်အဘိုး ဆေးလုံးကြီးရွာသား ဦးဖိုးအုန်းသည် အသက် (၉၀)ရောက်မှ လူကြီးရောက်နှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အဘိုးသည် ဆေးဆရာလည်း လုပ်သည်။ ဗိန္ဒော၊ ပယောဂလည်း ကိုင်သည်။ လက်သမားလည်း ဖြစ်သည်။ ထရုံ၊ တောင်း၊ ဆန်ကောဆန်ခါ၊ ပလုံးပလိုင်း၊ ပုတ်၊ ကျီများကိုလည်း ရက်လုပ်သည်။ ဒါ့အပြင် ငယ်ရွယ်စဉ်က ရုပ်စုံရုပ်သေးမင်းသားကိုလည်း လုပ်ဖူးသည်။ စွယ်စုံလူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဘဝစုံ၍ အသိပညာစုံသည်။ အတွေ့အကြုံကလည်း ကြွယ်ဝလွန်းလှ၏။ တစ်နေ့သောအခါ အဘိုးသည် စာရေးဆရာဖြစ်လာမည့် ကျွန်တော့်အား သူ့မိတ်ဆွေ မြေပုံပြန်မဒေါင်းစိန်နှင့် သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ်ကျွန်းတို့၏ ထူးဆန်းသောဘဝဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်စိုးစဉ်ကာလက ဖြစ်သည်။

မဒေါင်းစိန်သည် (. . .)ရွာတွင် 'အလွန်ထင်ရှားကျော်စောသည်။ ကွမ်းတောင်ကိုင်းအလှပဇေးဖြစ်သည်။ ရွာပေါင်းစုံပိုးပန်းခဲရသူများ စာရင်းတွင် မဒေါင်းစိန်က ထိပ်ဆုံးမှဖြစ်၏။ မဒေါင်းစိန်သည် လွန်စွာ အလှကြွယ်သော်လည်း မိသားစုဘဝကတော့ နံချာဆင်းခဲ့လှ၏။ မိဘများက လယ်သူရင်းငှားလုပ်ကိုင်ကြသည်။ မဒေါင်းစိန်ကား ဆင်းရဲသော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ခဲ့ရ၍ အသိပညာအလိုက်အလျောက်ရှိ၏။

ပါရမီကုသိုလ်ကံကောင်းလှသည့်အလှကြောင့် အလှူမကုသောအခါတိုင်း သုမသည် ကွမ်းတောင်ကိုင်း အပျိုရံအမြဲတမ်းဖြစ်ကာ ရွာနီးချုပ်စပ်၏

၃၀၂ * မောင်ညိုစိုး (သန်လျင်)

ပေါက်ဖျားမှာ ကျော်စောထင်ရှားနေသည်။

ခုတော့ကား အလှပကေး သူနီယာဝတ္ထုသာ မဒေါင်းစိန်သည် ဒေါ်အေးစိန်ဘဝနှင့်စိတ်ဆင်းရဲပြီး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ကာ အိပ်ရာထဲမှာ ပိန်လိုသော နှင့် ချိုးချိုးကျလျက် လဲနေရတော့သည်။

မဒေါင်းစိန်ယောက်ျားရုပ်ကလည်း ကံခေလွန်းလှသည်။ ရွာချုပ်စပ်မှ ရွာသူဌေးသားများက ဥစ္စာပစ္စည်းအမျိုးမျိုး၊ အောင်သွယ်အမျိုးမျိုးနှင့် လာရောက်ကမ်းလှမ်းကြသော်လည်း မဒေါင်းစိန်က သူ့အလှကို ထာဝစဉ်မြတ်နိုးလျက်ရှိကာ အပျိုဘဝကို ကာလအတန်ကြာထိ ထားလိုသော်လည်း ကံဆိုးချင်တော့ ရွာသူကြီးသားလူရမ်းကား ခင်ကြီးမောင်က မှောင်မိုက်သောညတစ်ညမှာ ဓားနှင့်တော့ခေါ်သွားပြီး အမွေခံပေါင်းသင်းခဲ့လေသည်။

ထိုခေတ်က အချစ်ရေးအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများတွင် ကျေးအတော်များများခလေ့အရ နိုင်လိုမင်းထက် လှည်းတင်၊ မြင်းတင်၊ အိမ်ထောင်ရေးသည် ဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးကြသည်။

မိန်းမပျိုအတော်များများကလည်း တစ်ရှက်မှနှစ်ရှက် အကွဲမလိုကြ၍ ရဲတိုင်ဂတ်တိုင်မလုပ်ကြတော့ဘဲ ကံတရားကိုအပြစ်ပုံချကာဘဝကို ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းဟု နှလုံးပိုက်၍ စိတ်လျော့ကြသည်။ များမကြာမီ အားလုံးရဲ့စေ့စပ်ဖျန်ဖြေမှုနှင့် ခင်ကြီးမောင်နှင့်မဒေါင်းစိန်တို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ခင်ကြီးမောင်အဖေ သူကြီးဦးချစ်ဖွယ်ကိုယ်တိုင်ဦးစီးကာ ဂုဏ်မငယ်ရအောင် ခင်းကျင်းပေးခဲ့သည်။

တစ်ရွာလုံးသာမက ကြားကြံသမျှ ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ မဒေါင်းစိန် လင်ရက်ကောင်းသည်ဟု ဆိုလာခဲ့ကြသည်။ အမှန်က မဒေါင်းစိန်ကံမကောင်းပါ။ ငရဲတွင်းကျခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

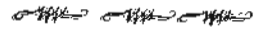
ယောက်ျားလုပ်သူ ခင်ကြီးမောင်သည် အချိန်ပြည့်အရက်မူးသော အရက်သာမက ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ နွားတိုက်၊ အရက်ပုန်းချက်စသည့် မကောင်းမှုမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည်။ ရွာတကာလှည့် ဖဲပိုင်းမှာရန်ဖြစ်

မဒေါင်းစိန် * ၃၀၃

ကောင်းသောမိန်းမများနှင့် ဓမ္မလျော်၊ ဒါပဲ နေ့စဉ်လုပ်သည်။ မဒေါင်းစိန်က ချော့မော့ပြောလည်းမရ၊ ပြောရင် အနိုက်အနက်ခံရသေးသည်။ အာဏာရသူကြီး သူ့အဖေဦးချစ်ဖွယ်ပင် နောက်ဆုံး လက်မြှောက်ထားရသည်။

ရိုက်မှု၊ ဓားခုတ်မှု၊ လုယက်ရမ်းကားမှု၊ အနိုင်ကျင့်မှုပေါင်းစုံကို သားလုပ်သူကျူးလွန်လွန်း၍ သူကြီးက အာဏာနှင့်ခြောက်တန်ခြောက်၊ အချို့ကို လျော်ကြေးပေးတန်တာပေးနှင့် သူကြီးရာထူးမပြုတ်ဖို့ ပိတ်ရမ်းရဖို့ရသည်။

လင်ရဲ့ ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ယုယခြင်း အလျှင်းကင်းမဲ့ကာ လင်ယူရသည့်အရသာ ဘာလဲဟဲ့ဒေါင်းစိန်ဟုမေးလာခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး အဖတ်တင်ခဲ့ရသည့် ရင်သွေးလေးကျောက်ခိုးကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ ခံလေသည်။

ဒေါင်းစိန် ရင်ကိုဖိရင်း လဲကျသွားသည်။ သူ့ယောက်ျားမကောင်း နန်းသိပါသည်။ သို့သော် (၁၀)နှစ်ဒုက္ခမျိုးစုံခါးစည်းခံ၍ ပေါင်းခဲ့သည် ယောက်ျား။ သူတစ်ပါးလက်ချက်နှင့် အသက်ဆုံးရသည်ကို ကြားရသော အခါ ဖတဆိုခြစ်ရမယ့်သားကိုဖက်ငိုရင်း ရင်ဝကိုနှလုံးဆောင်လို့ သတိ ထပ်လဲကျသွားခဲ့လေသည်။

ခင်ကြီးမောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည့်အချိန်ကာလမှစ၍ မဒေါင်းစိန် ကျန်းမာရေးတရောင်ရှောင် ဖြစ်တော့သည်။ ရွာကတော့ အလျင်ကလို ပြဿနာပေါင်းစုံရှာမည့်သူမရှိတော့၍ ရာဇဝင်တွင်မည့် လူရမ်းကားတစ်ဦး ရှိတော့၍ နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းသွားခဲ့ကြသည်။ မငြိမ်းခမ်းသည်ကား မဒေါင်းစိန်သာ ဖြစ်သည်။

မဒေါင်းစိန်ရဲ့ယောက်ျားမ သူကြီးဦးစီးမှုကလည်း အသက်ကြီး ခု သူ့သမီးအရွယ်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ထောင်ပြုသွားသောခဲ့သော အခါ သူတို့သားအမိလည်း အိုးခွဲအိမ်ခွဲ၍ နေရတော့သည်။ တော်သေးရဲ့ သူကြီးက ချွေးမနှင့်မြေးအတွက် လယ်(၁၀)ဧက အမွေပေးခဲ့လို့။ မဒေါင်းစိန် သည် အမွေရသည့်လယ်ဆယ်ဧကကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးကာလူငှား၍ လယ် လုပ်ခဲ့သည်။ ငါးနှစ်အတွင်း လုံ့လအကျိုးကြောင့် ရွှေငွေဥစ္စာဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကံဆိုးခဲ့ရသေးသည်ကား မိဘနှစ်ဦးစလုံး မကြာခင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့။ သားဖောနှင့်အားခဲ၍ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဥစ္စာပစ္စည်း စုံစုံလင်လင်နှင့် တစ်သားမွေးပြီး တစ်သွေးလှလာ ခဲ့သည်။ မုဆိုးမ ဒေါင်းစိန်ကို မုဆိုးဖိုများ၊ တစ်ခုလပ်ယောက်ျားများ၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်များက မျက်စိကျကြ၏။ မျက်စိကျသည်နှင့်အမျှ အချို့က လက်ထပ်ရန်အထိ လာရောက်ပြောဆိုကြသည်။

သို့သော် မဒေါင်းစိန်က အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ကုန်ခဲ့ပါပြီဟု ဆိုကာ ခေါင်းယမ်းခဲ့သည်။ နောက်လာမည့် မောင်ပုလဲသည် ဒိုင်ဝန်ထက် ခိုကဲလျှင် ကိုယ်ကျိုးမနည်းပေဘူးလား။ ဒီလိုစဉ်းစားတယ်။ လင်လုပ်သူခင်ကြီး

ကျောက်ဒိုး (၁၀)နှစ်သားပြည့်သည့်နှစ်မှာ မဒေါင်းစိန်ဘဝ ထပ် ဆစ်ချိုးပြောင်းခဲ့ရသည်။

ကိုင်းတောထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှောက်ခုံ အလောင်း တွေ့သည်ဆိုသည့်သတင်း ရွာထဲပျံ့သွားတော့ သူကြီးအပါအဝင် ရွာဆယ် အိမ်ခေါင်းမင်းများ လက်နက်စွဲကိုင်၍ ရွာမြောက်ဖျားကိုင်းတောထဲသို့ ဒရောသောပါး ပြေးသွားကြသည်။ မုဆိုးမများ၊ ကလေးအမေများ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲဟု မေးကြမြန်းကြသည်။ မကြာခင် ရွာပြန်လာ သူများထံမှ အဖြေစကားကြားရတော့သည်။

“သေတာ ဘယ်သူတို့လဲ ကိုစိန်းမောင်”

“ဘယ်သူရမလဲဟ၊ ဟိုကောင်ပေါ့”

“ဘယ်ဟိုကောင်တုံးတော်”

“ခင်ကြီးမောင်လေ”

“အောင်မယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား”

၃၀၆ * ယောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ယောင်ရဲ့ (သ)နှစ်ခန့်ကြာသော ဒုက္ခဆင်းရဲများကို ရင်စည်းခံခဲ့ရသည့်အခါ
များ နေညများသည် အချစ်တဲ့လား။ အိမ်ထောင်ရေးတဲ့လား။

ခုမှ ဘဝကလေးအနည်ကျ၍ ငြိမ်းချမ်းခါစရှိသေးသည်။

သားလုပ်သူ ကျောက်ဒိုးက ဖအေခြေရာကို ထက်ကြပ်မင်း
နင်းခဲ့လေပြီ။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်လည်း လက်လျှော့ခဲ့ပြီ။ ကျောက်
တို့ ဆိုးပေတော့ပုံကား ဖအေလုပ်သူထက် သာလိုက်သေး၏။ (၁၈)နှစ်သား
ရောက်တော့ အရက်ကိုအပြိုင်သောက်၍ အနိုင်ယူပြသည်။ သည်နောက်
အရက်၊ မိန်းမ၊ လောင်းကစား ရွာတာကာလှည့် ရန်ဖြစ်ပြဿနာရှာ
ယက်ဆိုးသွမ်း။ အားမရတော့ ဟိုးမြို့ပေါ်တက်ဖွေ။ ရန်ဖြစ်အရှိန်ခံရ
သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်ခဲ့သည့် အကြိမ်လည်းမနည်း။

သူများကို ရိုက်နှက်ခဲ့သည့်အတွက် အချုပ်နှင့်ဝတ်သို့ ရောက်
ခဲ့သည့်အကြိမ်ကလည်း မကြာခဏ။ အနှစ်နှစ်အလလက မဒေါ်စိန်ရှာ
စုဆောင်းခဲ့သည့် ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းတို့သည် ကျောက်ဒိုးဖွေ၍ အချို့ကို
ခဲ့ပြီ။ အမေ့ထံမှ ပိုက်ဆံတောင်းမရလျှင် အလစ်မှာဒိုးသည်။ ရောင်းသည့်
သုံးဖြန်းပစ်သည်။ ဘယ်လိုဝှက်ဝှက် ရအောင်ရှာ၍ယူသည်။

ပိုဆိုးသည်က မူးလာလျှင် မအေကြီးကို နှင်ပဲဆေရန်လုပ်သည့်
ကိစ္စ။ အရပ်က ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေဆုံးမလို့မရ။ ဝင်ပြောလျှင် ပုဆိုးကိုကွင်း
လုံးသိုင်း၍ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ တုတ်ဆွဲစားဆွဲ၍ ရန်လုပ်သည်။ သို့နှင့်
အရပ်က မဒေါင်းစိန်ကိုသနားသော်လည်း ကျောက်ဒိုးရန်ကြောက်၍ နောင်
ဘာကိစ္စမှဝင်မပြောကြတော့။ တစ်ခါလည်းကြည့်...

“ခင်ဗျားကြီး အခုထုတ်ပေးရင်ပေး။ မပေးရင် သတ်ပြီးမှယူမယ်
သိလား။ ကျောက်ဒိုးတဲ့”

အမယ်လေး . . . ဘုရား။ ကျားသားမိုးကြီး။ ကြားရသူများ
မျက်လုံးပြူးကုန်ကြရသည်။ ရင်တုန်ကြသည်။ ဘိုးအေသူကြီးကား ယောင်
သို့မှ လှည့်မကြည့်တော့။ အချုပ်ထံရောက်လို့လည်း အာမခံဖို့ဝေးသေး
ကိုယ်ဘိုင်ရောက်အပ်သည်။ ဖအေလို တစ်နေ့သေခြင်းဆိုးနှင့်သေမည့်

ကာင်ဟု ထောမနာပြုသည်။

နောက်ဆုံး ကျောက်ဒိုးဒဏ်မခံနိုင်၍ လိုရမည်ရသိမ်းထားသည့်
ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်များကို ကျောက်ဒိုးမသိအောင် နို့ဆီဘူး
များထဲခွဲထည့်၍ ဥရုတိုင်အောက်၊ ဝါးရံအောက်၊ သရက်ပင်အောက်မြေတူး
ပြီး မြှုပ်ဝှက်ထားရသည်။ တစ်နေ့ . . .

“အဘွားကြီး၊ ကျုပ် အရေးတကြီး ငွေလိုနေတယ်”

“အမေ့မှာ မ . . . မရှိတော့ပါဘူး သားရယ်”

“ဘာမရှိဘူးလဲ။ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကိုညာနေတယ် ဟုတ်လား။
ဘယ်မှာလဲ ဆွဲကြိုးနဲ့လက်စွပ်တွေ”

“မင်း . . . မင်း အမှုဖြစ်လို့ ရောင်းလိုက်ရပါရောလား လူ
လေးရယ်”

“မယုံဘူး။ ကျုပ် လုံးဝမယုံဘူး။ အခု ထုတ်ပေးနော်။ ပေးမလား။
ပေးဘူးလား ပြောဗျာ”

ကျောက်ဒိုး အရက်ကလည်း မူးနေသည်။ မပေးလျှင် သတ်မည့်
ခြတ်မည့်ပုံမျိုး၊ ဘီလူးသရဲစီးနေသည့်ပုံမျိုး။

“ပေးလေဗျာ”

“မ . . . မ . . . မရှိလို့ . . . အား”

“ဟာ . . . ညာဦးဗျာ”

“အ . . မလေး . . အားလူလေး အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”
လူရမ်းကား အစာတာသတ်က မအေပန်းကို ညာလက်ကြမ်းကြမ်း
နှင့် ရက်စက်စွာ တွန်းလှဲပစ်လိုက်ရာ အိမ်တိုင်နှင့်ဆောင့်မိပြီး နားထင်မှ
သွေးများယိုစီးကျလာသည်။

“အမယ်လေး လာ . . လာကြပါဦး၊ လာကြပါဦး။ ဟောဒီမှာ”

မဒေါင်းစိန်က ကြောက်လန့်စွာနှင့် အရပ်ကိုအော်ဟစ် အကူ
အညီတောင်းသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများက ကြားပင်ကြားသော်လည်း တစ်
ယောက်ကမှမကူညီကြ။ ဒါမျိုးက ရိုးနေပြီဖြစ်သည်။ မဒေါင်းစိန် သို့ကလ်

၃၀၈ • ယောင်္ကျီ (သန်လျင်)

အဆင်ကုပါ၊ လူကယ်ပါ အော်သံသည် တစ်နေ့လည်းမဟုတ်၊ နေ့စဉ်သည်
မို့ သိပ်ဂရုမစိုက်ကြတော့။ ဝင်ကုလျှင် လူရမ်းကားကျောက်ဒိုးက ရန်လှ
ဦးမည်။ မဒေါင်းစိန်ကို သနားကြပါသော်လည်း ဒင်းကြောင့် နောက်ဆုံး
မျက်နှာလွှဲဥပေက္ခာပြု၍ ရေရွတ်ကျိန်ဆဲကြရုံတစ်ပါး အခြားဘာမျှမတတ်
နိုင်ကြပေ။

နောက်ဆုံး အစာတသတ်နှင့် အမျိုးတော်လာပုံရသော ကျောက်
ဒိုးက မအေးကြီးလက်ကိုလှိမ်ချိုး၍ ရက်စက်မိုက်ရိုင်း လူမဆန်စွာ
ရှူးရှူး နှိပ်စက်လာသောအခါ မဒေါင်းစိန်မခံနိုင်သည့်အဆုံး တိုင်တစ်တိုင်
အောက်မှာ ဝှက်ထားသည့်အကြောင်းကို ကြောက်ရွံ့မျက်ရည်လည်ရွှန်း
ဖွင့်ပြောလိုက်ရလေသည်။

သည်တော့မှ အမေလုပ်သူကို မညာမတာတွန်းလှဲခဲ့ပြီး ဘေးရန်
နှင့်မြေကြီးကိုတူးဖော်ကာ လက်စွပ်သုံးကွင်းထည့်ထားသည့် နို့ဆီဘူးကို
ဖော်၍ ကျောက်ဒိုး ဒယ်ဒယ်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

များမကြာမီ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဒဏ်နှင့် မဒေါင်းစိန် အိပ်
ရာထက်လဲတော့သည်။ အစာလည်းမဝင်၊ အမောကလည်း မကြာခဏ
ဖောက်လာသည်။ မနေနိုင်သော အိမ်နီးနားချင်းအချို့က ကျောက်ဒိုး
မရှိခိုက်မှာ ဆန်ပြုတ်ကလေးအစ ဆေးဝါးအလယ် အညစ်အကြေးအဆုံး
တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းကူဖေးမကြသည်။ ရောဂါကိုလည်း ဗိဇ္ဇာဆေးဆရာကြီး
တစ်ဦးနှင့် ကြိုးစားပမ်းစားကုသပါသော်လည်း ရောဂါနှင့်ဆေး အလျဉ်း
မသင့်လိုလား၊ ဝဋ်နာကံနာကြောင့်ပဲလား၊ မသိ၊ ရောဂါသက်သာမလာခဲ့။
မြို့ဆေးခန်းလည်း မဒေါင်းစိန်က ကြောက်သည်။ သွားရမှာလည်း အဝေး
ကြီးရယ်။

ကျောက်ဒိုးကား မအေးလူမမာကြီးကို တစ်ချက်လေးမျှ လှည့်
မကြည့်။ ညအချိန်မတော်မှ ပြန်လာ၊ စားစရာသောက်စရာမရှိတော့
ရေရွတ်ကျိန်ဆဲ ဒေါသပူပန်ထ၊ ပေါက်ကွဲ။

၃၁၀ * ဟော်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

တစ်နေ့ ကျောက်ဒိုး မိန်းမခိုးလာသည်။ မိန်းမက အမှန်အတိုင်း
ပြောရလျှင် ဖြိုပေါ်မှာ မိန်းမရွှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နာမည်ကတော့
အယုံစားရယ်။ ခင်လွန်းမေတဲ့။ ဆံပင်ကလည်း တစ်ခေါင်းလုံးကောက်
ထားသည်။ အသားကညိုညိုမှာ မိတ်ကပ်ပေါင်ခါများက ပွေးလို့၊ နှုတ်ခမ်း
ကလည်း ရဲတွတ်လို့။ အသံကလည်းစာစာနဲ့။ အရက်အကြောက်ကလည်း
နည်း။ အနေအတိုင်ကလည်း ပက်စက်သည်။

ကျောက်ဒိုးက ခင်လွန်းမေကို အသက်တမျှ ချစ်ရှာလေသည်။
သူမရဲ့အပြုံးကို လ၊ရောင်ထင်၏။ အနမ်းကို ပန်းမွှေ့ရာမှတ်၏။ အသံကို
စမ်းရေစီးသံမှတ်၏။ အတွေ့ကို လေမွှေ့ရာသို့ယုံကြည်၏။ ခင်လွန်းမေနှင့်
ပတ်သက်လာလျှင် ဘေးချင်းယှဉ်ချတ်၊ စီးချင်းယှဉ်ထိုး ဘေးမကျိုးစေရ။

ဆိုရလျှင်တော့ ခင်လွန်းမေကလည်း ကျောက်ဒိုးလို ခြေသလုံး
ရွံ့ပေသည့်ကောင်ကို ချစ်ခင်စုံမက်မြတ်နိုးလွန်းလှ၍ မဟုတ်။ သူဌေးသာ
လို သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်လွန်း၍ ယာယီပေါင်းသင်းလိုခြင်းသာဖြစ်၏။ သူမယူခဲ့
သည့်ယောက်ျား တရားဝင်ဆိုလျှင် ကျောက်ဒိုးနှင့်ဆိုပါက ငါးယောက်၊ ခြေ
ပေါင်းကာမနည်းလှ။ ခုလည်း ကျောက်ဒိုးထံမှ ရနိုင်သမျှချိုင်ချင်၍
ပေါင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာအိမ်ကိုရောက်တော့ ကျောက်ဒိုးအမေ လူမမာကြီးကို ပြော
ရတော့ စိတ်ကညစ်လာသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလိုဝန်ဆောင်မှုနှင့်
ခင်လွန်းမေတို့ လုံးဝမလုပ်ဖူးဘူး။ သို့ကလို့ အခြေအနေမျိုးနှင့်
ပင်းကြုံရသောအခါ အိမ်ဦးနတ်အရှင်သခင်ကြီး ကျောက်ဒိုးကို မေတ္တာ
ဆဲရေးတိုင်းထွာတော့သည်။

ခန္တီပါရမီကို ယာယီနှလုံးသွင်းသော ကျောက်ဒိုးကလည်း ခေါ်
သောသွားများကို အစွမ်းကုန်ပြုံး၍ ချစ်ဖွယ်သောမက်လုံးများနှင့် ချော
သည်။ သည်မက်လုံးကြောင့် ခင်လွန်းမေကလည်း အသာမှေးနေလိုက်သည်။
မက်လုံးက အခြားမဟုတ်။ သူ့အမေလူမမာကြီးမှာ ဂုဏ်ထားသည့် အ
တန်လက်ဝတ်လက်စားများ ရှိသည်ဆိုသည့် မင်္ဂလာစကားပဲဖြစ်သည်။

ယအိန်းစိန် * ၃၁၁

လူမမာရဲ့အခြေအနေက သိပ်သက်ဆိုးရှည်မည်ပုံ မပေါ်သည့်
အတွက် မသေခင်မှာ ပစ္စည်းတွေဘယ်နားဂုဏ်ထားခဲ့သည်ကို ပြောသွား
နိုင်ဖို့ သူတို့လင်မယားကကြင်နာမှုများ အစွမ်းကုန်ပြု၍ စကားနှိုက်ရမည်
တဲ့။ တော်လိုက်တဲ့လင်ရယ်။ ခင်လွန်းမေ လင်ရက်ကောင်းလိုက်လေခြင်။

ကဲ ဒီလိုဆို ဘယ်လိုကြုံကြမလဲ။ ပေသီးချ၍ တွက်ကြသည်။

ဟုတ်ပြီ။ အကြံရပြီ။ ထိုရသောအကြံအစည်အား ခင်လွန်းမေ
က သူ့ယောက်ျားကို ရင်ညွန့်ထက်မှာမေးတင်စေပြီး ချောမော၍ တိုက်
ခွန်းခဲ့လေသည်။

“အမေ နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

အလို . . . မြတ်စွာဘုရား။ အမေတဲ့။ နေကောင်းရဲ့လားဟင်တဲ့။ သူမရဲ့သားတစ်ခါမှ ဒီလိုမမေးစဖူး အမေးထူးလိုက်တာ။ သားအမေလိုခေါ်သံသည် လိုက်ဖိုမောနေသည့်ရင်ကို အနောတတ်ရေလောင်းဘိသကဲ့သို့ ငြိမ်းအေးလိုက်ပါဘိ။ ဒါ ချွေးမအလိမ္မာလေးရဲ့ သွန်သင်မှုကြောင့်များလား။ သို့ကလိုတွေးရင်း လေးကန်နေသော မျက်လုံးအကိုအားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရက်နဲ့များ၊ အရက်ခိုးများနှင့် ဆန်းနေသော သူ့သားရဲ့ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသောမျက်နှာမှာ လောဘများကို လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

ချွေးမရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့အပြုံးမှာ ချစ်ခြင်းအတု၊ ကြင်နာမှုအတုများကို မဒေါင်းစိန် သမ္မာအရ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“သက်သာရဲ့လား အဒေါ်”

ချွေးမလုပ်သူက သူ့လက်နှင့်ဆုပ်၍မေးလာ၏။

“အင်း” ဒါပဲ ပြောနိုင်ပါသည်။

“အမေ့ကို မြို့ပေါ်ကဆရာဝန်နဲ့ ခေါ်ကုချင်တယ်”

ဒေါ်ဒေါင်းစိန် သားလုပ်သူရဲ့နှုတ်မှ ထူးခြားစွာပြောလိုက်သည့် ကောင်းကြောင့် ဒုတိယမိ အံ့သြသွားခဲ့ရပြန်သည်။

“အဲဒါ ငွေလိုတယ်အမေ။ အမေသိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပေးပါနော်”

“မ . . . မရှိပါဘူး သားရယ်”

“ဟာဗျာ . . . ခင်ဗျားကြီးကလဲ ဒီဘဝဒီအခြေအနေရောက်တာတောင် ဘူးခံတုန်းညာတုန်းပဲ။ ဒီလိုနဲ့ခင်ဗျားသေသွားရင် ဥစ္စာစောင့် ခြစ်နေမယ်ဗျ။ အခုပြောနိုင်လို့ထူးပဲဦး ဆေးကုနိုင်ရင် ခင်ဗျားကြီးလူပြည်မှာ အသက်ရှည်ရှည်နေရဦးမှာဥစ္စာ၊ ပြောပါဗျာ”

ကျောက်ဒိုးက ချက်ချင်းလေသံပြောင်းကာ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့လက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းကိုင်လှုပ်၍ မေးလိုက်ရာအရိုးများ ပြုတ်ကြွေသွားမလား နှုတ်ရအောင်နာကျင်လွန်း၍ ဘုရားကိုတနေရသည်။

“ပြော . . . ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားလဲ။ ဘယ်သူပေးထားသလဲ”

“မ . . . မရှိဘူး”

ဒေါ်ဒေါင်းစိန် သဘောပေါက်ပါပြီ။ သူမ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ဒီပစ္စည်းများကိုတူးဖော်ယူ၍ သူမကိုပစ်ထားကာ သူတို့အဝေးသို့ ပြေးကြလိမ့်မည်။ သူမကိုတော့ ဆေးကုပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ်၊ ဝါးဖတ်တော်ကစီနစ်နှင့် လူဖြစ်အောင် မွေးခဲ့သည့်အမေဥစ္စာ၊ ဒီသားမိုက်ရဲ့ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် အူဘယ်နှစ်ခွေ နှိမ့်နိုး သိပါသည်။

“ခင်ဗျား သေချင်လို့ညာနေတာ ဟုတ်လား။ ကျုပ်ကို ညာလို”

၃၁၄ * သာဓိယိုး (သန်လျင်)

မဇ္ဈိမ အာရုံပြောရင်ပြော၊ မပြောရင် ဒီမှာတွေ့လား ခေါင်းအုံး။ တစ်ခါ တည်း ခေါင်းအုံးနဲ့ပိသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ကျောက်ဒိုး မူးမူးနှင့် ဘီလူးဆိုင်းတီး၍ ဘီလူးကကရန် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဒေါသတကြီးဆွဲယူ၍ အမေကြီးမျက်နှာပေါ်သို့အပ်ရန် ငြိမ့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါင်းစိန်လန်၍ မျက်ဖြူလန်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ရှိသမျှအားကိုတင်း၍ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုရင်း ရတနာသုံးပါးကို နှလုံးသွင်းလိုက်သည်။ ချွေးမလုပ်သူက အပျော့ဆွဲနှင့်ချော၍ မေးနေသည်။ ဒေါ်ဒေါင်းစိန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမမြှုပ်ထားသည့် ဥစ္စာပစ္စည်းများရှိရာအရပ်ကို ဒီလူမိုက် အယုတ်တမာလင်မယား ကောင်းစားရေးအတွက် မဖြောင့်တော့။ စတင်မြှုပ်နှံသည့်အခါကလည်း သူမ သစ္စာပြု၍မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

‘ဤဥစ္စာပစ္စည်းများအား တပည့်တော်မသေလွန်ခဲ့ပါလျှင် နောင် ဖွင့်မည့် အရိမေတ္တယုဘုရားရှင်သို့ရည်မှန်း၍ လှူခဲ့ပါသည်ဘုရား’ဟု သစ္စာပြုခဲ့သည်။

သူမ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် အားတင်း၍ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကို ပြောချလိုက်သည်။

“ကျောက်ဒိုး ... လူမိုက်၊ ငါ့ ... ငါ့ကို နှင်တို့သတ်ချင်သော် ကြပါ၊ သတ်ကြပါ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ငါ ... ငါ အမေ ... အမေ ဘုရားကိုရည်မှန်းပြီး လှူ လှူလိုက်ခဲ့ပြီ”

“ဘာဗျ၊ ဘုရားကို လှူလိုက်ပြီ။ ညာဦးဟာ ညာဦး။ ကဲ ... ကဲဟာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ကဲ”

ကျောက်ဒိုး အရက်စော၊ လောဘစော၊ အတ္တစောများနှင့် အမေရင်းခေါက်ခေါက်ကို အမေအဖြစ်မမြင်တော့ဘဲ ရန်သူအဖြစ်မြင်ကာ နှာခေါင်းကို ခေါင်းအုံးနှင့် တအားဖိကပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းစိန် အသက်ရှူမှန်းကျပ်ကာ ခြေလက်များကောက်ကွေးတွန့်လိမ်၍ တဖူးဖူးနှင့်ရုန်းကန်သည်။ သို့သော် အင်အားကမရှိတော့။ မကြာခင်မှာပင် ငြိမ်ကွ

သွားခဲ့လေသည်။ သည့်နောက် ခေါင်အုံးကိုခွာ၍ ...

“ဘယ်မှာလဲ ပြောလေဗျာ ပြော”

ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကား မပြောနိုင်တော့။ လုံးဝ မပြောနိုင်တော့။ ချွေးမလုပ်သူ ခင်လွန်းမေက ထိတ်လန့်တကြားနှင့်လှုပ်၍ ခေါ်ကြည့်သည်။ မထူးနိုင်တော့။ သည့်နောက် ရင်ဘတ်ကို နားနှင့်ကပ်၍ အသက်ရှူသံ မကြားရသောအခါ ခင်လွန်းမေ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့သည်။

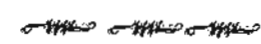
“သူ ... သူ အသက်မရှိတော့ဘူး ကိုဒိုး”

“သေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲ ... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် ... လုပ်ကြမလဲဟင်”

“အို ... သေတော့လည်း တစ်မီးငြိမ်းတာပေါ့ဟ။ အဘွားကြီးသေပြီလို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကိုပြောပြပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရုံပေါ့။ တောက်ပစ္စည်းတွေဘယ်နားဝှက်ထား၊ ဘယ်သူပေးထားသလဲမသိလိုက်တာ နာတယ်ကွာထွို”

သည့်နောက် မူးမူးယိုင်ယိုင်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွားသည်။ ခင်လွန်းမေတစ်ယောက် လူသေကောင်နှင့်မနေရဲ၍ ထဘီမျှပြင်မဝတ်နိုင်ဘဲ အိမ်ရှေ့သို့အလန်တကြား ထွက်လာလိုက်လေသည်။

ရွာမြောက်ဖျားအစွန်က ကုက္ကိုဝိုင်းသုဿာန်မှာ တရားနာပြီး
နောက် ခေါင်းကိုကာလသားများက ဝိုင်းမသယ်၍ ကျွင်းပေါ်မှာတုတ်ကန်
လန်ခံပြီး တင်လိုက်ကြသည်။

စဏ္ဍာလကြီး ဦးစစ်ကျွန်းက ခေါင်းဖုံးကိုဖွင့်၍ အလောင်းမျက်နှာ
မှာအုပ်ထားသည့် အဝတ်စကိုလှန်လိုက်သည်။ သူ့အုန်းသီးခွဲ၍ မျက်နှာ
သစ်ပေးရမည်။ ဒါက သူ့အလုပ်များဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့ယောက္ခမ
သူကြီးက ဝတ်ကျောတန်းကျောကြည့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ချွေးမလုပ်သူ
နှင့်သားလုပ်သူကား မအေကိုနောက်ဆုံးကန်တော့ဖို့တောင် ခေါင်းနားသို့
ပင်တိုးကပ်မလာခဲ့။ အရပ်ကသာ ဝိုင်းဝံ့ကြည့်ကြသည်။

“အိပ်နေသလိုပဲနော်”

“အေးဟယ် ... မဒေါင်းစိန် သေပန်းပွင့်နေလိုက်တာ အိပ်နေ
တဲ့အတိုင်းပဲဟဲ့”

“အင်း ... သီလကောင်းတာကိုးတော့”

“ကြည့်စမ်းပါဦး။ တစ်ချက်ကလေး မဖူးမရောင်ဘူး။ အပုပ်နဲ့
မထွက်ဘူးဟယ်”

“သွားပေးတော့ ကွမ်းတောင်ကိုင် မိန်းမချောကြီးရေ။ ဝဋ်ကျွတ်
ဦးတဲ့ ဒေါင်းစိန်ရဲ့ ဟီး ... ဟီး”

သံယောဇဉ်ရှိကြသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းအချို့က မျက်ရည်ကျကြ
သည်။ ငိုကြသည်။ အများပြောလည်းဟုတ်ပဲ။ ခေါင်းထဲမှ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်
သည် ဝိဘိအိပ်ပျော်နေသည့်အလား။ မျက်လွှာကိုချလျက်။ အနံ့တစ်စက်
မထွက်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကား ငယ်နုစဉ်ကလို ပါးပါးလျလျနှင့် ဖူးပွင့်စပန်း
နယ်ရှိနေဆဲ။

“ကဲ ... ကဲ အားလုံးကြည့်ပြီးရင် မျက်နှာသစ်မယ် ဖယ်နော်”

သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ်ကျွန်းက ကွမ်းတံတွေးတစ်ချက်ထွေးချင်း
လတ်ထဲမှ အခွံကျွတ်အုန်းသီးကိုစားမနှင့်ခွဲကာ အုန်းရည်များအား မဒေါင်း
စိန်မျက်နှာပေါ်သို့ ဖျန်းသွန်းလောင်းချလိုက်သည်။ ဖျန်းချချင်းမှလည်း

အရပ်က ဒေါ်ဒေါင်းစိန် ကွယ်လွန်သည်ကို သနားကရုဏာရှိကြ
သော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသော်လည်း ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီဟုဝေဖန်
ကြကာ အသုဘချမည့်နေ့က လိုက်ပို့ကြ၊ ဝိုင်းကူညီကြသည်။

ကျောက်အိုးဆိုသည့် လူ့အန္တကား မအေအသုဘချသည့်နေ့မှာပင်
ထိန်းမနိုင်အောင် အရက်မူးနေ၍ သောက်ဖော်သောက်ဖက် သူငယ်ချင်း
များက ဝိုင်းတွဲထားရသည့်အခြေအနေမှာ ရှိနေ၏။ ချွေးမလုပ်သူ ခင်လွန်း
မေကို အသုဘပို့လိုက်သည့် ကာယကံရှင်နှင့်မတူ။ ရုပ်သေးပွဲဇာတ်ပွဲသွား
မည့်သူအလား နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ငါးပြင်ကိုမိတ်ကပ်ရိုက်ကာ အသံစာစာ ဟန်
ရေးတပြပြရှိနေသဖြင့် အရပ်ကနာခေါင်းရှုံ့နေကြ၏။

၃၀၀ * ယောက္ခမ (သန့်လွင်)

အလောင်းရဲ့မျက်နှာကို အတန်ကြာမျက်ကြည်နေမိသည်။

သူ ဒီလိုအာရုံစိုက်နေသည်ကို မည်သူကမျှမမြင်ကြ။ သူ့
လို ငုံ့လင့်တွေဝေနေစဉ် လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသော ကာလသားတစ်ဦးက ခေါင်း
အဖုံးကို ပိတ်လိုက်သကဲ့သို့ ကျန်လူများက ခေါင်းကိုမြေကျင်းထဲသို့ချကာ
အမြန်လက်စသိမ်း မြေဖို့လိုက်ကြတော့သည်။

သူဟန်တားရန် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့
ပြီ။ အသုဘပိုလာသူများက မြေကြီးတစ်ယောက်တစ်ခဲ ပစ်ချကြသည်။
ကျောက်ခိုးနှင့်ခင်လွန်းမေကား မြေကြီးထဲခေါင်းမကျခင်ကပင် အိမ်သို့ပြန်
နှင့်ကြလေပြီ။ မကြာခင် အမှုသည်မကြီး ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့ အသုဘဈာန
ကိစ္စသည်ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပို့ အားလုံးပြန်ကြပြီဖြစ်ကာ ရွာမြောက်ဖျားဘာ
တောသင်္ချိုင်းလေးသည် လူခြေတိတ်၍ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သူဆို၍ တစ်ဦးပဲရှိသည်။ ထိုသူကား သုသာန်စောင့်
သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ်ကျွန်းပဲဖြစ်သည်။

သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ်ကျွန်းကား အသုဘပိုလာသူများ မြန်မြန်
ပြန်စေဖို့ ကျိတ်ဆုတောင်းနေသည်မှာ အုန်းသီးခွဲမျက်နှာသစ်ကတည်းက
ဖြစ်၏။ ခုတော့ သုသာန်မြေမှာ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ဦးမှ မရှိ
တော့။ သူ့ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ခုန်နေသည်။

လူရှင်းသွားတော့မှ ပေါက်တူးကိုကိုင်စွဲကာ မြေပုံကို ထကြမ်း
ပြန်တူးဖော်တော့သည်။ မြေကြီးမြေစာများကို အမြန်ယက်ဖော်ပစ်လိုက်
သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများ မြေကြီးမှုန့်များနှင့် မည်းညစ်နေ
သည်။ ညနေရိပ်သည် သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ အုံ့ပိုင်းညှို့ဆိုင်းနေသော ကုက္ကို
မင်းများအကြားမှ ကျင်းပေါ်သို့ထိုးကျနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေပြင်း
များတိုးဝှေ့သံကြောင့် သစ်ရွက်များလှုပ်ရှားသံများက နာနာဘာများ
ညည်းလှန်ကြသည်အလား ရှိနေ၏။

၃၂ * ထောင်ညှိုင်း (သန်လျင်)

တော်သေးရဲ့။ ကျွင်းဟောင်းကို ပြန်တူးထားသည့်ကျင်းမို့ ကျွင်းကထိပ်မနက်လှ။ ခေါင်းပေါ်လာသည်နှင့် မြေကြီးများကို အလျင်စလို ထိန်းနှင့်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းအဖုံးကိုလက်နှင့်မ၍ အပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့မျက်နှာမှာ အုပ်ထားသည့် အဝတ်ကိုဖယ်လိုက်ပြီး ညှာလက်နှင့် ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့မျက်နှာကို စမ်းသပ်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ကံကောင်းနိုင်သည်။

ဘာကြောင့် သူ့ မလုပ်အပ်မှန်းသိသောကိစ္စကို လုပ်ရသနည်း ဆိုမူ အုန်းသီးခွဲ၍ အလောင်းကိုမျက်နှာသစ်ပေးလိုက်စဉ် သေပြီဟုထင် ထင်ထားခဲ့ကြသည့် ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ ရုတ်တရက် ငါးမသာလေး မျက်တောင်နှစ်ကြိမ်ခတ်သည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အရပ်သူအရပ်သားများထင်ကြသလို သူ့သေတာမဖြစ်နိုင်။

သေရင် သုံးရက်ဆို အပုပ်နဲ့ထွက်ရမည်။ ယုတ်စွအဆုံး မျက်ကွင်းများညှိ၍ ပူးရောင်နေရမည်။ ခုတော့ ဟက်လက်အိပ်မောကျနေသည့် အလား။ သူ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်ကား သူမ မျက်တောင်နှစ်ကြိမ်ခတ်ခြင်း။

ဦးစစ်ကျွန်းသည် ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့လက်မများ ပူးချည်ထားသည့် ကြိုးကို တားနှင့်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ငွေ့များကို လိုက်စမ်းကြည့်သည်။

“သူ ... သူ မ ... မသေသေးဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်က လူကိုယ်ငွေ့နှင့် နွေးတေးတေးရယ်”

သို့ကလို့ မှတ်ချက်ချပြီး မဒေါင်းစိန်ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်ကာ သူနေသည့်စရပ်ရှိရာသို့ အမြန်သယ်ယူလာပြီး ဖျာစုတ်ပေါ်သို့ အသာအယာချလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပဲ နန္ဒင်းမှုန့်နှင့် သူဆောင်နေကျ ပရဆေးမှုန့်များကို ရောစပ်၍ စလောင်းဖုံးထဲသို့ မီးဖိုမှီးကျိုးခဲအချို့ထည့်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ အမှုန့်များဖြူး၍ခိုင်းခံကာ သူမနှာခေါင်းမှာရှူလို့ရအောင် ပွေ့မ၍လုပ်ပေး

လိုက်သည်။ သုံးလေးကြိမ်လုပ်ပေးပြီးနောက် နှာဝသို့ ကတိုးနှာအချို့ကို ပွတ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အင်း ... အင်း ... အင်း”

“ဟာ ... မ ... မသေဘူးဟာ။ တော်ပါသေးရဲ့”

အများကသေပြီဟုယူဆ၍ မြှုပ်ထားခဲ့သူသည် သူ့ရဲ့သံသယစိတ်ကြောင့် လုံ့လကြောင့် အသက်ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဦးစစ်ကျွန်း အရမ်းဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ ဆက်လက်ပြီး နန္ဒင်းနှင့် လိမ်းဆေးမှုန့်များကိုရေနှင့်ဖျော်ကာ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ ကျော၊ ရင်၊ ခြေထောက်ပါမကျန်နဲ့အောင်လူး၍ ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။

“အင်း ... အင်း ရေ ရေ ရေ”

ဟုတ်ပြီ။ သေသူရှင်လာပြီ။ သူ့ရေအိုးစင်မှရေကိုခပ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်စက်ချင်းချပေးလိုက်သည်။ သူမက အငမ်းမရ သောက်မျှီချနေသည်။ သူမရင်သည် ယခုအခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် အသက်ကို ရှူနေသည်။ အပြင်မှာ အမှောင်က အားဝင်စပြုနေ၏။ သည်မှာ အလင်းကပြုထွက်စ ...

“မိန်းကလေး၊ နမလေး၊ မင်းသတိရပြီလား၊ မိန်းကလေး”

“အင်”

ပြောရင်း သတိပေါက်သလိုဖြစ်နေ၍ ဘုရားစင်ပေါ်မှ သက်စောင့်ဆေးတော်ကြီးယူပြီး သွေးပြီး လျှာခံတွင်းများကို လျှာနာနီကပေးလိုက်သည်။ လည်ကုပ်၊ နဖူး၊ နားထင်များကို လူးပေးလိုက်သည်။ မကြာခင် သူမမျက်လုံးနှစ်လုံးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လာသည်။

“ညည်း ... ညည်း မသေတော့ဘူး”

“ရှင် ... ကျွန်မ မသေဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညည်း သတိရပြီမို့လား”

“ရ ... ရပါပြီ”

“မထိုင်နဲ့ဦးနော်။ ခဏလေး မှိန်းနေ၊ ငါရှိတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်နဲ့”

၃၂၂ * ယောဉ်ပိုင် (သန်လျင်)

“ကျွန်မ ... ကျွန်မသား ... သားရော။ ကျွန်မသားက ဘယ်
ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာမျှ မစဉ်းစားနဲ့ဦး ညီမ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက် ... ရောက်”

“ညည်း ငါ့အိမ်မှာ အဲ ... အဲ အိမ်မှာရောက်နေတာပါ။ ဆေး
ဆရာအိမ်ပေါ့ကွာ”

သို့ကလို ပြောနေစဉ်မှာပင် သူမမှိုန်းရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။
သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ်ကျွန်းကား လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ခက်ခက်
ခဲခဲ ကယ်တင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာနေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍
ပီတိလှိုင်းတံပိုးများသည် သည်းထန်နေသည်။ သည့်နောက် အိပ်မောကျ
နေသည့် သူမကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ပါးလေးတစ်ထည်ကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်
သည်။

အိပ်ပါစေ၊ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ပါစေ၊ ဘဝအမောများ ပြေငြိ
စေ၊ မောဟသောကမီးများငြိမ်းပါစေ မိန်းကလေး။

ည ...

ရက်လည်ည။ အသုတအိမ်မှဖဲဝိုင်းသည် ည(၁၂)နာရီထိုးသော
အခါ ရဲ၍သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အိပ်ပေါ်မှာ ကျောက်ဒိုးတို့လင်မယား
သာ ကျန်တော့သည်။ ကျောက်ဒိုးမိန်းမက မအိပ်ရဲ။

“ကိုထွေးရင်၊ ဒီညအိမ်မှာ အိပ်ပါလားရှင် ဟင်လို့”

“မဖြစ်ဘူး ခင်လွန်းပေ။ ငါ့မိန်းမက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဟ၊ ပြန်ရ
မယ်”

“ကိုလှိုင်ထွေးရယ်၊ ကျွန်မ အရက်အဝတိုက်ပါ့မယ်။ ဒီညတစ်ည
စောင့်အိပ်ပေးပါနော်”

“မအိပ်နိုင်သေးဘူးဟာ။ အိမ်မှာအညာ ၁ အမျိုးတွေရောက်နေ
လို့ဟ၊ ပြန်ပြီဟေ့”

ဖဲသမားများ အသီးသီးပြန်သွားကြ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်စီ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျောက်ဒိုးက လက်ကျန်အရက်တစ်ပိုင်းကို ပုလင်းလိုက် မော့သောက်ပြီး အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့ရာ မကြာခင် တချိုးတချိုးခေါ်ခေါ်ဟောကံ ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ဒီမှာ အိပ်မပျော်နိုင်သူကား ခင်လွန်းမေ ဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူယောက္ခမကြီးထံမှာ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စား အတော်များများ စုဆောင်းထားရှိသည်ကို သူမ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရပြီးပြီ။

အခု ယင်းပစ္စည်းများ ဘယ်အရပ်မှာပုဂံထားခဲ့၍ ဘယ်သူထံ အပ်နှံထားသည်ကို မသိရတော့။ သူမ သက်ပြင်းအမောကို ချလိုက်သည်။ အဖြစ်က ထိပေါက်ပြီး ထိလက်မှတ်ပျောက်သည့်အဖြစ်မျိုး။ အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နက်ဖြန်မိုးလင်းလျှင် တူးရှင်းတစ်ချောင်းနှင့် အိမ်အောက်အနံ့ တူးကြည့်ဦးမည်။ ကံကောင်းလို့ ပစ္စည်းများတွေ့ရှိခဲ့လျှင်။ သို့နှင့် ကျေနပ် ပီတိနှင့် မျှော်လင့်ချက်များထားကာ အိပ်ရန်ကြိုးစားလိုက်စဉ် ...

“အူ ... အူ ... အူ ... ဂူ”
ရွာမြောက်ဖျားမှစ၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သော ခွေးအူသံများ ကြောင့် ကြက်သီးများဖြန်းခနဲထကာ စောင်ကိုခေါင်းပြီးခြုံလိုက်သည်။ မကြာခင် လမ်းထဲမှ ခွေးပေါင်းစုံသို့ ကူးစက်ကာ သူမတို့အိမ်ရှေ့တွင် ခွေး ပေါင်းစုံ စုပေါင်းအူပွဲကြီးကျင်းပသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အမလေး လန့် စရာ အသည်းယားစရာကြီး။

ဒါနဲ့အပြိုင် ခေါင်းရင်းဝါးရုံပေါ်မှ ညအိပ်ကျိုးအုပ်ကြီးက ဝေါခနဲ လန့်၍ ပျံသန်းအော်ဟစ်သောအခါ ခင်လွန်းမေမအိပ်ရဲတော့ဘဲ စောစော များထွက်လာပြီး သူ့လင်ကျောက်ဒိုး၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ အသား တွေတုန်နေတော့သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးချပ်ကို လက်နှင့်လာပုတ်သည့်အသံအား ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘုတ် ... ဘုတ် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဘုတ် .. ဘုတ်”
“ဘုတ် ... ဘုတ် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဘုတ် .. ဘုတ်”

“ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

ခင်လွန်းမေက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သံနှင့် အိပ်ရာထဲမှလှမ်းအော် မေးလိုက်သည်။ မတိုးမကျယ် ညည်းသံတစ်ချက်သာကြားရပြီး တံခါးကို ဆက်လက်ထုနေသည်။ သူမပို၍ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်လာသည်။

“ကိုဒိုး ... ကိုဒိုး ထ ... ထပါဦးတော့။ အိမ် ... အိမ်ရှေ့မှာ လူရောက်နေတယ်”

“ကိုဒိုး ... ကိုဒိုး ထ ... ထ”

“အင်း ... အင်း ဘာလဲကွာ၊ အရေးထဲ”

ကျောက်ဒိုးက အိပ်ရေးမဝသံနှင့် မူးသံရော၍ ဆဲရေးလိုက်သည်။

“အိမ်ရှေ့မှာ လူ ... လူရောက်နေတယ်။ ထပါဦး”

“ခွီးတဲ့မှပဲဟာ။ အိပ်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ နင့်လင် နင့်ဘာသာသွားထ ကြည့်လိုက်”

ဘယ်လိုမျိုး၍မရ။ သို့နှင့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်အရဲစွန့်ကာ မီးခွက် ကိုထွန်းညှိလိုက်ပြီး အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ... ငါပါ တံခါးဖွင့်ပေးကြပါ”

အသံက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မောဟိုက်နွမ်းလျသည့်အသံ၊ ဟုတ်မှလွဲရော ခြေရင်းအိမ်က နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် မခရေများလား။ သေးလာတောင်းသည်နှင့် တူပါရဲ့။

“မခရေလား”

အပြင်ကလူက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ အသက်ရှူသံကြီးကိုသာ ကြားနေရသည်။ သို့နှင့် မီးခွက်ကိုအသာချပြီး တံခါးချက်ကိုဖြုတ်ကာ နှုတ်လိုက်သော မီးရောင်ရှေ့မှာ ခင်လွန်းမေမြင်လိုက်ရသည်ကား မိန်းမ ဦးတစ်ယောက်။ နန္ဒင်းတွေ ဝါထိန်လူးလို့၊ ရှည်လျားသော ဆံပင်များ ချက်နှာပေါ်မှာရော ရင်ဘတ်ပေါ်မှာပါ ဝဲဖြာကျနေသည်။

“အမယ်လေး၊ ရှင် ... ရှင် ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ ဘယ်

၃၆ * ထောင်မှိုင်း (သန်လျင်)
ကလဲ”

“ငါ နင့်ယောက္ခမ။ သေချာပြန် မဒေါင်းစိန်”

“အမယ်လေး သေချာပြန် မဒေါင်းစိန်။ သရဲ ... သရဲ ကိုကိုး
ကိုကိုး။ သရဲ ... သရဲ ဂစ် အစ် အစ် ... အောင်မလေးလာကြပါဦး သရဲ
သရဲ”

ခင်လွန်းမေ သင်္ချိုင်းကုန်းမှထလာသည့် သူမရဲ့ယောက္ခမကြီးကို
ရှုတ်ခြည်းမြင်လိုက်ရသောအခါ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်အော်လိုက်ပြီး အတင်း
တိုးဝှေ့၍ အိမ်ပြင်သို့သတိလက်လွတ် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ပါးစပ်
ကလည်း အသံကုန်ဟစ်၍ သရဲ ... သရဲဟုအော်ဟစ်ပြီး ခြေဦးတည်ရာ
စွတ်ပြေးတော့သည်။

အော်သံဟစ်သံများကြား၍ ကျောက်ဒိုးအိပ်ရာမှနိုးလာပြီး --

“လွန်းမေ ... လွန်းမေ။ ဟေ့ ... လွန်းမေ။ ဘယ်သွားပြန်
သလဲ မသိဘူး”

ပါးစပ်မှ အယုတ္တအနတ္တများနှင့် ဆဲရေးလိုက်ပြီး သူထလိုက်သည့်
အိမ်ရှေ့မှာ လွန်းမေဝုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်နှင့်တူသည်။ မီးခွက်ကြီးကလည်း
ထွန်းလို့။ မူးယစ်ယစ်နှင့် ထိုမိန်းမအနီးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“လွန်းမေ”

“သား လူလေး”

“ဘာ ... ဘာ”

“သား ... လူလေးကြီး။ အမေ ... အမေပြန်လာပြီ”

“အ မေ ဒေါင်း စိန်”

“အေး ... အမေပြန်လာပြီ”

“အောင်မလေးဗျာ သရဲ သရဲ”

ကျောက်ဒိုး ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရား အသားဝါဝါထိန်ထိန်နှင့် ဟို
ကမှ မြေကြီးထဲမြုပ်ခဲ့သည့် အမေအရင်းကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသောအခါ
လိပ်ပြာများ လွင့်စဉ်သွားပြီး သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“သား လူလေး။ အမေပါ လူလေး လူလေး”

“ခင် ... ခင်ဗျားကြီး။ သေ ... သေပြီ သေပြီပြီ။ သရဲ သရဲ
သွားမလာနဲ့ သွား”

ကျောက်ဒိုးအသံကုန်ဟစ်၍ မိန်းမကြီးက ဖားလျားကျသည့် ဆံပင်
များကို လက်နှင့်သပ်တင်လိုက်ပြီး ကျောက်ဒိုးကိုလှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“အောင်မလေး”

အေးစက်စက်လက်ဝါးကြီးနှင့် အဖက်ခံလိုက်ရပြီးနောက် အသက်
ရှူများရပ်ကာ ကျောက်ဒိုးအိမ်ပေါ်မှအောက်သို့ ဝုန်းခနဲပြုတ်ကျသွားခဲ့
သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်က ‘သား ... သား’ဟု အော်ခေါ်ရင်း ကျောက်ဒိုးကို
လှုပ်နှိုးသည်။ ခင်လွန်းမေရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ၊ ဝုန်းခနဲ ပြုလဲကျသံ၊
ရင်ထဲကလိုက်၍ အော်ခေါ်သံများကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများ မီးတုတ်၊
မီးခွက်၊ လက်နက်များစွဲကိုင်၍ ပြေးလာရောက်ရှိကြသည်။

ဒီမှာ နန္ဒင်းထိန်ထိန် ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ‘သား ... သား’ အော်
ရင်း ရှိုက်ကြီးတငူတငူဟစ်နေသည့် ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်
လိုက်သောအခါ အမျိုးသားအချို့သည် မီးတုတ်များပစ်ချ၍ အော်ဟစ်ထွက်
ရပြေးကြတော့သည်။

“သရဲမ ဒေါင်းစိန်၊ သရဲမ ဒေါင်းစိန်၊ ရွာထဲဝင်လာတယ်ဗျို့”

“သင်္ချိုင်းကုန်းက မဒေါင်းစိန် ဖုတ်ဝင်ပြန်လာတယ်၊ ပြေးကြ
ဟေ့”

တစ်ရွာလုံး ကျွတ်ကျွတ်ညံ့ကုန်ကြသည်။ တုတ်ဖွေးဖွေး ဓားဖွေး
ဖွေးနှင့် အိမ်ရှေ့မှာဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ရွာသူကြီးလည်း သေနတ်ဆွဲ၍
တပည့်ကျော်များနှင့် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။ ပြီးနောက် သေနတ်
ပြောင်းဝကို ဖုတ်ဝင်သူ မဒေါင်းစိန်ရှိရာသို့ ချိန်ထားလိုက်သည်။ အချို့
က လက်နက်မျိုးစုံနှင့် ချိန်ထားသကဲ့သို့၊ မီးအိမ်များ၊ မီးတုတ်များ၊
ဆက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် ပိုင်းထိုးထားကြသည်။ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကား မီးရှေ့သို့
အထံမခံနိုင်၍ မျက်စိကိုလက်နှင့်ကွယ်၍ ရှိုက်ငိုနေဆဲ။

၃၂၈ * ထောင်စိုင်း (သန်လျင်)

“ပစ်ပါဗျ သူကြီးရ။ မြန်မြန်ပစ်ပါ”

“နေ . . . နေပါဦးကွ”

“မနေနဲ့။ အဲဒါ ဖုတ်ဝင်လာတာ ပစ်ပါဆိုဗျာ”

“ခင်ဗျားကြီး မပစ်ရဲရင် ကျုပ်ကိုပေးဗျာ၊ ကျုပ်ပစ်မယ်”

သူကြီးသည် သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မြေကြီးထဲတည့်မြှုပ်ခဲ့သည့် မဒေါင်းစိန်ကို ရှင်လျက်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ကြဲ တုန်လှုပ်လျက်ရှိရာမှ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

“ချောက် . . . ချောက်”

“ဟင်”

“မောင်းမှတင်ရဲ့လား သူကြီးရာ”

“သောက်ကျိုးနည်း မောင်းမှမတင်ရသေးပဲကိုးကွ၊ ဖယ် ဖယ်”

“ကလစ်”

သူကြီးသည် ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့ ရင်ညွန့်နှလုံး အလယ်တည့်တည့် သို့ နှစ်လုံးပြီးပြောင်းကို ဂရုတစိုက်ချိန်ပြီးနောက် ညာလက်ညှိုးကို တော့ ညှစ်ချလိုက်သည်။

“ဖတ်”

“ဖောင်း”

“အယ်”

“ဝရော . . . ဝရန်း . . . ဝရန်း”

ကျည်ဆန်သည် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကိုဖောက်၍ မြည်ဟိန်းထွင်း သွားသည်။ သို့သော် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးက ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရဲ့ ရင်ညွန့်တည့် တည့်သို့မဟုတ်။ အိမ်ခေါင်ပေါ်ကျော်သီးနေသည့် သရက်သီးများကိုထိမှန် ကာ သရက်သီးများ တဝုန်းဝုန်းပြုတ်ကျလာသည်။ လူအချို့ကသန်၍ ထွင်း ပြေးကြလေသည်။ ဒီတင်သူကြီးက သူ့သေနတ်အား ပုတ်လိုက်သည့်လူကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း . . . မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

သူကြီးက ကြောက်လည်းကြောက်၊ ဒေါသလည်းထွက်၊ ရှက်လည်း ရှက်နှင့် သူပစ်ခါနီးသေနတ်ကို ပင့်ပုတ်လိုက်သည့် သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ် ကျွန်းကို မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“သူကြီး ခင်ဗျားတို့ မှားမယ်ဗျ။ သူဖုတ်မဟုတ်ဘူး။ သရဲမဟုတ် ဘူး။ လူဗျ လူ၊ လူမှ လူအစစ်”

“ဘယ်ကလူရမှာလဲကွ။ ဒါ . . . ဒါ သင်္ချိုင်းမြေပုံထဲက ထလာ တဲ့ ဖုတ်၊ သရဲ။ ဒီသုဘရာဇာကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကြကွာ။ ဒီကောင့်ကိုပါ ချကြ”

ရွာသားအချို့က တုတ်များကိုင်မြှောက်၍ သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ် ကျွန်းကိုရိုက်ရန် ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

“သူကြီး ခင်ဗျားမှားမယ်။ မ မပစ်ပါနဲ့။ ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်”

“ဝိုင်းချကြလေကွာ။ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ”

“နေ . . . နေကြပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် . . . ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေ။ ကျုပ်ရှင်းပြပြီးမှ မယုံကြည်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုရော မဒေါင်းစိန်ကိုပါ ကြိုက်သလိုစီရင်ကြပါဗျာ သူကြီးရ။ ကျုပ်ရှင်းပြပါရစေဗျာ”

“ပြော မြန်မြန်ပြော၊ မဟုတ်ရင် မင်းကိုပါသတ်မယ်”

သို့နှင့် သုဘရာဇာကြီး ဦးစစ်ကျွန်းက သုံးရက်ကြာသည်တိုင် အလောင်းသည် ဖူးရောင်ခြင်းလည်းမရှိ၊ အနံ့အသက်လည်းမထွက်၍ မသကာဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ခါ သေသူမျက်နှာပေါ်သို့ အုန်းသီးခွဲ၍ မျက်နှာ သစ်လိုက်စဉ် သေသူမှ မျက်တောင်ရုတ်တရက်ခတ်လိုက်သည်ကို သူမြင် ခဲ့ရသော်လည်း ကာလသားများက အလျင်စလို မြေဖို့လိုက်ကြသည့် အတွက် တားချိန်မရလိုက်ကြောင်း၊ အသုဘပို့သူများပြန်သွားတော့မှ သူ့ အလောင်းကို အလျင်အမြန်ပြန်ဖော်၍ ကြိုးစားဆေးကုပေးခဲ့ကြောင်း၊ အမှန်က မဒေါင်းစိန်သည် မသေဘဲမြောနေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းနှင့် နောက် ထပ်အချိန်အနည်းငယ်သာ နောက်ကျခဲ့လျှင် အသက်ရှူကျပ်ပြီး တကယ် သေသွားနိုင်ကြောင်း၊ သည့်နောက် သူ့ဇရပ်မှာ လျှို့ဝှက်၍ပြုစုစောင့်ရှောက်

www.burmeseclassic.com

၃၃၀ * ယောင်္ကျား (သန်လျင်)

ဆေးကုပေးခဲ့ပုံများနှင့် လုံးဝကျန်းမာရေးကောင်းလာတော့မှ ရွာကလူများကို ယုံကြည်အောင်ပြောပြီး ရွာထဲသို့ဝင်ရန်ပြောထားခဲ့စဉ် သားဇောနှင့် သုသာန်ဇရပ်မှ အလစ်ထွက်လာပြီး သူ့သားကို အချိန်မတော်လာတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှင်းပြလိုက်သောအခါ သူကြီးအပါအဝင် အားလုံးဇာတ်ရည်လည် သဘောပေါက်သွားကြပြီး ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကို ပြေးဖက်ကြ၊ ငိုကြ၊ ဝမ်းသာကြ၊ အားပေးဖေးမကြနှင့် ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြတော့သည်။

ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကား အကြောက်လွန်၍ သေဆုံးသွားခဲ့သည့် သားလူမိုက်ကြီးကိုယ်လုံးကိုဖက်ပြီး ငိုလိုမဝ။ ခုတော့ အဇာတသတ်ရဲ့မွေးဖွားသားသည် သူ့အကုသိုလ်ဒဏ်နှင့် သူ့ဘာသာစီရင်ချက် အချခံလိုက်ရသေးပြီ။ သူမရဲ့ချွေးမခင်လွန်းမေကား ရွာသားအချို့ကကြိုးတုပ်၍ ထိန်းခေါ်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းကား ခင်လွန်းမေသည် အကြောက်လွန်ကာ သူ့အဘိဇ္ဈာစီရင်ချက်နှင့် သွက်သွက်ခါအောင် ဦးနှောက်ပျက်သွားခဲ့လေတည်း။

ကျောက်ဒိုးရဲ့ အသုတမြေကျရေးအပါအဝင် ကိစ္စအဝဝ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကိုယ်တိုင် အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကြီးဦးစစ်ကျွန်းနှင့် တိုင်ပင်ဦးစီးကာ ရွာသားများအကူအညီနှင့် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

ကျောက်ဒိုးကိစ္စပြီးစီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဦးစစ်ကျွန်းသည် ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေဖော်စပ်ထားသည့် တိုင်းရင်းဆေးဝါးများနှင့် တစ်လခန့်ကြာအောင် ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကို အနီးကပ်ပြုစုကုသပေးခဲ့သည်။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဒေါ်ဒေါင်းစိန် ပြန်လည်ကျန်းမာလာခဲ့ပြီး အသားအရေများစိုပြည်လာကာ တစ်သွေးတစ်မွှေး ပြန်လည်နုပျိုလာခဲ့သည်။ အချို့က ငယ်ဒေါင်းစိန်ရပ် ငြိန်ပေါ်လာသည်ဟု ချီးမွမ်းကြ၏။

တစ်နေ့နံနက်ခင်း။

ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ရေချိုးပြီး ထဘီရင်ရှားနှင့် သနပ်ခါးလူးနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကြား၍ ငံလင့်လိုက်သည်။

“မဒေါင်းစိန်၊ နှမလေး ဒေါင်းစိန်”

“ရှင် ... ဘယ်သူလဲ ရှင်”

“ငါပါ စစ်ကျွန်းပါ”

“ဪ ... အစ်ကိုကြီးလား။ ဝင်ခဲ့လေ အစ်ကိုကြီး”

လိုက်ကာကို ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်တော့ အသက်သခင်ကျောရင်ကြီး အစ်ကိုကြီးကိုစစ်ကျွန်းဖြစ်နေသည်။ ထူးဆန်းသည်ကား အစ်ကိုကြီးသည် စားအိုးစားခွက်များနှင့် အဝတ်အစားထည့်သည့် ထန်းခေါင်ဖာကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ထမ်းပိုးနှင့် လျှိုထမ်းလျက် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ ရပ်ပြီး သူမကိုတွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီး အိမ်ပေါ်ကိုတက်လေ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပန်းပွင့်က ဘာပစ္စည်းများတုံး”

“မတက်တော့ဘူး ဒေါင်းစိန်။ ငါ နင့်ကိုလာနှုတ်ဆက်တာ”

“ရှင်”

ဒေါင်းစိန်အံ့သြလွန်း၍ ကပ္ပာကယာ အင်္ကျီကောက်ဝတ်ကာ ကသောကပျော ထွက်လာလိုက်သည်။ ဦးစစ်ကျွန်းက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ရီရီဝေဝေတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ငါ အညာကို ပြန်တော့မယ် နှမ”

“ဟင် ... အစ်ကိုကြီး အညာကို ပြန်တော့မယ်။ အို ... ဘာဘာလိုပြန်ရမှာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဟင်”

“ငါ အညာပြန်ပြီး ဆေးဆရာလုပ်ရတော့မယ်။ ငါ့ကျေးဇူးနဲ့ အဘဆရာကြီးက တစ်ချိန်က ငါဆေးကုမှားခဲ့လို့ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငါ့ကိုဒဏ်ခတ်ခဲ့တယ်။ အခု ဒဏ်ခတ်ကာလ သုံးနှစ်ပြည့်လို့ ခေါ်နေပြီ နှမ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး နှမကိုလာနှုတ်ဆက်တာ”

ကြားရသောစကားများကြောင့် မဒေါင်းစိန်ရင်ထဲမှာ လှိုက်မောလာသည်။

“အို ... အစ်ကိုကြီး မ ... မပြန်ရဘူး၊ မပြန်ရဘူး”

မဒေါင်းစိန်ပါးစပ်မှ လှိုက်လှဲစွာအော်ပြောလိုက်ရင်း ဦးစစ်ကျွန်းရဲ့ခြေအစုံကိုပြေးဖက်၍ သိမ်သိမ်ခါအောင်ငိုကာ တားမြစ်လိုက်သည်။ အိမ်နီးနားချင်းများလည်း ဖော်ပြပါအဖြစ်အပျက် မြင်ကြကြားရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ သတင်းမေးရောက်ရှိလာကြသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများလည်းပါသည်။ အားလုံးက ‘ဒိရွာမှာ နေသားကျနေလျက်သားနဲ့ ဘာလို့ အညာနေပူစပ်ခါးတော့ကို ပြန်ရမှာလဲ’ ဟု မေးကြ၊ တားကြသည်။ သည်တော့မှ ဦးစစ်ကျွန်းက လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည့် သူ့ဘဝနောက်ကြောင်း တစ်လုံးမကျန် ဇာတ်စုံခင်းခဲ့လေသည်။

ဦးစစ်ကျွန်းသည် ဟိုးလွန်ခဲ့သည့်ကာလက အညာမှာနာမည်ရသည့် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်နေ့ လူနာတစ်ဦး ကိုဆေးကုခဲ့ရာ ဆေးတိုက်မှားသွား၍ လူနာအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ သည်အတွက် သူ့ရဲ့ငယ်ကျေးဇူးရှင် အဘဆရာကြီးက သူ့ကို ဒဏ်ခတ်သည့်အနေနှင့် သုဘရာဇာဘဝနှင့် သုံးနှစ်ဘဝကို ဆေးကြောဒဏ်သင့်စေခဲ့၏။ သို့နှင့် အောက်ပြည်အောက်ရွာက သည်ရွာကလေးမှာ သူသုံးနှစ် သုဘရာဇာဘဝနှင့် ခဝါချခဲ့သည်။

အခု သူ မဒေါင်းစိန်ရဲ့အသက်ကို ဆေးပညာအသိပညာနှင့် ကယ်တင်ခွင့်ရခဲ့သဖြင့် ရှင်သူတစ်ဦးကို သေစေခဲ့သည့်အပြစ်အစား၊ သေသူတစ်ဦးကို ပြန်ရှင်လာစေနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် သူ့ဘဝကိုသူ လွန်စွာကျေနပ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းများကို အညာက သူ့အဘဆရာဆီ၌ ဒဏ်ပြေစေခဲ့ကာ အခုပြန်ခေါ်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့အား ဝမ်းနည်းဝမ်းသာပြောပြခဲ့သည်။

ရွာသားများကား အံ့သြလွန်း၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်လာကြ၏။

၃၄ * ထောင်မှိုင်း (သန်လျင်)

ဒေါ်ဒေါင်းစိန်ကား ဖက်ထားသည့်ခြေအစုံပေါ်မှာ မျက်နှာကိုအိမ်
ရင်းမလွှတ်ဘဲ ငို၍ မသွားရန်တောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံနေသည်။

“အစ်ကိုကြီး မပြန်ရဘူး၊ မပြန်ရဘူး”

“မဖြစ်ဘူး နှမရယ်”

“မဖြစ်ရင် ကျွန်မလည်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်”

ထိုနေ့မှစ၍ အရပ်က ကိုစစ်ကျွန်းနှင့်ဒေါင်းစိန်ကို ရပ်သိရွာသို့
ပေးစားလိုက်ကြရာ နေ့ချင်းညချင်း အကြင်လင်မယားအရာ မြောက်သွား
ခဲ့ကြလေသည်။

ဦးစစ်ကျွန်းကလည်း ဆေးဆရာဘဝနှင့် အသက်ထက်ဆုံးနေသွား
ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးညားပြီးမကြာခင်မှာ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်က တစ်ချိန်က မြန်
မှတ်ထားသည့်ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ပြန်ဖော်၍ထုခွဲရောင်းချကာ ရွာထိပ်မှာ
ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူကို နှစ်ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။

၎င်းစေတီကို အရပ်က မြေပုံပြန်ဒေါင်းစိန်စေတီဟု အမည်ပေး
ခဲ့ကြသည်။ ထီးတင်ရေစက်ချပြီးနောက် ကွယ်လွန်သူများကို ရည်
အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့သည်။

ပဒေါင်းစိန် * ၃၅

အညာမှာ ဆေးဆရာသွားလုပ်လိုက်၊ အကြေမှာ ဆေးဆရာ
လုပ်လိုက်နှင့် ဘဝကိုရပ်တည် ရုန်းကန်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ဒေါင်းစိန်သည်
လွတ်လပ်ရေးရပြီး (၁၀)နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ သက်ကြီးရောဂါနှင့် ကွယ်
လွန်သွားခဲ့သည်။ ဦးစစ်ကျွန်းလည်း ဇနီးကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ သက်န်း
ဝတ်ပြီး တရားဘာဝနာကိစ္စများကိုကျင့်ကြံခဲ့ရာ (၅)ဝါမြောက်ပြီးနောက်
ငြိမ်းချမ်းစွာ ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က အဘိုးဦးဘိုးအုန်းကို မေးခဲ့သည်။

“အဘိုး ဒေါ်ဒေါင်းစိန်တို့တည်ထားခဲ့တဲ့ မြေပုံပြန်ဒေါင်းစိန်
စေတီရော အခုရှိသေးလားဟင်”

“မရှိတော့ဘူး မြေးရဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ အဘိုးရဲ့”

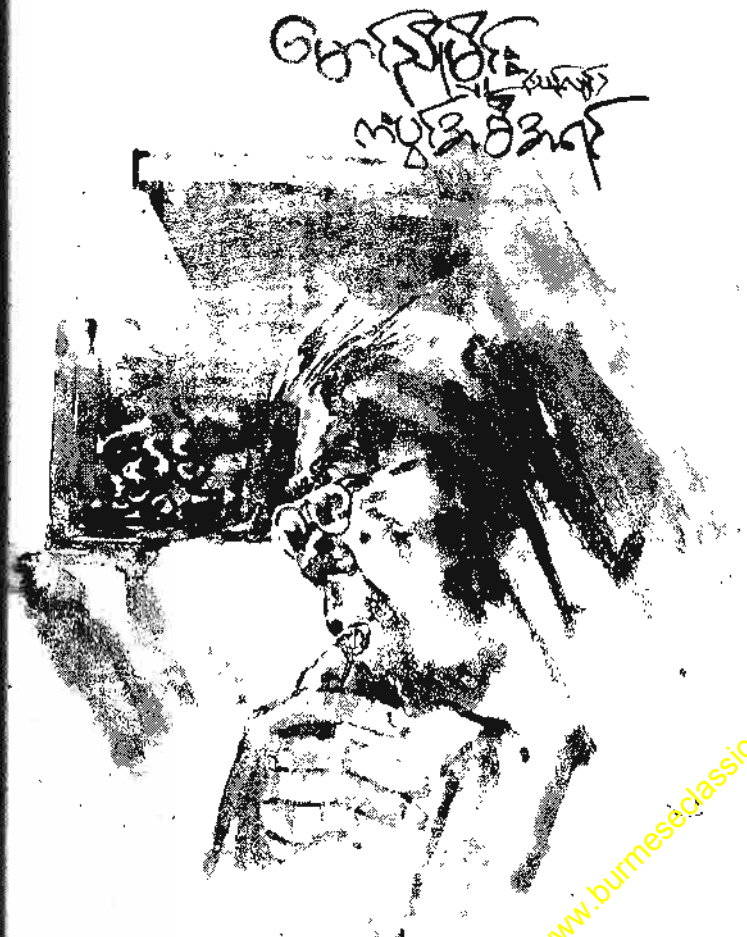
“လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစမှာ တို့ရွာဝန်းကျင်မှာ ကွန်မြူနစ်သောင်း
ကျန်းသူတွေ ကြီးစိုးမင်းမူခဲ့တယ်ကွာစို့။ သူတို့မှာ ဘာသာတရားမရှိဘူး။
ဘုရားကျောင်းကန်တွေ ဖျက်ပစ်တယ်။ လူတွေလည်း ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။

၃၃၆ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

နောင်တော့ အစိုးရကတိုက်လို့ သူတို့ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးပြီး ဖျိုးပြည်
ကုန်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီတိုက်ပွဲကာလအတွင်း မဒေါင်းစိန်ရဲ့ မြေပုံပြန်
စေတီတော်လည်း မီးသင့်ကျည်သင့်ရင်း နောက်ဆုံး မြေကြီးသြဇာအဖြစ်
နဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်တဲ့”

~~~~~

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင်

ကြာလေကြာလေ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို အနိုင်ယူဖို့ခက်လေ
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီရသေ့ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ပညာတတ် သိပ္ပံအယူ
ကြီးသူတွေ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပညာစမ်းကြည့်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခိုင်းကျမှ နောက်ဆုံးကပ်ရုံးလေရော။

တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားကြည့်တယ်ဗျ။

သူ့ဘာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း
စွာနားလည်နေမှန်း ကျွန်တော်တို့ ခိုစိမ်းမိတယ်။

အဲဒီပညာရပ်တွေ သူဘာကြောင့် ပေါ်ပြူလာမထုတ်ရတာလဲ။

လူပုံပရိတ်သတ်အများရေမှာ ဘာကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှားမပြ
ရတာလဲ။ ဒီလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အံ့မခန်းပညာတွေနဲ့ ချွေဖြစ်အောင်၊ ငွေ
ဖြစ်အောင်၊ ကမ္ဘာကျော်အောင် မလုပ်ရတာလဲ။

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင် * ၇၁

အဲဒါ စဉ်းစားရ အတော့်ကိုခက်နေတယ်။

နိုင်ငံတကာမှာဆိုရင် အဲဒီပညာလက်ကို ဆန်းဆန်းကြယ်ကြ

ရပ်တစ်ရပ်ကို ရပြီတတ်ပြီဆိုရင် ကမ္ဘာလှည့်ကြတာ သတင်း

မဂ္ဂဇင်းများမှာ အထင်အရှားဖော်ပြခံချင်ကြတာ။ အိမ်မှတိုက်

ဂုဏ်သရေရှိ နိုင်ငံအကြီးအကဲများ၊ တော်ဝင်ပညာရှင်

ပြုချီးကျူးမှု ဖိတ်ခေါ်ညွှန်ပေးမှုကို လိုလားလက်ခံအလိုရှိကြတာ။

ပြီး အဲဒီပညာရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ တစ်သက်စာထိုင်စားရအောင် ကမ္ဘာ
လှည့်ရှာဖွေကြတာ။

ခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ လူထူးဆန်းပုံပျက်ပန်းပျက်
ရသေ့ကြီးက အရပ်ထဲမှာလည်း နာမည်မကြီးချင်ဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း မထင်ပေါ်ချင်ဘူး။

နိုင်ငံတကာမှာလည်း ကမ္ဘာမကျော်ချင်ဘူး။

သူက သူနေတဲ့သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်ပေါ်ကနေ အရေးကြီးဒုက္ခ
ရောက်လို့၊ တစ်နည်း သူ့ကိုယ့်ကြည်အားကိုးလို့ လာရောက်အကူအညီ
တောင်းမှ သူကလူကြည်အကဲခတ်ပြီး ရှိအပ်သလို ကူညီပေးလိုက်တာ။

အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူ့ကိုမခံချင်အောင် ကလီလို့မရဘူး။

သူ့ပညာကို ကလီသလုလို နိဗ္ဗာန်လို ထေ့သလိုလောင်သလိုပြောင်
သလိုလုပ်ရင် အဲဒါမခံချင်ကြေးနဲ့ သူ့ပညာပိုင်းဘက်ကနေကာကွယ်ရော။

တစ်နည်း မယုံလို့ပညာလာစမ်းသူကို သူ့ပညာနဲ့ဖိပြီး ခြေပစ်
လိုက်ရော။ အဲဒါ မယုံဘူးဆိုပါဦး။ မယုံလို့ ကျွန်တော်တို့က သိပ္ပံဓာတ်ခွဲ

ခန်းမှာ သူလိုလုပ်ရင်ရမလားလို့ သွားမစမ်းသပ်နဲ့။

ဓာတ်ခွဲခန်းပေါက်ကွဲပြီး အကုန်မာလကီးယားဖြစ်ကုန်မှာ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုယှဉ်ပြိုင်ပညာစမ်းတဲ့အဆင့်
ကနေ သူ့ဘာတွေတတ်သလဲဆိုတာကို အနီးကပ်ချဉ်းကပ်သုတေသန
လုပ်သည့်သဘောနဲ့ စူးစမ်းလေ့လာနေရတယ်။

မွန်ပြီး သွက်လက်ချက်ချာရှိကြတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နာမည်က...

“ကံကောင်းပွင့် တီးဟောက်(စ်)တဲ့”

ဆိုင်ဖွင့်ပြီး (၆)လအတွင်း အိမ်သစ်ဆောက်နိုင်ရဲ့။ အိမ်မှတိုက်

အိမ်။

ဟောဖြစ်ချင်တော့ကြည့်။

ကံကောင်းပြီးပွင့်ရင်းကနေ ကံမှန်ပြီးနစ်ချင်တော့ သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်တဲ့လမ်း၊ ဟိုဘက်ထိပ် သည်ဘက်ထိပ်မှာ လူမျိုးခြားညီအစ်ကို နှစ်ဦးက ကိုကံကောင်းပွင့်နဲ့အပြိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပြိုင် ဖွင့်ပါလာလေရော။

သူတို့အမည်က မာမက်နဲ့ဟူစိန်တဲ့။

ချမ်းသာသလားမမေးနဲ့။ သူတို့အမည်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခွဲကို မနည်းဘူး။

သူတို့ညီအစ်ကိုကလည်း ငါးပွက်ရာငါးစာချတဲ့ စီးပွားရေးသမားတွေပဲ။ စီးပွားရှာရာပြိုင်ရာမှာ ဘယ်သူ့မျက်နှာမျှမကြည့်ဘူး။

သူတို့က ကံကောင်းပွင့်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်နေရာက အချက်အချာလည်းကျ။ လူလည်းစည်ကားပြီး သုံးစွဲနိုင်သူလူများ စုနေထိုင်ရာ ခြစ်မှန်းသိသလို။

ဒီနေရာမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကောင်းပွင့်တစ်ဆိုင်တည်းရှိမှန်း စီးပွားဖြစ်မှန်းသိရော ဟိုဘက်ထိပ်၊ သည်ဘက်ထိပ်ညှပ်ပြီး အပြိုင်လာဖွင့်ကြတာ။

နှစ်ပတ်အကြာမှာ ကိုကောင်းပွင့်ရဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောင်းအားက သွားပါရော။ စားသုံးသူကပြန်သွားတာကိုး။ ဒီမှာ မာမက်နဲ့ဟူစိန်က နိုက်ဆံချမ်းသာတော့ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကိုပျဲနေအောင် သားသားနားနား လုပ်ထားတာ။ ခေါက်ဆွဲနဲ့ထမင်း၊ ဒီပေါက်ပါတွဲလိုက်သေးတော့ ရေရှည်မှာ ကံကောင်းပွင့်ကွဲရော။

ခုလည်း ကိစ္စတစ်ခုက ပေါ်လာပြီလေ။

ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စ။ သူ့အမည်က ကိုကံကောင်းပွင့်တဲ့။ သူ့လည်း ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ။

သို့သော် လခစားဝန်ထမ်းအလုပ်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ အဲဒါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်တယ်။ ငွေရင်းကလည်းရှိတော့ သူ့ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်သူတွေ အံ့ဝိုင်းနေတာပဲ။

နံပြာ။ အိကြာကွေး မုန့်မျိုးစုံကျွမ်းကျင်သူကို ရှာဖွေပြီး ခေါ်ထားတယ်။ လက်ဖက်ရည်ကို ချိုကျ ပေါ့စိမ့် ကျောက်ပန်းတောင်း၊ တိုင်ကီ၊ မော်ဒန်ဂန္ထဝင် လက်ရာစုံဖျော်နိုင်သည့် ကျွမ်းကျင်လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမားကို ဈေးကောင်းပေးခေါ်မွေးထားတာ။

အဲဒါ မိုးလင်းကမိုးချုပ် သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူပြည့်လွှဲနေတာပဲ။ စနေ တနင်္ဂနွေများဆို ဧည့်ခံပွဲလုပ်လိုသူ စည်းဝေးပွဲကျင်းပလိုသူ အမှတ်တရပွဲ ကျင်းပလိုသူများက အချိန်ပိုင်းနဲ့ငှားရမ်းဧည့်ခံပွဲ လုပ်ကြတယ်။

စားပွဲထိုးများက အမျိုးသမီးသန့်သန့်လေးတွေ။

စကားပြောလည်း ယဉ်ကျေးချိုသာတယ်။ ဧည့်ဝတ်လည်းကျေ

၁၂ * ယာဉ်ပိုင်း (သန်လျင်)

ခုတော့ မိုးလင်းရင် လူစည်ခုံပြည့်နေတဲ့ ကောင်းပွင့်လက်ထဲ
ရည်ဆိုင်ဟာ ပုံမှန်ဖောက်သည်လူရင်းကလွဲပြီး သိပ်မလာကြတော့ဘူး။

အဲဒါ ဝင်ငွေနည်းလာလို့ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေပါ ထက်ထိ
လျော့ပြီး ကံကောင်းပွင့်တို့လင်မယားပါ အလုပ်သမားနေရာကူနေရတယ်။

ကြာရင် ဆိုင်ပါရောင်းရမည့် အခြေအနေဖြစ်နေပြီ။

ဒါနဲ့ကံကောင်းပွင့်က ကျွန်တော်တို့ကို လာတိုင်ပင်တယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲကိုရှုပရာ ဟင်”

“လက်ရှိဆိုင်ကို သူ့ထက်ပိုသားနားအောင်ပြင်လိုက်ရင် ဖောက်
သည်တွေစိတ်ဝင်စားပြီး ပြန်လာလာမှာပါကွ”

“မင်းလက်ဖက်ရည်က လက်ရာကောင်းပြီးသား။ နာမည်ပို
သားဥစ္စာ”

ကိုဓာတုကလည်း ဝင်အကြံပြုတယ်။

“နောက်ကလိုက်နိုင်တဲ့ငွေအားမရှိဘူး ကိုရှုပ ဟူး”

“ဒါဆို နေရာပြောင်းဖွင့်လိုက်ပါလား”

“ဒီနေရာလေးကို သံယောဇဉ်လည်းဖြစ်နေပြီဗျာ”

“ရောင်းလိုက်ရင်ရော”

“မာမက်တို့အဖွဲ့က ရောင်းရင်သူတို့ကိုပြောပါ။ ညှိနှိုင်းချေခွဲ
သင့်တင့်အောင်ဝယ်ပါမယ်လို့ လာပြောသွားတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား။ လက်စသတ်တော့ ဒီနေရာက စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းအားလုံးကို အပိုင်သိမ်းချင်တဲ့သဘောကိုးကွ”

“ကျုပ် လူမျိုးခြားလက်ထဲ ဝကွက်မအပ်ချင်ဘူးဗျာ။ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းလေး ပြန်ဦးမော့လာအောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာကောင်းသမား
ကောင်း ပညာရှင်များတွေရင် လမ်းညွှန်ပါဦး ကိုရှုပနဲ့ကိုဓာတုရော”

ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့က ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို ပြေးသတ်ရ
လိုက်ရော...

“ကိုကံကောင်းပွင့်”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင် * ၃၄၃

“ဆိုဗျာ ကိုရှုပ”

“တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်ဗျ”

“ဘယ်သူတုံးဟင်”

“ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးဆိုတာဗျ”

“ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက သူက ဘာတုံးဗျာ”

“ဒီရသေ့ကြီးက ဂမ္ဘီရပညာရှင်လို လူစားဗျာ။ သူ့မှာ အလွန်
ဆန်းကြယ်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ စွမ်းအင်စွမ်းအားတွေ ပညာတွေရှိတယ်။
ခင်ဗျားရဲ့တက်နေရာက ပြန်ကျသွားတဲ့စီးပွားရေးကိစ္စကို အဲဒီရသေ့ကြီးနဲ့
တိုင်ပင်ပြီး အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ကူညီစမ်းပါ ကိုရှုပနော်”

“ကျွန်တော်တို့ကြုံပြီး မေးစမ်းကြည့်မယ်ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆို
ခင်ဗျားကိုခေါ်သွားပြီး တွေ့ပေးမယ်သိလား”

“မြန်မြန်စိစဉ်ပါဗျာ ကိုရှုပ နော် နော်”

သို့နှင့်ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဓာတုတို့နှစ်ဦး ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး
မှီတင်းနေထိုင်ရာ (...)သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ လာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်မှာ ရသေ့ကြီးဆွမ်းစားနေလေရဲ့။

အဲဒါ ကျွန်တော်တို့က ထိုင်စောင့်နေရတာပေါ့။ စောင့်ရတာကြာ
လိုက်တာဗျာ။ ဒါနဲ့စိတ်အလျင်လိုနေတာနဲ့ ပြောရပါရော။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံးကွ”

“မပြီးသေးဘူးလားဗျာ”

“ဟ... နှစ်ကောင်ရ။ ရသေ့ရဟန်းဆိုတာ မင်းတို့လိုငတ်ကြီး
ကျတွေ့စားသလို ပလုတ်ပလောင်းဝရန်းသုန်းကား မှက်လုံးပြူးပါးဖောင်း
စားရတာမဟုတ်ဘူး။ ရသေ့ရဟန်းဆိုတာ ဆွမ်းစားရင်းကနေ ဆွမ်း
အလှူရှင်ကို မေတ္တာပို့သရတယ်။ အလှူရှင်များ ကုန်းမာချမ်းသာပါစေ။
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ။ ဒီလို မေတ္တာပို့ရတယ်။ ပြီး ဆွမ်းတစ်

၁၄၄ ● ယာဉ်ပြိုင် (သန်လျင်)

လုပ်စားတိုင်း ဘုဉ်းပေးတိုင်း ဒါဟာ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီး တောင့်တင်းကြိုင်ခံ့ သန်မာဖို့မဟုတ်လား။ တရားဘာဝနာကျင့်ရန်အလိုငှာ သင့်တင့်မျှတစွာ စားသုံးခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့လုံးသွင်းရသလို စားတိုင်းစားတိုင်း အနိစ္စ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မမြဲသည့်ဘဝ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မပိုင်သည့်ဘဝကို ရှုရတယ် ကွ။ လူအန္တတွေရ”

“ရှုလည်းရှု၊ စားလည်းစားပေါ့ဗျာ။ အရေးတကြီးမေးစရာရှိလို့ အချိန်လုလာခဲ့တာ ဥစ္စာ”

ဒီလိုပြောတော့လည်း ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ စကားကို အလေးမရပါ။ ပုံမှန်အတိုင်း နာရီဝက်ခန့်စဉ်းစားရင်း တရားမှတ်သလိုလုပ်နေလေရဲ့။

စားလို့သောက်လို့ပြီးမှ ...

“ကျန်တာတွေ မင်းတို့စားမလား”

“ကျုပ်တို့က ဆွမ်းကျွန် ဟင်းကျွန်စားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ ဆင်မကြီး

ဟိုဒင်းသားတွေကွ။ မင်းတို့လို အကုသိုလ်ကောင် လူ့ဘုဉ်းလန့်၊ ဝှက်ကံ ဝှက်သမားတွေ ဘုန်းကံမြင့်အောင်လို့ စားပြီးသားဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်ကို စေတနာနဲ့ကျွေးရတာကွ။ လူ့ငတုံးနှစ်ကောင်ရ”

“အကျန်စားလို့ ဘုန်းကြီးရမလားဗျ”

“ဟာ ... ပြောတော့လည်း မြန်မာလူမျိုးတုံး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တုံး၊ ပညာတတ် နိုင်ငံခြားပြန်တုံး၊ အလကားဖွတ်ကျားကောင်တွေ။ ဘုန်းကြီးရဟန်းရသေ့ဆိုတာ နေ့စဉ်ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ရွတ်ဆိုပွားများပြီး မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းအသိနဲ့ ဆွမ်းစားတာကွ။ အဲဒီဆွမ်းမှာ မေတ္တာရဲ့အာနိသင်၊ ဘာဝနဲ့အာနိသင်၊ သီလရဲ့အာနိသင်တွေ နှစ်ဝင်ထုံမွမ်းနေတာ။ အဲဒီဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်၊ အချို့အကျန်ကို ရဟန်းသံဃာ ရသေ့သူတော်စင်များက စွန့်လို့စားရရင် စားရတဲ့လူကလည်း စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့စားရင် အလိုလိုဘုန်းကံမြင့်လေရောကွ။ အေးလေ ...

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင် ● ၁၅

မင်းတို့လို လူနုလပိန်းတုံး။ အဲဒီစီချိုးကပ်မယ့်ကောင်တွေက မစားတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှလည်း ကိုယ်သွားရမယ့် အကုသိုလ်လမ်း မြန်မြန်နဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ရောက်မှာကိုး။ အေး . အေး . . . မင်းတို့အစား သင်္ချိုင်းခွေးတွေကျွေးတာမှ ထမင်းကျွေးလို့ ဟင်းကျွေးလို့ပြီး ဟောင်ဖော်ရ၊ စောင့်ဖော်ရဦးမယ်။ ကိုင်း . . . အို . အို . အို . နောက်ဘဝလူပြန်ဖြစ်မယ့် ကျောင်းစောင့်ခွေးတွေရေ လာကြ၊ လာကြ စားကြဟဲ့။ အို . အို . အို .”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို အားမနာပါးမနာ နှစ်ပြားမတန်အောင်ပြောဆိုပြီးနောက် သပိတ်ထဲမှဆွမ်းဟင်းကျွန်များကို သင်္ချိုင်းခွေးများအား သဒ္ဓါရက်ရောစွာ ကျွေးလိုက်ပါလေရောခင်ဗျ။

သင်္ချိုင်းခွေးငါးကောင်ကား နတ်သုဒ္ဓါစားရတီအလား တအိန်အိန် မြည်ကျွေးရင်း အမြီးထောင်ခေါင်းငုံ၍ အားရပါးရတီးကြလေရဲ့။

“ကိုင်း . . . ဘာပြဿနာရှာချင်လို့ အလျှင်စလိုဖြစ်နေတာလဲ ပြောပါဦး”

“ရသေးကြီးကို မေးစရာရှိလို့ပါဗျ”

“အမေးခွားကျောင်းသား အဖြေဘုရားလောင်းပဲ မေးဗျာ”

“ရသေးကြီး”

“ဘာတုံးကွ”

“ကျုပ်တို့ကို သိပ်မနှိပ်ပါနဲ့ဗျာ။ အကောင်းမေးမလို့ပါ”

“မခံနိုင်လို့ စိတ်ဆိုးရင်လည်း လဲသာသေလိုက်ပေါ့ကွ။ မင်းတို့ကို လာပါလာပါ အောက်ကျိုခံခေါ်နေတာ မဟုတ်ပေါင်။ ငါ့အလုပ်နဲ့ငါတောင် မအားလို့ တင်ပါးယားတာတောင် လူငှားနဲ့ခေါ်ကုတ်ခိုင်းရမလို့ပါ ကိုယ့်လူ”

“ရသေးကြီး”

“ပြော”

“စီးပွားရေးကျဆင်းနေတာကို ပြန်တက်အောင် ရသေးကြီးဆို ပညာပိုင်းနဲ့ လုပ်ရင်ရမလားဗျ”

“ရတဲ့ဟာ ရတယ်။ မရတဲ့ဟာ မရဘူးကွ”

၃၄၆ * ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လှိုင်)

“ဘာလဲဗျ၊ ရှင်းအောင်လုပ်စမ်းပါ။ မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ဒီလိုရှိတယ်လေကွာ။ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး ချွတ်ခြံကျနေတာကို ငါ့ပညာနဲ့လုပ်လို့မရဘူးလေ ကိုယ့်လူရာ။ မင်းတို့စဉ်းစားလေ။ ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးကြီးငုန်းငုန်းကျအောင် လုပ်နေတာ စားသုံးသူ၊ လက်လုပ်လက် စားလခစားထွေ မဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒါမျိုးလုပ်နေတာက ကမ္ဘာ့လူချမ်းသာ ကြီးတွေနဲ့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ ဈေးကွက်ကစားကြမ်းလို့ပဲ။ နေ့ ကွက်ပညာပြိုင်မဟန်တော့ ကွဲတာပေါ့။ အဲဒီအကွဲကို ငါလို သင်္ချိုင်းကုန်း မှာ ပဲပြုတ်နဲ့ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ စားနေရတဲ့ရသေ့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆွဲတင်လို့ရမှာလဲကွ”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်တို့ကလည်း ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးတွေ ဆင်းနေတာကို ဆွဲတင်ပေးဖို့ စီရင်ပေးဖို့ ရသေ့ကြီးကိုလာမေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျတာကို ပြန်ကယ်တင်အောင်လုပ်လို့ရတဲ့ အသေးစားဒဿန ကို သိချင်လို့လာမေးတာ ဟွန်း”

“ဒါလား”

“ဒါ ဒါ ဒါ”

“ဒီလိုရှိတယ် ငါ့လူတို့ရ။ လူတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် စီးပွား ရေးအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဟာ စီးပွားရေးကိုလုပ်တယ်။ လူ့လုပ်ငန်းက သမ္မာ အာဖီဝရီးသားသန်စင်သော အကုသိုလ်ကင်းသော စီးပွားရေးအလုပ်လား မိစ္ဆာအာဖီဝမကောင်းသော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အသက်မွေးမှုလား အကုသိုလ်နဲ့ရှင်းရတဲ့၊ မသာယာမှုနဲ့ရှင်းရတဲ့၊ မသန်စင်တဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ရ တဲ့စီးပွားရေးဟာ အဲဒီအကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှုကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာလာရင် ခဏပဲ။ ပြီးရင်ပြန်ကျမှာပဲ။ သူ့ကိုဘယ်လိုသိဒွေမြောက် ပညာရှင်စွမ်းအားရှင် မှ ကယ်လို့မရဘူး။ ဘုရားတောင်ကယ်လို့မရဘူး။ အေး . . . သမ္မာအာဖီဝ ကောင်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်သူမျိုး စီးပွား ရေးနိမ့်ကျရင် ဒါန၊ သီလ၊ ပညာနဲ့ကယ်လို့ရတယ်ကွ။ အဲဒါက ကံနိမ့် သွားလို့ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းပဲ။ ကံနိမ့်တယ်ဆိုတာ အလုပ်နိမ့်တာကို

ပုံစုကမ်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင် * ၃၄၇

ပြောတာ။ အဲဒါမျိုးကျရင် ကံပြန်မြင့်လို့ရတယ်။ ကံမြင့်ခံရသူဝင်ကြယ် သန်ရှင်းရင်သန်ရှင်းသလို အလျင်အမြန် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိတယ်။ ဒါဒဿနပဲ”

“ဒီ ဒဿနကို လက်တွေ့လုပ်ရင် ကံကောင်းနိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ရသေ့ကြီး လုပ်ပေးလို့ရနိုင်သလား”

“ချမ်းသာအောင်လားကွယ့်”

“ကံမြင့်အောင်ပါ”

“အေး . . . ကံမြင့်အောင် အနှောင့်အယှက်မရှိအောင်တော့ လုပ်ပေးလို့ရပါတယ်ကွာ။ ချမ်းသာအောင်တော့ လုပ်ပေးလို့မရဘူး။ ချမ်းသာ အောင်လုပ်ရမှာက ငါလည်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့ပညာနဲ့ဖွဲ့လို့လပဲ”

“ဒီလိုဗျ ရသေ့ကြီးရ ကိစ္စကဒီလိုပါဗျာ”

အဲဒီနောက် ဂျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်း ကိုကံကောင်းပွင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အကြောင်းမှသည် နောက်ဆုံး ထိပ်ပိတ်အပြိုင်ပေါ်လာ ပြီး စီးပွားရေးကျဆင်းက သူ့နေရာကို ငွေနှင့်ပေါက်ဝယ်ပြီး အနှင်ခံရမည့် အခြေအနေအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သောအခါ ရသေ့ကြီးက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။

“ဒီလိုလား”

“အဲဒီလိုဖြစ်နေတာဗျ။ အဲဒါ ရသေ့ကြီး လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“စမ်းကြည့်မယ်လေ”

“အာမတော့ မခံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“စမ်းကြည့်မယ်လေကွာ”

“ကျိန်းသေပေါက် အောင်မြင်မှာလား”

“စမ်းကြည့်မယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲကွာ။ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အခကြေး ငွေယူပြီးလုပ်နေတဲ့ ရသေ့မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ။ လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင် နေ၊ သွားရောင်းတော့ ဂိုးတော့။ အမိဋ္ဌာန်ဝင်စရာရှိတယ်။ မြန်မြန်ကောင်း

www.burmeseclassic.com

၃၈ * သာဠိပိုင်း (သန်လျင်)

သုတ်သုတ် ရိုး ရိုး”

ရသေ့ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွန့်တက်စကားကြောင့် အတင်း
မောင်းထုတ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဘာမျှပြန်မပြောသာဘဲ သင်္ချိုင်းကျန်
မှ အမြန်ထွက်ခဲ့ရရော။

မထွက်လို့ကလည်း မဖြစ်။

အကြောင်းကား ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်များ တဝစားပြီး ဘုန်းထံ
ကြီးမားနေကြသော သင်္ချိုင်းခွေးငါးကောင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို မျက်
စောင်းတစ်ခဲ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ကြည့်နေကြသောကြောင့်တည်း။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်
ကိုကံကောင်းပွင့်ပါ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးရှိရာ သင်္ချိုင်းဖရပ်သို့ ရောက်
ခဲ့ကြတယ်။

“ရသေ့ကြီး ဟိုနေ့က ကျွန်တော်ရှင်းပြတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်
ကိုကံကောင်းပွင့်က သူပါပဲခင်ဗျ”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက စီးပွားရေးနိမ့်ကျပြီး စိတ်ပျက်နှမ်း
လျှ ဖြစ်နေသည့် ကိုကံကောင်းပွင့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေတယ်။

ကိုကံကောင်းပွင့်ကလည်း ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့
ကြီးကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်သလိုရှိနေရဲ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင် * ၃၉

“ကံကောင်းပွင့်က မင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“မင်းဘာကြောင့် ကံနိမ့်ပြီးစီးပွားရေးကျသလဲ သိလား”

“အပြိုင်အဆိုင် ရောက်လာလို့ပါခင်ဗျ”

“သူပြိုင်ရင် ကိုယ်ပြိုင်လေကွာ”

“ပြိုင်ရင် ရှုံးနေတာပဲခင်ဗျ”

“ဘုရားရော နေ့စဉ်ရှိခိုးရဲ့လား”

“အလုပ်များနေတော့ အရင်တုန်းကလို အချိန်ပေးမလုပ်နိုင်ပါ
ဘူးခင်ဗျ”

“ခုလို အရောင်းအဝယ်မကောင်းတော့ အချိန်ပိုနေတော့ရော
ဘုရားတရား အလုပ်ပိုလုပ်နိုင်ရဲ့လားကွ”

“မလုပ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျ”

“ဘာကြောင့်”

“စိတ်ညစ်လို့ခင်ဗျ”

“အင်း . . . ဟိုသီချင်းလိုပေါ့ကွာ။ ‘စိတ်ညစ်လို့ အရက်ကို
သောက်တယ်။ အရက်သောက်တော့ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်’ ဆိုသလိုပေါ့ကွာ။
စိတ်ညစ်ရင် စိတ်ကိုအမှိုက်ပုံလွှင့်မပစ်ရဘူးကွ။ စိတ်ညစ်လေလေ အဲဒီစိတ်
ကို ခဝါချသန့်စင်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ်တင်ရလေ သိဒ္ဓိတင်ရလေလုပ်ရတယ်
ကွ။ ဒါနဲ့ မင်းဆိုင်ကိုညှပ်ပြီးလာဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
က ညီအစ်ကိုအရင်းဆိုတာ ဟုတ်သလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“နိဗ္ဗာန်မိတာပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျာ ဘာလဲရသေ့ကြီး”

“မြန်မာလိုပြောရင် နိဗ္ဗာန်ကျတယ်၊ ထိတယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ။
နိဗ္ဗာန်ကျရင် ကြားနေရာပိန်ပြီး ကျသပေါ့ကွာ။ မင်း ခိုင်းတာလုပ်နိုင်လား
မောင်ကောင်းပွင့်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၇၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“လုပ်ပါမယ် ရသေ့ကြီးခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ မင်းပထမဦးဆုံးလုပ်မယ့်အလုပ်က အိမ်ရောက်ရင် မင်းအိမ်ရဲ့မြောက်ဘက်စည်းရိုးနဲ့ တောင်ဘက်စည်းရိုးအနီးမှာ အုတ်ချောင်းလေးလုပ်ရမယ်။ ပြီး အဲဒီရေမြောင်းထဲမှာ သစ်သားလှေသေးသေးလေးနှစ်စီးကို တက်ရွက်အစုံနဲ့ ချထားပေးရမယ်။ ရေမပြတ်စေနဲ့ကြာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျ”

“ပြီးရင် ဖိနပ်ရောင်စုံပါတဲ့ ခြေထောက်ပန်းချီကားတစ်ချပ် မင်းဆိုင်ဘက်ဝင်လှမ်းလာနေပုံကို ဆိုင်ရဲ့ဘယ်ဘက်အောက်ခြေမှာ ထောင်ထားရမယ်။ ပြီးရင် ပါးစပ်မျိုးစုံပြီးနေတဲ့ မျက်နှာများစွာပါ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆိုင်ရဲ့ညာဘက်အမြင့်မှာ အများမြင်သာအောင် ချိတ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျ”

“ပြီးရင် စာတမ်းခပ်ကြီးကြီးတစ်ခု အဝင်အပေါ်မှာချိတ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုစာတမ်းပါလဲ ရသေ့ကြီးခင်ဗျ”

“စာတမ်းက ‘ဆိုင်ထဲဝင်လာသူမှန်သမျှ ချမ်းသာရမည်’ဆိုတဲ့ စာတမ်းပဲ။ အဲဒီစာတမ်းနဲ့ပန်းချီကားများကို တနင်္ဂနွေနေ့မနက် (၇:၃၀) နာရီနဲ့ (၉:၀၀)နာရီအကြား သောကြာအခါ မင်္ဂလာအချိန်မှာ ချိတ်ရမယ်။ ပြီးရင် အိမ်ကဘုရားရှင်ကိုရော၊ ရှင်သီဝလိကိုယ်တော် မြတ်ကြီးကိုရော အဘဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ အဘအောင်မင်းခေါင်တို့ကိုရည်စူးပြီး သစ်သီးငါးမျိုး ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူပူဖော်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျ”

“ပြီးရင် ဘုရားရှိခိုးပြီး ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်ကိုရွတ်ပြီးရင် မေတ္တာပို့ အပြိုင်အဆိုင်များပါ ကြီးပွားချမ်းသာပါစေလို့ လိုလိုလားလားပို့။ အရင်စားသုံးသူများရော နောင်လာမည့်လူသစ်စားသုံးသူများရော အကုန်မေတ္တာပို့။ ပြီးရင် ရှင်သီဝလိဂါထာနဲ့ သရဏဂုံ (၃၀)ကို နေ့စဉ်ရွတ်ပြီး ဆိုင်ထဲနဲ့ သာရညဗျန်းပေးလိုက်။ ကိုင်း . . . ငါ့လူသွားတော့၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း

ပုံနှိပ်သိမ်းယူရသည့်ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအစဉ် * ၃၇၁

လုပ်”

“ကျောရှားပါပဲ ဘာရသေ့ကြီးခင်ဗျာ”

ကိုကံကောင်းပွင့်သည် သို့ကလိပြောပြီးနောက် ငွေတစ်ထောင် တန်ငါးရွက်ကို ရသေ့ကြီးအား လှူလိုက်လေ၏။

“မောင်ကံကောင်းပွင့်”

“ခင်ဗျာ ဘာရသေ့”

“ဒီငွေငါးထောင် ပြန်ယူသွား”

“ခင်ဗျာ ဒါ . . . ဒါက ဘာရသေ့လိုရာသုံး သုံး . . . ”

“ဒီမှာဒကာကြီး၊ အဲဒီငွေငါးထောင်ကို နက်ပြန်မင်းဆိုင်ရှေ့မှာ လာရပ်မယ့် ရဟန်းသံဃာ ကိုရင်၊ သီလရှင်၊ သူတောင်းစား ကြုံရာငါးဦး ကိုလှူလိုက်၊ ပြန်တော့”

ကိုကံကောင်းပွင့်သည် ရသေ့ကြီးပြန်ပေးလိုက်သည့် ငွေငါးထောင် ကို အားနာပါးနာနှင့်ယူပြီး ဦးချကန်တော့၍ ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

သည့်နောက် 'ဆိုင်ထဲဝင်လာသူမှန်သမျှ ချမ်းသာရမည်' ဟူသော
ရွှေရောင်စာလုံးနှင့်စာတမ်းကြီးကို အဝင်အပေါ်မှာ သပြေပန်းနှင့်ချိတ်ပြီး
နံ့သာဖျန်းလိုက်တယ်။

၎င်းအချိန်ကား တနင်္ဂနွေ (၇:၃၀)နာရီ ရသေ့ကြီး အလိုအရ
'သောကြာအခါ' မင်္ဂလာအချိန်။

ကျွန်တော်တို့ရော အလုပ်သမားအားလုံးပါ ဝတ်ကောင်းစားလှ
ပျားဝတ်၍ အိုးစည်ဝိုင်းနှင့် တင်လိုက်ကြတယ်။

လမ်းသွားလမ်းလာတွေက အံ့ခဲ၍ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့်ပါးစပ်
မျက်နှာများ ဖိနပ်ခြေထောက်များနဲ့ စာတမ်းကိုဖတ်လို့ သဘောကျဝေဖန်
နေကြတယ်။

ဆိုင်းဘုတ်ကိစ္စပြီးရော။

အိမ်ရှင်ဆိုင်ရှင် ကိုကံကောင်းပွင့်နှင့် သူ့ဇနီးဒေါ်နီလာမြင့်တို့
လင်မယား အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဗုဒ္ဓကိစ္စကိုလုပ်နေချိန်။

အလိုလေး . . .

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပါတီဗျာ။

ပန်ချီကားနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ လမ်းသွားလမ်း
လာခရီးသွားများဟာ ဖတ်ကြည့်လို့လည်းပြီးရော တစ်ခါတည်းလက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထဲကို တန်းစီဝင်လာကြပါရောဗျ။

“ပေါ့ဆိုမို့ နှစ်”

“ချိုဆိုမို့ ရှယ် သရီး”

“ပါဆယ်ပေါ့ကျ နှစ်”

“ရေခွေးချပါချို့”

“လာပြီ၊ လာပြီ ဆရာရေ”

“ချမ်းသာအောင် အားပေးကြစို့ဟေ့”

အံ့ဩစရာမှာ ဆိုင်ထဲမှာနေရာမလပ်အောင် လှပြည့်နေပါရော။
အလုပ်သမားတွေဆိုတာ လက်မလည်ဘူးဗျာ။ သူတို့မနိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့

အိမ်ဆိုင်ပြန်ရောက်သည်နှင့် မြောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးနှင့် တောင်
ဘက်ခြံစည်းရိုးအစပ်မှာ အုတ်ရေမြောင်းကို ပန်းရန်သမားများနှင့် ချက်ချင်း
လုပ်လိုက်၏။

ပြီး ရေသွင်းလိုက်တယ်။

ပြီး စပါယ်ရှယ်အော်ဒါအပ်ထားသည့် တစ်တောင်ခန့်ရှည်သော
တက်စုံရွက်စုံ လှေငယ်နှစ်စီးကို ရေမြောင်းအတွင်းမှာ ချထားလိုက်တယ်
ဗျ။

လှေငယ်နှစ်စီးဟာ ရေမြောင်းထဲမှာလေအရှိန်နဲ့ အရှေ့အနောက်
သွားနေလို့။ သွားနေပုံမှာ မြစ်ချောင်းထဲ လှေသွားသကဲ့သို့ပဲဗျာ။

ပြီး ပန်းချီဆရာကြီး ဦးမြတ်မင်းဟန်ရေးဆွဲထားသော ဖိနပ်ရောင်စုံ
နှင့်ခြေထောက်များ ဆိုင်ဘက်သို့လှည့်လာဝင်လာနေဟန် ပန်းချီကားကို
ဘယ်ဘက်အခြေမှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီး ပြုံးရယ်နေသောပါးစပ်
မျိုးစုံပါ ဦးခေါင်းမျက်နှာပန်းချီကားကို ညာဘက်အခြမ်းမှာ ချိတ်လိုက်တယ်။

၃၄ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

ဒါ ဝိုင်းကူကြရော။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကံကောင်းပွင့်တို့ ဘုရားကိစ္စအဓိဋ္ဌာန်ကိစ္စပြီးလို့ ဆင်းလာရော ပြည့်နေတဲ့လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အရမ်းကို လင်ရောမယား ရော အံ့သြဖြစ်နေတာ။

ကျွန်တော်နဲ့ကိုစာတုက ဝမ်းသာလွန်းလို့ သူတို့လင်မယားတို့ လက်မထောင်ပြလိုက်ရော ...

အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလိုက်ပုံများများ

တိုတိုပြောရရင်း

အဲဒီ တနင်္ဂနွေနေ့ သောကြာအခါ မင်္ဂလာအချိန်ကစပြီး ရောင်း ပန်းဝယ်ပန်းကောင်းလိုက်ပုံများနယ်များ ဟိုးအရင်ကအတိုင်းပဲ။ တူညီ ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသားအမျိုးသမီးများနဲ့ ငွေလမ်းငွေလမ်းကို ပွင့်သွားစီ ရောများ။

ဘယ်သူမျှသူ့ဆိုင်ကို ပြိုင်လို့လိုက်လို့ မစိတော့ဘူး။

ခုတော့ ...

ကံကောင်းပြီး ပွင့်ပုံများနယ် အားလုံးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရောင်စုံ ပြုံးအလှပန်းတွေ ဝေဝေစည်လို့များ။

တစ်နေ့ ပုံပျက်ပန်းဖျက်ရသေ့ကြီးရှိရာကို ကိုကံကောင်းပွင့်တို့ လင်မယားနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများနဲ့ သွားရောက် ကန် တော့ရင်း ကျွန်တော်ကမေးရောလို့။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံးကွ”

“ရသေ့ကြီးပညာက စွမ်းလှချည်လားဗျ”

“ငါ့စွမ်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကံကောင်းချင်ရင် ကံကောင်းအောင် လှုပ်ယှက်ကြလို့ပါ။ ဘုရားတရားသံဃာနဲ့ မေတ္တာရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက် မေ့ပြီး မမေ့မလျော့လုပ်ကြပေါ့ကွာ”

“ရသေ့ကြီး”

ပုံပျက်ပန်းဖျက်ရသေ့ကြီးနှင့် ကံပွင့်အစီအရင် * ၃၅

“ဘာတုံးဟာ လူလျှာရှည်ရ”

“ဘာလို့ ရေမြောင်းလုပ်ပြီး လှေကိုဆွဲချရတာလဲဗျ”

“ဒါက ဒီလိုကွ။ နို့ညှပ်ကိုပြယ်တဲ့နည်းခေါ်သကွ။ ညီအစ်မအကြား ညီအစ်ကိုအကြား နို့ညှပ်နေရင် မြစ်ခြား၊ ချောင်းခြား၊ မြောင်းခြား လုပ် ပေးရသကွ။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်ရင် နို့ညှပ်ဒဏ်ပျောက်ရောဟ။ နို့ညှပ် ဒဏ်ပျောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့ အပြုံးမျက်နှာတွေရယ်။ ရောင်စုံ မိနပ်နဲ့ ခြေထောက်တွေရယ်ကို လာချင်အောင် ဆန်းဆန်းလေးစီရင်ပြီး နိမိတ်ကောင်း အတိတ်ကောင်း စာတမ်းချိတ်လိုက်တော့ သောက်တဲ့လူ တိုင်း ချမ်းသာမည်ဆိုတဲ့နိမိတ်စကားကို မင်္ဂလာစကားအဖြစ် လက်ခံရာ က ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးနဲ့ ကံပြန်ဖြည့်ပြီး ကြီးပွားလာတာ။ ဒါကြောင့် ကံမြင့်ချင်ရင် ရတနာသုံးပါးနဲ့ ဘုရားဂုဏ်တော်များ ယုံကြည်စွာကိုးကွယ် ရွတ်ဆိုတော့ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့”

မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

စာအုပ်တိုက်
စိတ်စမဆရာကြီး

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်စမဆရာကြီး

စာဖတ်သူများသိတော်မူကြသည့်အတိုင်း (. . .)သခိုင်းမှာ
ခေတ္တနားနေသီတင်းသုံးနေသည့် ပုံပျက်ရသေ့ကြီးရဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ပညာ
ရပ်များအကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးမျိုးကလိ၍ မေးရင်း စူးစမ်းရင်း မကြာ
ဖူးသိခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ပြောရလျှင် . . .

ရသေ့ကြီးကို စတွေ့တုန်းက လုံးဝကိုအထင်မကြီးခဲ့။

ကျွန်ုပ်တို့ ပညာတက်သိပ္ပံသမားအုပ်စုက နိုင်ငံတကာကိုလှည့်၍
ခေတ်ပီပညာရပ်များကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ . . .

၃၇၈ * ယောကျ်ား (သန့်လှိုင်)

ပညာရှင်ပါမောက္ခကြီးများ၊ သုတေသီကြီးများ၊ ဒေါက်တာဘွဲ့ရသူများ၊ ကမ္ဘာကျော်သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရဖူးရကား ယခုလို ကိုယ်လက်အင်္ဂါချို့တဲ့ပြီး မသန်မစွမ်း ဒုက္ခိတပုံပေါက်နေသည့်ရသေး။ အိုးဒါးတိမ်ခွဲကျောင်းမရှိ၊ ဒကာရင်းမရှိသော ...

သက်န်းတစ်ထည်စုံ၍ တစ်ထည်လဲစရာမရှိသော ...

အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ညစ်ညစ်ပေပေ သင်္ချိုင်းကုန်းမသတိစရာ လူလိမ်များ မျက်လှည့်ပညာ မတောက်တခေါက်တတ်သည့် ပဉ္စလက်သမားတို့ အထင်သေးခဲ့၏။

ရိုးသားရိုးအ၊ သူများကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်အယူအဆလွဲမှား၊ ယုံကြည်မှုတိမ်းစောင်းကုန်မှုကို မရှုမိမိမလိုလား၍ ကျွန်ုပ်တို့က ဖော်ထုတ်တွေ့ဆုံ စာရင်းရှင်းခဲ့ကြ၏။

သို့နှင့် ဘိုးတော်အတုများ၊ ယောက်ဆရာများ၊ လူလိမ်များ၊ ပျောက်စေဆရာဆိုသူ ဥပမိမုင်မောင်းကောင်များ၊ လက်လှည့်ပဉ္စလက်သုံး၍ နှုတ်သိပ်လှုပ်တုရောင်းပြီး မြွေဆေးလိမ်ရောင်းသူများကို သန့်စင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ သန့်စင်နိုင်နင်းတောထုတ်သော ခြောက်၍ မရသောသူတစ်ဦး ရှိလာခဲ့လေ၏။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကား မျက်စိတစ်လုံးတည်းရှိသော နဖူးမှာအချို့ကြီးပါသော နားရွက်ကားကား ရှည်လျားလျား နှစ်ဖက်ပါသော၊ ခြေတစ်ဖက်တို့ ခြေတစ်ဖက်ရှည်၊ လက်တစ်ဖက်တို့ လက်တစ်ဖက်ရှည် ဖြစ်သော (...) သင်္ချိုင်းကုန်းမှ ပုံပျပ်ပန်းပျက်ရသေကြီးပဲ ဖြစ်လေ၏။

ဒီပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေကြီးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ပညာပြိုင်ခန်းများ၊ ပညာရှင်ကြီးများရှေ့မှောက်မှာ လက်တွေ့စမ်းသပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ပညာတတ်ရပ်ဝါဒသမား၊ သိပ္ပံသမားများ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီး မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် အရှက်ထက်ခြမ်း ကွဲခဲ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်ကစ၍ ...

ကိုယ့်လောက်မှ ပညာမတတ်သော နိုင်ငံတကာသိပ္ပံနည်းပညာ

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေကြီးနှင့် စိတ်စသရာကြိုင့် * ၃၇၉

အတွေ့အကြုံမရှိသော ဂန္ထိရလိုလို စိတ်နယ်လွန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ပညာသည်လိုလို ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရယ်မောလှောင်ပြောင်လေ့ရှိသူ ကျွန်ုပ်တို့အား ...

ထိုပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေကြီးက တွေ့လိုက်မြင်လိုက်သည်နှင့် လူတောမရှောင် သူတောမရှောင် ရယ်မောထေ့ထေ့ လှောင်ပြောင်လောတော့သည်။

ပြောသမှ နှစ်ပြားမတန်အောင်ကို ပြော၏။

သူ့ကို အစနဂိုက ဖွတ်ကျားအူကြောင်ကျားဟု အထင်သေးခဲ့၏။

နဖူးတွေ့၊ ဒူးတွေ့တွေ့၊ ကြုံကြရသောအခါ သူက အင်္ဂလိပ်လို မူတ်၏။

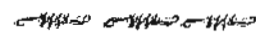
ဂျပန်လို ချဲ၏။

ထိုင်းဘာသာစကား ဟိန္ဒူစတန်နီစကား၊ ကလယ်စကားများနှင့် ရေပက်မဝင်အောင် ပြန်ပြသောအခါ ...

ဤပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေကြီးသည် အချဉ်မဟုတ်ပါလား၊ ငါးပြားဆယ်ပြားမဟုတ်ပါလား၊ လုပ်စားကိုင်စား အကြံအဖန်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်တို့ထက်တောင် မြန်မာအကြောင်း၊ ကမ္ဘာအကြောင်း၊ ဒေသန္တရ၊ ဘာသန္တရ၊ လောကီလောကုတ္တရာအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေသူ ဆန်းသောပညာရှင်မှန်း တစ်ခုံခိုပ်လိုက်ရသောအခါ ...

ကျွန်ုပ်တို့ ညံ့ပါပြီ၊ အရှုံးပေးပါပြီဟု ဝန်ခံရမှာရှက်၍သာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခပ်ရိုရိုခပ်ထေ့ထေ့လုပ်၍ သူ့ပညာအတိမ်အနက်ကို နှိုက်ယူလေ့လာရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့”

“စိတ်ပညာရှင်အချို့၏အဆိုအရ အစွဲအလမ်းရဲ့နောက်ဆက်တွဲကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပုံဖော်တာပါ။ တစ်နည်း စိတ်ကူးယဉ်တာကို ရုပ်လုံးဖော်ကြည့်နူးပြီး အဆုံးတော့လည်း အိပ်မက်ကလန့်နီးရော ပြီးပျောက်သွားတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတချို့ပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အိပ်မက်ကို လုံးဝကို မယုံကြည်ဘူး”

“ကိုစာတုကရောဗျာ”

“အင်း . . . ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးရဲ့ပြောချက်ကို ပြန်ပြောရရင်တော့ အိပ်မက်ဆိုတာ အတိတ်ရဲ့ဘဝ ပုံရိပ်မပြီပြတ်လို့ အိပ်မက်နဲ့လာဆက်ပြီး ဘဝကိုနွယ်ကြည့်တာရှိသတဲ့”

“ဆက်ပြောဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျ”

“တစ်ခါ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များက ကံကောင်းချိန်ကိုရည်စူးပြီး အကျိုးကျေးဇူးပြုချင်လို့ အိပ်မက်ရှင်ကို အိပ်မက်နဲ့လာသတိပေးတာပဲ”

“အင်း . . . ပြီးတော့ရောဗျာ”

“ကိုရူပပြောသလိုပဲပေါ့ဗျာ။ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ စိတ်ရဲ့ခံစားချက်ကို သူလိုချင်တဲ့ပုံစံဖြစ်ချင်လွန်းတာနဲ့ စိတ်ကူးရင်းအိပ်ပျော်ချိန်မှာ လက်တွေ့ဘဝရဲ့ မပြီးပြတ်သေးတာကို အိပ်မက်မှာလာဆက်တာပဲဗျာ။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှဖြစ်မလာတာက များတာပါပဲဗျာ”

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အိပ်မက်ကို ယုံကြည်လွန်းရင် ယုံကြည်လို့မေးရင်တော့ နတ်ကတော်တို့ ဘိုးတော်တို့ကောင်းစားဖို့ပဲဗျ။ သူတို့က အိပ်မက်ရှင်အထူးကို ကြည့်ပြီး ရှိုးကြမှာကိုး။ ကောင်းတာလေးပုံကြီးချဲ့ ရှေ့ပြေးအမြင်ပုံပြောထားပြီး အစီအရင်လုပ်ရမယ် ဘာလှူရမယ်၊ အင်္ဂါဌာန်ရမယ်ဆိုပြီးကိုင်လိုက်ရင် ဟုတ်မဟုတ်တာထားဗျာ အရင်ဦးဆုံး အဲဒီလူခေါ်ဘဲထဲကနေထွက်ပြီသာမှတ်”

ယခု ကျွန်ုပ်တို့မှာ အခက်အခဲတစ်ခုနှင့် ကြုံနေရသည်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ သုံးနှစ်ကြာအလုပ်သွားလုပ်နေသည့် ကျွန်ုပ်တို့၊ မိတ်ဆွေကိုသိရအောင် တစ်နေ့တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်ချလာ၏။ နာမည်ကြီးဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ပြီးနောက် ကိုသိရီအောင်က ထူးဆန်းသောကားကို စ၍ပြောလေ၏။

“ကိုရူပနဲ့ကိုစာတု”

“ဗျာ . . . ဗျာ”

“ဘာတုံး ကိုသိရီအောင်”

“ခင်းဗျားတို့အိပ်မက်ဆိုတာကို ယုံလားဗျာ ဟင်”

“အိပ်မက်”

“ဟုတ်တယ်”

“အိပ်မက်ဆိုတာ မယုံအပ်ဘူးဗျာ ကိုသိရီအောင်ရ”

၃၂ * သင်္ဃာတိ (သန့်လှိုင်)

“နေပါဦး ကိုသီရိအောင်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအိပ်မက်များ မြင်မက်နေလို့လဲဗျ။ လုပ်ပါဦး အေး အေး”

ကိုဓာတုက ယမကာခွက်ကိုကိုင်ရင်းမှ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဆန်းတော့ ဆန်းနေလို့ပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆန်းပုံကို ပြောပါဦး”

“ဒီလိုဗျာ။ ကျွန်တော် စင်ကာပူနိုင်ငံကပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ မြို့စွန့်ကန်ကြီးတစ်မြို့ကို ဝယ်လိုက်တယ်။ မြို့က ဧကနစ်ဆယ်လောက် ကျယ်တယ်။ မြို့ထဲမှာ ပြိုကျလှသုသစ်သားအိမ်ကို ရှေးလက်ရာ ပန်းကနတ်နဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးလည်းပါတယ် ကိုရူပရဲ့။ မြို့ထဲမှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးလည်း အများကြီးပဲ။ ရေတွင်းလည်းရှိတယ်။ စမ်းချောင်းတစ်ခုလည်း ခေါင်းရင်းမှာစီးပြီး မြစ်ထဲကိုဝင်သွားနေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်က သိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးရဲ့သားဆီကနေ ပြန်ဝယ်လိုက်တယ်။ သူ့သားက လောင်းကစားသမား၊ ဆေးသမား၊ အမွေခံကတစ်ဦးတည်းမို့ အကုန်ရသွားတယ်။ ဒီလူ့အမည်က ကိုသိန်းလှဖေတဲ့။ သူလည်းရတဲ့ငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်ကို လောင်းကစား၊ အပျော်အပါးနဲ့ဖြုန်းပစ်ရင်း မူးယစ်ဆေးဝါးအတိုးလွန်လို့ ဆုံးသွားပါပြီဗျာ။ ဖြစ်ပုံက အိပ်မက်ဗျ။ အိပ်မက်”

“အဲဒီအိပ်မက်ကို ပြောဗျာ၊ သိပ်မရစ်ပါနဲ့ ကိုသီရိအောင်”

“အေးပါဗျာ . . . ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီမြို့မှာ တိုက်အသစ်ဆောက်မယ်ဆိုပြီး စည်ပင်သာယာမှာ ဆောက်လုပ်ခွင့်တောင်းလို့ ပါမစ်လည်းရပြီးရော ယာယီလုပ်ငန်းအိမ်ကလေးဆောက်ဖို့ အဲဒီအိမ်အိုကြီးဖျက်သိမ်းရေးကိစ္စကို အလုပ်သမားတွေနဲ့ဆွေးနွေးချိန် ညဘက်မှာ အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခု မက်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘယ်အချိန်လဲဗျ”

ကိုဓာတုက စင်မေးလိုက်ပြန်သည်။ သူကား ပုံဖျက်ပန်းဖျက်ရသေ့ကြီးကို ကြည့်ညှိလေးစားစပြုနေသူမို့ ရသေ့ကြီးရဲ့ ‘အာ’များစင်နေကာ အချိန်ကိုမေးလိုက်သည်။

ပုံဖျက်ပန်းဖျက်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်ဝေဆရာကြိုင် * ၃၆၃

“သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာဗျ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဘိုးကြီးတစ်ဦးဗျ။ အသက်(၇၀)လောက်ရှိတယ်။ ဦးခေါင်းအကြီးကြီးနဲ့ ကိုယ်လုံးကခပ်သေးသေးရယ် သူကကျွန်ုပ်ကိုပြောနေတာ”

“ဘာပြောလဲကိုယ့်လူရဲ့ လုပ်ပါ”

“ငါ့ကိုကယ်ပါတဲ့။ ဒါနဲ့ကျွန်ုပ်က ‘အဘိုးဘယ်သူလဲ’ မေးတော့ ငါ့ကိုကယ်ပါပဲပြောပြီး ပျောက်သွားရော။ အဘိုးကြီးရဲ့ရုပ်က သနားစရာရုပ်ပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်စားထားတာ။ အဲဒါ အဲဒီအိပ်မက်ကို သုံးရက်ဆက်ပေးတယ်။ ဒီခေါင်းကြီးကြီးနဲ့အဘိုးကြီးလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုနှိုးပြီး သူ့ကိုကယ်ပါလို့ပဲ ထက်ကာတလဲလဲ ပြောနေတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်ုပ်ကမေးရော၊ အဘိုးကို ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ဘယ်လိုကယ်ရမလဲလို့ပြောတော့ သူကဘာပြောလဲသိလား၊ ငါ့ကိုသာကယ်ပါ။ အိမ်ကိုမဖျက်ပါနဲ့ဦး။ ငါ့အတွက်လုပ်ပေးပြီးရင် မင်းချမ်းသာမှာလူကလေးလို့ပြောပြီး မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ပြေးထွက်သွားပါရောကွာ။ သူ့လည်း ကျုပ်မမြင်ဖူးဘူး။ ငါကသူ့ကို ဘယ်လိုကယ်ရမှာလဲ။ သူဘယ်မှာနေတာလဲဆိုတာလည်း ပြောမပြဘူး။ သူ့ကိုကျွန်ုပ်ကယ်ပြီးရင် ကျုပ်ထပ်ပြီးချမ်းသာဦးမှာလို့ အတိအကျပြောသွားတာ ကိုရူပနဲ့ကိုဓာတုရ”

“အိပ်မက်မဟုတ်လားဗျ”

“သုံးရက်ဆက်တိုက် ဒီအတိုင်းမက်နေတာဗျ ကိုရူပရ”

“ပထမအိပ်မက်ကိုစွဲလမ်းပြီး ထပ်မက်နေတာပါဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ညတုန်းကအိပ်မက်က ပိုပြီးထူးဆန်းနေတယ်”

“ဟုတ်လား . . . လုပ်ပါဦး၊ အိပ်မက်ရှင်ကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်ကား အသောက်များနေပြီမို့ မဆုံးနိုင်သေးသော ကိုသီရိအောင်ရဲ့အိပ်မက်ကို ဝတ္တရားအရ ဆက်ရန်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်လည်း ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦးပါ ရူပရ။ အိပ်မက်ကို သိပ်အလေးအနက် မထားပါဘူး။ အိမ်ကို အရင်ဖျက်ပြီးရှင်းလင်းပြီး မိုးလင်းရင် အလုပ်သမားတွေလည်း ကြိုခေါ်ထားပြီးပြီ။ အဲဒီညက ကျွန်ုပ်

၃၆၄ * ထောင်မှိုင်း (သန်လျင်)

ကိုခေါင်ကြီးကြီး အဘိုးအိုက အိပ်မက်လားပေးပါရောကွာ"

"မင်း ငါ့ရဲ့မေတ္တာခံချက်ကို အလေးမယူပါလားတဲ့။ ငါ့ဘဝက မင်းကိုအားကိုးပြီး အခြားတစ်နေရာကို သွားချင်တာ။ အဲဒါ မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ်ပါဘူးလို့ ပြောထားတဲ့ကြားက မင်းကငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူးကိုး။ အဲဒီအတွက် နောင်တမရပါနဲ့ လူကလေးလို့ပြောပြီး မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ပြေးထွက်သွားရောဗျာ။ ဒါနဲ့မိုးလင်းလို့ အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာပြီး နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီးကို အစိုးသွပ်ကစပြီးခွာရော၊ အလုပ်သမားတစ်ဦး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ပြတ်ကျခြေကျိုးလို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ပါရောဗျာ။ ကံကောင်းလို့မသေတာရယ်၊ ငွေလည်း တော်တော်ကိုကုန်သွားပါရော။ အဲဒီအလုပ်သမားကို ဆေးရုံပို့နေချိန်မှာ ကျန်အလုပ်သမားတွေက သွပ်ပြားတွေကိုဆက်ခွာရော၊ သွပ်နဲ့သစ်သားထုတ်တန်း ဒိုင်းတန်းကြားကနေ အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်အမည်းကောင်ကြီးတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်ထွက်ကိုက်ကြလို့ သူတို့ကို အရေးပေါ်ဆေးခန်း ပြုကြရပြန်ပါရောဟ။ ဆရာဝန်ကပြောတယ် ဒီပုရွက်ဆိတ်ရဲ့အဆိပ်ဟာ လူကိုတောင် အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါ အလုပ်သမားတွေလည်း မလုပ်ကြတော့ဘူး။ စရန်ပြန်အမ်းပြီး ပြေးကုန်ကြပြီး နောက်လူငှားကော့လည်း အဲဒီ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တွေသတင်းကြားပြီး လုပ်မယ့်သူငှားမရဖြစ်ပါရဲ့ဗျာ။ အဲဒါ ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းလေးများ ပေးကြပါဦးသူငယ်ချင်းတို့ရာ"

ကျွန်ုပ်တို့ကား ဘာအကြံပေးရမှန်းမသိ။ လက်တွေ့ကျမှယုံချင်သော ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးသူ့အိမ်ကို သွားရောက်လေ့လာကြရန် ဆုံးဖြတ်၍ ကားနှင့် သုံးဦးသားထွက်လာခဲ့ကြသည်။

(၂) နာရီကျော်ကျော်ခန့် ကားမောင်းပြီးသောအခါ မြို့ခွန်မှာရှိသော ကိုသိရီအောင်၏ခြံကြီးသို့ ရောက်ခဲ့၏။

ခြံအနီးမှာ မြစ်ကလေးရှိ၏။

လမုပင်ကန်း ဒီရေတောအုပ်ရှိ၏။

ပုံမှန်ယန်းဖျက်ရာသ့ကြီးနှင့် စိတ်ဝဆရာကြိုင် * ၃၆၅

သစ်အုပ်ဝါးအုပ်နှင့် ကြခတ်တောလည်းရှိ၏။

နေရာကား တစ်ဦးတည်းနေဖို့မလွယ်။ မိသားစု တပည့်တပန်းများနှင့်နေပြီး စက်မှုလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အလွန်သင့်လျော်သည့် နေရာမျိုးဖြစ်၏။

တစ်ဦးတည်းနေပါမူ မသမာသူတွေများ သတ်သွားလျှင်ပင် မည်သူမျှ သိလိုက်လိမ့်မည်မဟုတ်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ခြံကြီးတွေလည်းသည့်နှယ်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်ရောက်သည်နှင့် အိမ်အိုကြီးအပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။

"ပုရွက်ဆိတ်တွေက ဘယ်နေရာမှရှိတာလဲဗျ ကိုသိရီ"

"ဟောဟိုခေါင်းတန်း၊ ပိုးစားတဲ့နေရာကနေ ထွက်တာဗျ"

"တုတ်နဲ့ ထိုးကြည့်ရအောင်ဗျာ"

"မလုပ်နဲ့ကိုရူပ အဆိပ်ပြင်းတယ်"

"စမ်းကြည့်ချင်လို့ပါ၊ သေချာအောင်လို့ပါ"

"ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါမယ်ဗျာ"

"ခင်ဗျားတို့ အပြင်ခဏ ရှောင်နေစမ်းပါဗျာ"

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်ကိုထိသည့် ဝါးတုတ်ရှည်ကြီးကို ကိုင်လိုက်ပြီး ဦးစွာသွပ်မိုးများကို တုတ်များနှင့်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။ သွပ်ပြားများကား ဆွေးနေ၍ ဂျိုးဂျိုးမြည်ပြီး ပေါက်လန်ကုန်၏။ ဒါနှင့်အတူ ဆွေးနေသော ထုပ်တန်းတစ်ခုကို တုတ်များနှင့်အသာထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ မည်းမည်းရှည်ရှည်အကောင်ကြီးများ အပေါ်မှအောက်ကြမ်းခင်းသို့ ပြတ်ကျလာပြီး ခြေသံကြားရာကျွန်ုပ်ဆီသို့ ပြေးလာ၏။

ကျွန်ုပ် တုတ်ကိုခဏချပြီး မည်းမည်းရှည်ရှည် ဖင်ဖျားချွန်ချွန် ပုရွက်ဆိတ်ကြီးများကို ကြည့်နေစဉ် ...

"ကိုရူပ ခင်ဗျားဆီကို လာနေပြီ"

"ဒီကိုလာခဲ့ပါဗျ။ အကိုက်ခံရရင် သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး"

၃၈၈ * ထောင်မှိုင်း (သန်လျင်)

ဒီမှာကျွန်ုပ်က ရူးဖိနပ်နှင့် ပြေးဝင်လာသည့် ပုရွက်ဆိတ်မည်းကြီးများကို နင်းခြေလိုက်သောအခါ ပုရွက်ဆိတ်ကြီးများက မာတင်းအကြောမာနေ၏။ အားစိုက်၍နင်းလိုက်မှ သုံးလေးကောင်ပြတ်ကြေ၍ သေသွား၏။

“အား . . . လား”

“ဟ . . . ဟ ဘာဖြစ်ပြီလဲ၊ ဟေ့လူ”

ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ခေါင်တန်းပေါ်မှ ပုရွက်မည်းကြီးတစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာသည်။ ပုရွက်ဆိတ်မည်းသည် လက်မောင်းမှာတွယ်ပြီး ကိုက်လိုက်ရကား မျက်လုံးများချက်ချင်းပြာဝံ့ပြီး အဆိပ်များသည် ဘယ်လက်တံတောင်းဆစ်မှသည် လက်မောင်းရင်းချိုင်းကြားသို့ အလျင်အမြန်စီးဝင်လာရကား . . .

ကျွန်ုပ်သည် တစစ်စစ် ကိုက်ခဲနာကျင်လွန်းလှ၍ အပြင်ကိုပြေးထွက်လိုက်ရ၏။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် လက်မောင်းကြီး ချက်ချင်းရောင်ကိုင်လာကာ မြှောက်၍မရတော့။

ကျောထဲမှာစိမ့်ချမ်းလာပြီး မေးကြောများလေးလံလာသည်။

မျက်စိမှန်ချင်သလိုဖြစ်လာပြီး . . .

ဒီမှာ ကိုသီရိအောင်က ကိုဓာတုနဲ့တွဲပြီး ကားပေါ်ပွေ့ထိန်းတင်ဆေးခန်းသို့ကားကို အမြန်မောင်းခဲ့လိုက်ရ၏။ ဆေးခန်းရောက်သည်နှင့် အဆိပ်ဖြေဆေးကို ချက်ချင်းထိုးရပြီး . . .

ဆေးရည်တစ်မျိုးပါ ပုလင်းနှင့်ချိတ်၍ သွင်းခဲ့ရ၏။

ဝမ်းမည်းမည်းတချို့ပါ စအိုမှထွက်ခဲ့လေ၏။

ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်ကံကောင်းလို့ အသက်မသေခဲ့။

ဒီအကြောင်းကို ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသောကြီးကို ပြောပြလိုက်သောအခါ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသောကြီးက ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ပွဲချင်းပြီး နေရာတင်သေဖို့ကောင်းသကွ”

“ဘာပြောတယ်ဗျ ရသောကြီး”

“ဟ . . . ရူပရူ၊ မင်းလိုပညာတတ်ပြီး ရှေ့နောက်မဆင်ခြင်တဲ့ လူ့ဖွတ်ကျားမျိုးရှိနေလည်း ကမ္ဘာကြီးဆန်ဇာန်မြေလေးလှသကွ။ မင်းနဲ့ စာရေးဆရာ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနဲ့ ဘာမျှမထူးပါဘူးကွာ”

“ဦးသိန်းဝင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သင်းကလည်း တောထဲမှာပစ်ဖူးတော့ နို့စို့တောဝက်ကွ။ ပြောလိုက်ရင် ကိုးတောင်ကျားနဲ့ စိန်ပြေးတမ်းကစားပြီး နပန်းလုံးရတဲ့အတိုင်း တစ်ခါကလည်း ကံကောင်းလို့မသေတာရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ရသောကြီးဗျ လုပ်ပါဦးဗျ”

၃၆၈ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

“ရွာတစ်ရွာ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါ လေလုံးကြီးကြီးဆိုတာ ရွာသူကောက်စိုက်သမတွေ့ရေမှာ ကဏန်းကျင်းက ဘယ်လို၊ ငါးရှဉ့်ကွင်းက ဘယ်ချမ်းသာ၊ ငါးသံချိုက်တွင်းက ဘယ်လိုရှိတယ်နဲ့ပြောပြီး ကဏန်းကျင်းကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ နှိုက်ဖမ်းသတဲ့လေ။ အဲဒါ ကဏန်းမရပဲ ငြိမ့်ကိုက်ပါရောလား။ အဲဒါ အပမိုသလိုဖြစ်ပြီး ရွာထဲကို ဒေသတိုက်ဆွဲလာရတယ်။ တော်သေးတယ် မြွေက မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်မဟုတ်ဘူး၊ ရေငြိမ့်ဖြစ်နေလို့။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးရေမန်းတိုက်မှ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါတောင်လုပ်သေးတယ်။ သူက မြွေကိုက်ရင်မသေဘူးတဲ့။ ဖြုန်းဆိုလန့်သွားလို့မိတဲ့။ အဲဒါ ရွာသူအပျိုကြီးတစ်ယောက်က အပြန်မှာ သူ့လွယ်အိတ်ထဲ မြွေက လျှော့မြွေတစ်ကောင်ထည့်ပေးလိုက်တာ ကွမ်းယာထုပ်စမ်းရင်းကိုင်မိရာက သတိလစ်သွားလို့ ဘရန်ဒီအမြန်တိုက်လိုက်မှ ငနဲသား အလန့်အတက်ကျသွားတယ်။ မင်းလည်း အဲဒီလိုအစားပဲရူပ။ အဆိပ်ရှိသောသတ္တဝါဆိုတာ မထိမဲ့မြင်မလုပ်ရဘူးကွ။ ရော့ . . . ဒီဆေးကိုဆောင်ထား”

“ဒါ ဘာဆေးတုံးရသေ့ကြီးရာ၊ တော်ကြာ မဟုတ်ကဟုတ်က”

“အမ်မာ ငတုံးကများ လာသေးကွာ။ ဒါအဆိပ်ကျဆေး ကိုယ့်လူ။ ငဖြူကြီးအရွက်ကို ငဖြူကြီးအစေးနဲ့ကြိတ်ပြီး လုံးထားတာ။ မြွေကိုက်ရင်တောင် တစ်နာရီခြား ရွေးကြီးတစ်ရွေးလုံးသောက်ရင် မြွေဆိပ်ပါကျရော”

“ငဖြူကြီးဆိုတာ ဘာလဲရသေ့ကြီး”

“မရိုးပင်ကိုပြောတာ။ မရိုးစေးက ခွားနို့ကိုပါခဲစေနိုင်တယ်။ မရိုးမြစ်ကိုသွေးသောက်ရင် ပိုးနာပျောက်တယ်။ အသံကောင်းတယ်။ သလိပ်ကိုပယ်ပျောက်နိုင်တယ်။ မရိုးစေးက ပိုးနာ၊ ဣမြင်းခံသည့်အနာ၊ ဒဏ်နာ၊ မြင်းသရိုက်နာကိုပါ ပျောက်စေတယ်။ ကင်းကိုက်ရင် ငဖြူကြီးအမြစ်ကိုသွေးလိမ်း ချက်ချင်းအဆိပ်ကျရော။ သနားလို့ပေးတာ မင်းလိုကောင်သေသွားရင် ဝမ်းတောင်သာသေး။ ယူမလား၊ မယူဘူလား”

“ယူ . . . ယူပါမယ်ဗျာ။ မသေချင်သေးပါဘူး”

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်ဝေဆရာကြိုင် * ၃၆၉

“ဘာလို့ စောစောမသေချင်ရတာလဲ ကိုယ့်လူ”

“ဟို . . . ဟို . . . ရ . . . ရသေ့ကြီးကို ဒုက္ခကြာရှည်ပေးချင်လို့”

“ . . . . . ”

“ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးရဲ့ အပိတ်စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး နာသာခံခက်ရယ်ပွဲဖွဲ့၍ ရယ်လိုက်လေသည်။

ဒီမှာပဲ ကိုသီရိအောင်က . . .

“ဘရသေ့ခင်ဗျား”

“ဘာတုံး မောင်ရင်”

“ဘရသေ့ကြီးအကြောင်း ဒီက ကိုရူပတို့ ကိုဓာတုတို့ ပြောပြလို့ သိရပြီးပါပြီ ဘရသေ့ရယ်။ အခုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အိပ်မက်ဆိုးနဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကိုကြည့်ရှုပြီး ရှင်းလင်းပေးလို့ရမလား ဘရသေ့ရယ် ဟင်”

ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်းပြောပြသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းအိပ်မက်နှင့် နောက်ဆက်တွဲကြုံရမှုကို စဉ်းစားပြီး ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။

“ကူညီလို့ရမလား ဘရသေ့ ဟင်”

“ငါကူညီလို့ မရဘူးကွယ့်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က ခွင့်ကြို၍ဝင်ခွပ်ဟောက်လေ၏။

“ဘရသေ့ကြီးပညာရပ်တွေက ဒါမျိုးကို မနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“အချဉ်ပါ ရူပရာ”

“ပြောတာပဲ။ ဒါဆို လိုက်ရှင်းပေးလေဗျာ”

“ငါးပြားဆယ်ပြား ကိစ္စနဲ့ပါကွ”

“ရသေ့ကြီးလည်း လေကြီးမိုးကြီးပါဗျာ။ အကြောင်းရှိရင်သိသိမရပါဘူး”

၃၇၀ * ယောညိုပိုင်း (သန့်လှိုင်)

“ဒီမှာဟေ့ကောင် လူ့ကန်လန်၊ လူ့ငတုံး၊ လူ့ခွစာ၊ လူ့ထော်လော်၊ လူ့ကန်လန်ရ။ ငါအရေးပေါ်ခရီးသွားစရာရှိလို့ မကျညီနိုင်တာကွ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ။ ကြီးလေးကြီး အစည်းဝေးလား။ ဒါမှမဟုတ် ငယ်ရည်းစားနဲ့ သွားတွေ့မလို့လား။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဖွီး ... ရသေ့များကွာ။ မင်းဟာလေ မသေခင်ကတည်းက ငရဲအိုးကို ကိုယ်လုံးတီးကျမယ့်ကောင်ကွ လူ့ကန်လန်ရ။ ငါဘုရားထီးတော်တင်ပွဲ သွားရမှာမို့ပါ။ ဗုဒ္ဓပါနဲ့ကွာ။ ငါ့ကိုယ်စား ငါ့တပည့်တစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဘာဗျ ... ရသေ့ကြီးတပည့် ဟုတ်လား။ ဘာလဲ စဏ္ဍာလကြီး ဦးဇေယျာနဲ့ဆွဲကို ထည့်ပေးလိုက်မှာလား ပုံပျက်ပန်းပျက် ရသေ့ကြီးရ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး။ ဟေ့ကောင် လူ့ကန်လန်၊ စဏ္ဍာလကြီး ဇေယျာနဲ့ဆွဲကလည်း ပညာမခေဘူးကိုယ့်လူ့သို့သော် ဇေယျာနဲ့ဆွဲကတော့ မင်းအဆိပ်တက်ပြီး သေငယ်ဇောနဲ့ မြောနေချိန်ရောက်မှ ဝေါက်တူးထမ်းပြီးလာလိမ့်မယ် ကိုယ့်လူ့ စိတ်ဗျ။ ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဖွီး ... ကျက်သရေကို မရှိပါဘူးဗျာ”

“ရသေ့ကြီးခင်ဗျာ”

“ဘာတုံး မောင်ဓာတုရဲ့”

“အခု ရသေ့ကြီး လွှတ်ကျညီနိုင်မည့်သူအမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“စိတ်စမ ဆရာကြိုင်တဲ့ကွ”

“စိတ်စမ ဆရာကြိုင်”

“အိမ်း”

“စွမ်းရဲ့လား ရသေ့ကြီးရာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်စမဆရာကြိုင် * ၃၇၁

“စွမ်းမစွမ်းသိချင်ရင် အခု မင်းတို့မြွေမွေး အကိုက်ခံခိုင်းပြမလို့”

“ဟင် ... သေမှာပေါ့ဗျ”

“သေတယ် မသေဘူး။ မင်းတို့ရှေ့မှာ ပြချင်လို့ပါ”

“သူက အဲဒီလောက်စွမ်းတယ် ဟုတ်လား”

“ကြာပါတယ်ကွာ ဆရာကြိုင်ရေ ဆရာကြိုင်”

ပြောရင်းမှ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးက တစ်နေရာကိုလှမ်းအသံပြုလိုက်သောအခါ ...

“ဗျာ ... ဆရာရသေ့”

ကျွန်ုပ်တို့အသံကြားရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အသံသာကြားရပြီး လူကိုမမြင်ရ။

“ခဏ ထွက်ခဲ့ပါဦး ဆရာကြိုင်”

ဒီတော့မှ ခမ်းလှမ်းလှမ်းရှိ အရိုးအိုးဏ္ဍာန် မတ်တတ်ဂူဟောင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ လူတစ်ဦးထွက်လာလေ၏။

မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်ထား၏။ ဘိုကေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခွဲပြီးထား၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ခပ်သွယ်သွယ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီယောဂီရောင် လက်ရှည်တိုတို ယောဂီရောင်ပုဆိုးအကွက်ခံနှင့် တွဲ၍ဝတ်ထား၏။ ရှုပ်ရှည်ကွား ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးလိုမဟုတ်။ မျက်နှာသန့်၏။ အသက် (၄၀) ကျော်ခန့်ရှိသည်ဟု ယူဆရ၏။

သူသည်မျက်မမြင်များ လမ်းလျှောက်လျှင် ကိုင်လေ့ရှိသော မျက်မမြင်လမ်းလျှောက်တုတ်ကိုကိုင်တွယ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်လာနေ၏။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံးဟ၊ ခေါ်လိုက်တာ နားကိုငြီးနေတာဘဲ ချီး”

“သူ ... သူ မျက်စိ မ ... မမြင်ဘူးလားဟင်”

“မမြင်ဘူးကွ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၇၂ * ထောင်မှိုင်း (သန်လှင်)

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တို့ဆီကို ဒီမျက်မမြင်ဒုက္ခတစ်ခု ထည့်လိုက်မှာလားဟင်”

“ဆိုပါစို့ကွာ”

“ပိုဆိုးလိမ့်မယ်နဲ့တူရဲ့ ကိုဗုပရေ”

“ဘုရား . . . ဘုရား၊ ဘယ်လိုများ ဒုက္ခပေးဦးမယ့် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးလဲ မသိပါဘူးဗျာ”

ဒီမှာ မျက်မမြင်ကြီး စိတ်စမဆရာကြိုင်ကိုဆိုသည့် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှာ လာရောက်ရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အသံများကို နားစွင့်နေ၏။

“ဆရာကြိုင်”

“ခင်ဗျာ ဘာရသေး”

“ဘာရသေး ဒီနေ့ပအားလို့ တစ်ခုကူညီပါဆရာကြိုင်”

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“သူတို့ကိစ္စကို အဆင်ပြေအောင် ရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘာရသေးခင်ဗျာ၊ အဟမ်း . . . ဒီမှာ ကာယ

ကံရှင်က ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

စိတ်စမဆရာကြိုင်ဆိုသူကား အလွန်အသံကြွေးစွာ ရှိနေ၏။ မျက်မှန်အောက်မှ မျက်နှာပြင်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည်လူချောတစ်ဦး ဖြစ်မှန်း သိသာ၏။

“ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ”

ကိုသီရိအောင်က အသံပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်အနီးကို ခဏလောက် လာရပ်ပါလားခင်ဗျာ”

ကိုသီရိအောင်က စိတ်စမဆရာကြိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြန်၏။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ကိုသီရိအောင်ပါခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားလက် ကျွန်ုပ်ကိုကမ်းလိုက်ပါလား”

ကိုသီရိအောင်က သူညာလက်ကို ဆရာကြိုင်ရှေ့သို့ ကမ်းလှမ်း

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေးကြီးနှင့် စိတ်စမဆရာကြိုင် * ၃၇၃

ပေးလိုက်သောအခါ ဆရာကြိုင်က ကိုသီရိအောင်လက်ကို သူညာလက်နှင့် လှမ်းကိုင်ပြီး . . .

“ကိုသီရိအောင်”

“ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားအခု ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံကို ဝယ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“အိမ်ဆောက်မလို့ လုပ်နေတယ်”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားဆီကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လာတယ်မဟုတ် လား”

“ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန်ပါလဲ ဆရာ”

ကိုသီရိအောင်က သူ့လက်ကိုကိုင်ပြီး အတံသေချာအောင် ဗေဒင်ဟောသလို အတိအကျပြောနေသည့် စိတ်စမဆရာကြိုင်ဆိုသူကို အံ့သြသလိုကြည့်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ခေါင်းကြီးကြီးနဲ့လူကြီး”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ကိုသီရိအောင်သာမက ကျွန်ုပ်တို့ပါ အံ့သြနေ၏။ ဒီအကြောင်းရသေးကြီးကိုလည်း စောစောကပြောခဲ့ဖူး၏။ ဒီစကားကို စိတ်စမဆရာကြိုင် မကြားနိုင်။ သို့သော် သူပြောဆိုနေပုံက ဖြစ်စဉ်နှင့်တထပ်တည်း။

“သူက အကယ်တင်ခံချင်နေတာ”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သူ့ကိုမကယ်ခဲ့တာလည်း၊ ကိုသီရိအောင်”

“သူ . . . သူက အိပ်မက်ပဲပေးပြောတာကိုးဆရာ။ လူကို ကျွန်ုပ်တော်မှ မမြင်ဖူးတာဥစ္စာ”

“ခင်ဗျား သူ့ကိုဘယ်တော့မျှ အပြင်မှာ မြင်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

၃၇၇ * ဇာတ်ညွှန်း (သန်လျင်)
လေ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူက မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်နေတဲ့ ပရလောကသား

ဥစ္စာ”

“ဗျာ”

“သူ့ကို ကယ်လိုက်ကူညီလိုက်ရင် ခင်ဗျားချမ်းသာဦးမှာ”

“ဆ ... ဆရာ အဲဒီအိပ်မက်ထဲက ခေါင်းကြီးကြီးနဲ့လူကြီး

ကလည်း ခုဆရာပြောတဲ့အတိုင်း သုံးရက်လာပြောပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အခု ခင်ဗျားက သူဖြစ်တာကိုမကူညီဘဲ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ
ကိုအရင်လုပ်တော့ အဲဒီအိပ်မက်မှာရှိနေတဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့လူက ခင်ဗျား
ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးပြီး စိတ်ညစ်အောင်လုပ်နေတာ”

“ဆ ... ဆရာ၊ ဒါ ... ဒါဆို ဆရာ အခုကျွန်တော်တို့နဲ့
လိုက်ခဲ့ပြီး အဲဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးပါဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း
ပရလောကတို့ မကျွတ်မလွတ်တာတို့အကြောင်းကို လုံးဝနားမလည်ပါဘူး
ခင်ဗျား။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရင် အားလုံးကိစ္စပြီးမယ်ဆိုတာ ဆရာပဲလိုက်
ကြည့်ပြီး လိုအပ်သလို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါ ဆရာရယ်”

“ကိုင်း ... ဒါဆို ခုပဲသွားကြဦးဗျာ”

စိတ်စမဆရာကြိုင်ဆိုသူ ထူးဆန်းသော မျက်မမြင်လူကြီးနှင့်
ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက် အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်လိုက်သောအခါ ဦးစွာ သစ်ပင်
ပေါ်ရှိ ကျီးကုန်းများထဲပျံအော်ဟစ်ပြီး ကောင်းကင်မှာဝဲပျံ လူးလာလုပ်
နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အိမ်ပေါ်သို့တက်လိုက်တော့ အရပ်လေးမျက်နှာ
မှ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံများ ဆက်တိုက်ကြားရ၏။ ပြီး အိမ်ရှေ့ညောင်ပင်မှ
တောက်တဲ့ကိုးကြိမ်အော်လေ၏။

ဆရာကြိုင်ကား ၎င်းအသံများကိုကြားသော် ပြုံးလေ၏။ ပြီးနောက်
အိမ်အပေါ်ထပ်သို့တက်၏။ အရပ်လေးမျက်နှာကို မမြင်ရသောမျက်စိအစုံ
နှင့်လှည့်ကြည့်ပြီး အနံ့ခံသလိုလုပ်နေ၏။

အပုပ်ရနံ့တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

လူသေကောင်ပုပ်စော်နံ့။ အနံ့ချင်၍ နောက်ဆုံးအနံ့ချလိုက်၏။
ဒီမှာ အိမ်ပေါ်သွပ်ပြားပေါ်မှ ကြွက်များ၊ ကြောင်များပြေးသလို အသံများ
ကြားရပြန်၏။

ဒါနှင့်အတူ သွပ်ပြားအဆွေးများ အောက်သို့ကျလာ၏။ အချို့
ကို ဆရာကြိုင်က လက်ဝါးဖြန့်လှမ်းဖယ်ပြီး အာရုံခံကြည့်နေ၏။

“ကိုင်း ... ဦးခေါင်းကြီး၊ ခင်ဗျားကို ဟောဒီလူကိုသိရိအောင်
က ဘဝကူးကောင်းအောင် ခင်ဗျားအိပ်မက်ပေး တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း
လုပ်ပေးပါမယ်လို့ သူ့ကိုယ်စား ကျုပ်ကတိပေးတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားလက်ခံ

၃၇၆ * သာဠိပိုင် (သန့်လှိုင်)

နှင့် သိသိသာသာသက်သေပြပါ ကိုင်း”

ဒီလို ဆရာကြိုင်က အော်ပြီးပြောလိုက်ရော သွပ်ပြားကြီးတွေ ပေါ်ကနေ လမ်းလျှောက်သွားသလိုမျိုးအသံကြားရပြီး ခေါင်ထုပ်တန်း ပေါ်ကနေ အမည်းရောင်ပုရွက်ဆိတ်ကြီးများ အောက်ကိုပြုတ်ကျလာကြ ပါရော့ဗျာ။

“ဆရာကြိုင် ... ပြေး ... ပြေး”

“ဆရာကြိုင် အဲဒီကောင်တွေက အဆိပ်ပြင်းတယ်၊ ပြေး ပြေးပါ”

“နေဟာ ... လာဟေ့ ရှောင်ကြစို့”

ပြောမရသည့်အဆုံး ကျွန်ုပ်တို့နောက်ကို ဆုတ်လိုက်ကြစဉ် အဆိပ်ပြင်းသော ပုရွက်မည်းကြီးသည် စိတ်စမ ဆရာကြိုင်ခြေထောက်မှ သည် သူ့ကိုယ်အဝတ်အစားများပေါ်သို့ ပြေးတက်ကုန်ကြ၏။

ဆရာကြိုင်ကား လုံးဝနေရာမှမရွေ့။

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ပေ၍ရပ်နေ၏။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ပုရွက်မည်းကြီးများသည် ဟိုပြေးသည်ပြေးနေ၏ လက်ပေါ်ကိုတက်နေ၏။ မျက်နှာပေါ်တက်နေ၏။ ခေါင်းပေါ်ရောက်နေ၏။ ဆရာကြိုင်က လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သော် လက်ဝါးပေါ်သို့ အကောင်ငါးဆယ် ခန့်တက်လာပြီး ကိုက်သလိုလုပ်နေရကား ဆရာကြိုင်သေမှာပဲဟု ယူဆနေ သည်။

“သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။ ဤခြေမြေပရိကံအတွင်း ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ။ မင်းတို့ကို ငါမသတ်ပါ။ ရန်မပြုပါ။ ယခုအချိန်ကစပြီး ဤအိမ်ခြံနံနှင့် ဝေးရာအရပ်သို့ထွက်သွားကြ ပြီး အခြားလူသတ္တဝါများကို ရန်မပြုမူဘဲ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ရှာစားကြပါ။ အားလုံး ကျွန်ုပ်ထိန်းထားသောသစ္စာ၊ ကုသိုလ်အဖို့ဘာရကတို့အား အမျှပေး ဝေပါ၏။ အမျှ အမျှ အမျှ”

ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်သည်နှင့် မကြာခင်မှာပင် ဆရာကြိုင်၏ကိုယ် ပေါ်မှ များစွာသောအဆိပ်ပြင်း ပုရွက်ဆိတ်မည်းကြီးများသည် ကိုယ်ပေါ်မှ

ပုံမှန်ပန်းပွန်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ်စမဆရာကြိုင် * ၃၇၇

ခွာဆင်းပြီးအိမ်အောက်ရှိရာသို့ တန်းစီသွားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ထူးဆန်း စွာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ကိုသီရိအောင်”

“ခင်ဗျာ ဆရာကြိုင်”

“နက်ဖြန်ခါမိုးလင်းရင် ရဟန်းသံဃာသက်ကြီးငါးပါး ဒီအိမ်ကို ပင့်ဗျာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဆရာ”

“သင်နားဝယ်၊ ဆွမ်းကပ်၊ သိမ်ကျောင်းဆောက်ဖို့ ငွေလှူပါ။ အဲဒီကုသိုလ်ဟာ တစ်ချိန်ကကွယ်လွန်သွားခဲ့သူ ဟောဒီအိမ်ရှင် ခေါင်းကြီး ကြီး မကျွတ်မလွတ်ပရသားကိုရည်စူးပြီး သူ့ဘဝကျွေးကောင်းဖို့ရည်စူးတဲ့ အလှူဖြစ်တယ်။ အဲဒါလုပ်ပြီးရင် ဟောဒီနေရာကို ခင်ဗျားတူးရမယ်”

“ဘယ်နေရလည်း ဆရာ”

“ဥရုတိုင်အောက် တည့်တည့်ပဲ”

“ဘာရှိလို့လဲဆရာ ဟင်”

“တစ်ခုခုကိုတွေ့လို့ တွေ့ရမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မြင်နေရတယ်”

“ဆရာ ဘယ်လိုမြင်လို့လည်းခင်ဗျ”

“ဒါက ကျုပ်ရဲ့စိတ်သမာဓိ ပညာကျင့်စဉ်ကြောင့်ပါ။ ခင်ဗျား ကကိတစ်ခုထပ်ပေးရမယ် ကိုသီရိအောင်”

“ဘာကတိလည်း ဆရာရယ်”

“ဘာပစ္စည်းတွေတွေ့ အဲဒီပစ္စည်းရဲ့ မူလပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားမဟုတ် ဘူး။ မူလပိုင်ရှင်က ကွယ်လွန်သူ ဒီအိမ်ကြီးရှင် ဦးခေါင်းကြီးပဲဗျာ။ သူက ခင်ဗျားကိုချဉ်းကပ်ပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ခင်ဗျားရဲ့အကျိုးကို ဖြည့်ဆည်း နေတာ။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ကနားမလည်တော့ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေဖြစ် ရတာကို။ အဆုံးပြောရရင် အိမ်ဖျက်ပြီးလို့ အဲဒီနေရာက ပစ္စည်းတစ်ခု တစ်ရာရခဲ့ရင် ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို မူလပိုင်ရှင် ကွယ်လွန်သူဘဝကျွေးပို့ကောင်း ခို့ မှတ်မှတ်ရရ ဒါနတစ်ခုလုပ်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲ ဘယ်နှယ်”

၃၇၈ * သာဓကဉ်း (သန့်လှိုင်)

“ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော့်အိတ်က စိုက်ရတာမှမဟုတ်တာ။ ဆရာပြောသလိုရရင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် လုပ်ပေးပါမယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ဘာမျှမရရင်တော့”

“မလုပ်ပေးနဲ့ရတယ်။ ကိုင်း . . . ကျုပ်ကို ရသေ့ရှိရာသင်္ချိုင်း ပြန်ပို့ပေးပါဗျာ။ မနက်ဖြန် လုပ်ပေးလိုက်ပါ ကိုသိရဲအောင်”

“စိတ်ချပါဆရာ”

ကျွန်ုပ် ထိုသူ (စိတ်စမဆရာကြိုင်)ဆိုသူအား မူလနေရာသို့ ငြန်ပို့ပေးပြီး ဒီဆွမ်းကပ်သည့်ကိစ္စကို ဘာမျှမလုပ်တတ်၍ ခြနီးနားချင်း ဖြစ်သည့် ဘကြီးဦးမီးခြစ်ဆိုသူအား အကူအညီတောင်းရတော့၏။

ဦးမီးခြစ်ဆိုသူ ဘကြီးကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရှေးလူကြီးပီပီ အကုန်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေး၏။ သူစီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးမှုဖြင့် မိုးလင်းသော အခါ သံဃာတော်ငါးပါးကို ဆွမ်းကပ်သည်။ ပရိက္ခရာများကပ်၍ ဘကြီး ဦးမီးခြစ်ကပဲ ကွယ်လွန်သူ မူလပိုင်ရှင်ဦးခေါင်းကြီး (ခေါ်) ဦးစိန်ကုလား ဆိုသူ ဝိညာဉ်အားခေါ်ဆိုပြောဆို၍ တရားနာရန်စိတ်လေ၏။

တရားနာကြပြီး ခရစ်ကျိပ်ချ အမျှပေးဝေလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ပထမပိုင်းကိစ္စ ပြီးစီးလေ၏။

ညဘက်မှာ ဘာအိမ်မက်မျှမမက်ခဲ့။ ထူးခြားသည်ကား အိမ်ခေါင် မိုးပေါ်မှ ပုရွက်မည်းများ လုံးဝကျမလာခြင်းပဲဖြစ်သည်။

သည့်နောက် . . .

အိမ်ဖျက်ရန် လက်သမားအသစ်များကို ဈေးကြီးပေး၍ခေါ်ရင်း၊ ၎င်းလက်သမားများ အိမ်အိုကြီးကိုဖျက်ကြသောအခါ ကံကောင်းလှပေသည်။

အဆိပ်ပြင်းသော ပုရွက်မည်းကောင်းကြီးများ၊ အိမ်ခေါင်သစ်သား ဆွေးကြားမှ တစ်ကောင်မျှမရှိကြတော့။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်မသိ။

ဒီလိုနှင့် အိမ်အိုကြီးကို နှစ်ရက်နှင့်အပြီးဖျက်ပြီးနောက် အုတ် တိုင်အတွက် ဖောင်ဒေးရှင်းပြုလုပ်ဖို့ မြေကြီးများကို တူးဖော်ကြသောအခါ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပုံဖျက်ပန်းဖျက်ရသွားကြီးနှင့် စိတ်စမဆရာကြိုင် * ၃၇၉

ယခင်အိမ် ဥရုတိုင်အောက်မြေကြီးထဲမှ အိုးတစ်လုံးကို မမျှော်လင့်ပဲတွေ့ ရလေ၏။

အိုးကား အင်္ဂလိပ်ခေတ်သုံး သတ္တုအိုးလေးဖြစ်၏။ မူလီရစ်နှင့် အဖုံးလည်းပါ၏။ မြေကြီးများခဲနေသဖြင့် အသာထု၍ရေဆေးပြီး ဖွင့်လိုက် သောအခါ . . .

“ဟာ”

“ဟယ်”

“ဘုရားရေ”

“ဟ . . . ရွှေတွေကွ”

စိတ်စမဆရာကြိုင်ဆိုသူ မျက်မမြင်လူထူးဆန်းကြီး ပြောသည့် စကား အတပ်သေချာမှန်ပေစွ။

အထဲမှာ ရွှေဒဂါးများ၊ ရွှေဘူးစေ့နှင့် ဆွဲကြိုးလက်ကောက်၊ ကျောက်စိရွှေလက်စွပ်များ အိုးလေးအပြည့်နီးပါးကို အံ့သြဝမ်းသာတွေ့ရှိ ကြရလေသည်။

တစ်ဦးတည်းသောသားသည် မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲ၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ လေပြီ။ ကျန်အဆက်အသွယ်လည်းမရှိ။ ဦးမီးခြစ်ရဲ့အပြောအရ ကွယ်လွန် သူ မူလခြံပိုင်ရှင်ဦးခေါင်းကြီးသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ဝန်ထောက် ကြီးဟုဆို၏။ လွန်စွာချမ်းသာသည်တဲ့။ အသက်ကြီးမှအိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုးရဲ့ဒဏ်ကိုခံစားရပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သူဟုသိရ ၏။ ဤရတနာဥစ္စာပစ္စည်းများကို ဦးခေါင်းကြီး(ခေါ်) ဦးစိန်ကုလားက ဝှက်မြှုပ်နှံထားခဲ့တာဖြစ်ပုံရပြီး ကွယ်လွန်တော့ယင်ဥစ္စာအစွဲနှင့် မကျွတ် မလွတ်ဘာဝရောက်နေပုံရသည့်ပုံဟု ဝေဖန်ချက်ပေး၏။ အခု ကယ်စွင့်ကြံကြ ရပါပြီတဲ့။

နောက်ဆုံး ဆရာကြီးစိတ်စမ ဆရာကြိုင်ရဲ့ အဆိုအမိန့်အတိုင်း ရရှိသောရတနာတစ်ဝက်ကို မြို့ထိပ်ရှိ ရှေးဟောင်းစေတီကြီး ဘက်မှပြုလုပ် ရန် ကွယ်လွန်သူ ဦးခေါင်းကြီး(ခေါ်) ဦးစိန်ကုလားကောင်းမှုတန်ဖိုးနည်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၈၀ * မောင်ညိုစိုင်း (သန်လျင်)

ကမ္ဘာ့ဦးထိုးရွှေလျှာဒါနခွဲလိုက်ရာ မကြာမီအတွင်း ထီးတော်တင်မင်္ဂလာဆို ခင်မြန်မြန်ပြုလုပ်နိုင်ကာ အမျှဝေနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကိုသိမ့်အောင်လည်း တိုက်သစ်ကြီးကို လူအင်အားနှင့်တစ်လ အတွင်း အပြီးဆောက်ပြီး အနောင်အယုတ်ကင်းစွာဖြင့် အိမ်တက်မင်္ဂလာခွဲ ကို ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲသို့ ...

ကျေးဇူးရှင် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် သူ့တပည့် စိတ်စေ ဆရာကြိုင်ဆိုသူအား အထူးသီးသန့် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

ကြွရောက်လာသူ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများကား ပုံပျက် ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို ခေါင်းရင်းခန်းမှာ စမတ်ကျကျနှင့်တွေ့သောအခါ ကိုသိမ့်အောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ပြီး အံ့သြနေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ ဟု တိုးတိုးမေးကုန်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ကိုယ့်လူပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် စိတ် စမဆရာကြိုင်ဆိုသူတို့ရဲ့ ပညာပိုင်းကိုသိနေရကား လူထူထူမှာ ရသေ့ကြီး ကိုမကလိရဲ။

ရသေ့ကြီးစိတ်တို့ ဒေါသထွက်ပြီးထခွပ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လူပုံအကြား အရှက်ကွဲရမည်ကိုသိ၍ အသာငြိမ်နေ၏။

လူရှင်းတော့မှ ကျွန်ုပ်တို့က ရသေ့ကြီးနှင့်ဆရာကြိုင်ကို ကပ်၍ မေးရတော့၏။

“ရသေ့ကြီး”

“ဘာတုံး ... စားလို့ဝရင် ငြိမ်ငြိမ်နေလေကွာ”

“သိချင်တာရှိလို့ပါ ရသေ့ကြီးရ”

“ဘာသိချင်ပြန်ပတုံးဟ၊ လူကန့်လန့်ရ”

“ဟို ... ရသေ့ကြီး ရသေ့ကြီးတပည့် ဆရာကြိုင်က မြေကြီး အောက်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းကို မတူးမဖော်ရဘဲ ဓာတ်သတ္တုရှာ ပစ္စည်းကိရိယာ နဲ့လည်းမရှာဘဲ ဘာလို့ပစ္စည်းရှိနေတာကို အတပ်သေချာ ပြောနိုင်ရတာ

လည်း ရသေ့ကြီးရ”

“ဟ ... ငတ်းချ၊ မင်းတို့ခေတ်ပညာတွေက မြေပေါ်မြေအောက် ရှိ ပစ္စည်းမှန်သမျှကို မင်းတို့ သိပ္ပံဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေးပစ္စည်းတွေနဲ့ရှာမှ တွေ့မယ်လို့ မင်းတို့ကတရားသေယူဆနေတာကိုးကွ။ ဒီမှာကွ ရှုပရ၊ မင်း တို့စက်ရေတွင်းတူးစက် မပေါ်ခင်ကတည်းက ငါတို့မြန်မာက လက်နဲ့ ပေါက်တူး၊ သံတူးရွင်းနဲ့မြေကြီးကိုတူးပြီး ရေချိုကိုရှာခဲ့တာကွ။ ရေနံကို ရှာခဲ့၊ ချက်ခွဲပြီး ရေနံဆီမီးတွန်းခဲ့တာကွ၊ မှတ်ထားကိုယ့်လူ။ ငါတို့ မြန်မာ လောကီပညာမှာ ပညာရယ်၊ သီလရယ်၊ ဒါန ဘာဝနာရယ်ကောင်းရင်း သမထအားကောင်းရင် လူတစ်ယောက်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ကို ဒက်ခနဲ ကြုံပြောနိုင်သလို မြေကြီးထဲမှာဘာရှိ တာကိုလည်း ပြနိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေ ရှိသေးတယ်ကွ။ ငါတို့ကျင့်လို့သိတာ အဖျားနာပါကွာ။ ငါတို့ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဆိုရင် မြေအောက် ဘယ်နေရာမှာ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးရှိတာကို အတပ်သေချာပြောနိုင်သေး တယ် ကိုယ့်လူရေ”

ဟု ဘုရားနှင့်ကိုင်ချုပ်လိုက်ရကား ကျွန်ုပ်တို့လည်း အကွန့် အတွန့်မတက်ရဲဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေသည်။ မငြိမ်လို့မဖြစ်။ တွန့်လိုက် လျှင် ဤပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီး ဆရာတပည့်တို့သည် မြေကြီးကိုအောင် နှင့်ပေါက်ပြီး လူဦးခေါင်းခွံကိုထုတ်ပြသော် ကျွန်ုပ်တို့၏မင်္ဂလာပွဲသည် ချက် ချင်း အမင်္ဂလာပွဲဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးဟု မပြောနိုင်သောကြောင့်ပင်တည်း။

~~~~~

မောင်ညိုစိုင်း(သန်လျင်)